

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Life had put us on an unavoidable collision course—one that could destroy us both.

A MILLION DIFFERENT WAYS

P. D a n g e l i c o

MİLYONLARCA FARKLI ŞEKİLDE

Boynuz Düetinin I. Kitabı

P. DANGELICO

İçindekiler

Telif Hakları

Ayrıca P. Dangelico tarafından

Bir Milyon Farklı Yol için Övgü

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

[Bölüm 32](#) [Bölüm](#)
[33](#) [Bölüm](#) [34](#)
[Bölüm 35](#) [Bölüm](#)
[36](#) [Bölüm 37](#)
[Yakında Yazar](#)
[Hakkında](#)

MİLYONLARCA FARKLI ŞEKİLDE

Telif Hakkı @ 2015 P. Dangelico

ISBN: 978-1-4951-4874-3

P. Dangelico tarafından yayınlandı

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik veya mekanik de dahil olmak üzere hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. şekilde. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka bir kişiyle paylaşmak isterseniz, lütfen paylaştığınız her kişi için ek bir kopya satın alın. Yazarın eserine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

İlk Yayın Tarihi Mart 2015 Yeniden

Yayımlandı: Haziran 2016 Dördüncü

Baskı

Kapak Tasarımı: Sarah Hansen, Okay Creations

www.pdangelico.com

Ayrıca P. Dangelico tarafından

Romantik Gerilim

Korna Düeti

Bir Milyon Farklı Yol (Kitap I)

Seni Kaybetmenin Milyonlarca Farklı Yolu (Kitap II)

Romantik Spor Komedisi

Sevmesi Zor Serisi Yıkım

Topu (Kitap I) Kış 2016 Balyoz

(Kitap II) İlkbahar 2017 Buldozer

(Kitap III) Yaz 2017

Bir Milyon Farklı Yol için Övgü

"...erotik gerilimle çatırdayan bir romans... Dangelico'nun ilk romansı, ilgi çekici bir çift başrol ve iyi çizilmiş bir yardımcı karakter kadrosu sayesinde hızlı bir tempoda ilerliyor." -Kirkus *Reviews*

Dört Yıldız Ateşli "Seksi, merak uyandırıcı, gerilim dolu ve yürekleri ısıtan Bir Milyon Farklı Yol okuyucuların duygularını ele geçirecek ve onları daha fazlasını ister halde bırakacak. Sebastian soğukkanlı, bayıltan bir alfa erkeği, Vera ise güzel ve cesur bir kadın kahraman. Bu iki karakter, bu duygusal ve tehlikeli hikâyede kalp atışlarınızı hızlandıracak." -RT *Book Reviews.com*

"Uluslararası bir havası olan, karakter odaklı, ateşli bir aşk romanı. Bir Milyon Farklı Yol'un en büyük gücü karakterler - ve sadece Dangelico'nun iki başrol karakteri değil, tüm yardımcı karakterler de öyle. Dangelico kesinlikle yükselişte olan bir aşk romanı yazarı. Bir Milyon Farklı Yol yürek parçalayan duygular, tehlike, duygusallık ve tekrar dinlemek isteyeceğiniz karakterlerle dolu - bu kitabı sevmeniz için milyonlarca farklı yol var!" -Self-Publishing *Review*

Beş Yıldız "Bir Milyon Farklı Yol'u çok sevdim. Sevdim. Bayıldım. Bu nasıl bir eleştiri? Yazar P. Dangelico, okuyucularının önemseyeceği, bağ kuracağı ve son kelimeler okunduktan uzun süre sonra bile düşünmeye devam edeceği karakterler yaratarak kesinlikle harika bir iş çıkarmış. Eğer bu gerçekten büyük bir yazarın özelliği değilse, ne olduğunu bilmiyorum. Bir Milyon Farklı Yol'u şiddetle tavsiye ediyorum ve gelecek vaat eden yeni yazar P. Dangelico'dan yakın gelecekte daha fazlasını okumayı dört gözle bekliyorum!" -*Okuyucuların Favorisi*

Önsöz

1985

Noel Baba,
Merhaba. 6 yaşındayım. Ayağa kalkabiliyorum çünkü bir tuderim var.
Annemle babamı birbirlerine benzetebilir misin? Teşekkürler.
sebastian'i seviyorum

1987

Noel Baba,
Merhaba, ben Sebastian. Teksas'ta yaşıyorum ve ailem artık görüşmüyor.
Babamı pek görmüyorum. Annem şu kokan şeyi içiyor, ona yardım edebilir
misin?
Teşekkürler, harikasınız.

Sebastian'ı seviyorum

1988

Geyik Noel Baba,
Annem şu an hastanede!!!!!! Sınıfımdan bir çocuk senin GERÇEK
OLMADIĞINI söyledi. Umarım yanıliyordur!!!!!!!!!! bana cevap yazabilir
misin? Artık sana yazmayacağım. Hala Teksas'ta yaşıyorum.

Sebastian'ı Seviyorum

Birinci Bölüm

Cenevre, İsviçre 2012

Kış, ayaklarını Nisan ayına kadar sürüyerek hoş geldin demeyi bırakmıştı ama baharın nihayet geldiğine dair işaretler artık her yerdeydi. Nergis sapsarı rahat toprak yataklarından ürkekçe filizlenmeye başlamıştı ve platanus ağaçlarının çıplak dallarını bir renk tozu kaplamıştı. Gölün kıyıları kış uykusundan uyanan insanlarla doluydu. Kıvrılmış gömlek kolları, pişmemiş bir baget gibi ağarmış tenlerini ortaya çıkarıyordu.

Cenevre'deki Jet D'Eau fiskiyesine bakan eski bir demir bankta oturduk ve fiskiyenin 138 metre yükseklikten masmavi gökyüzüne yükselişini izledik. Spreyin aşağıya doğru dönen kavisinde bir suluboya gökkuşağı belirdi.

"İstersen Yuri'nin gece kulübünde çalışabilirsin."

Emilia'ya baktım ve onun sandviçindeki peyniri incelediğini gördüm. "Yanlış anlama Em-- teklifin için minnettarım," dedim toplayabildiğim en diplomatik tonla. "Ama kötü bir durumdan kurtulup daha kötü bir duruma düşmekle ilgilenmiyorum."

İnce burnunu peynire doğru kırıştırdı ve uzun soluk parmaklarıyla peyniri kopardı. Ben de benimkini yuttum. Günlerdir doğru dürüst bir şey yememiştim. Tam o sırada midem guruldadı, sinirlerim az miktardaki içeriğini bir yıkama ve durulama döngüsü gibi çalkaladı. Elimi üzerine koydum ama öfkeli kükremesini sadece alçak bir iniltiye indirmeyi başarabildim. Emilia mideme baktı. Kaşlarının arasında bir kesme işareti narin yüz hatlarını belirginleştiriyordu.

"Parayla aran nasıl?" diye sordu ortak dilimiz olan Arnavutça.

Onun dikkatini çekmemek için gözlerimi rüzgârlı suda savrulan rengârenk yelkenlilerin sallanan direklerinden ayırmadım. "İyiyim," diye cevap verdim, biraz fazla hızlı bir şekilde. Bu korkunç bir yalandı ve ikimiz de bunu biliyorduk. Son birkaç yıldır dürüstlük aramızda nadir bulunan bir şey haline gelmişti.

Aylarca. Tüm gerçeği saklamak, tartışmadan birbirlerinin yanında olmanın tek yoluydu.

Tasarruf hesabım hızla azalıyordu. Aynaya her baktığımda ve elmacık kemiklerimin keskin açılarını, gözlerimin altındaki koyu çöküntüleri gördüğümde bunu hatırlıyordum. Rue du Berne'deki küçük odanın kirasını daha fazla ödeyemezdım. Sadece kısa bir süreliğine, berbat bir sandviç yemek için gereken zaman aralığında, sorunlarımı unutmak ve etrafımı saran nefes kesici güzellikte kendimi kaybetmek istedim.

"Bara geri dönmenin bir yolu var mı?" Sorusu beni şaşırttı. Açık bir yaraya tuz basmak gibi. O akşam olanları hatırladıkça içimdeki yanma hissi bir türlü geçmiyordu...

O gece barı kapatma sırası bizdeydi ve Pascal her zaman bir şeyleri unutuyor gibiydi. En son geç vardiyada birlikte çalıştığımızda arka kapıyı kilitlemeyi unutmuştu ve müdür ikimizi de kovmakla tehdit etmişti.

"Kasayı kilitlediniz mi?" Üçüncü kez sordum. Kara gözleri onaylarcasına popomun üzerinde gezindi. "*Evet.*"

Pascal'ın çekici olduğu söylenebilirdi -kadınlardan hiç eksik olmazdı- ama bana sorarsanız kötü bir aşk romanındaki kötü adama benziyordu. Ağzında sürekli kendini beğenmiş bir eğim vardı ve siyah, derin gözleri, uçları yukarı doğru kanatlanmış çekik kaşlarla çerçevelenmişti.

Saat biri geçmişti. Dükkânı kapatıp eve gitmeye hevesli Pascal temizliği bitirirken ben barda oturup bahşış parasını bölüştüm. On dakikadır bakır üst çubuğun üzerindeki aynı noktayı akılsızca daireler çizerek sildiğini belli belirsiz fark ettim. Bakışlarım, giydiği siyah tişörtü geren güçlü pazusundan, etli ellerine ve nasırlı parmak eklemlerine doğru kayıyordu.

"Hadi bir şeyler içelim," dedi, Fransız aksanı kabaydı.

Payıma düşen parayı sayarken duraksadım ve başımı kaldırıp baktım. Ben daha cevap vermeye fırsat bulamadan kendine bir kadeh tekila doldurmuş ve geri devirmişti bile. "Yapmayalım," diye tersledim, mazeret uyduramayacak kadar yorgundum.

Elinin tersiyle ağzını sildi ve boş bakışlarla beni tepeden tırnağa süzdü. Tanımlanamayan bir şeyin titreşimi duraksamama neden oldu. Her şey

Duyularım birleşti ve tamamen ona odaklandı. Barın arkasından anahtarlarını almak için arkama geçti ve kasıtlı olarak arka tarafıma sũrtũndũğũnũ hissettim, ereksiyonu sırtımın kũçük kısmına saplandı. Pascal aylardır cinsel yakınlaşmalarda bulunuyordu ve bunu tũm kızlarla yapmıştı. Gerçek bir tehlike altında olduğum hiç aklıma gelmemişti.

ũzerime bir kafa karıřıklığđ dalgası yayıldı. Zihnim iğğũdũlerimin bana ne anlatmaya çalıřtığđnı sorgularken olduğum yerde donup kaldım. Sonunda cesaretimi toplayıp omzumun ũzerinden baktığđmda, onu rahatsız edici derecede yakınımnda dururken buldum, yũzũnde gizlemek için hiçbir şey yapmadığđ yırtıcı bir gũlũmseme vardı. Farkına varmam bir anda olmadđ. Damlaya damlaya geldi, iğimde birikti ve yavaş yavaş bir dehşet duygusuna dũnũřtũ.

"Biliyorsun, kuzenim Gũçmen Bũrosu'nda çalışıyor."

"Evet, biliyorum Pascal," diye cevap verdim, tedirginliğim kendimi kontrol etmemi engelliyordu.

"İyi eğitimli bir kadına gũre çok aptalsın," diye tũkũrdũ.

Ona sũylemek istediğim milyonlarca şey vardı ve hiçbiri ũzellikle eğitici değildi. Ancak bu kez, kendimi korumak, tartışmak ya da kendimi savunmak için hissettiğim her tũrlũ dũrtũye kolayca ũstũn geldi. Kasanın altından anahtarlarımı aldım ve kot pantolonumun arka cebine soktum. Ona sırtımı dũnmeye cesaret edemeyerek yavaşça geri çekildim. "Teklifin için minnettarım ama bunu kendim halledebilirim." Gũzleri saldırgan kırışıklıklar halinde daraldđ ve etrafımızı saran hava anında değışti, karanlık enerjiyle ağırlaştı. Tehditkũr bakışlarını fark etmemiş gibi yaptım ve kũçũlmũř belime sarılı siyah ũnlũğũ çũzerek rahatça omzuma attım. "Salı gũnũ gũrũřũrũz," dedim, samimiyetsizliğim aşırı coşkunluğumun iğinde yũksek sesle çınılıyordu.

Tekrar konuştuğunda kaçış sadece bir kol boyu uzaktaydı, kapıya ulaşılabiliyordu. "Bir şey unutmuyor musun?"

Ensemdeki narin tũyler diken diken oldu. *Yũce Tanrım*. Kışlık ceketim arka ofisteydi ve onu bırakmayı gũze alamazdım. Yine de iğimdeki tartışma sadece bir saniye sũrdũ; yũzũndeki ifade benim yerime karar verdi. "O kadar da soğuk değil. Yarın alırım." Bu kũçük bir yalan bile değildi. Yerde hũlũ kar vardı.

Kapđ kolunu kavradım ve onun hareket ettiğini duydum, aşırı hassas kulaklarım kalbimin ağır çekiç seslerinin ũzerinde ayak seslerini kaydediyordu. Ve sonra zaman durmuş, gerçeklik tek ve korkunç bir anın iğine çũkmũř gibiydi. Sanki uzak bir perspektiften gũzlem yapıyormũř gibi sahnenin dışına çıktım ve

yavaş yavaş kare kare izledim. Kalın, nasırlı parmakları önümde yayılmış, kapıyı kapatıyordu. Sıcak, tekila kokan nefesini enseme hissedebiliyordum. Ereksiyonu arka tarafıma baskı yapıyordu. Kalça kemiklerim kapının tahtasına acıyla bastırıyordu. Çılgılık attığımı duyamıyordum; sesler donuk, kaz tüyüne sarılmış gibiydi. Çılgınca çırpındım ama onu yerinden oynatmak imkânsızdı; benden on kat daha ağırdı. Hatamı çok geç fark ettim, kötü hesaplamıştım, kararlılığını tahmin edememiştim. Onu fena halde yanlış değerlendirmiştim ve bedeli düşünülemezdi.

Ağzımı ve burnumu kapatan terli eli çıkarmak için boşuna çabaladım. Temizlik deterjanı ve birayla karışmış kişisel kokusunun keskin kokusu ciğerlerimi istila etti ve oksijene yer bırakmadı. Tarif edilemez bir dehşete kapıldım, kırılgan bir şekilde tutunduğum tüm akıl sağlığım anında uçup gitti.

"Şşşt, seni küçük *putain*. Bunu senin için iyi yapacağım," diye homurdandı.

Kulak.

Sonra gök gürültüsü gibi ani bir patlama şiddeti bozdu. Bir grup genç adam barın büyük penceresinin önünde durmuş, cama vuruyorlardı. Belli ki sarhoştular ve yola devam etmek için aceleleri yok gibiydi. Pascal topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı ve benim tepki verip kapıyı açmama yetecek kadar uzun bir süre kapının üzerindeki ağırlığını gevşetti. Bağırışlar ve tezahüratlarla karşılanan buz gibi geceye doğru tökezleyerek dışarı çıktım. Genç adamlar Pascal'ın beni tekrar yakalamasını engellemek için tam zamanında kapıya koştular.

"*Va te faire enculer!*" diye bağırdı ve adamlar kendi seçtikleri birkaç küfürle karşılık verdi.

Güven vermek için boynumdaki küçük altın haçı tutarak kalabalığın arasından ilerledim ve sıcak metali parmaklarımın arasında ovuşturarak, onları hangi melek getirdiyse ona sessiz bir şükran duası gönderdim. Pascal kapı aralığında ürkütücü bir şekilde kıpırdamadan duruyor, çerçeveyi şişko parmak eklemlerini beyazlatacak kadar sıkı kavıyordu. Soğuk bir hava üflemesi, çıplak korkunun üzerimdeki felç edici etkisini gevşetti, aysız gecenin yoğun karanlığına doğru geri çekilirken bedenim titredi.

Ve sonra koştum.

Şeytan peşimdeymiş gibi koştum. Ciğerlerimdeki acı keskin bir bıçak gibi beni şişlerken bile koştum. Dünyada onu koruyacak kimsesi olmayan küçük bir göçmen kadının saklanmak için gittiği küçük odanın güvenliğine ulaşana kadar koştum. O ceket için asla geri dönmedim.

"İngiltere kraliçesi olma ihtimalim oraya geri dönme ihtimalimden daha yüksek."

"Kahretsin! O kadar kötü mü?!"

Kot pantolonumun dizindeki yıpranmış deliği endişeyle karıştırdım, gevşek lifleri açık örgüye geri sokmaya çalıştım ama sadece daha da kötüleştirmeyi başardım. "Ne yazık ki, evet."

Bir çift yaşlı adam salyangoz hızıyla yanımızdan geçti, kollarını arkalarında kavuşturmuş, hayat pahalılığı hakkında tartışıyorlardı. İçlerinden biri şapkasını bana doğru eğdi ve ben de ağzımın kenarlarını zorlayarak kötü bir gülümseme taklidi yaptım.

"Hastanelerden bir haber aldınız mı?"

"Henüz bir şey yok." Sesim tuhaf bir şekilde yüksek çıkıyordu, zayıf iyimserlik çabam boşa çıkıyordu. Aylar önce yarım düzine yerel hastaneye ihtisas pozisyonu için başvurmuştum ve tek bir yanıt bile alamamıştım. Üç aylık ek sürem dolmuştu.

İlk olarak 1985 yılında imzalanan Schengen Anlaşması, AB'de ikamet edenlerin kontrol noktalarında durmak ve pasaport göstermek zorunda kalmadan sınırlar arasında serbestçe seyahat etmelerine olanak tanımaktadır. İsviçre 2008 yılında anlaşmaya katılan yirmi beşinci ülke olmuştur. Daha da önemlisi, yasa AB vatandaşlarının altı aylık bir süre içinde doksan gün süreli geçici vize almalarına izin vermektedir. Ne yazık ki benim için o gün gelip çatmıştı. İsviçre'nin bu sınırı uygulama konusunda çok katı olduğu bilindiğinden -yasa ihlali yapanlar rutin olarak yakalanıyor ve büyük para cezalarına çarptırıldıktan sonra sınır dışı ediliyor- sürekli arkamı kolluyordum.

Küresel ekonomik erime sayesinde Avrupa'nın üzerine bir umutsuzluk örtüsü çökmüştü. Bu durum sadece büyüme ve fırsatları boğmakla kalmıyor, aynı zamanda endişe verici bir göçmen karşıtı hareketi de körüklüyordu. İtalya, Yunanistan, İsviçre ve Hollanda'da daha önce aşırı sağcı olan siyasi partiler ivme kazanıyordu. Kemer sıkma politikaları, nefret ve hoşgörüsüzlük için mükemmel bir üreme alanı olan yıkıcı bir kıtlık zihniyetini doğurmuştu. Göçü engellemek birdenbire her kötülüğün çözümü gibi göründü. Kimse bunun Avrupa'daki tatsız tarih döngüsüne ne kadar benzediğini kabul etmek istemiyordu.

İtalya büyük bir darbe almıştı. İtalyan borsasının her düşüşünde ekonomi de çözülüyordu. Üniversiteden mezun olduğumda

Milano Tıp Fakültesi'nden mezun olduğumda, devlet hastanelerine ayrılan fon en aza indirilmişti. İsviçre, İtalya'dan alınan tıp diplomalarını otomatik olarak tanıdığı için, severek büyüdüğüm Milano'nun göreceli güvenliğini terk etme kararı kolay bir karardı. Kuzeye giden bir otobüse atladım ve üç saat sonra kendimi yeni bir ülkede, yenilenmiş bir umut duygusuyla buldum.

Cenevre, dünyanın dört bir yanından gelen arkadaşları için bir akşam yemeği partisine ev sahipliği yapan grande dame, zarif bir hanımefendi. Geleneksel kıyafetler giymiş Arap erkekler, egzersiz taytlarıyla tasarım bebek arabalarını iten genç anneler kadar yaygındır. Bunlara bankacıları, öğrencileri ve yabancı devlet adamlarını da eklediğinizde, renkli bir yapboz gibi birbirine uyan insanların eklektik bir karışımıyla dolu bir şehir elde edersiniz. Ona anında aşık oldum. Benim tepenin üzerindeki parlayan şehrim. Ancak her ne kadar güzel olsa da, rutin olarak dünyanın yaşanabilecek en iyi şehirleri arasında yer alsa da, aynı zamanda en pahalı şehirlerinden biri. Maddi olarak zar zor ayakta duruyordum, tamamen mahvolmama bir maaş çeki kalmıştı.

"Yuri ile işler nasıl?" Alışkanlıktan sordum. Elini sallayarak endişemi bir kenara itti.

"Yuri o kadar da kötü değil. Onunla başa çıkabilirim."

Ona bakmak için döndüm, yüzümde açık bir inançsızlık ifadesi vardı. "Onunla başa çıkabilir misin?" Gözlerini kaçırdı, bakışlarımdan titizlikle kaçındı. "Emi, onun Rus mafyasıyla ilişkisi var. Bu bir sır değil. Senin için çok endişeleniyorum. Peki ya modellik kariyerin? Ondan da vaz mı geçtin?" Emilia'yla ilgili bir şey içimdeki şiddetli koruma içgüdüsünü tetikledi. İlkokulda tanıştığımız günden beri aramızdaki ilişki hep böyleydi.

Emilia'nın kemerli siyah kaşlarının arasındaki soluk ten buruştu. "Hayır-" Yemeğini çiğnemeyi bıraktı ve elindeki sandviçe baktı. "Ama kendimi aç bırakmaktan, sabahın dördünde kalkmaktan, iş için yalvarmaktan yoruldum." Sandviçinin geri kalanını fırlatıp attı ve kollarını kavuşturdu. "Yuri benimle ilgileniyor. Bana yepyeni bir BMW almak istediğini söylemiş miydin? Kırmızı, en sevdiğim renk."

Ne diyebilirdim ki? Çok yorgundum, kendi sorunlarımın altında gömülmüştüm. Bu adamla karşı karşıya olduğu tüm tehlikeleri tartışacak enerjim yoktu. "Lütfen bana dikkatli olacağına söz ver. Parti yok... uyuşturucu yok."

Sakinleşti, tırnaklarını inceledi. Soluk yeşim gözleri benimkilerle buluşmadı. Güzel Emilia. İnce kemikli yüz hatları ve uzun bacakları

kendine olan saygısı için hiçbir şey. Ayrıca onu son gördüğümde hissetmediğim yeni bir kırılma vardı. Yuri'yle ilişkisinin uzun sürmeyeceğini anladığından ama inatla kendini aksi yönde ikna etmeye çalıştığından şüpheleniyordum.

"Şimdi ne yapacaksın?" Gözlerim, ayaklarının dibindeki kâğıt torbaya attığı yarısı yenmiş sandviçe takıldı. Onu daha sonrası için saklayıp saklamayacağımı düşünmekle o kadar meşguldüm ki sesi zar zor duyuldu. "Vera?" İsteksizce bakışlarımı sandviçten çektim.

"Başka nereye bakacağımı bilmiyorum. Restoranlar ve oteller vize olmadan beni kabul etmiyor." Emilia çantasından yüz frank çıkarıp bana uzattı. Parayı ittim ve başımı salladım, uygunsuz gururum kızgınlığımı protesto ediyordu. "Emi, yapamam."

Beni görmezden geldi, parayı ellerime sıkıştırdı ve onları sıkıca kavradı. Sempatik bir gülümseme köşeli yüz hatlarını yumuşattı. "Ünlü bir doktor olduğunda bana geri ödeyebilirsin... o zamana kadar ödeme."

Utanç ve hayatta kalma arasında gidip gelerek paraya baktım ve ağzımdaki acı tadı yuttum. "Buna güvenebilirsin."

"Şimdi bir şey hatırladım." Başımı kaldırdım ve Emilia'nın yüz ifadesinin konsantrasyonla sıkıştığını gördüm. "Kulüpteki garsonlardan biri şehir dışındaki Horn malikanesinde bir iş olduğunu ama düzgün İngilizce bilmediği için onu almayacaklarını söyledi. Maaşı iyi ve konaklama da dahil." Ayağa kalktı ve dar siyah kot pantolonundaki kırıntıları fırçaladı.

"Mutfak mı, temizlik mi?" diye sordum. Fark etmezdi, eğer para kazanacaksam mezarlıkta hendek kazmaya bile hazırdım.

"Kat hizmetleri, sanırım... belki oraya gittiğinde onlara ne kadar iyi yemek yaptığını gösterebilirsin."

Ayağa kalktım ve kollarımı onun küçük beline doladım, aramızdaki boy farkı oldukça fazlaydı. "Benden ne isterlerse yaparım. Teşekkürler Em, seni sevdiğimi biliyorsun."

"Sen benim en eski arkadaşımın, Vera... tek gerçek arkadaşım. Senin için her şeyi yaparım."

Ruhundaki üstü ince bir şekilde örtülmüş çürükler ifadesinde belirgindi. O morlukları tanıdım, aynaya baktığımda kendimde gördüm. Özgürlük kendi etinden payını almıştı ama biz hayatta kalmıştık. "Horn. Bu neden tanıdık geliyor?" Yüksek sesle düşündüm. Emilia arkasını döndü ve yüzyıldan kalma görkemli binayı işaret etti. Metalik harfler güneş ışığında parıldarken ismi tanıdım. Horn Banque.

İkinci Bölüm

Cenevre'de karşılayabileceğim tek konutun kırmızı ışık bölgesinde küçük bir oda olduğunu keşfettiğimde şaşırmadım. Pâquis'nin vitrinleri beni utandırıyor. Vitrinlerdeki az giyimli kadınların yanından geçerken hep önüme bakıyordum. Sanki karşılıklı anlaşmışlar gibi beni gördüklerinde tırnaklarını törpülemeye ya da telefonlarını kontrol etmeye başlıyorlar ve ben yanlarından geçerken müstehcen bir şekilde dans etmeye devam ediyorlardı. Beni onlardan ayıran tek şey aramızdaki ince cam ve eğitimim olsa da onlar yokmuş gibi davrandım.

Emilia ile yediğim öğle yemeğinden sonra ev sahibesine küçük buzdolabını tamir etme konusunda endişelenmesine gerek olmadığını söylemeye gittim. Alaycılığı tamamen gözünden kaçmıştı. Buzdolabı aylardır bozuktur ve ne kadar yalvarsam da kadını değiştirmeye ikna edememişim. Binanın durumu içler acısıydı. Yine de kim şikâyet ediyordu? Kiracılar değil. Bir tür aşinalık ve güvenlik için bir araya toplanmış, kaşlarını bile kaldırmaya korkan bir grup göçmen değil.

O daire hayatımda ne kadar dibe battığımı sürekli hatırlatan bir yerdi. Karanlıktı, soğuktu ve duvarlar neredeyse şeffaftı. Komşularımın saat kaçta işten çıktığını, kimin evlilik sorunları yaşadığını, koridorun sonundaki fahişenin ne zaman eğlendiğini tam olarak biliyordum.

Her şeyi geride bırakmak için acele ederek ikinci el bir dükkândan yırtık pırtık bir valiz satın aldım ve hiçbir şeyi katlamaya zaman ayırmadan eşyalarımı içine attım. Valizin tekerlekleri yoktu ama ben hafif seyahat etmeyi öğrenmişim. Her an toparlanıp taşınmaya hazır olmalıydım. Ve kesinlikle başka bir bluza ihtiyacım yoktu; bir Cizvit rahibinin hayatını yaşıyordum. Şikâyet edecek durumda değildim ama altı yılda sadece bir randevuya çıkmışım.

Geriye dönüp baktığımda, altı yıl önceki o meşum güne kadar hayatımın ne kadar büyüleyici olduğunu asla tam olarak takdir edememişim. Beni sevgiye ve desteğe boğan, her konuda şımartan tek bir ebeveyn tarafından büyütüldüm. Babam bana istediğim her şeyi yapabileceğimi ya da olabileceğimi öğretti. Büyük hırslarım vardı.

ve geleceğim için dikkatlice planlar yaptım - ta ki tüm hayatım kontrolüm dışındaki koşullar tarafından yok edilene kadar.

Yas tutacak zaman yoktu. Çabucak uyum sağlamayı öğrendim; hayatta kalmam buna bağlıydı.

Sadece sırtımdaki giysiler ve sahip olduğum birkaç değerli eşyayı rehin bırakarak elde edebildiğim az miktarda parayla kaçtım, bir hayalet oldum, gölgelerde saklandım ve her türlü arkadaşlığı ve bağlılığı reddettim. Çünkü ben bir suç ortağıydım, ciltsiz bir gerilim filminde harcanabilir bir yardımcı karakterdim. Herkesin sevmekten nefret ettiği zeki kötü adam bile değildim. Ve artık emin olduğum tek şey, hiçbir şeyin peşimden gelmelerini engelleyemeyeceğiydi.

Küf kokulu karanlık koridorda saklambaç oynayan çocukların etrafından dolanarak merdiven boşluğundan aşağı uçtum. İçinde bulundukları koşullar oyundan aldıkları zevki azaltmıyordu. Etrafımda ciyak ciyak bağırarak ve kıkırdayarak koşturuyorlardı, buranın kasvetinden habersiz bir mutluluk içindeydiler.

Yarı yolda, zemin kattan gelen yüksek sesli bir bağırış ve ağır botların gümbürtüsü, çocukların kahkahalarının melodisini bastırdı. Korkulukların üzerinden baktım ve tek sıra halinde dizilmiş polis memurlarının silahlarını çekmiş bir şekilde metal merdivenlerden yukarı doğru koşarak çıktıklarını gördüm. Paniğe kapılarak geri çekildim ve omurgamı duvara yasladım. Bunun bir uyuşturucu ve fuhuş baskını mı yoksa vize süresi dolmuş göçmenlerin aranması mı olduğunu öğrenmek için etrafta dolaşmaya hiç niyetim yoktu. Bulduğum katın kapısından ikiye katlanarak geri döndüm ve tekerlekleri olmayan valizim bacağımın yan tarafına bir çürük bırakacak kadar sert bir şekilde çarparak binanın arkasına doğru koştum.

İnsanlar apartmanlarından dışarı döküldü, kaçmaya çalışırken koridorlar kalabalıklaştı, yavaş ve zayıf olanlar bu süreçte ezildi. Cesetlerden oluşan boğucu bir duvar kaçışımı engelledi, vücut kokusu ve korku nefes almamı zorlaştırıyordu. Adrenalinin verdiği güçle acil durum merdivenlerine doğru zorbalıkla ilerledim ve servis girişinden koşarak çıktım.

Sokak çoğunlukla boştu. Sadece genç bir polis memuru köşede sigara içerek dolaşıyordu. Yanından geçmeden önce alnımdaki teri sildim ve bana bir bakış bile atmadığında minnettarlıkla boynumdaki küçük haçı ovuşturdum. Otobüs durağına doğru yürürken çocuklardan biri adımı seslendi ama ben arkamı dönmedim. Yürümeye devam ettim, çocuklardan uzaklaştım, pencerelerdeki kızların yanından geçtim... onlarla arama mümkün olduğunca mesafe koydum.

* * *

Küçük kasaba şehir sınırlarının hemen dışındaydı. Oraya varmak için üç otobüse bindim ve on frank harcadım. Cenevre Gölü'nün kıyısına bakan bir tepenin yamacında rahatça oturuyordu; kartpostallara ve bilgisayar ekran koruyucularına uygun bir cazibesi vardı. Alnımı soğuk otobüs camına yaslayarak, sabit mavi gökyüzüne karşı aralıklı renk lekeleri olarak hayatın hızlı ileri sarımla akıp gidişini izledim.

Manzara sarı, beyaz ve bejin farklı tonlarında özenle boyanmış evlerle doluydu. Gölün kıyısı boyunca uzanan bir üzüm bağının kesin, geometrik deseni. Dolambaçlı, dar yolları çevreleyen kaldırımlar süpürülmüş, çiçek tarhları özenle bakımdan geçirilmiş ve çimler ölçü aletleriyle düzeltilmiş görünüyordu. Bunca ay sonra, İsviçre'nin doğal güzelliği, temizliği ve düzeni hâlâ gözümü kamaştırıyordu. Evsizdim ve maddi olarak pamuk ipliğine bağlıydım. Aklımı kaçırarak kadar korkmuş olmalıydım ama açıklanamaz bir şekilde göğsümdeki gerginlik azaldı. Ve aylardır ilk kez yeniden nefes alabildiğimi hissettim.

Otobüsten indiğimde güneş gözlerimi kısma ve parmaklarımın altında saklamama neden oldu. Caddenin karşısında yaşlı bir adam fırın dükkanının ön basamaklarını süpürüyordu. Karısı vitrinin arkasından bana kuşkuyla bakarken, ona malikânenin yolunu sordum ve nazikçe tarif etti. Tek şeritli yolda yavaşça ilerledim. Orkestrasyonlu bir ritimle, tekerlekleri olmayan valizimi terli bir elimden diğerine geçirerek acı verici görevi eşit olarak bölüştürdüm.

Tıp kitaplarını onu gülünç derecede ağırlaştırdı. Aslında o da benim kadar ağır olmalıydı. Alışılmadık derecede hızlı metabolizmam ve yeterince yemek yemediğim için tartılmaktan korkuyordum. Nadiren aynaya bakardım. O gece bardan kaçtıktan sonra onları satmayı düşündüm ama bunun yerine yiyecekten kısmaya karar verdim. Elimde kalan tek değerli şey kitapları.

Küçük, sarı bir araba benden zar zor kaçarak hızla yanımdan geçti. Kenara çekilemeyecek kadar yorgun olan ben, sürücü bana öfkeli bir yumruk sallayıp Fransızca küfürler savururken küçük arabanın hızla uzaklaşmasını izledim. Birden babamın görüntüsü gözümün önüne geldi. Başını salladığını ve kaşlarını kaldırarak bana baktığını görebiliyordum. Onun '*prezsesi*'. Onu özlemiştim. Babam Türkiye'de nüfuzlu bir adamdı.

Arnavutluk. Bir entelektüel, bir vizyoner, bir politika ve diplomasi ustası. O soğuk günde arkadaşları onu böyle methetmişti. Eskiden onun evrenin merkezi, tüm gerçeklerin kaynağı olduğunu düşünürdüm. Artık düşünmüyorum. Uzun zamandır düşünmüyorum.

Onu ofisinde sallanırken bulan bendim. Kararmayan ya da solmayan bir görüntü. Zaman zaman, aşırı yorgun olduğumda onu hala en ince ayrıntısına kadar görebiliyordum. Uzun, zayıf formu gevşek ve bir çuval gibi sallanıyordu. Çıplak ayaklarının soluk tenindeki mavi ton. Kısa bir süre sonra üzerime çöken korkunç hüznün nefesimi kesiyor ve uzuvlarımın tüm gücünü tüketiyordu.

Terli ellerim su toplamaya başlamıştı. Acı hoş bir dikkat dağıtıcıydı. Babamla ilgili düşünceleri aşağıya ve uzağa ittim, onları görmezden gelmek için elimden geleni yaptığım diğer tüm kalp kırıcı gerçeklerle birlikte kilitledim ve bir ayağımı diğerinin önüne koymaya odaklandım.

* * *

Hafif bir yorgunluk olarak başlayan bu durum giderek kemik kıran bir bitkinliğe dönüştü. Araba yoluna ulaştığımda ayaklarımı sürüyordum. Karahindibalar etrafımda yuvarlanıyordu. Beyaz, tüylü tohumlardan oluşan şişman kümeler rüzgârda sörf yapıyordu. Bir tanesi burnuma düştü. Kaşınımı kaşımak için çantamı yere bıraktığımda, nihayet malikane görüldü. İçimden şaşkın bir kahkaha sesi yükselirken kendi sesimi tanıyamadım. Her nasılsa bir hayal ülkesine ya da bir Disney filmine ısınlanmışım. Tuhaf bir an için, Naziler kapının eşiğinde dururken Julie Andrews'un şarkı söyleyip dans ederek köşeyi döndüğünü görmeyi bekledim. Büyük bir şey bekliyordum ama bu... bu gerçek dışıydı.

Malikâne Fransız tarzındaydı, göz alabildiğine uzanan bir halı kadar düzenli çimenleri vardı. Dik eğimli arduvaz bir çatısı, sivri tepeler halinde şekillendirilmiş bacaları ve taş demi-lünelerle kapatılmış ince pencereleri vardı. Altın renkli kireçtaşından cephesine sarmaşıklar sarılmıştı. Ve arka planda, nefes kesici manzarayı çerçeveleyen Cenevre Gölü tüm ihtişamıyla duruyordu. Kısacası, burası sarışın bir prensin evine benziyordu. Ama bu bir peri masalı değildi. En azından benimki değildi.

Neredeyse beni ezecek olana kadar yaklaşan bir arabanın gürültüsünü zar zor duydum. Görünüşe göre kırsalda kimse makul bir hızda araba kullanmıyor. Spor araba hiç duraksamadan yanımdan hızla geçti. Saçma bir şekilde pahalı görünüyordu. Simsiyah ve son derece şıktı, koyu renkli camlar sürücünün kimliğini gizliyordu. Lastiklerinin altındaki çakıllar Bastille Günü'ndeki havai fişekler gibi patladı ve bir çamur sisi oluşturdu.

Etrafımda uçuşan toza öksürürken, kıyafetlerimin üzerine beyaz bir sis çöktüğünü fark ettim. Pazar günü Tanrı'yla tartışmam gereken adaletsizlikler listesine bunu da ekleyin. Onu fırçalamaya çalıştım ama sadece lacivert hırkamın yününe daha da bulaştırmayı başardım.

Servis girişinde durduğumda topallıyordum, tozluydum ve ayak parmağım kanvas spor ayakkabımın üstündeki büyük bir delikten dışarı çıkıyordu. Kısacası Charles Dickens romanlarındaki bir karaktere benziyordum. Açlık ve yorgunluk beni sabırsız yapıyordu. Kapıyı uzun boylu, yaşlı bir beyefendi açana kadar birkaç kez çaldım, darbeler daha da şiddetlendi. Gözlerim onunkilerle buluştu. Yetmiş yaşlarında görünüyordu, zeytin rengi teni ve düzgünce taranmış, gür beyaz saçları vardı. Sert bir şekilde duruyordu ve hem yüz ifadesi hem de siyah takım elbisesi onu bir cenaze levazımatçısı gibi gösteriyordu. Deliği gizlemek için saçma bir girişimde bulunarak bir ayağımı diğerinin üzerine attım.

"Evet?" İngilizcesinde ince bir Fransız eğilimi vardı.

Titrek bir gülümsemeyle, "Evde bir temizlikçi pozisyonu açtığınızı söylediler, efendim," diye cevap verdim.

Boynuz çerçeveli gözlüklerinin arkasından bakarak beni daha yakından inceledi.

Koyu renk gözlerinde ince bir şüphe gizleniyordu. "Kaç yaşındasınız?"

"Yirmi dokuz, efendim. Eylül'de otuz olacağım."

Ağır bir duraklama.

"Çok kültürlü bir İngiliz aksanınız var," dedi - ama bu daha çok bir suçlama gibiydi. Sonra bir kaşını kaldırdı ve çenesini eğdi, sanki daha iyi bir açılış hilemi ortaya çıkaracakmış gibi gözlüklerinin üstünden bana baktı.

"Fransızca ve İtalyanca da biliyorum, efendim," dedim hızlıca, kapı yüzüme çarpılmadan önce davamı bastırarak.

"İçeri gel, konuşalım," diye iç geçirerek kabul etti.

Dönüyordu. Her şey dönüyordu. İçeri girdim ve bir mide bulantısı ve sersemlik dalgası üzerime çökerken destek almak için kapının pervazına tutundum. "Ben Olivier Bentifourt. Horn ailesinin kâhyasıyım.

otuz beş yıl boyunca." Sonrasında ne olduğunu hatırlamıyorum ama bayılmış olmalıyım çünkü birden kendimi yatay bir şekilde buldum, dünyanın ağırlığı göz kapaklarımdan üzerindeydi ve garip sesler etrafımı sarmıştı.

"Çok zayıf, zavallı kız," dedi neşeli Fransız aksanlı bir kadın. "Charlotte, çabuk, dün gece yaptığım hamur işlerini getir. Kan şekeri düşmüş olmalı," hışırtı sesi duyuldu, "ve ocağa biraz çay koy. Şu aktrise benziyor, hani şu Amerikalı olan."

"Audrey Hepburn?" diye sordu uşak.

"Hayır, Olivier. Şu aktris," parmaklarını şıklattı, "Sanırım adı Natalie Porter."

"Portman," diye düzeltti keskin bir İngiliz sesiyle bir kadın. "Natalie Portman, *oui*. Teşekkürler Charlotte."

"Burada çalışamaz, Marianne. Bir yastığı kaldırabilecek gibi görünmüyor." Kâhyanın sesi sisi yardı. Altımdaki serin taş zemini ve başımın arkasında oluşan ağırlı noktayı hissedebiliyordum. Gözlerimi zorla açtım ve parıldayan ışıklardan ve bulanık şekillerden oluşan bir hale gördüm, defalarca göz kırptım ve yine de odaklanamadım.

"Göründüğümde daha güçlüyüm. Bunu kanıtlayabilirim. En az yirmi kilo kaldırabilirim." Sesim kendi kulaklarıma bile zayıf geliyordu.

"Bentifourt nerede? Herkes nerede lan?!" Derin, hışırtılı erkek sesi mutfakta yankılandı ve kafamın içinde acı verici bir şekilde yankılandı. İddialı ayak sesleri yaklaşıyor, eski kireçtaşı duvarlar her sesi güçlendiriyordu. Kırbaç hızıyla doğruldum ve anında tekrar başımın döndüğünü hissettim.

"Olivier, bizi burada bulmadan önce gitmelisin," dedi Fransız kadın. Bir dakika sonra yaşlı kâhyanın ayak seslerinin hafiflediğini duydum. "Al, bunları ye."

Görüşüm keskinleştğinde kısa boylu, tombul bir kadının üzerime eğildiğini gördüm. Geniş bir yüzü, kısa sarı saçları, iki ön dişi arasında bir boşluk ve sakız gibi yuvarlak masmavi gözleri vardı. Altmışlı yaşlarında olmalıydı ama gözlerinin kenarlarından yayılan ince gülme çizgileri dışında cildinde pek kırışıklık yoktu. Tombul avucunun içinde üç güzel küçük pasta duruyordu. Onları kayıtsızca ağzıma attıktan sonra gözlerimi kapattım. *Cennetten gelen manna*. Tat tomurcuklarıma bir lezzet patlaması saldırdı. Zengin krema, taze olgun ahududu ve lapa lapa hamur. Tatlı ve ekşinin dengesi mükemmel bir uyum içinde bir araya gelmişti. Son zamanlarda tattığım en harika şeydi... yani sonsuza kadar.

Üçüncüyü kürekle koymamı izlerken kaşları bir parça kalktı. "Daha iyi misin?" diye sordu sıcak bir gülümsemeye.

"Çok daha iyi, teşekkür ederim." İçime bir sıkıntı çökmeye başladı ve iyi bir iş için elime geçen tek iyi şansı da mahvetmiş olabileceğimi fark ettim. Çabucak ayağa kalktım. "Madam, çok özür dilerim ama saatlerdir yürüyordum ve fark etmedim..." Küçük, tombul elini yüzümün önünde sallayınca sesim kesildi.

"Shhhh, *c'est bien*. Sorun yok. Anlıyorum. Kat hizmetleri pozisyonu için mi buradasınız? Gördüğüm kadarıyla eşyalarını almışsın."

İki çift göz zavallı valizimin üzerine dikildi. "Evet," diye uysalca cevap verdim.

"Çalışma izniniz var mı?" Gerçek an... Cevap veremedim, sadece nefesimi tuttum ve ilahi müdahale için dua ettim. Bir an beni düşündü. "Temizlik yapmayı biliyor musun?"

"Çok iyi temizlik yaparım, madam," diye cevap verdim hemen.

"Bir hafta boyunca deneyeceğiz. Eğer temizliği düzgün yapamazsan seni bırakmak zorunda kalacağım. Anlaştık mı?" Nazik gözleri yüzümü aradı.

"Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım. Çok teşekkür ederim. Teşekkür ederim," diye tekrarlardım, rahatlamıştım.

"Benim adım Marianne Arnaud. Kat hizmetleri personelini yönetiyorum."

Minnettar bir el uzattım. "Vera Sava, madam. Sizinle tanışmak bir zevk."

* * *

Bayan Arnaud'yu merdivenlerden hizmetçilerin odasına kadar takip ettim. Gıcır gıcır beyaz çarşaf ve lacivert battaniyeyle örtülü bir ikiz yatak, güzel bir antika gardırop, bir resim penceresi ve masa lambalı küçük bir yazı masası olan küçük, düzenli bir odanın kapısını açtı. Her açıdan mükemmeldi. Göğsümdeki bir nokta ısınmaya başladı ve bardaki o geceden beri orada ikamet eden kalıcı soğuğu kovdu.

"Tuvalet koridorun sonunda ve havlularınız temiz çarşafarla birlikte gardıropta. Üniformalarınızı göndereceğim," diye beni bilgilendirdi pencereye doğru yürürken. Keten perdeleri kenara iterek pencereyi açtı. "*Très jolie*, değil mi? Bu odanın güzel bir manzarası var."

Pencereye doğru yürüdüm ve dışarıya baktım. Bu çok hafif bir ifadeydi. Gözlerim sanki fırça Monet'nin elindeymişçesine bir renk patlamasıyla karşılaştı; güzellik en derin tanımıyla karşımdaydı. Karmaşık bir desenle şekillendirilmiş bir şimşir çitinin arasında gül çeşitlerinin düzgün bölümleri büyüyordu; lale ve süsen çiçek tarhları tonlarına göre sanatsal bir şekilde düzenlenmişti; tam çiçek açan Japon kiraz ağaçları güney sınırını çerçeveliyordu. Ve yemyeşil bitki örtüsünün arasına gizlenmiş, yosun kaplı melek ve çıplak su perisi heykelleri göze çarpıyordu. Bahçecilik uzmanı değildim ama burası Versailles'a rakip olacak kadar zarif görünüyordu - ya da Versailles'ı kitaplarda ve internette gördüklerime.

"Yerleşmeniz için sizi yalnız bırakayım," dedi Bayan Arnaud ve kapıyı arkasından kapattı. Şansıma inanamıyordum. Küçük haçımı ovuşturarak Emilia'yı arayıp ona tekrar teşekkür etmeyi aklıma not ettim.

"Sebastian!" Kadifemsi bir kadın sesi bahçeden içeri süzüldü.

Keten perdenin arkasından baktım ve uzun boylu bir kadının, tazı gibi ince vücudunu saran dar pantolon ve binici çizmeleriyle, çok uzun boylu bir adama doğru kararlı bir şekilde yürüdüğünü fark ettim. Bir bastona yaslanmış olan adam, etrafında uhrevi bir hale oluşturan beyaz trompet şeklindeki çiçeklerle kaplı muhteşem bir pergolanın altında duruyordu. Yüz hatlarını seçemeyeceğim kadar uzaktaydı ama duruşundaki doğal zarafet, giydiği zarif gündelik kıyafetler onun hakkında çok şey anlatıyordu. Varlıklı ve hak sahibiydi; bu dünyadaki yerinden emindi.

Tahtın varisi.

Kadın açıkça bir görevdeydi. Kalçalarını kışkırtıcı bir şekilde sallıyor ve uzun sarı saçlarını sanki seks ve şampuan satıyormuş gibi omzunun üzerinden savuruyordu. Ona ulaştığında, ellerini sahiplenici bir şekilde yüzüne koydu, başını eğdi ve onu öptü. Öpücük adamda hiçbir tepki uyandırmadı. Kadın adamın ağzını yalayıp yutarken adam kıpırdamadan duruyordu. Garip diye düşündüm. Sevgi eksikliği uzaktan fark ediliyordu. Yine de güzel bir çift olmuşlardı.

Perde bir rüzgârla havalandı ve tam o anda yüzünü kaldırıp doğrudan bana baktı. İrkilerek kenara çekildim, kalbim düzensiz bir şekilde atarken boynumda karıncalanma hissettim. İhtiyacım olan son şey ilk günümde kötü bir izlenim bırakmaktı ve yeni işverenim az önce beni casusluk yaparken yakalamıştı. Kendimi kamçılamak üzereydim ki, kapının yumuşak bir şekilde çalınmasıyla bölündüm.

"İçeri gel," diye seslendim.

Kapı açıldı ve uzun boylu, kıvrımlı bir kadın içeri girdi. Benden daha genç, muhtemelen yirmili yaşlarının ortasında olduğunu tahmin ettim. Kocaman kahverengi gözleri vardı ve parlak sarı, kıvrırcık saçlarını sıkıca topuz yapmıştı. Uzun ince parmaklarını saç çizgisine doğru kaldırdı, burada bazı asi bukleler kaçmıştı ve başarısız bir şekilde onları tekrar yerine oturtmaya çalıştı.

"Merhaba, ben Charlotte Beckwith. Kendimi tanıtayım dedim." Mutfaktan tanıdığım çok kırpılmış bir İngiliz aksanıyla konuşuyordu.

"Vera, seninle tanıştığımıza memnun oldum. Aşağıda verdiğim rahatsızlık için özür dilerim."

"Endişelenmeyin, burada biraz drama ihtiyacımız var. Seni uyarıyorum, çoğu zaman korkunç derecede sıkıcı oluyor." Gözlerinde ondan anında hoşlanmamı sağlayan şeytani bir bakış vardı. "Aslına bakarsan, günün monotonluğunu kırmak için düzenli olarak bayılmaya başlarsan herkese iyilik yapmış olursun." Gülümsediğinde yanaklarında gamzeler belirdi. "Otuz hizmetli var ve ben yarım yüzyıl sınırının altındaki sadece iki kişiden biriyim... sen gelene kadar," diye devam etti hızlıca konuşarak.

"Otuz temizlikçi mi?" Fısıldadım. Bir ordu.

"Buna saha görevlileri dahil bile değil. Ve trajik bir şekilde, beş kilometre yarıçapında bir tane bile çekici ve uygun erkek yok." Altın kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluştu. "Canavar dışında tabii ki - ama o sayılmaz."

Gözlerim büyüdü. "Canavar mı?"

"Oh, onunla henüz tanışmadınız, değil mi? Bay Horn... Sebastian. Kimse onu bu kadar yakından tanımaz."

Charlotte'un dramayı sevdiği belliydi. Odaya girdi, davet edilmeden özenle hazırlanmış yatağıma uzandı ve hızlıca sorgulamaya başladı.

Canlı müzik sever miydin?

En sevdiğim kitaplar

hangileriydi? Fransızca

konuşabiliyor muydum?

"Erkek arkadaşın var mı? Belki bir ara dışarı çıkabiliriz? Yapacak pek bir şey yok ama kasabada Cuma geceleri canlı müzik yapan müthiş bir kafe var. Oh, harika bir..." kelimeyi kendisine aitmiş gibi tutarak çizdi, "Cape Verde'den iç burkan bir sesi olan şarkıcı." Cevap vermek için duraklamadı, ben de odadaki tek sandalyeyi çekip oturdum ve o gevezelik ederken sabırla dinledim. Fark ettim ki

Hiçbir kişisel bilgi vermedi, ki ben de kendiminkileri paylaşmaya hazır olmadığım için sorun olmadı.

"Charlotte--" Sözüünü kesmek zorundaydım yoksa süresiz devam edecekti. "Neden Bay Horn'a canavar diyorsunuz?"

"Çünkü bu ona göt herif demekten daha kibar," diyerek battaniyemdeki görünmez tüyleri topladı, "öyle olsa bile. Mutfaktayken onu duymadın mı? Doğru ya, sen yerde kestiriyordun." Elimde olmadan kıkırdadım. "Berbat biri. Hiç konuşmaz, neredeyse hiç konuşmaz, konuştuğunda da genellikle bağırır. Ona ne olduğu umurumda değil, iyi bir adam değil."

"Tehlikeli biri mi?" Derim kaşınmaya başladı. En ufak bir tehlikeye karşı bile aşırı duyarlı hale gelmişim.

"Hayır. Tehlikeli değil... soğuk, kötü niyetli bir anlamda değil, daha ziyade..." Sesi fısıltıya dönüştü, "Eksik bir şey var... ölü." Ben onun sözlerini düşünürken, o devam etti, "Bayan Arnaud onun her zaman böyle olmadığını söylüyor. Eskiden komik ve tatlıymış. Bunu biraz hayal ürünü buluyorum... Her ne kadar karısından önce böyle olduğuna yemin etse de--" Aniden durdu, yüzünde mahcup bir ifade belirdi. "Kahretsin, dedikodu yapmamam gerekiyor. Bentifourt canlı canlı derimi yüzecek." Uzun bacakları altında ileri geri sallanıyor, coşkulu enerjisi onu dizginleme çabasını aşıyordu.

"Sakın söyleme. Başını belaya sokacak bir şey yapmanı istemiyorum." Kısa sürede benimle arkadaş olmaya bu kadar hevesli olan bu kıza karşı korumacı olmuşum. Kendini kontrol etme savaşını kaybedişini izledim; şeffaf yüzü aklından geçen her düşüncüyü ele veriyordu. Kuralları çiğnemek için benim teşvikime ihtiyacı yoktu.

"Tamam, sadece önemli noktalara değineceğim. Üç yıl önce evlenmiş ve St. Moritz'e giderken korkunç bir araba kazası geçirmişler. Bacağını kurtarmaları bir mucizeydi."

Baston...doğru.

"Peki ya karısı?"

Charlotte durakladı ve ekledi: "Öldü ve arabayı o kullanıyordu."

Aramıza kasvetli bir sessizlik yerleşti. Bu adama sempati duymaktan başka bir şey gelmiyordu içimden. Karısını kaybetmenin acısını yaşadığını anlamak için tıp diplomasına sahip olmak gerekmiyordu. Onu çok sevmiş olmalıydı. "Burada yaşayan tek kişi o mu?"

Charlotte başıyla onayladı. "Yalnız." Yataktan zıpladı ve kapıya doğru yürüdü. "Geri dönmem gerek. Bayan Arnaud sigara içmeye gittiğimi sandı."

Yerleştiğinizde size malikaneyi gezdireceğim. Yarın başlıyorsun."

Günün olayları beni yakalamaya başlamıştı. Ayak bileklerime kurşun ağırlıklar bağlanmış gibi hissediyordum. "Charlotte."

Yüzünü bana döndü. "Evet?"

"Tura ihtiyacım var mı?" Esneyerek sordum.

Yüzüne geniş, parlak bir gülümseme yayıldı. "Bu malikânede seksen iki oda var. Hâlâ kayboluyorum." Yüzümdeki şok ifadesine güldü. "Sen dinlen. İşim bitince uğrarım."

Kapı kapandı. Küçük yatağa doğru süründüm ve uzandım. Tozlu giysilerimi çıkaramayacak kadar yorgundum. Pencereyi kapatamayacak kadar yorgundum. Parmaklarımı karnımda birleştirdim, serin bir rüzgâr eserken keten örtünün dalgalanışını izledim ve derin bir uykuya daldım.

Üçüncü Bölüm

Gecenin bir yarısı aniden uyandım. Kafam karışmış ve yönümü kaybetmiş bir halde gözlerimi çevreye alıştırmam biraz zaman aldı. Birisi masa lambasını yakmıştı ve yanında bir not duruyordu.

Vera-

Saat 6'da uğradığımda seni uyandırmaya cesaret edemedim. O kadar mışıl mışıl uyuyordun ki ölmediğinden emin olmak için nefes alışını kontrol etmek zorunda kaldım. Sabah 5'te tur atmak için uğrayacağım. Bayan Arnaud uyandığında mutfakta senin için akşam yemeği bıraktı.

Charlotte

Ayağa kalktım ve perdeyi kenara ittim. Yüksekte asılı duran ay, dumanlı bulutların arkasından çıkıyordu. Saat gece yarısı gibi görünüyordu, bu da tam on saat uyuduğum anlamına geliyordu. Olağanüstü. Hiç bu kadar deliksiz uyuduğumu hatırlamıyordum. Midem guruldadı ve bana ne yazık ki ihmal edildiğini hatırlatma fırsatını yakaladı.

Tek lastiğimi bulamadığım için sırtımdan aşağı sarkan dağınık saçlarım ve uykudan buruşmuş giysilerimle yalınayak merdivenlerden aşağı indim. Koridordaki karanlığı küçük loş ışıklı aplikler bölüyordu. Burnumu mutfığa kadar takip edebildiğimde görme yetisi önemsizleşti; zemin kattan yükselen yemek kokuları bana yol gösterdi.

Uzun bir tezgâhın üzerinde, misket üzümleriyle çerçevelenmiş peynir çeşitleri; kokusundan karnıma ağırlar girmesine neden olan altın rengi kızarmış bebek tavuk; taze biberiye serpilmiş kızarmış patates; küçük üçgenler halinde doğranmış bebek mor karnabahar ve çıtır bademlerle harmanlanmış Fransız çalı fasulyesi vardı. Ve son olarak, güzel hamur işleri

Daha önce beni baygınlıktan hayata döndüren küçük bir çikolatalı ekler ve narin küçük bir meyveli tart eşlik etti. Yoksunluğun verdiği zarafet ve görgüden yoksun bir şekilde, tıka basa dolana ve nefes alamayacak hale gelene kadar her şeyi ağızma tıktırdım.

Sadece antika bir duvar saatinin ince tik taklarıyla bozulan sessizlik, etrafımı bir güvenlik battaniyesi gibi sarmıştı. Uzun zamandır hissetmediğim bir rahatlık üzerime çökerken, arkama yaslanıp etrafımı inceledim. Büyük mutfak karanlık ve rahattı. Tavan tonozluydu. Pırıl pırıl bakır tencere ve tavalar asılı bir ferforje raftan sarkıyordu ve ortada büyük bir meşe sehpa duruyordu; ahşabı yaştan ve kullanımdan dolayı yivliydi. Ağız sulandıran yemek kokusu, bir pencere kanadının yanında kuruması için asılı duran baharatların aromasıyla karışıyordu. Bana güvenlik kokusu geliyordu... ev gibi.

Keşfetmek için can atıyordum. Ve bunun uygunsuzluğu konusunda kendimle yaptığım uzun bir tartışmadan sonra, merak yine de ihtiyata kolayca galip geldi. Nereye gittiğimin farkında olmadan, sonsuz gibi görünen bir koridorda yürümeye başladım. Sesin devasa taş duvarlarda ve katedral tavanında yankılanmasına rağmen ev bir mezar kadar sessizdi. Yol boyunca bir savaş sahnesini tasvir eden devasa bir tabloya rastladım. Işıklar emin olmam için çok loştu ama eski bir ustanın chiaroscuro tekniğiyle yaptığı bir çalışmaya benziyordu. Uffizi'de buna benzer bir resim sergisi görmüştüm. Görünüşe göre bu adamın evinin unutulmuş bir yerinde asılı bir tane vardı.

Koridor, küçük bir uçağa ev sahipliği yapabilecek kadar büyük bir fuayeye açılıyordu. O kadar çok şey vardı ki önce nereye bakacağımı bilemedim. Avusturya kristalinden bir avize üzerimde sallanıyordu. Dudaklarımda aptalca bir gülümseme belirirken başımı arkaya doğru eğdim ve avizenin büyüklüğü karşısında hayretle etrafımda döndüm durdum. Buzlu parçalardan yansıyan loş ışık altımdaki mozaik zeminde parıldıyordu. Ayrıntılı görüntüyü seçemiyordum, bu yüzden daha yakından incelemek için ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm.

Bir av sahnesi. Dehşete kapılmış bir tavşan, bir av köpeği sürüsü tarafından bir ağaca sıkıştırılmıştı; savunmasız boynu köpeklerden birinin dişleri arasına sıkışmıştı. Cilalı mermerin ipeksi parçalarını okşamak için uzandığımda hava aniden değişti, vücudumun yüzeyini sıyıran bir yükte titreşti. Ensemdeki ince tüyler diken diken oldu ve içgüdüsel olarak odada artık yalnız olmadığımı anladım.

Bir çift uzun, çıplak ayak görüş alanıma girdi. Erkek ayakları.

İrkilerek arkama yaslandım ve başımı kaldırıp baktım. Büyük, karanlık bir form yarı çıplak bir adam şeklini almıştı. Bana mı yoksa ona mı ait olduğundan emin olamadığım keskin bir nefes alma sesi duydum. Birbirimize bakarken zaman genişliyor gibiydi.

Yakışıklıydı. Çılgınca yakışıklı. En kibirli kadını bile kıpır kıpır yapan türden. Zihnim onun nefes kesici yüzünü metodik olarak kataloglamaya başladı. Kalın kirpikli, iri badem biçimli gözler. Tamam. Yüksek, yontulmuş elmacık kemikleri. Tamam. Ve yüzünü soğuk bir mükemmellikten erotik bir erkeksiliğe dönüştüren bir burun. Hafifçe eğimli, akiline, şehvetli ağzıyla mükemmel bir kontrast oluşturuyordu.

...ve uzun boyluydu, çok uzundu, yaklaşık 1 metre 92, isterseniz 6'3", geniş omuzları ve dar bir beli vardı. Göbeğinden aşağıya doğru inen ve kalçalarında can havliyle asılı duran atletik pantolonun altında kaybolan kıl tozları dışında göğsü kaslı ve pürüzsüzdü.

Bakışlarım beline kadar indiğinde, benim incelememden bıkmış gibi görünüyordu. Islak saçlarını yüzünden itti ve kaşlarını bana doğru kaldırdı. Yüz ifadesi donuk, soğuk ve endişe verici bir yoğunlukla bana sabitlenmişti.

"Kayıp mı oldunuz?" Derin sesi, Amerikan aksanına benzer bir şekilde hışırtılı ve yuvarlanıyordu. O aksanı belli belirsiz hatırladım. Başımı salladım. "O zaman gecenin bir yarısı evimin etrafında dolaşarak ne halt ediyorsun?"

Hızlı bir aşağılanma ateşi yüzümü renklendirdi ve hemen ardından soğuk ter tabakası tenimin her santimini kapladı. Karanlığın örtüsüne hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

"Hizmetçilerin odası batı kanadında." Uzun işaret parmağıyla işaret etti, sözlerinin arasındaki boşluktan düşmanlık sızıyordu. "İşini kaybetmek istemiyorsan orada kalmanı öneririm... Burada çalışıyorsun, değil mi?"

Utançtan dilsiz kalmıştım, tek yapabildiğim başımı sallamaktı.

Adımlarında bir aksaklıkla benden uzaklaştı ve mermer merdivenlerden yukarı doğru ilerledi. Yavaşça ayağa kalktım ve bir şekilde hayatım için kaçma içgüdümü süper insan kontrolü altına almayı başardım.

Gözlerim kısa bir süreliğine mozaik zemine kaydı ve korkmuş tavşanın görüntüsüne kilitlendi. O anda o zavallı tavşanın neler hissettiğini çok iyi anladım. Arkama hiç bakmadım ama bakmama da gerek yoktu. Onun yoğun bakışlarının beni yaktığını, ensemdeki narin tüyleri yaktığını hissedebiliyordum.

Onun görüş alanından çıkar çıkmaz odama koştum ve yatağıma atladım. Yorganı başımın üzerine çekerek top gibi kıvrıldım ve nefesimi tutmaya çalıştım, bir yandan da ellerimle hızla çarpan kalbimi göğsümün içine hapsettim. Charlotte haklıydı. Ağzı bozuk ve öfkeliydi. Radyoaktif bir öfke. Ondan mümkün olduğunca uzak durmam gerekiyordu. Bunu yapabiliyordum, kendimi küçültebilirdim, arka planda kaybolabiliyordum. Çünkü bir şeyden kesinlikle emindim; bu adam beni hor görmekten başka bir şey yapmıyordu.

* * *

Malikane iyi senkronize edilmiş bir İsviçre saati gibi çalışıyordu. Hizmetçilerin çoğu kasabada yaşıyordu ve hepsi de gün ağarırken servis edilen muhteşem kahvaltıya hemen geliyordu. Belki de Bayan Arnaud dakikliğin sırrını keşfetmişti. Mutfaktaki uzun tezgâhın üzerinde gerçek bir lezzet büfesi sergileniyordu. Taze pişmiş ürünlerden oluşan bir çeşitlilik; taze tarçın ve altın kuru üzüm serpilmiş çelik kesilmiş yulaf ezmesi; üç farklı şekilde pişirilmiş yumurta; ve bir miktar İsviçre çikolatasıyla toz haline getirilmiş café au lait. Kahvemi yavaşça yudumladım, çikolatayla karıştırılmış yoğun köpüklü sütün her zengin yutkunuşunun tadını çıkardım - bundan aldığım zevk neredeyse pornografikti. Üzerimde her zaman var olan ağır endişe elbisesi bir gecede yok olmuştu. O kadar yüksekte uçuyordum ki, ayaklarımda minik kanatlar filizlenmediğinden emin olmak için kontrol etmem gerekti.

Kahvaltıdan sonra Bayan Arnaud beni temizlenmesi gereken bir dizi odaya götürdü. Bana batı kanadının en üst katındakiler verildi. Odalar soluk renklerde lüks kumaşlar ve paha biçilmez antikalarla güzelce dekore edilmişti. Malikânenin dört yıl önce tamamen yenilendiğini anlattı. Taz hala geleneksel Fransız tarzı olsa da, dekor sadece gerçekten pahalı şeylerin olabileceği şekilde ince ve ölçülüydü.

Bayan Arnaud malikânenin tarihini anlatırken ciddi bir gururla konuşuyordu. Horn ailesi bu masalsı yeri, Egon Horn'un burayı yoksul bir Fransız sanayiciden satın aldığı 1900'lü yılların başından beri evleri olarak görüyordu. Kendisi kraliyet soyundan geliyordu, vikont ya da imparator her neyse - sanırım Baden'den. Evin ne olduğuna pek dikkat etmedim.

başlık. Neredeyse yarım yüzyıl boyunca komünist ideolojiyle yönetilen bir ülkede büyüdüm. Hırs artık kabul edilebilir bir şeydi, mavi kanlılar asla olmayacaktı.

Sebastian Clayton Horn'un mülkü dört yıl önce merhum babası Heinrich Horn'dan, neredeyse bir asırdır aileye ait olan bankayla birlikte devraldığını anlatırken, şu an ikamet etmekte olan canavara duyduğu sevgi gözlerine yansiyordu. *Kimin umurunda*, diye düşündüm. *Adamın pis bir ağız ve daha da kötü görgü kuralları var.* Ama saygıyla başımı salladım ve uygun anlarda etkilenmiş gibi davrandım.

"Amerikalı mı?" "Evet,
yarı Amerikalı."

"Bir eşiniz var mı, madam?"

Dolgun dudaklarının büzülmesi konunun tatsız olduğunu gösteriyordu. "Vardı," hamile bir duraklama, "üç yıl önce vefat etti."

"Oh, özür dilerim."

"Neredeyse otuz yaşındaydı. Harika bir kızdı, çok güzeldi... Bir araba kazası geçirdi." Sesi kesildi, parmakları nereye konacağından emin olamadan dalgalandı. Daha fazlasını söylemek ister gibiydi ama söylemedi, ben de sessiz kaldım. Sessizlik içinde beni temizlik malzemelerinin bulunduğu büyük bir dolaba götürdü ve işimi yapmam için bana bıraktı.

* * *

Ben takıntılı bir temizlikçiyim. Hiçbir şey beni bir banyoyu fırçalamak ya da bir dolabı düzenlemek kadar çabuk rahatlatamaz. Bunun yerine temizlik yapmak, gerekli bir görevi yerine getirmek ve sık sık taşıdığım tükenmez sinir enerjisini boşaltmak varken egzersiz yapmak bana her zaman anlamsız gelmiştir. Bu iş bana mükemmel bir şekilde uyuyordu. Bayan Arnaud'ya değerimi kanıtlamak için kendimi canla başla temizliğe verdim.

Charlotte öğle yemeği için beni almaya geldiğinde reddettim ve mutfakta benim için bir tabak bırakmasını istedim.

"Bu konuda endişeliydim. Sen şu aşırı başarılı tiplerden birisin. İlkokuldayken bir sınavdan A'dan daha düşük bir not aldığında hiperventilasyon geçirir miydin?"

"Hayır," dedim yarım bir gülümsemeyle. "Hiçbir zaman A'dan aşağı not almadım."

"Figures, seni uyarıyorum, geri kalanımızı kötü gösterme," diye cevap verdi muzip bir sırıtışla, kıvırcık at kuyruğu zıplayarak odadan çıkarken.

Yatakları soydum ve lüks Pratesi bin iplik numaralı çarşaflarla giydirdim, kenarlarındaki karmaşık parşömen işlemelerinin yukarı baktığından emin oldum. Kapitone örtüyü havalandırdım ve yastıkları kabarttım, şemsiyelerin kenarlarını bir bıçak bıçağı kadar keskin bir şekilde düzelttim. Antika şifonyerlerden isteksiz bir parlaklık elde ettim, ahşap zeminleri yıkayıp cilaladım ve üniformamın koltuk altında bir ter lekesi oluşana kadar her düz yüzeyin tozunu aldım. Bayan Arnaud'nun kapıda durduğunu fark ettiğimde uzun bir merdivenin üzerinde, zeminden tavana uzanan penceredeki soluk bir çizgi üzerinde çalışıyordum.

Yüzünde memnun bir gülümsemeyle etrafına bakındı. "Vera, saat sekiz. *Déjeuner* ve *akşam yemeğini* kaçırdınız."

Enseme yapışan terli saçlarımı sildim. "Yapacak biraz daha işim var, madam."

"Bu odalar 1872 yılında inşa edildiğinden beri bu kadar temiz ve düzenli olmamıştı," dedi dudaklarında bir eğlence seğirmesiyle. "Misafirlerimizin rahat etmesini istiyoruz, ancak kalış sürelerini uzatacak kadar değil. Mutfağa gelin ve yemeğinizi yiyin."

"Kendim bir şeyler hazırlayabilirim. Benim için sakıncası yok."

"Sessizlik, sessizlik... *allons-y*," diye ısrar etti, isteksizliğimi eliyle uzaklaştırdı. Ve birlikte mutfağa doğru yol aldık.

Duvar boyunca uzanan La Cornue ocağının önündeki uzun tezgâha oturdum. Kendimi tamamen kaptırmış bir halde, el yapımı narin papyon makarnayı bir tabağa yerleştirmesini, brokoliyi karıştırmasını ve üzerine zeytinyağı gezdirmesini izledim. Her nasılsa içine balıklama dalma dürtümü frenlemeyi başardım. Şiddetli iştahım düşünüldüğünde azımsanacak bir başarı değildi bu. Midem yeniden gerçek yemek yemeye alışmıştı.

O beni yemek yerken izlerken rahat bir sessizliğe gömüldük. Tombul dirseklerini tezgâha dayamış, sevimli yüzünü ellerinin arasına almıştı. "Bunu daha önce yedin mi?" diye sordu parmağıyla makarnayı çevirerek.

"*Evet*, madam," diye cevap verdim lokmalar arasında. "İtalya'da restoran sahibi bir ailenin yanında çalıştım ve orada popüler bir yemektir."

"Ama siz *İtalyan* değilsiniz?"

"Hayır madam, Arnavut... Gerçi altı yıl orada yaşadım."

İnceleyen bakışları beni tedirgin etti. Beni kurtarmış olan bu nazik kadına yalan söylemek istemiyordum. "*Italie*'yi nasıl buldunuz?" Karşımdaki tabureye oturdu ve dilimlenmiş yadigâr domatesler ve taze mozzarella peyniriyle dolu tabağı itti.

"Orayı çok sevdim. İtalyanlar beni hoş karşıladı ve orada yaşayan büyük bir Arnavut topluluğu var. Mutfakta çalışırken ailem bana ev verdi."

"*Vraiment*?" Daha dik oturdu, yüzünde uyanık bir ifade vardı. "O zaman belki mutfakta da bana yardımcı olabilirsin. Bay Horn başka bir aşçı tutmayı reddediyor."

"Ama çok iyi yemek yapıyorsun."

"Aşçı, *evet*, ama ben aşçı değilim. Delacroix dört yıl önce, Bay Horn mülkü devraldığında işten çıkarıldı."

"Bay Horn daha önce nerede yaşıyordu?" Soru istemeden ağzımdan çıkıverdi. Yüksek sesle konuştuğumu fark ettiğimde elim aniden mozzarellayı kesmekten vazgeçti. Meraklı doğamı kontrol etmek için daha iyi bir iş yapmalıydım.

"Teksas." Ağır Fransız aksanıyla kelimeyi vurguladı. "Bilirsin, kovboyların geldiği yer." Kısa bir gülümsemeyi tekrar bastırdım. "Beş yıl önce Cenevre'ye geri döndü. Şehirde bir dairesi var." Boş bulaşıkları yıkamak için lavabonun başına geçtiğimde devam etti: "Seni uyarmalıyım Vera. Bay Horn biraz huysuzdur. Kaba ya da kindar değildir ama son beş yılda çok fazla şeye katlandı. Hâlâ acı çekiyor ve biraz sert davranırsa onun hakkında kötü düşünmeni istemem. Bu kişisel bir şey değil."

Bunu zaten kişisel olarak algıladığımı ona söyleme zahmetine girmedim. "Anlıyorum. Çok teşekkür ederim Bayan Arnaud... her şey için."

Yüzünde sıcak bir anlayış olmasına rağmen cevap vermedi. Onun merhameti olmasaydı kim bilir bana ne olurdu. "Bayan

Arnaud."

"*Oui*?"

"Bay Arnaud nerede yaşıyor?"

"Bilmiyorum, tatlım. Otuz yıl önce bir bira içmek için ayrıldı ve bir daha geri dönmedi."

"Oh... Ben... Özür dilerim."

"Değilim," diye cevap verdi, gözlerinde tuhaf bir parıltıyla. "İyi geceler o zaman."

"Bon soir."

Dördüncü Bölüm

Sıkıcı, monotonluğa benzeyen her şeyi arzuluyordum. Yıllar sonra ilk kez günlerim endişeden uzak, rahatça öngörülebilir bir rutine girmişti. Milano'da, Argentis'lerle yaşamak ve çalışmak yüksek bir dramla yönetilen bir varoluş, her gün bir sabır egzersizi olmuştu.

Üniversitedeki derslerimden sonra eve gittiğimde Bay Argenti'nin saatlerce ekonominin kötülüğünden şikâyet etmesine maruz kalacağımı bilmekten korkuyordum. Beklenen kıyamet, en sevdiği konuydu. Söylediği herhangi bir şeye dikkat etseniz 1315'teki büyük kıtlığın ortasında olduğumuzu düşünürdünüz. Şikâyetlerden kulaklarım ağrıyor, masaları dolduracak müşteriler için dua etmekten dizlerim sıyrılıyordu. Çoğu zaman idare ettik. Başaramadığımız gecelerde ise şikâyetler dehşet verici boyutlara ulaşıyordu. Tüm personel diken üstünde yaşıyor, geceleri uyuyabilmek için kendilerini papatya çayına boğuyorlardı.

Büyük bir coşkuyla uyandım, mutluluğum pürüzsüz kenarlarında duruyordu. Kütüphanenin tozunu alma görevi bana verildiğinde günüm daha da güzelleşti. Binlerce nadir kitabın kutsal olmayan cazibesine rağmen, öğleden sonra erken saatlerde bitirmeyi başardım. Bayan Arnaud'ya başka bir odayı daha temizlemek için zamanım olduğunu söylemek üzere mutfığa gittiğimde onu blender ile uğraşırken buldum. Tombul parmaklarıyla defalarca farklı düğmelere basıyor, cam sürahideki belirsiz içeriği çalkalamayı bir türlü başaramıyordu. "*Merde!*" diye bağırdı.

Boğuk kıkırdamam dikkatini çekti. "Oh, Vera, şu karıştırıcıyı çalıştırabilir misin lütfen? Sinirden kuduruyorum ve Bay Horn da frappe'sini bekliyor."

Sürahiyi tabanından çıkardım ve prize giden bağlantının gevşemiş olduğunu fark ettim. Sinirlenen Bayan Arnaud ellerini havaya kaldırdı.

"*Mon Dieu!*"

Karıştırdıktan sonra şüpheli sıvıyı uzun, soğutulmuş bir bardağa döktü. "Çabuk *salle gymnastique'e* git ve bunu ona ver."

Ben mi?! Bay Bentifourt böyle şeyler yapmaz mıydı? Uşaklar bunun için değil mi? Dizlerim kilitlendi, hareket edemedim. Onunla tekrar yüzleşmeye hazır değildim - o akşam karanlık olmasına rağmen, diye düşündüm. Şansım varsa ya beni tanımaz ya da tamamen unutmuştur diye düşündüm. Duygularımın beni alt etmesine izin vermemeye kararlı bir şekilde içkiyi tepsiye koydum ve spor salonuna doğru ilerledim. Charlotte'un büyük turu sırasında gördüğüm spor salonu, garip makineler ve tavandan sarkan ürkütücü görünümlü kayışlarla dolu bir ortaçağ işkence odasının aslına sadık bir taklidi olarak tanımlanabilirdi.

Yaklaştıkça, samimi bir şekilde konuşan bir kadın sesi daha da netleşti. "Evet, böyle... evet... evet... bir kez daha." Öğleden sonraki randevusunu bölme ihtimali midemi bulandırdı. Adımlarım suskunlaştı, yavaşlayarak emeklemeye başladım. Sonunda spor salonuna ulaştığımda kapıyı ardına kadar açık buldum ve kendimi kapı aralığından içeri adım atmaya zorladım.

Daracık bir şort ve atlet giymiş bir kadın sırtı bana dönük duruyordu. Kuzguni saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru taranmıştı, teni bronzlaşmıştı ve her hareket ettiğinde kasları esneyip sertleşiyordu. Dikkati tamamen önündeki iri erkek figürüne odaklanmıştı.

Sonra kenara çekildi.

O havada asılı duruyordu, tavandaki kayışlardan sarkıyordu, ben ise kapının girişinde felç olmuş bir şekilde duruyor ve ona müzedeki bir sanat eseri gibi hayranlıkla bakıyordum. Ya da Floransa'da gördüğüm Davut heykeline... sadece daha iyi, daha büyük - kesinlikle bazı kısımları öyle görünüyordu. Yüzü konsantrasyon içinde gergindi. İfadesindeki sertlik bile erkeksi güzelliğinin kusursuzluğunu azaltamıyordu. Çıplak göğsünün güneşten bronzlaşmış teninden damlayan terle vücudunu yavaşça birkaç santim aşağı indirdi ve sadece kollarının üzerinde dengede durdu. Efor sarf etmekten zorlanan kolları şişkin ve sertti, hafifçe titriyordu.

Üzerinde gençlikten ya da yumuşaklıktan eser yoktu, hayatın keskin kenarları tarafından kazınmış gibiydi. Bu deneyimlerin kalıntıları, uzaktan yanıp sönen bir neon tabela kadar belirgindi *Tehlike burada! Kendi sorumluluğunuzda ilerleyin!* Onu aşırı farkındalık içinde izlerken bir şey yerine oturdu. Bir içgörü. Mutlak bir gerçek.

Bu adam aşılmaz bir kalenin ardında yaşıyordu. Kendini kilitlemiş ve anahtarı atmıştı. Bedeni hâlâ yaşayanlar arasındaydı ama zihni kontrolden çıkmıştı.

Kadın ellerini onun üzerine koydu. Biri kıvrımlı karnına, diğeri sırtının alt kısmına. Onu dengeliyor muydu yoksa okşuyor muydu anlayamadım. Onu suçladığımdan değil - o altılı paket dokunulmak için yalvarıyordu. Sadece bunu kendi iyiliği için yapmıyormuş gibi davranarak daha iyi bir iş çıkarması gerekiyordu.

Bakışlarım, kalça kemikleri üzerinde zar zor sallanan siyah pantolonun altında kaybolan saçlarına gitti. Bronzluk çizgisinin ucu görünüyordu, kemik ve kas arasındaki çukurluğu işaret ediyordu. Ve sonra çok garip bir şey oldu. Gözlerimin önünden bir görüntü geçti... dudaklarım... pantolonunun altında kaybolan o çıplak deri parçasının üzerinde. Boynumdan yukarı doğru hızla kavurucu bir sıcaklık yükseldi ve hemen ardından dudaklarımın üzerinde bir ter sisi birikti. Elimin tersiyle terimi sildim ve yanağımın içini hafif bir kan tadı alacak kadar sert bir şekilde ısırdım.

Birden başını kaldırdı ve gözlerinde bir tanıma kıvılcımı belirdi. O akşamı hatırlamaması buraya kadarmış. Sonra göz kapakları yarıya indi ve ağzı asık suratlı bir hal aldı. Onun yoğun bakışlarına hapsolmuşken, tatsız bir şeyin yaklaşmakta olduğunun farkındalığıyla derim kaşınmaya başladı.

Sağlam bacağının üzerine inmeye dikkat ederek kendini zarifçe aşağı bıraktı. Kadının gözleri onunkileri takip etti ve en az geri kalanı kadar çarpıcı bir yüz ortaya çıktı. Geniş, dolgun ağzı beni görünce büzüştü.

"Sanırım bugünlük bu kadar yeter, Yvette." Sesi alçak ve ölçülüydü, dikkati benden hiç ayrılmıyordu.

"*Bien s ur*, yarın aynı saatte?" Yüz ifadesi hem nazlı hem de hayranlık dolu görünmeyi ba arıyordu. Gözlerimi devirmek istesem de akıllıca davrandım.

"Hayır... Gelecek hafta yapalım," diye cevap verdi ve kibirli işaret parmağını sallayarak beni öne doğru itti.

Derin bir nefes aldım, bakışlarımı omzunun üstündeki bir noktaya sabitledim ve ona doğru yürüdüm. Tepsiden bardağı alırken beni incelediğini hissedebiliyordum. Gitmek için döndüğümde parmağıyla beni tekrar durdurdu.

"Kal." *Kalmak mı?*

Bana bir adım daha yaklaştı ve geri adım atmamak için kendimi zor tuttum. Vücudumdaki her sinir ucu yüksek alarmdaydı. Bu kadar yakından ve kişisel olarak onun büyüklüğü eziciydi. Onun kokusu, pahalı sabun ve temiz erkek teri, bedenimi zek mın bile anlayamayacağı şekillerde etkiledi.

Kadının bakışları aramızda bir ileri bir geri gidip geliyordu. Mahremiyet bekliyordu, kaba yaratığın kendisine kalmasını istiyordu. Onu memnun etmekten çok mutlu olurdum ama adam beni kovmadı. Onun yerine

kokuşmuş yeşil içeceğinden küçük yudumlar aldı ve sabırla onun spor çantasını almasını bekledi. Kapıya doğru yürürken omuzları çökmüştü.

"Haftaya görüşürüz, Yvette."

Sesinde bir eğlence duyduğumu sandım ve başımı kaldırıp ona baktım ama daha fazla yanılmış olamazdım. Yüzü doğal olmayan bir şekilde hareketsizdi, aslında insan olduğunu kanıtlayacak bir göz kırpması bile yoktu. Yvette Fransızca vedalaşarak homurdandı. Dışarı çıkarken içimden ona kalması için yalvarmak geldi.

O gözden kaybolduğu anda aramızdaki hava inceldi, sanki aniden yüksek irtifada duruyormuşum ve her nefes için emek harcıyormuşum gibi. Cadı demini içerken ve göğsündeki teri küçük, beyaz bir havluyla kuruturken ağır bakışları üzerimdeydi. Bir engerek çukurunda sürünmek daha az sinir bozucu olurdu. Benimle oynuyordu ve ikimiz de bunu biliyorduk.

"Başka bir şey var mı efendim?" En küçümseyici Bayan Albright aksanıyla sordum. Sevgili Bayan Albright. Çocukken *Oz Büyücüsü'nü* ilk kez izledikten sonra bir kasırganın onu alıp götürmesini dilediğimi çok net hatırlıyorum. Şimdi ise bana verdiği amansız dilbilgisi ve diksiyon dersleri için daha fazla minnettar olamazdım.

Önce gözlerini kırptırdı, yüz ifadesinde bir parça şaşkınlık vardı. Sonra gözleri kısıldı. "Hayır."

Dilimi kesmeliyim. Gitmek için döndüm.

"Aslında bir şey var." Sesindeki ürperti beni olduğum yerde durdurdu. Onunla yüzleşirken nasıl sakın kalmayı başardığımı bilmiyorum. Göğsümün içinde bir heavy metal grubu konser veriyormuş gibi hissediyordum.

"Gecenin bir yarısı evimin etrafında sürünüyor muydun?" Kadife gibi yumuşak bir sesle ekledi, "Bir hırsız gibi."

Ayaklarımın altında bir şenlik ateşi yakmış da olabilir çünkü tüm vücudum bir anda alevler içinde kaldı. Boğazımı tekrar nasıl çalıştıracığımı hatırlamam bir dakika sürdü. "Hayır, efendim."

"Güzel," diye cevap verdi ve sonra sanki ben yokmuşum gibi bana sırtını döndü.

Sonrasında sinirlerim o kadar bozulmuştu ki mutfağa dönerken yol boyunca dişlerim takırdadı.

İlk birkaç gün gastronomik bir sis içinde yaşadım, küçücük mideme tıkıştırabildiğim tüm yiyecekleri mideye indirdim. İskoç somon filetosu mükemmel pişmişti. Veloute sosunu başparmağımdan yaladım ve bahçıvanlardan Giovanni'nin beni izlediğini fark ettim. Yanaklarına bir utanç lekesi yayılırken bakışlarını hızla başka yöne çevirdi. Karşımda Bayan Arnaud, Bay Horn'un pahalı araba filosunun yarı zamanlı şoförü ve tam zamanlı bakıcısı François için bir yemek tepsisi hazırlıyordu. Gözlerinin etrafında yorgun bir gerginlik vardı.

"Bayan Arnaud, izin verin ben yapayım lütfen. Çok yorulmuş olmalısınız." "Teşekkür ederim, chérie."

Dışarıda serin bir rüzgâr tenimi okşuyordu. Gökyüzünün kenarı karanlığa gömülürken, gün ışığından arta kalan turuncu bir bıçak ufku ikiye böldü. François genellikle akşam yemeği saatinde arabalarla ilgilenmekle meşgul olurdu, biz de sırayla ona yemek götürürdük. Çakıllı garaj yolundan geçerken beni fark ettiğinde siyah bir Mercedes SUV'u kurutuyordu.

Otuzlu yaşlarının sonlarında, klasik anlamda yakışıklı sayılmazdı. Ancak ela gözlerinde şeytani bir ışıltı, hınzır bir mizah anlayışı ve onu çekici kılan rahat bir kişiliğin kanıtı vardı. Orta boylu ve bisiklete binmeye uygun biriydi. Onu şafak vakti birkaç kez bisiklet sürerken görmüştüm; kararlı vücudu gidonun üzerine eğilmiş, bacakları altından öfkeyle pompalanıyordu.

Doğruldu ve sıcak gözleri üzerimde gezindi, hiçbir zaman tek bir yerde kişisel olmayan bir çalışmadan daha fazla kalmadı. Ağzının kenarlarında davetkâr bir gülümseme belirdi. Ellerini temizledikten sonra bana doğru yürüdü. "*Merci*, mademoiselle." Fransız aksanı pürüzsüz ve yumuşaktı. Tepsiyi benden alırken parmaklarımız birbirine dolandı. Gözlerinde hızlı bir parıltı b e l i r d i ve gülümsemesi biraz daha genişledi. Normalde bu durum nabzımın gergin bir şekilde atmasına neden olurdu. Yine de ondaki bir şey kendimi güvende ve tehditkâr hissettirmiyordu.

"Bir şey değil. Umarım yeterince getirmişimdir."

Bir şey üzerinde çalışıyordu. Bunu yüzündeki canlı ifadeden, elini sabırsızca dalgalı kahverengi saçlarında gezdirmesinden okuyabiliyordum. Gergindi. "Bir kadeh şarap içerken bana eşlik etmek ister misin?"

Nasıl nazıkçe reddedeceğimi düşünüyordum ki şık, siyah spor bir arabanın parlak xenon farları evin köşesinden bize doğru geldi. Mercedes'in yanına yanaştı ve motorun mırıltısı kesildi. Kendiliğinden tüm vücudum kaskatı kesildi. Tıpkı

Serengeti düzlüklerinde bir ceylanın başına gelen şey, sadece bir adım ötesinde çömelmiş salyalı aslandan kaçmak için çok geç olduğunu fark etmesidir.

Arabadan indi ve uzun boylu olana kadar vücudunu zarifçe açtı. Ismarlama, üç parçalı gri takım elbisesinin kusursuz kesimi omuzlarının olağanüstü genişliğini ortaya çıkarıyor, Fransız mavisi gömleği altın sarısı tenini vurguluyordu. Kravatı atılmıştı ve gömleğinin üst düğmeleri açıktı.

Gözlerim boğazının dibindeki açıkta kalan deriye takıldı ve ensemde bir ter tabakası oluştu. Onca insan arasında ona karşı bu tepkiyi vermek dayanılmaz bir rahatsızlıktı - ciddi bir rahatsızlıktan bahsetmiyorum bile.

Ön kolunu arabanın tavanına koyarak iki parmağını birbirine vurdu ve uyanık gözleri François'dan bana kaydı. Yüzünden belirsiz, karanlık bir duygu geçti. Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yine de bu adamla ilgili her şey benim için tam bir gizemdi.

Ortam aniden buz gibi oldu ve düşmanlıkla vurgulandı. Delici bakışları bana döndüğünde sert ve aşağılama doluydu. Yakasından derin bir kızarıklık yükseldi ve ağzım hemen kurudu. Sanki beni aile mücevherlerini çalarken yakalamış gibi hissettim.

Francois onu selamladı ama o cevap vermedi. Bu maskaralığın bir seyircinin önünde oynandığı gerçeğine tamamen kayıtsız bir şekilde bana bakmaya devam etti. Bir an için sadece ikimiz vardık, diğer her şey kaybolup gitmiş gibiydi. Ta ki kapıyı beni irkiltecek bir güçle çarparak kapatana kadar.

Öfke kontrolü hakkında konuşun-- ruh halini değiştiren ilaçlar için mükemmel bir adaydı.

Hissetmemem gerektiğinden emin olduğum bir gariplikle François'ya döndüm ve vedamı mırıldandım. O da Horn'un davranışından benim kadar şaşkın görünerek kabul etti, sonra da cesur ruhu sağ olsun, araba ile benim arama girdi. Hayatımı tehdit eden başka bir bakışa daha maruz kalmak istemediğim için topuklarımın üzerinde döndüm ve eve doğru yürüdüm.

Mutfak kapısına ulaştığımda, hemen arkamda ayak seslerinin altında çakıl taşlarının çitirdadığını duydum. Kendime olan hakimiyetim, yaklaşan her adımda azalarak dibe vurdu. Kapı kolunu yanlış yöne çevirdim ve üstündeki camı kıracak kadar sertçe çektim. Rahatsız edici derecede yakınımda durdu. Adam bir fırındı. Sıkı bir topuz yaptığım saçlarımla

ondan yayılan ısıyı ensemdede hissettim - ya da belki de öfkesiydi.

"Kenara çekil."

Giriş iki kişinin rahatça sığabileceği şekilde yapılmamıştı. Yolundan çekilmek için acele ederken neredeyse ayağım takılıyordu. Ona hiçbir şekilde dokunmamaya dikkat ederek kendimi duvara yapıştırdım, o sırada iri eli kapı kolunu kavradı ve önemsiz sayılamayacak kadar uzun bir süre durakladı. Başımı kaldırıp baktığımda, kaşlarını çatmış, ağzını sert bir çizgiye oturtmuş, dümdüz ileriye odaklanmış bir halde buldum onu. "Personelin diğer üyeleriyle fazla samimi olmamanızı tavsiye ederim. Senin hakkında yanlış fikirlere kapılabilirler."

Ha? Ses tonu kafamı karıştırdı. Az önce onurumu zedelediğini anlamam biraz zaman aldı. Gözlerim haklı bir öfkeyle parlayarak onunkilerle buluştu. *Bu ne cüret!* Bu adam benim hakkımda hiçbir şey bilmiyordu. Son altı yıldır gerçek bir keşiş hayatı yaşıyordum. Eğer bu kadar dehşete düşmemiş olsaydım, bu ironiye gülerdim. Yumuşak, öfkeli sözcükler boğazımı zorlarken aşağılanmışlık yanaklarımı yaktı. "Ona yemeğini getirdim."

Gözlerinde uzaklara dalan bir bakışla beni ölçtü. "Seni uyarıyorum." Kapıyı açarak mutfığa girdi ve düzensiz adımlarla koridorda gözden kaybolurken ben şaşkın şaşkın onun heybetli halinin kayboluşunu izliyordum.

Uyarılmak mı? Ne için uyarılmış? Bende bu kadar düşmanlık uyandıran şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. En kötüsü de, doğuştan insanları memnun etmeye ve yatıştırmaya meyilli olmamdı. Sevilmemek bana hiç iyi gelmiyordu. Ve hayatım boyunca hiç bu kadar açık bir şekilde sevilmemiştim.

* * *

O gece rüyamda onu gördüm.

Şaşkın ve mahcup bir şekilde ter içinde uyandım. Erotik görüntülerin parçaları o kadar net bir şekilde gözümün önüne geliyordu ki, bunların sadece hayal gücümün bir ürünü olması imkânsız görünüyordu. Bu cinsel açlık ruhumun hangi karanlık bölümünde saklanıyordu? Son birkaç yıldır nabzım neredeyse hiç atmıyordu ve bunu kışkırtanın o olması... benim hakkımda iyi bir şey söylemiyordu.

Kaslarım sanki uykumda bir şeyle savaşıyormuşum gibi halsiz ve lastik gibiydi. Geceliğimi değiştirmek için yataktan kalktım, yaşımin iki katı bir kadın gibi sürünüyor ve inliyordum. Bir çekmecenin arka köşesine itilmiş, hala bende olduğunu hatırlamadığım eski bir tişört buldum. Aleksander'ın tişörtü. Aleksander'ın düşüncesi her geçen yıl biraz daha azalsa da ağzımda hâlâ acı bir tat bırakıyordu. Sanırım bu bir ilerlemeydi.

Pencereyi iterek açtım ve serin bir esinti odadaki bayatlığı alıp götürdü. Hava temiz ve keskin bir çam kokuyordu. Dolunay ağaçların silüetini çivit rengine boyamıştı. Yaprak dökmeyen ağaçların kokusuyla birlikte bir hüznün sisi de içeri doldu. Başımı ellerimin arasına alarak pencere kenarına yaslandım ve etrafta dolaşmaya kararlı görünen bir duyguyu uzaklaştırmaya çalıştım. İçimi dökmek için iyi bir ağlamaya ihtiyacım vardı ama altı yıldır tek bir damla gözyaşı dökmemiştım ve bir kez daha dökülmeyi reddediyorlardı.

Karanlık ağaç korusundan uzun boylu bir figür çıktı. Adımlarındaki aksaklıktan onu tanımak kolaydı, adımları sert ve kasıtlıydı, sanki kendini rahat olduğundan daha uzun bir adım atmaya zorluyordu. Sakatlığına rağmen çiçek bahçesini yarıp geçerek arka kapıya benim ulaşacağım sürenin yarısı kadar bir sürede ulaştı. Gece yarısı sakin bir yürüyüş... Rüyalarına hangi şeytanların musallat olduğunu merak ettim. Onu biraz merak ettiğimi itiraf etmezsem yalan söylemiş olurum... tamam, belki birazdan da fazla.

Mülk acımasız bir verimlilikle yönetiliyordu. İlk başta bunun onun huysuzluğunu kışkırtma korkusundan kaynaklandığını düşünmüştüm, ancak durumun hiç de öyle olmadığını hemen anladım. Aksine, personel ona alışılmadık derecede sadıktı. Onu hiçbir şekilde şikayet etmiyor ya da eleştirmiyorlardı. Bunun nedenini anlayabiliyordum. Onlara karşı inanılmaz derecede cömertti. Hepimiz onunla aynı kalitede yemek yiyorduk ve bu yemekler bol bol veriliyordu. Maaş, aynı pozisyon için teklif edilen diğerlerinden kat kat fazlaydı. Ve biri hastalandığında, masrafları üstlenirdi. Yaşlı hizmetçilerden biri, bunyon ameliyatlarının mahrem ayrıntılarıyla birlikte bu gerçeği bana defalarca -en az üç kez- anlatmıştı.

Bu yüzden kaşlarını kaldırmadan ya da onaylamayan bir bakışla karşılaşmadan birine onun hakkında soru sormak neredeyse imkansızdı. Onun hakkında öğrendiğim her şey karanlık köşelerde fısıldanan kırık dökük cümlelere kulak misafiri olmaktan ibaretti.

Claire belli belirsiz bir İrlanda aksanıyla, "Al, bunları Bay Horn için çamur odasına koy," dedi. Bana bir yığın kabarık havlu uzattı. "Yüzmeyi seviyor. Bacağı için iyi bir egzersiz. Olimpiyatlara katılabilirdi, biliyorsun. Bunu kimseye söyleme, dedikodu yapmak yasak, biliyorsun."

Evet, biliyorum! En az fanatik bir gururla, babasının mirasını almadan önce kendi servetini kazanmış bir tür finans sihirbazı olduğunu gönüllü olarak söyledi. Oğluna hiç benzemediği dışında o adam hakkında pek bir şey söylenmedi. Daha kötüsünü kastettiği izlenimine kapıldım, düşünmesi bile ürkütücüydü.

Bir finans dehası ve bir Olimpiyat sporcusu... Sırada ne var? Su üzerinde yürümek? Ölülerini diriltmek? Biraz nezakete ne dersiniz? Görünüşe göre bu basit beceri onun için çok zordu. Neredeyse yüksek sesle söyleyecektim.

Karısı hakkında daha da az şey söyleniyordu. Çoğunlukla ne kadar güzel olduğu söylenirdi. "İyi kız, güzel" ya da "Güzel kız, bir melek." Bu kelimeler, bu sırayla olması gerekmez. Onu bu kadar özel yapan şeyin ne olduğunu merak ediyordum. Sebastian Horn gibi sert bir adamın böylesine derin ve kalıcı bir bağlılık duyması için onda daha fazlası olmalıydı. Fotoğrafların yokluğu hâlâ kafamı kurcalıyordu. Onun hafızasını silmeye mi çalışıyordu? Evin hiçbir yerinde tek bir tane bile yoktu. Aklıma gelen tek açıklama, anının onun için hâlâ çok acı verici olduğuydu. Yine de, bağlılık hakkında ne biliyordum ki? Aleksander'ın sadık olduğunu sanıyordum. Bu bir gülüştü.

Bana karşı davranışları hala tamamen şaşırtıcıydı. Bu sadece keyfi bir kabalık değildi; benden açıkça hoşlanmıyordu. Ama neden? Böyle bir küçümsemeye yol açacak ne gibi bir suç işlemiştim? Sanki ulusların kaderi bu Gordion düğümünün çözülmesine bağlıymış gibi onun huzurunda geçirdiğim her anı taradım ve tek bir sağlam neden bulamadım.

Serin keten çarşafırlara tekrar uzandığımda başım çatlayacak gibiydi. Tavana bakarak, orada olmayan cevapları aradım. Göz kapaklarım ağırlaştı, bir şekilde, yavaşça uykuya daldım.

Beşinci Bölüm

Ertesi gün Bayan Arnaud gizlice gidip yatak odasını toplayıp toplamayacağını sordu. Konuşurken yüzünde garip, endişeli bir ifade vardı, sanki daha fazla açıklama yapacaktı da sonra iki kere düşünmüş gibi. Yatak odasına ulaştığımda kapıyı kapalı buldum. Kapının kolunu kavradığımda sinirlerim gerildi, canavarın inine girmek üzereydim ama Bayan Arnaud bu görevi bana vermişti ve onu memnun etmek için her şeyi yapardım. İsteksizliğimi bir kenara iterek kapıyı açtım ve şaşkınlık içinde dudaklarımı aralayarak aniden durdum.

Odaya sinen bayat alkol kokusu içimi ürpertti. Balkona açılan uzun fransız kapılara koştum ve onları iterek temiz hava dolaşımını sağladım. Tam bir felaket bölgesiydi; her şey ya yerinde değildi ya da yana yatmıştı. Boş içki ve bira şişeleri, doldurulmuş bir sandalyenin yanında yere saçılmıştı. Ondan bunu asla beklemezdim. O her zaman tertemizdi. Bir an için alkolik olup olmadığını düşündüm ve bu fikri bir kenara bıraktım. Hastalığın tipik belirtilerinden hiçbirini göstermiyordu. Kederin bir tür uyuşturma bağımlılığına yol açması alışılmadık bir durum değildi ama onu nadiren içki içerken göürdüm ve içtiğinde de her zaman ölçülü içerdi. Bu içki alemini bir şey tetiklemiş olmalıydı. Ama ne olduğunu hayal bile edemiyordum.

Yıkıntıları ayıklamak saatlerimi aldı, normalden daha uzun sürdü çünkü temizlik yaparken her şeyi inceledim. Tüm mobilyalar en yüksek kalitedeydi. Evin geri kalanının aksine, tasarım temiz ve çağdaşı - sadeliğiyle neredeyse manastır gibiydi. Sessiz bir renk düzeni, birbirini tamamlayan ve zar zor fark edilen bir dizi ton tasarımı tamamlıyordu.

Uzun bir şifonyerin üzerindeki duvarda bir Gerhard Richter tablosu asılıydı. İlk çalışmalarından biriydi, fotogerçekçilikle yapılmıştı. Konu, bebeğini kucağına almış bir anneydi, bebek onun göğsüne yapışmıştı. Yüzleri, anonimliklerini koruyacak şekilde yatay olarak karalanmıştı.

Etkisi şaşırtıcıydı. Kolaylıkla bir rüya ya da zihnimin içine gömülmüş eski bir anı olabilirdi. *Ne yazık*, diye düşündüm. Resimler

Böyle bir şey, zengin bir adamın yatak odasının bir köşesinde, bütün gece içki aleminden arta kalanların arasında değil, herkesin takdir etmesi için bir müzeye aitti.

Bakışlarımı görüntüden ayıramıyordum ve bunun sonucunda beklenmedik bir duygu kabarması yaşadım. Annem beni doğurduktan kısa bir süre sonra kan pıhtılaşmasından ölmüştü ve sık sık o yaşasaydı hayatımın ne kadar farklı olacağını, ne kadar farklı biri olacağımı merak ederdim. Şikayet edecek bir şeyim olduğundan değil; babam harika bir ebeveyni. Neyse ki sabırlı bir adamdı, çünkü yıllar boyunca ona yönelttiğim tüm sorular sıradan bir insanı delirtirdi. Geceleri saatlerce bana onu ne kadar çok hatırlattığıma dair hikayeler anlatırdı. Elimde kalan tek şey bu hikayeler, sahilde çekilmiş eski ve yıpranmış bir Polaroid fotoğrafı ve yırtık pırtık bir Hermès eşarbydı... Bunlar yeterli değildi.

Arkamı döndüğümde, yatak çarşaflarından yükselen hafif bir kokuya doğru yürüdüm. İzin almadan vücudum anında tepki verdi. İstenmeyen bir kızarıklık boynuma doğru süzüldü, dikkatim başının kaz tüyü yastıkta bıraktığı ize odaklandı.

Düşüncesizce, işaret parmağımla göçüğün izini sürdüm, kumaş parmak ucumun altında serindi. Açık kapı aralığını hızlıca taradıktan sonra yastığı yüzüme bastırdım ve derin derin içime çektim. Sandal ağacı, neroli... ve tüylerimi diken diken eden tanımlanamaz başka bir iksir. *Adam size çorbasında kasık kılı bulduğuna şaşırması gibi bakıyor, diye karşı çıktı* kulağıma sık sık fısıldayan o küçük mantıklı ses. Ayıltıcı bir düşünce. Yastığı bıraktım ve yatağı toplamayı bitirdim, kendimi onun geceyi boşa geçirdiğine dair tüm kanıtlar silinene kadar temizlemeye adanmış.

* * *

Öğleden sonra erken saatlerde işim bitmişti. Temizlik malzemelerini toplayıp, o gün için kaldırılmak üzere kovaya yerleştirirken, arkamda bir şeyin hareket ettiğini duydum.

"Odamda ne yapıyorsun?" Kısık sesi alçak ve sessizdi.

Doğrudum, yavaşça arkamı döndüm ve onu açık kapı aralığında buldum. Çerçeveye dayanmış, parmak uçlarını solgunlaştıracak kadar sıkı tutuyordu. Beyaz gömleği göğsündeki kabarıklıklara rağmen gergindi,

Kravatını gevşetip boğazının alt kısmını ortaya çıkardı. Yutkunurken adem elmasının yükselişini izledim. Yüz ifadesi temkinli görünüyordu, güçlü vücudundaki tüm kaslar gergindi.

Burada ne işi vardı? Genelde hafta boyunca şehirde kalırdı. Boğazımın kenarındaki nabzın uğuldadığını hissedebiliyordum. Cevap vermem biraz zaman aldı. Ne zaman yakınımaya gelse, zihnim tatile çıkar, sabırla işe dönmesini beklerken onunla ilgili her küçük ayrıntıyı gözden geçirirdi.

"Benim işim, Bay Horn. Temizlik yapıyordum, şimdi işim bitti." Garip bir şekilde, sesimdeki ısıklıkla yüzü gevşedi. Tuhaf bir adam.

"Bir şey kırmadın ya da çalmadın, değil mi?" diye sordu soğukkanlılıkla.

Gözlerim yemek tabağı kadar büyümüş olmalıydı ki kafamda bir dizi sert cevap sıraladım. "Hayır... ve hayır," dedim, kapsamlı bir düzenlemeden sonra.

Önümdeki kovayı daha fazla hakarete karşı bir kalkan olarak tutarak gitmek için hareket ettim, ama o kapıda kaldı ve bana her zaman takındığı o sinir bozucu ifadeyle bakmaya devam etti. Bu sadece büyülenmiş bir tiksinti olarak tanımlanabilirdi. Yüzündeki o kibirli ifadeyle ne yapabileceğine dair birkaç tavsiyede bulunmak üzereydim ki sonunda beni bu zevkten mahrum bırakarak kenara çekildi. Ona doğru bir kez daha bakmadan dışarı çıktım ama koridor boyunca gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

* * *

"Charlotte... Sana bir şey söylemem gerek."

Yatak odasına girdiğimde onu yüzüstü uzanmış, çenesini ellerinin arasına almış, uzun bacaklarını arkasına atmış bir halde buldum. Yaklaşık iki yıl boyunca malikanede çalışmış olması Charlotte'un kendisine bir televizyon almasını sağlayacak hatırı sayılır bir 'küçük birikim' yapmasına yardımcı olmuştu. Yemekten sonra gelip en sevdiği dizilerden birini izlemem için ısrar etti ve Charlotte'un o güzel kafasına bir şey taktığında ne kadar ikna edici olabileceğini öğrendiğim için kabul ettim ve kendimi bir tartışma zahmetinden kurtardım. Bu durum beni endişelendiriyordu. Bu konuda biriyle konuşmam gerekiyordu ve Charlotte bir arkadaş olduğunu kanıtlamıştı.

"Ne oldu?" Yanındaki yeri okşarken melek gibi yüzü şaşkınlıkla eğildi. Oturdum ve sessizce, tereddütle başladım... Bundan sonra işler hızla tırmandı. Öfkeden deliye dönmüştüm. Adımlarım tepinmeye dönüştü. Mırıldanmalarım kükremeye dönüştü ve sonra bir günahkâra taş atar gibi yakışıksız sıfatlar savurmaya başladım.

"Ve sonra Ekselansları hala evinin etrafında bir hırsız gibi sürünüp sürünmediğimi sordu!!! O bir kabadayı ve ağzı bozuk... zerre kadar kibarlığı olmayan bir şey! Bana gerçekten bir şey çalıp çalmadığımı sordu! Ve bu arada, odası benim eski dairemın altındaki kırmızı ışıklar bölgesindeki boktan bardan daha kötü kokuyordu!"

Charlotte iki büklüm olmuş, kahkahalarla inliyordu. Ben o kadar eğlenceli bulmadım. Aslında tüm bu durum midemi bulandırıyor. Ve bunun nedeninin onun beni küçümsemesi mi yoksa benim ona karşı duyduğum utanç verici çekim mi olduğundan emin değildim. Bu küçük ayrıntıyı onunla paylaşmaktan çok utanıyordum.

"Sana kötü bir huyu olduğunu söylemişim. Gerçi daha önce hiç bu kadar kötü davrandığını görmemişim. Ben olsam endişelenmezdim."

Bunun için endişelenmez miydin? Endişelenmeyi çoktan geçmişim. "Charlotte, adam beni küçük düşürmeyi spor haline getirdi. Gözleri bana her takıldığında kusacakmış gibi bakıyor. Benden nefret ediyor... Bundan eminim. Endişelenmem gerektiğini rahatlıkla söyleyebilirim."

"Tamam, huysuz bir piç ama onunla çalıştığımın beri kimseyi işten atmadı. Ve bir keresinde yepyeni bilgisayarının üzerine bir şişe Pellegrino düşürmüştüm." Elleriyle patlamayı taklit eden bir hareket yaptı. "Onu yok etti, bu yüzden işinin güvende olduğunu biliyorum."

"O ne yaptı?!"

"Hiçbir şey, gerçekten. Ona baktı, sonra da temizlememi söyledi." "Hepsi bu kadar mı?"

"Evet." Düşmanlığının sadece beni kapsadığı açıkça belli oluyordu. Ne kadar iç karartıcı.

İssiz bir adada birbirlerini alt etmeye çalışan insanları izleyerek kendimi yirmi dakika boyunca akıl almaz bir aptallığa maruz bıraktıktan sonra, koyun saymanın daha iyi bir eğlence olacağına karar verdim. Tam çıkmak üzereydim ki ekrandan başını kaldırdı.

"Isabelle'in yarın tatilden döneceğini söylemek istemişim. Kendine bir iyilik yap ve ondan uzak dur." Dikkatini tekrar gösteriye yönelterek, az önce yaşanan bir saçmalığa kıkırdadı.

"Anlamıyorum."

"Öfkeli bir sürtük ve ülkedeki her çekici kadını kişisel bir tehdit olarak görüyor."

"Ama bunun benimle ne ilgisi var?"

"Alo? Sen güzelsin ve Sebastian Horn da muhteşem, zengin bir bekâr." Beni başından savdı ve sanki apaçık ortada olan bir şeyi tartışmak aptalcaymış gibi dikkatini tekrar televizyona verdi.

"Charlotte, bu Isabelle'in kim olduğunu ya da neyle ilgili olduğunu bilmiyorum ama *Jane Eyre*'i istediği gibi oynayabilir. Bu pozisyonu kaybetmeyi göze alamam ve zaten sallantıdayım."

Yüksek dozda korku, niyet ettiğimden daha sert çıkmasına neden oldu. Charlotte'un ifadesi yumuşadı. Yataktan kalktı ve bana sarıldı. Çok iyi hissettirdi, sıcaklık, temas. Yıllardır bunun tadını almamıştım. "Seni üzmemi istememiştim. Sadece dikkatli olman gerektiğini düşünüyorum. Her zaman ortalığı karıştırmaktan paçayı kurtarıyor gibi görünüyor. Bayan Arnaud ve Bay Bentifourt onun yöntemlerinden habersizler."

"Anlıyorum. İyi geceler Charlotte."

* * *

Ertesi günün büyük bir kısmını Cenevre'deki tüm hastanelerin bölüm başkanlarına mektup yazarak geçirdim. Sırtım tutulmuş ve parmaklarım kasılmış bir halde her zamankinden daha erken yatağa girdim ve kendimi kasabadan satın aldığım saate bakarken buldum, büyük akrebin her hareketinde daha da sinirleniyordum. Gece yarısına doğru kafamda periyodik tabloyu ezbere okumanın işe yaramadığını kabul etmek zorunda kaldım. Odamda tıp ders kitaplarım dışında herhangi bir okuma materyalim yoktu ve onlar da hiçbir cazibeye sahip değildi. Kütüphanedeki tüm o harika kitapları düşünmek bile beni inletiyordu. Bir boğaya kırmızı bayrak sallamak gibiydi. Kaba bir şekilde yapmamam gerektiği söylendiği halde karanlıkta gizlice dolaşmaktan kendimi vazgeçirmeye çalıştım. Kendimi ikna edemedim.

Kütüphane malikânedeki açık ara en sevdiğim odaydı. Yüksek tonozlu tavan ve duvarlardaki eskitilmiş patine, burayı hem hayranlık uyandırıcı hem de rahat kılıyordu. On sekizinci yüzyıldan kalma uzun bir masa ve yüksek arkalı sandalyeler oyma taş şömineye paralel uzanıyordu. Masayı süsleyen önemli görünümlü bir Çin

Vazoda bahçeden toplanmış taze kesme çiçeklerden oluşan bir aranjman duruyordu. Odanın her iki yanında sıra sıra dizilmiş oymalı kitaplıklar pencerelere doğru uzanıyordu ve altlarında tembel bir öğleden sonrayı kitap okuyarak geçirmek için mükemmel olan kobalt mavisi kadife pelüş koltuklar vardı.

Gözlerim loş aplik ışıklarına kolayca uyum sağladı. Keten geceliğim ve çıplak ayaklarımla aşağıya indim ve her sesin taş duvarlar tarafından yükseltildiğinin bilincinde olarak kütüphane kapısını olabildiğince sessiz açmaya dikkat ettim.

Beni karşılayan hafif kâğıt ve limon yağı kokusu başımı döndürdü. Büyük pencerelerden içeri sızan ay ışığı yolumu aydınlatıyor, sıra sıra dizilmiş kitaplıklar arasında gezinmemi kolaylaştırıyordu. Parmaklarım güzelce ciltlenmiş deri sırtların üzerinde kayıyordu. Bazıları yeni, bazıları eski. Başlıklar çeşitli dillerdeydi: İngilizce, Fransızca, hatta biraz Almanca ve Latince. Tüm bu kitapları biriktirmenin ne kadar sürdüğünü merak ettim. Nesillerdir diye düşündüm, bazıları ilk baskı gibi görünüyordu. Bir başlık ilgimi çekti. *Kolera Günlerinde Aşk'ın* İngilizce bir kopyasını çıkardım ve yere bağdaş kurarak oturdum.

Tam yerleşiyordum ki kapının dışında boğuk sesler duydum. Bir kadının sesi oldukça netleştğinde vücudumdaki tüm kaslar taşa döndü. *Tanrım, hayır... lütfen bunu bana yapma.* Göğsüm acımasızca gerildi ve ciğerlerimdeki her damla havayı dışarı attı. Boynumda asılı duran minik haçı ovuşturdum ve ilahi müdahale için dua ettim. *Lütfen yürümeye devam et, lütfen yürümeye devam et, lütfen yürümeye devam et.*

Kapı tokmağı gıcırdadı ve sesler odaya girdi. Görünüşe göre Tanrı şu anda istek kabul etmiyordu. Bir lamba yakıldı ve ışık odaya yumuşak bir parıltı yaydı. Kendimi kitaplığa yapıştırdım ve osmoz yoluyla arka planda erimeye çalıştım. Kalbim o kadar şiddetli atıyordu ki duyabileceklerinden korkuyordum.

"Konuşacak bir şey yok Paisley."

Bu sesi tanıyordum. Sesi sıkılmış ve sabırsızdı. *Bunun için kovulacağım. Gecenin bir yarısı beni kış üstü dışarı atacak!*

"Evet, var Scout," diye cevap verdi bir kadın Amerikan aksanıyla.

"Bana bir daha asla böyle hitap etme." Öfkesi hızla kabardı, alçak sesinin cilasası altında açıkça görülebiliyordu.

"Yoksa ne olur? Bana ne yapacaksın? Ellerini üzerime mi koyacaksın? Bana bir ders mi vereceksin? Kahretsin, umarım öyle olur." Kırılğan kahkahası duvarlarda yankılandı.

"Kocanız üzerinizdeki bu izleri gördüğünde ne diyor?"

İşaretler mi? Ne işareti?

"Hiçbir şey söylemiyor. Umurunda değil. Marcus'un kendi işleri var."

Merak beni gerçekten öldürüyordu. *Ya da en azından seni yakaladığında öldürecek.* Kitaplar raflara sıkıca yerleştirilmişti, neyse ki varlığımı gizliyorlardı ama aynı zamanda onları benden koruyorlardı. Yerine sıkıca sıkışmış sıska bir kitabı çekip çıkardım. Tehlikeyi ne kadar ciddiye aldığımı bildiğimden, geçici delilik için bir argüman yapabilirdiniz.

Dar aralıktan bakarken bahçedeki soluk sarışını tanıdım. İnce vücuduna tam oturan kırmızı bir elbise giymişti. Tasarımcısını tanıyordum (Milano'da altı yıl yaşamış olmam bana yüksek moda diploması kazandırmıştı). Azzedine Alaïa - aşırı pahalı ve son derece seksi.

Uzun saçlarını omzunun üzerinden savurdu ve kolunu şöminenin şöminesine dayamış, kalçasını eğmiş, düşünceli bir erkek model taklidi yapan Horn'a yaklaştı. Başını öne eğmiş, boş şömineye bakıyordu. Her ne kadar duruşu rahat olsa da kaslarındaki gerginlikten bunu anlayabiliyordum. İki parmağını dalgınca şöminenin üzerine vurmaya başladı, kadın yaklaştıkça ritmi hızlanıyordu.

"Ellerini üzerime koyduğunda hoşuma gidiyor," diye mırıldandı, "içimde... vücudumda iz bıraktığında, bana nerede olduğunu hatırlattığında." Ellerini göğsüne koydu ve onu kabaca okşamaya başladı, özel dikim beyaz gömleğinin üzerinde yukarı ve aşağı doğru, ellerini tokatlayarak uzaklaştırmak istememe neden olan kayıtsız bir dokunuşla. Her kıvrımı keşfetmek ve yavaşça, dikkatlice dalmak istiyordum. *Gerçekten kafamı muayene ettirmem gerekiyor!*

Utanç, hayranlık ve birbiriyle çelişen yüzlerce duygu zihnimde birincilik için savaşıyordu. Gözlerimi ondan alamıyordum - sanki o *gerçek kuzeydi* ve ben de ona çekilmekten başka seçeneği olmayan birçok pusuladan biriydim.

Bir eli, gri gabardin pantolonunun sınırlarını zorlayarak giderek büyüyen şişkinliği okşayana kadar aşağıya indi. Parmaklarını bantlamayı bıraktı ve elini kızgın bir yumruk haline getirdi. Çenesinin kasları onu sıkmanın verdiği gerginlikle titriyordu. Adamın uzak kehribar gözlerindeki uyarıyı görmezden gelerek onu kabaca okşamaya devam etti.

Ama kadın onu kavradığında, adamın eli nihayet dışarı fırladı ve bileğini yakalayarak onu durdurdu.

"Artık seni istemiyorum. Bunun neresini anlamadın? Marcus'a geri dön."

"Peki bunu nasıl yapacağımı sanıyorsun? İstesem bile... ki istemiyorum," diye ısırdı.

Dudakları bir gülümseme taklidiyle kalkarken gözlerinde mizah yoktu. "Her zaman yaptığın şeyi yap, ona yalan söyle."

Bir sonraki taktiksel manevrasını düşünürken çarkların döndüğünü görebiliyordum. Yüzü yumuşadığında tam olarak ne zaman taktik değiştirmeye karar verdiğini anladım. "Scout, biz birbirimiz için yaratılmışız," diye mırıldandı. "Başka kim seni benim gibi becerecek? Ne yaptığını biliyorum, Marcus'la evlendiğim için beni cezalandırmaya çalışıyorsun ama bu geçmişte kaldı. Artık birlikte olabiliriz ve--"

"Dur."

Yüz ifadesindeki hayal kırıklığı öfkeye dönüştü. Bileğini adamın elinden çekip aldı. "Sorun ne Scout? Kaldıramıyor musun? Seni rahatsız eden bu mu?" Mükemmel yüz hatları çirkin bir küçümsemeye dönüştü. "Kazadan önceki adamın sadece yarısı olman mı?"

Yüzü okunamaz bir maskeye dönüşmüştü. Bu ifadenin ne anlama geldiğini biliyordum. Neredeyse onun için korkudan çılgılık atacaktım. Büyük bir gürültü odanın sessizliğini bozdu. Vazo taş zemine çarptı ve milyonlarca parçaya bölündü, buket her yöne saçıldı. Adamın onu yüzüstü masanın üzerine yatırıp bacaklarını ayırdığını ve iri gövdesini kalçalarına bastırdığını fark etmem biraz zaman aldı. Saçları adamın elinin etrafına dolanmış, cezalandırıcı bir kavrayışla başını geriye atarken, diğeri omurgasının tepesini aşağı doğru iterek onu tamamen hapsetmişti.

"İstedğin bu mu seni orospu? Bana bir daha asla böyle hitap etmemen konusunda seni uyarmıştım." Sesi boş, neredeyse insanlık dışı geliyordu. Yüzünde tuhaf, çılgın bir gülümseme belirmesini izledim. Ona güldü, neşesiz, kötü niyetli bir kahkaha. Hızını alamayıp kısa eteğini yukarı kaldırdı, altına uzandı ve siyah tangasını vahşice yırttı.

Aman Tanrım... Yapmayacaklar...

Bir an tereddüt etti. Yüzü çatışan duyguların bir karışımını açığa vuruyordu: öfke, şehvet, tiksinti.

"Yap şunu seni omurgasız pislik!" Çılgılığı saçlarının bir kez daha şiddetle sarsılmasını sağladı. Sonra ifadesi değişti, kararlı bir hal aldı. O bir avuç

Arka cebinden prezervatifi çıkardı ve kadını acımasızca kavrayışını gevşetmeden pantolonunun fermuarını açıp düğmelerini çözdü. Pantolon ayak bileklerine kadar düştü, siyah boxer külotu ve kumaşı saran devasa ereksiyonu ortaya çıktı... ve sonra onları aşağı itti.

Ağzımı kapattım ve nefesimi yuttum. Onları biraz yalnız bırakma nezaketini göstermeliydim ama bu beni aşırıyordu. Hayatım buna bağlı olsa bile gözlerimi kaçıramazdım. Büyülenmişim, mest olmuşum ve o muhteşemdi, ölçüye göre inşa edilmişti ve güçlü bir şekilde yukarı doğru itiyordu.

Ayak parmaklarımın ucundan saç çizgime kadar bir his seli yayıldı. Ter içinde kaldım, kalçalarımın arasında derin bir sızı birikti, her bir sinir ucu acı verici bir şekilde onun farkındaydı. Geceliğimi uyluklarımın üst kısmında yumruk şeklinde kavradım. Hayatımda hiçbir erkeğe karşı böylesine içgüdüsel bir tepki vermemiştim. Sanki vücudumun kilidini açacak, benim farkında olmadığım gizli bir şifreye sahipti.

Gergin bir çeneyle tısladı: "Kendisine bir çöp parçası gibi davranılmasına bu kadar hevesli bir kadınla daha önce hiç karşılaşmamıştım." Gürültülü bir çatırtı havayı parçaladı, ses taş duvarlarda yankılandı. Adamın el izinin kiraz lekesi kadının arka tarafındaki beyaz yanakta görünüyordu. Dişleriyle prezervatifin ambalajını yırttı, kadın kıpırdandığında onu daha sert bir şekilde masaya itti ve prezervatifi taktı. "Bu acıma sevişmesini hatırlamanı istiyorum Paisley, çünkü sana bir daha dokunmadan önce aletimi keseceğim."

Öfke ve kızgınlıktan doğan bir inançla kadının bacaklarını araladı ve kalçalarının güçlü bir hamlesiyle ona çarptı. Masa öne doğru savrularak kireçtaşı zemini gürültüyle sıyırdı. Zerre kadar umursamadan ona acımasızca vurmaya başladı, etlerinin tokat sesi onun şehvetli iniltilerini ve inlemelerini bastırdı. Kadın doruğa ulaştığında, kısa, kırmızı tırnakları masanın tahtasını sıyırırken bir askerin yüzünü kızartacak küfürler sıraladı.

Yüz ifadesi acılıydı, sanki kendini inkâr etmeye çalışıyordu. Boşaldığında tek bir ses bile çıkarmadı, yumuşak bir nefes bile vermedi. Görünürdeki tek işaret vücudunun gevşemesi, omuzlarının yenilgiyle çökmesiydi.

Nefes nefese, prezervatifi çıkarmak için arkasını döndü. Pantolonunun düğmelerini iliklemeyi bile bitirmemişti. Pantolon zayıf kalçalarına zar zor oturmuş, iç çamaşırının önünde ıslak bir leke belirmişti. Başı öne eğik, omuzları bükük bir halde şömineye yaslandı ve başparmağı ile işaret parmağıyla gözlerini ve kaşlarını ovuşturdu.

Etrafını saran yenilgi havası uzaktan bile hissedilebiliyordu. Bir şekilde küçülmüş görünüyordu. Ve saçma bir nedenden ötürü tek yapmak istediğim ona sarılmak, parmaklarımı biraz fazla uzun, ipeksi saçlarında gezdirmek ve ona her şeyin yoluna gireceğini söylemekti.

"Siktirin gidin. İşimiz bitti." Sesi alçak ve yorgundu.

Onun taş gibi profiline baktı, gözlerini ona dikti. "Beni her zaman isteyeceksin," diye ilan etti, dağınık saçlarını uzun, kemikli parmaklarıyla düzeltti. "Beni her zaman geri alacaksın - çünkü sana başka hiçbir kadının yapamayacağı şeyi yapma izni veriyorum!" Chanel çantasından bir pudra çıkarıp aynada yaptığı işi kontrol etti. "Daha işimiz bitmedi. Bitirmeye yakın bile değiliz."

Keskin bir sessizlik. Sözleri onun tarafından onaylanmayı gerektirecek gibi görünmüyordu. Bu daha fazla öfkeye yol açtı. Mavi gözleri kısıldı ve yüzü kızardı. Pudrayı çantasına geri attı ve kapağını kapattı. Ve hiç gelmeyen bir özü bekleyerek geçirdiği garip bir andan sonra, koridor boyunca topuklarını tıkırdatarak odadan hışımla çıktı. Sonrasında uzun bir süre hareketsiz durdu, nefes alış verişine hakim oldu ve uzaklara dalan bir ifadeyle kapıya baktı. Gömleğini tekrar pantolonunun içine sokarken iri elleri titredi ve soğukkanlı dış görünüşüne ihanet etti. Sonra cebinden küçük bir reçete şişesi çıkardı ve ağzına bir hap attı. Kafasını aniden kaldırdığında, haplar hakkında spekülasyonlar yaparak düşüncelere dalmıştım. Şaşkınlık ve öfke arasında gidip gelen bir ifade takınan zeki gözleri etrafı taradı.

D o n d u m k a l d ı m ,

endişe ve korku içimde birleşiyor.

Lütfen, lütfen, lütfen git buradan!

Öne doğru bir adım attı ve ağzım kupkuru oldu. O an sonsuza kadar sürecekmış gibi geldi ama sonra aniden topuklarının üzerinde döndü ve odadan çıktı.

Üst kata koşup yorganın altına girmeden önce tam bir saat boyunca orada titreyerek oturdum. Ondan sonra uyumak imkansızdı. Tek düşünebildiğim tanık olduğum sahneydi.

Kimdi o kadın? Bu adamın sırası muhtemelen tüm dünyayı sarmıştır. Peki neden onunla yatıyordu? Tanrı aşkına, onu mahrem yerlerini kesmekle tehdit etti! Hangi hapları alıyordu? Ve neden kimsenin izlemediğini düşündüğü zaman bu kadar kaybolmuş görünüyordu? Tüm sırlarını bilmek istiyordum ve görünüşe göre birkaç sır saklıyordu. Ve ona verdiğim tepki rahatsız ediciydi. Bu garip çekimin nereden geldiğini anlamıyordum.

dan. Yüzeysel özelliklere kolayca kapılan aptal, boş kafalı bir budala değildim. Yaralanmaya ek olarak, onun üzerinde son derece zıt bir etkim olduğuna şüphe yoktu. Gecenin büyük bir bölümünü ölümüne analiz ederek geçirdikten ve hala hiçbir cevap bulamadıktan sonra, nihayet şafak vakti uyku beni ele geçirdi. Ancak daha sonra o kitapları hiç almadığımı fark ettim.

Altıncı Bölüm

Yeni bir çalışan olarak hafta sonları ve tatillerde çalışmak zorundaydım. Sorun etmedim, zaten altıdan sonra hiç uyumazdım. Buraya gelene kadar hiç iyi uyuyamamıştım. Keten perdeyi kenara ittim, pencereyi açtım ve beni günü silip süpürmekle tehdit eden antrasit gri bulutlardan oluşan bir halı karşıladı.

Kolumdaki narin tüyleri diken diken eden bir serinlik esiyordu. Haftalardır üzerimde taşıdığım zayıf, kimsesiz görünüm yavaş yavaş kayboluyordu. Nihayet gözlerimin altındaki koyu halkalardan ve elmacık kemiklerimin sivrililiğinden dehşete düşmeden aynaya bakabiliyordum.

Bayan Arnaud beni bir Paskalya kuzusu gibi şişmanlatmayı kişisel haçlı seferi haline getirmişti. Her gün, en kararlı sofuların bile dinini kaybetmesine neden olacak kadar çok gastronomik şaheser sunuyordu. Önüne koyduğum her şeyi yakıp kül eden aşırı hırslı bir metabolizma ile lanetlendiğim için ona sadece birkaç kilo almamın mucize olacağını söyleyecek yüreğim yoktu, ne de beni besleme hevesini kırmak istiyordum.

Uzun, düz saçlarımı yüksek bir at kuyruğu şeklinde topladım, cömert dudaklarıma biraz merhem sürdüm ve lacivert üniformamın tüylerini fırçaladım. Merdivenlerin yarısına geldiğimde tanıdık bir erkek sesinin alçak gürültüsünü duydum ve adımlarımın ortasında durdum. *Geri dönmüştü.*

Ciğerlerimdeki hava bir anda beni terk etti. Bayan Arnaud onun bir iş gezisi için Londra'ya gittiğinden bahsetmişti. Onu dört gün önce kütüphanede geçirdiğimiz o geceden beri görmemiştim ama bu yeterince uzun sürmemişti. Verdiğim tepkiden hâlâ utanıyordum, düşündükçe kızarıyordum.

Kararlı ayak sesleri mutfakta yankılandığında aşağıya inmeye devam ettim. Bayan Arnaud'yu bir tepsi kâğıt inceliğinde krep, taze çilek sosu, birkaç dilim ballı kavun ve uzun bir bardak kokuşmuş yeşil içecek hazırlarken buldum. "*Bon jour*, iyi uyudun mu?" diye sordu her zamanki neşeli ses tonuyla.

"Evet, madam."

Isabelle uzun kumral saçlarını omzunun üzerinden savurarak mutfağa girdi. Hareketli ağzı samimiyetsiz bir gülümsemeye dönüşürken, soğuk bakışları başımın üstünden ayaklarıma kadar gezindi.

"Isabelle, saçını topla. Bu bir moda şovu değil, chérie. Bu sağlıksız," diye emretti Bayan Arnaud annece bir ses tonuyla. "Lütfen bu tepsiyi Bay Horn'a götürün. Kendisi ofisinde." Doğruca bana baktı. Bir an için afalladım, boynumun kenarındaki nabzın hızla attığını hissettim.

"Ben yaparım," diye araya girdi Isabelle, şehvetli vücuduyla beni kolayca engelleyerek. Saçlarını o kadar hızlı bir şekilde at kuyruğu yaptı ki neredeyse gülüyordum. *Agresif kadınlar için Tanrı'ya şükürler olsun.* Bir kurşundan kurtulmuştum... ya da benzer tatsız bir şeyden. Başımı salladım, nabzım normale dönüyordu.

"Yapabilir," dedim neşeyle. "Bay Horn Vera'yı istedi."

Ne? Bu olayların sıkıntılı bir dönüşüydü. Isabelle'in buz gibi gri gözleri zehirli oklar fırlattı. Onunla tam olarak böyle başlamak istememiştim ama şu anda bunun için endişelenemezdim - öldürmem gereken daha acımasız ejderhalar vardı. Zihnimi susturarak, "Evet, elbette madam," diye cevap verdim.

"Bon, acele et, frappe'si ısınmadan önce. Bu onu üzüyor." *Tanrı korusun.* Kelimelerin ağzımdan kaçmasından korkarak dudaklarımı büzdüm. Tepsiyi ondan alarak neredeyse koşarak mutfaktan çıktım. Ona şikâyet etmesi için bir sebep vermektense çizilip dörde bölünmeyi tercih ederdim.

Ofisinin kapısına ulaştığımda, onun davetsiz erotik görüntüleri gözlerimin önünden geçti. Onlardan kurtulmak için başımı salladım, bu kötü düşünceleri zihnimin karanlık girintilerine geri ittim, sonra derin bir nefes aldım ve kapıyı çaldım.

"Girin." Derin, hırıltılı sesi duvarlarda yankılandı.

İçeri girdiğimde ilk dikkatimi çeken şey odanın diğerlerinden çok daha küçük ölçekli olduğuydu. Henüz görmemiştim, vebadan kaçır gibi kaçmaya çalışıyordum. Arkamdaki duvarda çeşitli büyüklüklerde düz ekran televizyonlar vardı. Arka planda haber ve finans kanallarının kısık sesi uğulduyordu. Küçük bir şöminenin önünde geniş, orta yüzyıldan kalma bir masa duruyordu. Masanın iki yanında yerden tavana kadar uzanan pencereler vardı. İçlerinden süzülen güneş ışığı görüşümü engelliyordu. Tek fark edebildiğim masanın arkasında oturan heybetli siluetti. Beni izlediğini hissedebiliyordum.

"Bütün gün orada dikilmeyi mi planlıyorsun?" O gevşek Amerikan aksanı felci kırdı. Hakkını vermeliydim, benimkini ateşlemek zordu.

öfkeliydi ama hiç çaba sarf etmeden bunu başardı. Göz teması kurmadan bir adım öne çıktım. Yaşadığım onca şeyden sonra bir şekilde gururum kırılmadan hayatta kalmayı başarmıştım. Kişisel eğlencesi için bunu ayaklar altına almasına fırsat vermeyecektim. Tepsiyi masasına koydum ve gitmek için döndüm.

"Nereye gidiyorsun?"

Yavaşça dönerek, gün ışığında ilk kez onun bakışlarıyla karşılaşmak için kendimi zorladım. Hata yaptım. Büyük hata. Köprücük kemiğim yavaşça kızarmaya başladı. İlerlemesini durdurmak için çılgınca dikkatimi dağıtacak bir görüntü aradım. *Ölü kedi yavruları mı? Ölü kedi yavruları. Ölü kedi yavruları!*

"Bir şey mi dedin?" diye sordu. Yüzündeki küçümseyici ifade beni yanıltmadı. Bu bir irade savaşıydı ve bu kadar kolay sindirilecek değildim.

"Hayır." Ve sonra bir bakışma başladı. Dışarıdan bakıyor olsaydım, onun beni küçümsemesi benim ona olan çekiciliğime eşit olmasaydı komik olurdu.

Duyularım keskin bir şekilde birleşerek onun her yönünü yüksek çözünürlükte ortaya çıkardı. Ona yakışıklı demek, Mona Lisa'yı bir hanımefendinin resmi olarak tanımlamak gibi olurdu. Yüzü, simetri ve orantının mükemmel bir dengesiydi ve onu tamamen benzersiz kılacak kadar tuhaftı. O kalın, sivri kirpikler saçlarından daha koyu renkteydi ve bir erkekte aşırıya kaçıyordu. Badem şeklindeki gözlerinin rengini ortaya çıkarıyorlardı, irise yakın yeşil ile iğnelenmiş kehribar. Yüksek elmacık kemikleri aristokrat ve tamamen erkeksi burnunu dengeliyordu. Ağzı genişti ama aşırı dolgun değildi. Çenesi sağlamdı. Ve tüm bunlar çenesinde yumuşak bir noktalama işaretiyle son buluyordu.

Ama muhteşem parçaların toplamından çok daha fazlasıydı. Onu gerçekten nefes kesici güzellikte yapan şey yüzeyin altında yaşıyordu. İçten içe yanan uçucu bir duygu çukuru, ne kadar örtbas etmeye çalışsa da alev alev yanan yoğun bir ateş. Tüm bu yoğunluğun karşısında bakışlarını tutmak zordu.

Koyu sarı saçları biraz fazla uzundu. Kulaklarından ve yakasından kıvrılıp gözlerinin üzerine düşüyordu. Saçlarını taradığında yutkundum - ve kendimi kontrol edemediğim için kendimden biraz daha nefret ettim; onun bunu fark ettiğine dair içimde kötü bir his vardı. Otuz iki yaşında İsviçre'nin en eski bankalarından birinin başına sadece birazcık anlayışlı olmakla geçemezsiniz. Gümüş tepside içkiyi alırken gözlerim uzun parmaklarında, elinin arkasındaki küçük beyaz yara izlerinde gezindi. O

dalgın bir şekilde işaret parmağını deri ciltli bir kitaba vurdu. Vur, vur, vur. Dur. Vur, vur, vur. Kitabın adını seçebiliyordum... *Kolera Zamanında Aşk*.

Midem ayaklarıma kadar düştü. Endişe dayanılmaz bir boyuta tırmanırken dudaklarımı hissetmiyordum. Bir şey söylemesini bekledim ama sessizliğini koruyarak bana yavaş yavaş işkence ediyordu.

"Marquez." *Ha?* "Ondan hoşlanıyor musun?" Zihnim derin karda koşmak gibi yavaş cevap veriyordu. "Sanırım okumuyorsun. Konuşabiliyor musun?" diye ekledi, kabaca. Hayır, konuşamıyordum. Denesem bile ses çıkaramazdım. "Unut gitsin. Geri kalan her şeyi götürebilirsin," diye mırıldandı ve dikkatini omzumun üstündeki televizyona çevirdi.

"*Yüzyıllık Yalnızlık*'ı tercih ederim." Keskin bakışları bana döndü. Bakıyor ve göz kırpyordu. Göz kırıyor ve bakıyordu. Tepsiyi aldım ve kapıya doğru döndüm. İçimi bir rahatlama kapladı. Bir şekilde bir felaketten kurtulmuştum.

* * *

Reddettiği yiyeceklerle mutfığa döndüğümde Bayan Arnaud dudaklarını büzdü. "Bu gidişle ziyan olacak," dedi, mutfaktaki herkesten çok kendi kendine. Zayıflama tehlikesi olmadığını ve aslında oldukça lezzetli bir şekilde mükemmel durumda olduğunu belirtmemenin en iyisi olduğunu düşündüm.

Öğlene kadar Bayan Arnaud ve ben ay sonunda yapılacak ev partisinin her günü için bir menü hazırlamayı başardık. Birlikte etkili bir şekilde çalıştık. O kelebektir, zihni yaratıcı fikirlerle dolu bir şekilde her yönde dolaşıyordu ve ben de onu yolda tutan ve organize eden bir ağdım. Bana bir bardak taze sıkılmış portakal suyu uzattı ve stratejik planlarımızın hazırlandığı sehpa masasına tekrar oturdu.

"Senin bir *arkadaşın* var mı, Vera?"

Bu soru beni şaşırttı. "Hayır, madam."

Besleyici gözleri yüzümü aradı. "Zamanın seni geçip gitmesine izin verme."

"Bir keresinde nişanlanmıştım... Arnavutluk'ta." Omuz silktim. "Her neyse, yürümedi." Bu kadar çok şey anlatmak istememiştim ama onun nazik ve yatıştırıcı tavrı beni kanarya gibi öttürdü.

"Ona hâlâ aşık mısın? Bu yüzden mi yalnızsın?"

Yalnız mı? Evet, çok yalnız. "Hayır, uzun bir süre değil." Yalnız kalmayı seçmemin geçerli nedenlerini sıralamak üzereydim ki -tutuklanma ve sınır dışı edilme korkusu en önemlisiydi- ağızımdan bambaşka bir şey çıktı. "Sanırım beni yeterince ilgilendiren biriyle tanışmadığım için yalnızım."

Kadın bilerek gülümsedi. "Anlıyorum, romantik biri."

"Ben mi? Hayır, hiç de değil. Ben çok pratik bir insanım ama bir şeyler hissetmem gerekiyor." Aleksander'ı düşündüm. İhaneti yıkıcı olmuştu ama geriye dönüp baktığımda gerekli bir kötülük olduğunu görüyordum. Çok saf, çok fazla açık ve güvenen biriydim.

Bay Bentifourt hapsirarak mutfığa girdi.

"90 mg çinko, zeytin yaprağı özü ve en az bin miligram yavaş salınlı Ester C... Kısa sürede atlatırsın," diye kayıtsızca tavsiyede bulunurken gözlerim oturma düzenindeydi.

"Sana sormadım, değil mi?" Kaba cevabı, kendime sakladığım bir dizi acımasız düşünceyi ortaya çıkardı. Cebinin zili çaldı ve içinden bir iPhone çıkardı. Yüzüne yaklaştırarak homurdandı: "Lanet olası telefon. Lanet şeyi okuyamıyorum."

"Çünkü gözlüklerin kafanın üstünde, Olivier," diye hatırlattı Bayan Arnaud, sıcak bir hoşgörülle. Gözlerini devirdi ve gözlüğünü taktı, okurken kaşları komik bir şekilde yukarı kalktı.

"Vera, Bay Horn bir şişe Pellegrino istiyor. Yanında soğuk bir bardak getir." *Yine mi ben?* Neredeyse oflayacaktım. "Acele et, beklemeyi sevmez."

Buzdolabından Pellegrino şişesini ve bir bardak aldım, kapıyı çarpmaktan kaçındım ve nefesimin altında nadiren kullandığım bir dizi kaba kelime mırıldanarak mutfaktan çıktım. Ofisine doğru yürürken kendimi çocukça bir öfke nöbetine kaptırdım. Parmaklarım kapıyı gürültüyle tıklattı.

"Bu lanet şeyi kırmak zorunda değilsin. Girin içeri!"

Yıllar sonra ilk kez kahrımı bastırdım. "Zili siz mi çaldınız, efendim?" Bunu istediğimi biliyordum ve zerre kadar umurumda değildi. O bana ters ters bakarken yüzümdeki ifadesizliği korumayı başarmıştım. Masaya yaklaştım, gözleri sürekli beni takip ediyordu ve ona önce buzlu bardağı, sonra da şişeyi uzattım. Bardağa şöyle bir baktı ve kaşlarını çatı.

"Bu neden soğuk?"

Bu hileli bir soru mu? "Bilmiyorum."

"Geri dön ve bana bir bardak daha getir. Bu bütün evraklarıma sızacak. Ve eğer bunu doğru yapacak kadar zeki değilsen, yapabilecek birini gönder." Sanki aklımı öfkeyle karartmak için ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu. Gözleri evrak işlerine döndü ve beni görmezden geldi. Derin ve sakinleştirici bir nefes aldıktan sonra dışarı çıktım.

Mutfağa döndüğümüzde, Bayan Arnaud kaldırdığım bardağı fark edince şaşkınlıkla başını eğdi. "Soğutulmasını istemiyor."

"*Absurde*, her zaman soğuktur."

Doğal olarak, döndüğümde kapıyı tekrar yumrukladım. Onun söz konusu olduğu yerde davranmak benim kapasitemin ötesindeydi. Kişiliğimin inatçı ve dik kafalı yönü, mantığı ve akli bir kenara bırakıp kontrolü ele geçirdi. "İçeri gel, lanet olası!"

Güzeldi. Sinirlendiğine sevinmiştim. Aklımın küçük sesi konuştu, geri çekilmem için yalvardı. *Bu adamla oyun oynanmaz, diye* bağırdı. Tabii ki onu görmezden geldim.

Ofisine girdiğimde onu odanın ortasında durmuş, bastonuna dayanmış, diğer elini de rahatça kalçasına dayamış halde buldum. Beni kontrol eden şey omuzlarındaki hafif gerginlik değil, durgunluğun altında gizlenen uçucu enerjiydi.

Başımı kaldırıp üzerimde beliren o güzel ve sert yüze baktım ve bardağı uzattım. Elim uzun bir süre havada asılı kaldı. Bardağı almadı, sadece gözlerini kısarak intikam alacağını gösterdi. "Masamın üzerine koy," dedi, sesi o kadar sakindi ki alay etmek üzereydi.

Etrafindan dolaştım, ona geniş bir alan bıraktım ve bardağı şişenin yanına koydum. "Hepsi bu kadar mı efendim?"

"Hayır." Sert, sıkı gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "Gidip tiftikli bir bez getirmeni ve tüm televizyon ekranlarının tozunu almanı istiyorum."

Bunu Bayan Arnaud'ya açıkladığımda gülümsemesi düştü. "Dayanılmaz... *j'en ai marre*... sorun ne... anlamıyorum," diye homurdandı ve toz bezi ararken çekmeceleri açıp kapattı. Bu, dudaklarımda memnun bir seğirmeye yol açtı. İyi oldu. Bırakalım o da ona kızsın. "Al," dedi bezi bana uzatırken, "dua edelim de günün geri kalanında daha iyi bir ruh halinde olsun." Ofise geri döndüm ve kapıyı çalmadan açtım.

Şehvetli dudakları alaycı bir şekilde kıvrılırken, "Ne kadar da çabuk öğreniyorsun," dedi. Beyaz bayrağı sallamaya hazırdım. Bu raundu o kazanmıştı.

sağlam bir şekilde.

Düz ekran televizyonlarla kaplı bir duvara bakan bir kulüp sandalyesinde oturuyordu, yaralı bacağı düz bir şekilde uzanıyordu, diğeri bükülmüştü. Onu görmezden geldim, dilimi tuttum; belli ki ikimizden biri yetişkin olmalıydı. Setlerin tozunu hızlı ve nazik vuruşlarla almaya başladım, ayak parmaklarımın üzerinde uzandım ve tepelerine ulaşmak için öne doğru eğildim. Bu sırada onun beni izlediğini, her santimetrekaremi incelediğini hissedebiliyordum. Kulaklarım utançtan yanıyordu. "Biraz daha sola."

Geçici bir delilik anında, yüzündeki soğuk ve kibirli ifadeyi silip atmayı, sonra da onu öpmeyi hayal ettim... Sonra da sırf bunu düşündüğüm için kendimi eşek sudan gelinceye kadar dövmek istedim. "Bir şey kaçırdım mı?"

"Hayır. Gidebilirsin," diye mırıldandı. Sesi gergindi. Onu daha iyi görebilmek için döndüm ve renginin yüksek, gözlerinin kısık olduğunu gördüm. Halıya kaşlarını çattı ve kolçaktaki elini sıkıp tekrar tekrar bıraktı.

Hiç de kendini beğenmiş değil. Garip. Karısı ona nasıl tahammül etmişti? Bu gizem ya sert bir içki ya da lobotomi gerektiriyordu. Orada durup başka bir iğneleyici söz bekliyordum ama hiçbirisi gelmedi. Tekrar başını kaldırdığında gözleri iş için kapanmıştı.

"Gidebilirsin," dedi sessizce.

Ben de gittim.

Yedinci Bölüm

Dokunmak, yaşam için hayati önem taşır ama kolayca hafife alınabilir. Altı uzun yıl boyunca bu temel insani ihtiyaçtan mahrum bırakılmıştım. Onu özlememiştim, diğer tüm ihtiyaçlarım öncelik kazanırken yokluğunu fark etmemiştim bile. Şimdi intikam hırsıyla geri dönüyordu.

Ağrıyan bedenimi duşa sürüklediğimde akşamın geç saatleriydi. Suyu dayanabileceğim kadar sıcak açtım ve başımı eğerek suyun boynuma vurmasına izin verdim. Gözlerimi kapattım ve bir dizi bulanık görüntü yorgun zihnimin ön saflarına doğru yol aldı. Zayıf bir çenede yaz buğdayı renginde tüyler. Bir yelpaze kirpiklerin yoğun kalabalık kenarı. Bir çift brendi renkli göz.

Hayır. Hayır. Hayır.

Görüntüleri temizlemek için çaresizce hafıza bankamı karıştırdım. .
herhangi bir şey için dikkat dağıtıcı kendim ile.
Aleksander. Tümü karanlık yakışıklılığı ve ince cazibesi.
Etrafındaki herkesten daha dünyevi görünmesini sağlayan bir duruşu vardı; çoğu kadının fark etmediği bir özellikti bu. Ben kesinlikle fark etmedim. Yüz hatları mükemmeldi, bir erkeğe göre neredeyse güzeldi ve o da bunun farkındaydı. Varlıklarını eğitimli bir avcının ölümcül hassasiyeti ve becerisiyle kullanıyordu. Onu ilk gördüğümde uzun sarı saçlı bir kızla flört ediyordu. Kız onun her sözüne asılıyor, güneşi yeni keşfetmiş gibi bakıyordu. Kulağına bir şeyler fısıldamak için eğildi, üniversite avlusuna baktı ve gözlerimiz birbirine karıştı. Şaşkınlıktan gözlerimi kaçıramadım, obsidyen gözlerindeki karizmatik ışıltıya kapılmıştım. Sonra bana göz kırptı ve sarışını baştan çıkarmaya geri döndü. Onu daha önce hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi istemediğim kadar çok istiyordum. Kaderimizde birbirimizin olduğunu düşünmüştüm. Ancak kaderin başka planları vardı. Aleksander'ın yüzünün anısına tutunmaya çalıştım ama o benim elimden kaçtı ve ben ona ulaşmaya çalıştıkça o daha çabuk kaçtı. Başımı yastığa koyar koymaz, uzun küt parmakların sarı saçlarımı taradığı bir görüntü içeri süzüldü. Onlarla savaşamayacak kadar yorgundum, hepsine izin verdim.

takla atıyor. Üst dudağındaki küçük yara izi. Göbeğinden başlayan koyu sarı saç izi. Geniş omuzları.

Elim geceliğimin altına kayd, sert ve hassas olana kadar meme ucumu okşadı. Uyluklarımın arasında ısı ve arzuyu birleştiren nazik çekiş hissedene kadar parmaklarımın arasına çektim. Avuç içim gergin karnımın sıcak yüzeyini sıyırdı ve dikkat edilmesi gereken o ihmal edilmiş yeri arayarak daha aşağılara indi. Karnımın üzerine döndüm, kolumu altına aldım ve bir bacağımı bükerek yukarı kaldırdım. Elim sabit bir ritimle hareket etti, kıvrımları açtı, tüm hislerin birleştiği o hassas yumrunun üzerinde gezindi. Ateşim yükseliyordu. O lezzetli kalça kemiklerini, yanlarındaki vadiyi, karnının taşlı kaslarını hayal ederek tempoyu hızlandırdım. Ve sonra üzerime öyle güçlü bir mutluluk dalgası çöktü ki neredeyse rahatlayarak ağlayacaktım.

Kendi kendime, uzun süreli perhizden olmalı, dedim. Yıllardır bana dokunulmamıştı. Belki de birlikte vakit geçirebileceğim iyi bir erkek bulmanın zamanı gelmişti. Uykuya dalarken bu düşünce aklımdan uçup gitti.

* * *

Her türlü edep ya da nezaket iddiası hızla ortadan kalktı. Birbirimize Sırlar ve Hırvatlar gibi açık bir düşmanlıkla davranmaya başladık. Belki o kadar vahşice değildi ama yine de personelin geri kalanı buna tanık olduklarında tutarsız soluklara ve şaşkın bakışlara boğulmayı başardı. Bundan hiç rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Aksine, bu fırsattan zevk alıyor gibiydi - her ne kadar onun alaylarına karşı dizlerimin titremesiyle verdiğim tepkiler benim hakkımda iyi şeyler söylemese de. Ayrıca malikânenin etrafında daha fazla oyalandı. Bu can sıkıcıydı. İlk geldiğimde hafta boyunca malikanede nadiren uyurdu, ofise yakınlığı nedeniyle şehirdeki dairesinde kalmayı tercih ederdi. Şimdi ne zaman bir köşeyi dönsem, o da orada oluyordu. Daha iyi bilmesem, beni kışkırtmak için bilerek beni aradığını düşünebilirdim.

Birkaç gece önce benden ofisine bir bardak viski getirmemi istedi. Sessizce içeri girdiğimde onu telefonda konuşurken bulduğumda duraksadım. Profilini aydınlatan sıcak ve loş ışık onu yaldızlı bir ikon gibi gösteriyordu. Böylesine saçma sapan bir adamı eğlendirebildiğim gerçeği

Bu düşünce yüzümü yumruklamak istememe neden oldu. Uzun vücudu pelüş, kahve renkli kanepeye yayılmıştı, her yerde evrak işleri vardı. Çenesi aşağı eğikti ve yan masada duran dizüstü bilgisayarın soğuk parıltısı yüzünü aydınlatıyordu.

İşte o zaman ne kadar yorgun göründüğünü fark ettim. Saçları dağınıktı, sanki endişeli bir eli defalarca saçlarında gezdirmiş gibiydi. Açıklayamadığım çılgınca bir nedenden dolayı, onun için saçlarını düzeltmek için karşı konulmaz bir istek duydum.

"Marjlar ne kadar? Sanırım satmamız gerekiyor. Umurumda değil Tom, sikine basmayı bırak da yap şunu... Dalga geçecek halim yok... Başka ne olacak... Barın altında ne olduğuna ben karar veririm... Detayları yarın konuşuruz."

Görüşme sona erdiğinde bana baktı. Bir an için gülümsemenin başlangıcını gördüğümü sandım ama aynı hızla kayboldu. Yoğun bakışları hemen evrak işlerine geri döndü, görünüşe göre beni görmek dayanılamayacak kadar tatsızdı. Kehribar rengi sıvı dolu bardağı yan masaya koydum ve bir şey söylemesini bekledim.

"Biliyorsun... İsviçre kaçaklara ülkelerine geri dönmeleri için para ödüyor." O evraklarına bakmaya devam ederken ben şaşkınlıktan donakalmış, kötü niyetin dudaklarından bu kadar kolay dökülmesine hayret etmiştim. Aklımı başıma toplamam ve dışarı çıkmam biraz zaman aldı. Onun aksine, zihinsel savaşa amatördüm ve yumrukları iz bırakmamış gibi davranarak kötü bir iş çıkarmıştım. Ve ülkeyi tamamen terk etmemi önerecek kadar gözünün önünden kaybolmamı istiyorsa beni neden kovmadığını bir türlü anlayamıyordum.

Bir gün sonra, ofisinin önünden geçerken, Isabelle'in gırtlaktan gelen Fransız aksanının açık kapı aralığından süzüldüğünü duydum. Dönüp baktığımda onu adamın üzerine eğilmiş, iri göğüslerini adamın yüzünden kısa bir mesafe uzakta, yemek tepsisini masasına yerleştirirken buldum. Gözlerimiz birleştiğinde onun irkildiğini gördüm. Şaşırtıcı bir şekilde, ten renginin altında derin bir kızarıklık oluştu. Memnuniyetim yüzümde sinsî bir gülümsemeye dönüşürken onun rahatsızlığının tadını çıkararak orada durdum. Yine de zafer duygusu kısa sürdü. Ve bu his kaybolduğunda geriye kalan tek şey boş bir hüznü oldu.

Aynı günün ilerleyen saatlerinde koridorda karşılaştık. Bir köşeyi dönerken neredeyse ona çarpıyordum. Elini bir anlığına beni sabitlemek için uzattı ve hemen geri çekti - sanki bulaşmasını istemediği tedavisi olmayan bir hastalığım varmış gibi. Sonra gözlerinin üzerimde gezinmesini izledim.

ortalama göğüsler. "Kendine her zaman bir çift alabilirsin," diye mırıldandı. O uzaklaşırken çenem düşmüş bir şekilde öylece durdum. Her zaman son sözü o söylendi.

Duygusal bir gerginlik içinde yaşıyordum. Çok yorucuydu ve daha da kötüsü, kariyerime odaklanmak için ihtiyaç duyduğum değerli enerjiyi emiyordu. Yine de, onun ete kemiğe bürünmüş bir şeytan olduğuna beni ikna etmeyi başarır başarmaz, içinde hala bir parça insanlık kaldığına inanmam için beni şok eden bir şey yaptı.

'Ülkeyi terk etmen için sana para vereceğiz' olayından kısa bir süre sonra mutfaktan gelen boğuk ağlama sesine kulak misafiri oldum. Kimsenin özel anını bölmek istemediğim için merdivenin dibinde, gözden uzak bir yerde durdum ve Bayan Arnaud'nun Claire'i nazikçe teselli edişini dinledim. "Endişelenme Claire, hepimiz senin için buradayız. Jack'in yasal masraflarını ödemek için paraya ihtiyacın olursa, hepimiz katkıda bulunacağız." Claire'den boğuk bir hıçkırık daha.

"Lanet olası uyuşturucular yüzünden, Marianne. Hayatını mahvettiler, biliyorsun. Artık ne yapacağımı bilmiyorum."

"O daha yirmi beş yaşında. İsterse hala işleri tersine çevirebilir," dedi Mrs.

Arnaud onu ikna etmeye çalıştı.

"Ne oluyor lan? Mutfak telefonunu aradım ama kimse cevap vermedi." Kalbim küt küt atmaya başladı. Sesi sinirli ve sabırsız geliyordu, başka bir deyişle her zamanki gibiydi. Bayan Arnaud konuşmadan önce derin bir sessizlik oldu.

"Claire'in oğlu Jack. Yine tutuklandı."

Tek yapabildiğim, böyle bir zamanda Claire'e karşı acımasız olmaması için dua etmektir. "David'i arayacağım. Onu kurtarır. Onu bu beladan kurtarırsınız." "David ülkedeki en iyi avukattır, Claire. Görüyorsun ya, her şey iyi."

Odaya aniden bir tek boynuzlu at girseydi, daha az şaşırdırdım.

"Claire, onu rehabilitasyona gitmeye ikna edebilir misin? Ben ödeyeceğim?" diye sordu yumuşak ve alçak bir sesle.

"Bilmiyorum. Deneyeceğim."

Hâlâ fark edilmeden mutfığa doğru ilerledim.

"Çok sıkı çalış," dediğini duydum. Sonra gözlerini kaldırdı ve beni buldu. Bir an için yumuşak bir şeyin, ipeksi bir dokunacın bana doğru uzandığını hissettim ama bir anda kayboldu. Bakışları uzaklaştı. Sonra dönüp gitti ve beni saatlerce olanları düşünmek zorunda bıraktı.

Onu bir kutuya koyup, üzerine kalpsiz canavar etiketini yapıştırıp atamazdım. Kafamı her şeyden çok karıştıran şey buydu. Ben de her zaman yaptığım şeyi yaptım. Moralim tamamen bozulmuş olsa da cesur bir yüz ifadesi takınmaya çalışarak yoluma devam ettim.

Mutfakta taze kabakları dilimliyor ve bu bataklıktan nasıl kurtulacağımı düşünüyordum ki, Bay Bentifourt bahçıvanlardan birinin koluna girerek mutfağa koştu.

"Marianne! Marianne! Giovanni kendini kesti. İlk yardım çantasına ihtiyacım var!" diye bağırdı, yüzünde ciddi bir endişe vardı. Hizmetçiler mutfağa doluştu, gürültülü kargaşa herkesin merakını uyandırdı.

Giovanni kısa boylu ve tıknazdı, yaklaşık otuz yaşlarındaydı. Çocuksu yüzünde neredeyse her zaman sabit olan gülümseme kan kaybından dolayı sarmaya başlamıştı. Ön koluna kirli bir havlu sarmıştı. Bayan Arnaud kısa bacaklarının üzerinde olabildiğince hızlı adımlarla bir dolaba doğru yürüdü ve kilidini açtı. Gözle görülür bir şekilde sarsılmıştı, gözlükleri olmadan okumaya çalışırken şişelerin üzerindeki etiketlere gözlerini kısarak baktı. İçeriye baktım ve anestezi ve antibiyotik şişeleriyle dolu küçük bir buzdolabı buldum.

Yılların verdiği eğitim ve içgüdülerim beni harekete geçirdi. Onu kenara çektim, her şeyi hızlıca almamı izlerken yüzünde şaşkınlık ve endişe karışımı bir ifade vardı. Antibiyotikler, anestetikler, bir paket steril iğne, şırınga ve iplik. "Ne yaptığımı biliyorum, madam. Bana güvenin." Hızlıca başını sallayarak onayladıktan sonra uzaklaştı ve bana çalışmam için yer verdi. "Charlotte, temiz havlulara ihtiyacım var, buradaki pamuk ve bandajları da getir." Charlotte öne atıldı ve ben de onları onun kollarına bıraktım. Masaya doğru ilerledik, Giovanni'nin normalde çiçek gibi olan yüzü solgunlaşmıştı ve bayılmak üzereydi.

Ben Giovanni'ye uzanamadan Bentifourt önüme geçti. "Şimdi buraya bak genç bayan--"

"Tıp diplomam var, efendim." Sesimdeki belirgin otorite notasından olsa gerek, endişeyle de olsa yolumdan çekildi.

Kan lekeli havluyu kaldırdım ve yarayı inceledim. Derin bir yaraydı ama büyük damarların kesilmediği anlaşılıyordu. Başımı kaldırdığımda Giovanni bana zayıf bir gülümsemeyle baktı. "Birinin onu tutması gerekiyor," dedim etrafıma bakarak. "Yaklaşık on saniye içinde yere düşecek." Bahçıvan olduğunu anladığım iki genç adam omuzlarından tuttu. Ben yarayı temizleyip dezenfekte ederken ve kesik yeri dikerken Giovanni'yi sabit tuttular.

ön kolunun üst kısmına sardım. Ameliyat pamuğuyla sarıp tıbbi bantla sabitlemeyi bitirdiğimde başımı kaldırdım ve Charlotte'un gözlerinde şeytani bir parıltıyla karşılaştım. Dudakları parlak bir sırıtişla ayrılmıştı. Bayan Arnaud telaşlı hareketliliğin etkisinden hâlâ kurtulamamıştı, tombul eli göğsünü tutuyor ve aldığı her tedirgin nefesle göğsü inip kalkıyordu.

"Böyle bir şeye asla razı olmazdım ama çok fazla kan vardı... ve bir atardamarın kesildiğini düşündüm," diye içini çekti Bentifourt, ". Rahatladığımı söylemeliyim, en yakın hastane bir saat uzaklıkta." Sesi zayıf ve gergindi, bana yaşını hatırlatıyordu.

"Hayati tehlikesi yok. Yine de bazı bağları kopmuş olabilir. Ben ortopedi cerrahı değilim. Kontrol edilmesi gerekiyor."

Bentifourt, Giovanni'yi tutan iki genç adamı işaret etti. "Theo, David, kamyoneti alın ve hız yapmayın." Ona dışarı kadar eşlik ettiklerinde Giovanni titrek bir gülümsemeyle bana döndü. "*Mersi*, matmazel."

Sadece hizmet ettiğim için mutluydum. Harekete geçmeye çağrılmak, hayatta yapmam gereken şeyi yapmak heyecan vericiydi. Mutfağı dolduran çalışanlara bir göz attım. Açık ifadelerinde yeni keşfedilmiş bir saygı duygusu, hatta aralarına gizlenmiş özel bir şeyi keşfetmiş olmanın heyecanı vardı.

Onun varlığını hissettiğimde yükseklerde uçuyordum. Onu her zaman hissedebiliyordum, tenimde yumuşak bir dokunuş. Omzumun üzerinden baktım ve onu kapının girişinde dururken buldum, yüz hatları taşa oyulmuştu, gözleri beni ilk kez görüyormuş gibi sabitlenmişti. Hizmetkârlar, sanki biri bir hamamböceği kolonisinin elektrik düğmesini çevirmiş gibi dağıldılar. Bentifourt ona doğru yürüdü ve dikkatini çekerek aramızdaki akımı bozdu. Gözlerini kırıştırarak transa geçti ve aniden mutfaktan çıktı. Bentifourt'a kızacak mıydı? Yaşlı adam beni pek hoş karşılamamış olsa da, onun benim adıma öfkelenmesini istemiyordum.

"Ne gün ama! Görünüşe göre seninle iyi bir pazarlık yaptık, Vera," diye patladı Bayan Arnaud, yine kendisi. Rahatlamış bir halde gülümsedim; hiçbir şey Marianne Arnaud'nun benim hakkımda ne düşündüğünden daha önemli olamazdı.

"Bu muhteşemdi!" Charlotte ileri geri adımlar atarak el kol hareketleri yapıyordu. "Gray's Anatomy'nin eski bir bölümü gibiydi. Her yerde kan ve bağırsak vardı. Hasta hayata tutunarak geliyor ve sonra yorgun, yaşlı baş cerrah başarısız olunca genç asistan devreye giriyor--" etrafında dönerek, "ve günü kurtarıyor!"

"Charlotte, gerçekten mi?" Dudağımı ısırđım ve aptalca bir sırıtışı bastırdım. "Kimsenin hayata tutunmaya çalışmadığını belirtme ihtiyacı hissediyorum. Tanrı'ya şükür hiçbir yerde bağırsak yok. Ve ben bir kez bile günü kurtarmadım - yine de birkaçını mahvetmiş olabilirim."

Gözlerini komik bir şekilde bıkkınlıkla devirdi. "Ayrıntılar konusunda çok titizsin."

"Ama tıp eğitimi aldınız?" Bayan Arnaud araya girdi.

"Evet, madam. Tıp diplomam var. Şeref derecesiyle mezun oldum." Son kısmı fısıldadım. "Ama hâlâ ihtisasımı tamamlamam gerekiyor." Bayan Arnaud düşünceli bir şekilde bana baktı. "Madam, umarım Bay Bentifourt'un başını derde sokacak bir şey yapmamışımdır. Bay Horn kızgın görünüyordu. Bu alışılmadık bir şey değil--" Bayan Arnaud başını sallayarak sözlerimi geçiştirdi.

"Hayır, Olivier çocukluğundan beri Bay Horn'la ilgileniyor. Endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok." Kanlı paçavraları aldı ve Charlotte'a uzattı. "Chérie, bunları çamaşırhaneye götür lütfen."

Charlotte hemen mutfaktan çıktı. Ağır bir sessizlik, dezenfekte etmekle meşgul olduğum masadan başımı kaldırmama neden oldu ve Bayan Arnaud'nun dikkatinin tamamen bana odaklandığını gördüm. "Sana bir şey söyleyeceğim Vera. Bahane uydurduğum için değil, anlayacağına inandığım için." Otururken omuzları çöktü ve ağır bir nefes vererek gevşedi.

"Buraya çalışmaya geldiğimde otuz beş yaşındaydım. Zihinsel olarak iyi değildim. Kocam beni tek kelime etmeden, bir not bile bırakmadan terk etmişti. Sebastian küçük bir çocuktu, sadece altı yaşındaydı ve hep yalnızdı." Dudaklarında şefkatli bir gülümseme belirdi. "Mutfakta benimle oturur ve ne yapıyorsam yardım ederdi. Çoğunlukla bana arkadaşlık ederdi. Çok konuşsak da hemen arkadaş olmuştuk, o neredeyse hiç konuşmazdı. Beni kendi mutsuzluğumdan kurtardı... o beni kurtardı." Anıların içinde kaybolmuş, yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle omzumun üzerinden bana baktı. "Annesi ya dışarıda iyi vakit geçiriyor ya da kendi ihtiyaçlarıyla ilgileniyordu. Kocası da iyi bir ebeveyn olmaktan çok uzaktı. Son derece talepkârdı... Onca yıl boyunca çocuğa bir kez bile sarıldığını görmedim." Gözleri bana döndüğünde, ciddi bir güçle doluydu. "Sert olabileceğini biliyorum ama onu çok sert yargılamamaya çalış. Bu adamın hayatında mutlu olabileceği çok az şey var. Ve size her parıldayan şeyin altın olmadığını hatırlatabilir miyim?"

Sesindeki hafif onaylamama ifadesinden çekindim. Her ne kadar bana karşı davranışını affetmeyecek olsam da, onu yargılamakta acele ettiğimi kabul etmek zorundaydım. Eğer bana karşı davranışını

irkin ve fakir miydi? Muhtemelen. Davranışları için bahaneler arardım. Ve acı da bunlardan biri olurdu.

* * *

Akşamın erken saatlerinde odama döndüğümde kapıyı aralık buldum. Duraksadım, o sabah çıkarken kapıyı sıkıca kapatıp kapatmadığımı düşündüm ve kapattığıma karar verdim. İçimde sinsî bir korku filizlendi. Kaçma dürtüsü kalbimin derme çatma bir ritimle çarpmasına neden oldu. Buna karşı koydum - burada güvende olduğumu düşündüm.

Kapıyı iterek açtım, sessizce içeri girdim ve masa lambamın açık olduğunu, perdelerin kenara çekildiğini fark ettim. Alacakaranlık çökmüştü. Lavanta rengi ışığın duvarlara düşürdüğü gölgeler odanın ürkütücü ve yabancı görünmesine neden oluyordu.

İşte o zaman onu sandalyemde otururken fark ettim, bastonunu duvara dayamıştı, bir elinde tıp kitabım vardı ve başını ona doğru eğmişti. Basit bir beyaz tişört ve eski bir Levi's giymişti; pahalı takım elbiseleri ve yenilmezlik havasıyla her zamanki Malikâne Lordu görünümünden tamamen farklıydı. Uzun parmaklarını dalgın dalgın saçlarında gezdirirken neredeyse insan gibi görünüyordu, rahat ve cana yakındı.

Başını kaldırdı ve benimkilerle buluşan gözleri o çok iyi tanıdığım kapalı gözler değildi. Aksine, şimdi bana bakan gözler sıcak ve meraklıydı - özlem doluydu. Bakışlarında bulduğum şey bana son derece tanıdık geldi. Ona uzandım ama beni tehlikeli bir şekilde büyük bir şeyin kıyısına götürerek uzaklaştırdı. Bulabileceğim şeyden korkarak temkinli bir adım attım ve büyü bozuldu. Kalesinin duvarlarının arkasına çekilirken ifadesinden sıcaklık sızıyordu. Kitabı kapatıp masamın üzerine koydu, ayağa kalkarken bastonunu eline aldı, odayı ezici formuyla küçülttü... cüssesini bir silah olarak kullandı.

"Tıp kitapları." Sesinin şehvetli gürültüsü içime ulaştı ve ona karşı hissetmek istemediğim şeyleri tetikledi. Bir akort çatalı gibi, vücudum hemen tepki verdi. Belimin altında ısı birikti ve uyluklarımın arasına nabız gibi atan bir ihtiyaç yerleşti. Ona olan ilgimi fark etmesinden korkuyordum, bu yüzden elbette içindeki şeytan ortaya çıkmak için o anı seçti.

"Odamda ne yapıyorsun?"

"Konuşuyor." Sesinde bir gülümseme vardı, ancak yüzü hiçbir şey ele vermiyordu. Bu benim öfkemi alevlendirdi. Onun eğlenmek için oynadığı bir şey olmayı reddediyordum.

"Sana bir şey söylemek zorunda kalmamalıyım. Burada olmamalısın." İleri doğru adım attığımda içgüdüsel olarak geri çekildim ve soğuk taş duvara çarptım. Beni ustalıkla duvarla göğsü arasına hapsedmişti. Aramızda sadece bir parça ışık kalmıştı. Egosunu tatmin etmeyi ve bakışlarıyla buluşmayı reddettim, bu yüzden sadece önüme baktım, hiçbir şey görmüyormuş gibi davrandım ve çok fazla şey hissettim.

Ondan yayılan sıcaklık nemli tenimi ısıttı. Kokusu, sabun ve pahalı kolonyayla karışmış o belirgin erkeklik kokusu duyularımı istila etti. Sarhoş ediciydi. Ona doğru eğilmek istedim, bunun yerine omurgamı soğuk sıvaya bastırdım ve sırtımın ince derisine battığımda irkildim.

"Giovanni'yle ilgilendiğin için teşekkür ederim." Şakağıma yaklaşan nefesinin ılık pufları saç çizgimi karıncalandırdı. Kaba saba sesinin titreşimi tenimde dans ediyordu. "Cerrah dikişlerle yeterli bir iş çıkardığını söyledi... bunu bir daha yapma. Burada tam da bunun için bir helikopter bulunduruyorum." *Yeterli iş mi? O dikişler mükemmeldi!*

Alay etmek istediğim etkiyi yarattı. Gözlerim fırladı ve kızgınlık beni iyi bir Chianti rengine parlattı. Onu yüzümü incelerken yakaladım ve beni şok etmenin hoşuna gittiğini çok geç fark ettim. Ve ben de aşırı öfkeli, şehvet düşkününü bir aptal gibi bu oyuna gelmişim. "Lütfen git, yoksa çılgılık atacağım."

Tehditten etkilenmemiş bir şekilde ona baktı. Ama bir şeyle boğuşuyordu. Bunu kalbimin ağır gümbürtüsü kadar belirgin bir şekilde hissedebiliyordum.

Cep telefonunun tiz sesi çıkmazı bozdu. Arka cebinden çıkardı ve kısa bir süre ekrana baktı. Hızla bana dönen kehribar rengi gözleri, bu konuşmayı henüz bitirmediğini gösteriyordu. Söylenmemiş bir söz aramızda asılı kaldı. Arkasına bile bakmadan odamdan çıkıp gitti.

Kapı kapandığında duvara yaslandım ve adrenalin patlamasının ardından gelen enerji kaybından kurtulmaya çalıştım.

Gözlerinde algıladığım özlem, hayal gücümün acınası bir ürünü olmalıydı; yıllarca süren yoksunluk, karşı cinsle ilgili herhangi bir şeyi yargılama yeteneğimi zedelemişti. Kanımdaki feromonlar

çılgına dönmüştü. Bu adamın içinde hiç sıcaklık, hiç empati kalmamıştı. Charlotte onda bir eksiklik olduğunu söylemişti. Haklıydı. Belki de karısı öldüğünde, en iyi yanları, insani yanları da onunla birlikte ölmüştü.

Sekizinci Bölüm

Sonraki birkaç gün mevsim normallerinin dışında sıcak **geçti**. Büyük odadaki perdelerden başlayarak bahar temizliğine başladık. Onları dışarı sürükledim ve kollarım iki işe yaramaz lastik uzantıya dönüşene kadar tozlarını döktüm. Bayan Arnaud kapıdan tökezleyerek girdiğimi ve başımı pahalı İtalyan ipeği yığınlarına gömdüğümü görünce başını salladı. Kısa bir süre sonra Theo içeri girdi ve onları tekrar asmama yardım etti.

Onun yardımıyla öğleden sonra erken saatlerde işim bitmişti ve hava da güzel olunca alışveriş için şehre inmeye karar verdim. Malikâneye giderken yolda parçalanmış ayakkabılarımın yerine yeni bir çift spor ayakkabı ve *parfümörün* benim için özel olarak hazırladığı vücut yağından biraz daha almam gerekiyordu. Bulgar beyaz gülleri, odunsu bir hafif misk notası... Bu kendime izin verdiğim küçük bir lükstü.

Bu şirin kasabada her şeyden bir tane vardı: bir fırın, bir kasap, bir kilise. Arnavut kaldırımlı dar sokaklarda kaybolmaya çalışarak saatler geçirmiştım. Bu imkansızdı. Hangi yöne yürürsem yürüyeyim, kendimi her zaman kasabanın merkezinde, yaşlı adamların espressolarını yudumladıkları ve ben geçerken bana göz kırptıkları meydanda buluyordum.

Uzakta, gökyüzü yaklaşan bir fırtınanın habercisiydi. Narin pembe, mavi-gri ve mandalina turuncusundan oluşan bir şerit ufku süslüyordu. Bir golf sahası kadar düzenli ön çimenlikte aceleyle ilerlerken, Giovanni'nin yanan kırmızı sardunyalı dolu bir çiçek tarhına malç serdiğini gördüm. Geniş kenarlı şapkasını bana doğru eğmek için durakladı ve ben de ona el salladıktan sonra hızlı adımlarla uzun çakıllı garaj yolunda ilerlemeye devam ettim. Tişörtümün kollarını omuzlarımdan yukarı iterek güneşin solgun tenimi ısıtmasına izin verdim. Taze kesilmiş çimen kokusuyla dolu keskin ve temiz hava beni derin nefesler almaya davet etti.

Minnettarlıkla dolup taşarak, beni buraya getiren koruyucu meleğe sessiz bir dua gönderdim. Geçtiğimiz birkaç hafta içinde çok şey değişmişti. Hâlâ uyandığımda yüzümü yatağımın cızırtılı polyester yastık kılıfına yapışmış bulmayı beklediğim o korkunç saniye vardı.

eski daire. Yine de hiçbir şey bunun bir rüya olmadığını anladığımda içimi kaplayan rahatlama daha tatlı olamazdı.

Tanıdık siyah bir araba çakıllı araba yoluna döndüğünde dokuzuncu bulutun üzerinde süzülüyordum. Anında yeryüzüne geri döndüm. Bana yaklaşıırken yavaşladı. Yönüne bakmadım. Gerçekten anlamsızdı. Birincisi, camlar aşılmaz bir siyahtı. İkincisi, kimin sürdüğünü çok iyi biliyordum. Tüm iyi ruh halimi ayaklar altına alacaktı. Bundan emindim.

Karanlık cam aşağı kaydı. Gümüş renkli havacı güneş gözlüklerini çıkarmadan önce bir süre durakladı. Kibir ete kemiğe bürünmüştü. Arabanın hoparlörlerinden Nina Simone'un duygulu sesi yükseldi. "*Sinner Man*". *Hmm, ne kadar da uygun.* Bana hoşnutsuz bir merakla baktı -yeni bir beni ya da kırılmış bir saçı incelemekten farklı değildi. Bakışları tepeden tırnağa ince bir inceleme yaptı ve kaşlarının arasında küçük bir v belirdi. Ağır bir iç çekişle müziğin sesini kısıtı.

"Nereye gidiyorsun?" Küstahlığı beni şaşırtmaktan asla vazgeçmedi. Soru gibi bile gelmedi, daha çok azarlama gibiydi.

"Şehre doğru." Arabanın yanından geçtim. Bir an sonra tekrar hareket ettiğini duydum. Araba yanıma yanaştı, yavaş yavaş ilerliyordu. Yolcu camı açıldı.

"Arabaya bin. Seni bırakayım."

Dehşete kapılmış gibi görünmemeye çalıştım. Başarılı olduğumdan emin değilim. "Buna gerek yok ama teşekkür ederim."

"Bu bir soru değildi. Arabaya bin."

Durdum ve inanamayarak arkamı döndüm. Bu adamın küstahlığı anlaşılır gibi değildi ve artık canıma tak etmişti. Ellerimi kalçalarımın koydum ve ona kendi kaşlarımı çatarak karşılık verdim. Ama sanırım o kadar korkunç değildi. "Eminim kendini her şeyin efendisi olarak görüyorsunuz. Ama son baktığımda köle olarak satılmamıştım. Bu yüzden dilediğinin aksine, kasabaya doğru yürüyorum."

Daralmış gözleri bana uykulu bir kaplanın zavallı, masum bir yavru filin üzerine atlamadan hemen önceki halini hatırlattı. "Fırtına yaklaşıyor. Arabaya bin yoksa inip seni kendim arabaya bindiririm." Ciddi olamaz mı? Bir kaşını kaldırdı. "Bundan bir dakika bile şüphe etme." Ciddiydi. Bunu yapabileceğinden ve yapacağından da oldukça emindim. Bu adam boş tehditler savuran biri değildi. Görünürde beni kurtarmaya gelecek kimse yoktu, ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım, arabaya bindim.

Kapı kapanırken zar zor bir fısıltı çıkardı ve beni mutlak bir lüksün içine hapsetti. Gezinen gözlerim her ayrıntıyı içti. Aletler tamamen siyah ve şıktı, döşeme pırıl pırıl egzotik ahşaptı, konyak rengi deri iç kısım elle dikilmişti. Her şey tertemizdi. Kendimi çok yabancı hissediyordum, bir şeye dokunmaya korkuyordum. Vakumla kapatılmış sessizlik onun derin, hırıltılı sesiyle bölündü. "Aferin kızıma."

Döndüm ve ona kötü bir bakış fırlattım. "Görüyorum ki keskin gözlem gücünüzden kaçmış, ben ne bir kızım ne de kal ya da gel diye emredilecek bir köpek."

"Gözümden kaçmadı... inan bana," diye mırıldandı şifreli bir şekilde. "Araştırdığım her şeyin efendisi mi?" Şehvetli ağzının kenarı kısa bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı, aksi halde taş gibi olan ifadesinde bir eğlence parıltısı belirdi.

"Evet, Majesteleri."

Boğuk bir kahkaha attı ve öksürerek üstünü örttü. Daha önce güldüğünü hiç duymamıştım. Bir kere bile. Bu beni şaşırtmıştı.

Sessizlik içinde geçirdiğimiz her saniye sonsuza dek sürecekmış gibi geliyordu. Orada bir ceset gibi dimdik ve kaskatı oturuyor, kızgınlıkla öfkeleniyor, onun anlayışlı bakışlarının ayakkabılarımı, giysilerimi, benimle ilgili her ayrıntıyı incelediğini hissediyordum. Aramızdaki zıtlık şaşırtıcıydı. Giydiğim her şey ya yıpranmış, ya eskimiş ya da tamir edilmişti. O ise mükemmel bir şekilde bakımlıydı ve binlerce avro değerinde giysiler içindeydi. Ona doğru hızlı ve kaçamak bakışlar attım. Ziyafetteki bir dilenci gibi, açgözlü gözlerimin almak istediği o kadar çok şey vardı ki nereden başlayacağımı bilemiyordum.

Ceketini çıkarmıştı, özel dikim takım elbisesinin tüm o testosteronu içermesinden korkuyordu şüphesiz - ve gömleği hâlâ taze görünüyordu. Gerçekten mi? Kıyafetleri onun üzerinde kırışmaz mıydı? Bileğinde lapis mavisi yüzlü gümüş bir Rolex duruyordu. Narin düğümlere oyulmuş gümüş kol düğmeleri, ipeksi pamuklu gömleğinin Fransız manşetinden bana göz kırpyordu. Çamaşır deterjanı ve pahalı kolonyasının yeni deri kokusuyla karışan baştan çıkarıcı kokusu, burnumu takip ederek daha fazlasını aramak isteyeceğim kadar hafifti.

Bakışlarım istemeden yıpranmış kot pantolonuma takıldı ve çirkin gerçek yüzüme çarptı. Ben onun dikkatinin çok altında bir kadındım, dikkate ya da nezakete layık değildim. Kibrim tekmeledi ve çığlık attı. Gururum bu adaletsizlik karşısında kasıldı. Burada olmak istemiyordum. Onun yakınında olmak istemiyordum. Onun ihtişamını küçümsemişiyordum, ama bunun bana hissettirdiklerinden nefret ediyordum... aşağılık, değersiz.

Başparmaklarının direksiyona vuruşu dikkatimi çekti. Gözlerim ortasındaki gümüş B harfinin kıvrımlarını takip etti. Dalgınca, cilalı ahşabı okşadı ve dokundu. Ellerin arkasını kaplayan beyaz, yıldız şeklindeki yara izleri, altın sarısı teninde bariz bir şekilde belirgindi.

Kaza. Zihnimde öyle net bir görüntü belirdi ki, kurtulmak için başımı salladım. Dudaklarım, onun elinin üzerinde... her birini öpüyordum. Kendimden iğrenerek bakışlarımı kaçırdım ve dümdüz ileriye odaklandım, çenem camı kıracak kadar sıkılmıştı. Bu adamla tanışmadan önce mantıksız takıntıları hiç tam olarak anlamamıştım. En hafif tabiriyle alçakgönüllüydüm.

"Üç mil yürümek için neden o ayakkabıları giyesin ki?"

Sesi, kendimi suçladığım bir dizi düşüncemi böldü. Çizgili espadrillerime bakarak, "Başka seçeneğim yoktu," diye cevap verdim.

Bir süre sessiz kaldı, düşüncelere daldı, aramızdaki artan manyetik yükün rahatsız edici bir şekilde farkına varmamı sağladı - havada dokunabilirdiniz. Neden bu adam? Neden bu adam? Neden! Yol birden sonsuz gibi göründü. Tekrar konuştuğunda sesi birkaç oktav düşmüş, kenarları yumuşamıştı. "Tıp eğitimi nerede aldınız?"

"Milan."

"Uzmanlık alanınız neydi?"

Bakışlarım ona kaydı. Sık sık takındığı bıkkın ifadenin yerini dikkatli bir ifade almıştı, gözleri merakla parlıyordu. "Aile hekimliği. Bak, geldik," dedim alaycı bir neşeyle. "Bu keyifli yolculuk için teşekkürler."

Arabayı dükkanın önüne kadar sürdü ve park etti. Ondan olabildiğince uzaklaşmak için aceleyle kapıyı açtım ve tam dışarı adım atacaktım ki bileğimi kavrayıp beni nazikçe durdurdu. Bileğimin ince kemiğine sarılmış iri ele baktım.

O anla ilgili her şey on kat artmış gibiydi. Sıkı ama nazik sıcak tutuşu. Elektrik akımı tenimde kayıyordu. Parmak uçları nabzımı buldu. Nefes alamıyordum, dokunuşuyla, uyandırdığı tüm hislerle felç olmuşum.

"Vera, ben..."

Gözlerim onunkilere kaydı. Yüzünde beklenmedik bir pişmanlık ifadesi vardı. Panikledim, ona duyduğum arzunun gözeneklerimden sızdığını fark etmesinden korktum. "Gitmem gerekiyor." Bileğimi çektişirdim ve beni serbest bıraktı.

Gök gürültülü bulutlar çoktan üzerimize gelmişti. Yağlı gözyaşları burnuma, ağzıma, yanaklarıma sıçradı. Kalbim çılgınca çarpıyordu. Koşarak dükkana girdim.

ve nefesimi tutmak için durdum. Bileğimdeki deri yanmış, dağlanmış gibi hissediyordu. Bu hissi silmek için umutsuz bir çabayla ovuşturdum. Sadece bir dokunuş beni nasıl bu kadar çözebilirdi? Ama bu herhangi bir dokunuş değildi, onun dokunuşu soğukkanlılığımı tamamen yok etmişti.

Öfke, en önemlisi kişisel ve finansal güvenliğimi tehlikeye atma ihtimali olan diğer duyguların üzerinde yükseldi. Raflara dizilmiş ürünlerin önünde durmuş, asi duygularımı kontrol altına almak için mücadele ediyordum. Dalgınlıkla birkaç şey aldım ve ödemeye gittim.

"Oh," diye kaşlarımı çattım. "Ben... özür dilerim. Bu üç ürünü çıkarabilirsiniz," dedim Fransızca olarak mağaza görevlisine.

Bitkisel müshil.

Hemoroid kremi. Ve
erkek deodorantı.

Zili çaldıktan sonra çıkmak için döndüm ama tezgâhtarın sesi beni kontrol etti. Çantayı tezgâhın üzerinde unutmuştum. Ben gözlerimi devirirken o bana üzgün bir yarım gülümseme verdi.

Dükkânın camından yağmurun kovalar halinde yağdığını görebiliyordum. Gökyüzü öfkeli bir hal almış, zift gibi kararmıştı. Dışarı çıktığımda arabasının hâlâ dışarıda olduğunu gördüm. Nedense hiç şaşırmadım. Yolcu tarafındaki cam yarıya kadar indi ve gözlerimiz suyun bulanıklığında buluştu. "Atla," diye bağırdı.

Başımı salladım. Zayıf bir sesle, "Arabanı ıslatmak istemiyorum," dedim. "Araba umurumda bile değil. Atla!"

Onunla tartışmak boşunaydı. Sadece "daha fazla ıslanacaktım" ve yıldırım çarpma ihtimalim çok yüksekti. Kapıyı hızla çekerek açtım, içeri atladım ve pencere kapandı.

Buz gibi maske, gözlerinde alevlenen bastırılmış duyguları gizlemek için hiçbir şey yapmadı. "Sen olsan ne yapardın? Karanlıkta eve mi yürüyecektin? Fırtınanın ortasında mı?" Kelimeleri neredeyse hırlayarak söylüyordu.

"Güzelim arabanı mahvediyorum." Bu yetersiz bir ifadeydi. Orada sırlıslıklam bir halde oturuyordum, kıyafetlerim uygunsuz bir şekilde üzerime yapışmış, ince deri döşemenin üzerine damlıyordu.

Arka koltuğa uzandı ve temiz beyaz bir elbise gömleği aldı. "Al," dedi ve bana uzattı. Mükemmel ve güzeldi ve muhtemelen bir servete mal olmuştu. "Al bunu," diye ısrar etti.

Bu amansız sesi daha önce de duymuştum. Bu haldeyken son derece korkutucuydu ve tepkisi karşısında yaygara koparamayacak kadar şaşırmıştım. Parmaklarımız birbirine değdiğinde hızla geri çekildi. Yüzümü ve boğazımı sıvazladım, süper ince pamuğu ıslattım ve hala ona yapışan lezzetli kokusunun bir izini yakaladım. Yüce *Tanrım, bu bir işkence.* Burnumu içine gömüp derin derin içime çekme arzusu neredeyse dayanılmazdı. Gömleği üzerine yerleştirdim.

Kucağımda.

Görüş mesafesi sıfıra yakındı, gökler açılıp en kötüsünü serbest bırakırken arabayı yavaşça sürdü. Küçük alandaki tek ses onun sabit nefes alış veriş ve sağanak yağışa ayak uydurmak için çılgınca çalışan sileceklerin tıslamasıydı. Nefesinin sesinde tersine güven verici bir şey vardı. Kemiklerimin derinliklerine ulaşıyor ve ürpertiye kovalıyordu.

"Yağmurda eve ilk kez yürümüyor olacağım," diye mırıldandım. Cevap istemeden dudaklarımdan kaçtı.

"Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?" Konuşurken bana bakmadı, onun yerine yola dik dik baktı ve direksiyonu iki eliyle eklemlerini sarartacak kadar sıkı kavradı.

"Hayır... Ben... Neden böyle davrandığını gerçekten anlamıyorum... ve lütfen benim yanımda bu dili kullanmayı bırakır mısınız?" diye sordum, gömleğimi bir çocuğun güvenlik battaniyesini tuttuğu gibi boğazıma tutarak. Sorgulayıcı bir bakışla bana doğru döndü. Öfkesi dağıldı ve brendi renkli gözlerinde eğlence belirdi. Yavaşça nefes verirken omuzlarındaki gerginlik azaldı ve direksiyonu tutuşu gevşedi.

"Dilimin nesi var?"

"Küfür umurumda değil. Disiplinsiz bir zihnin aracıdır."

Dudakları kıvrıldı. "Kim söyledi bunu?"

"Ben yaptım." Ona tekrar baktığımda, gözlerimi hızla kaçırmama neden olan bir yoğunlukla beni izlediğini gördüm.

Kısa bir süre sonra evin arka girişine yanaştık. Fırtınanın en kötüsü geride kalmış, güneş çelik mavisi bulutlardan oluşan duvarı aşmaya çalışırken geriye sadece birkaç sağanak kalmıştı.

Ben kıpırdamadan otururken o arabayı park etti, sessizce düşüncelere daldı. Sinirlerim gergindi. Tüm duyularım tamamen ona kilitlenmişti. Bir avcının huzurundaki av. *Yakalanmak istemen dışında, diye alay etti ruhumun karanlık, dengesiz kısmı.*

Bir şey söylemesini bekledim ama kaşları derin bir konsantrasyonla birbirine kenetlenmiş halde önüne bakmaya devam etti. Keşke orta yolu bulabilseydik ve dostça bir arada yaşayabilseydik. Aramızdaki rahatsız edici uçurumu kapatmaya çalıştım.

"B" ne anlama geliyor? Patronluk mu? Kavgacı? Bellicose?"

"Bentley."

"Oh... Arabanız için üzgünüm. Tamir edilebilir mi?"

"Bu kadar lanet araba yeter. Bir dahaki sefere bir yere gitmek istediğinde Theo'nun ya da çocuklardan birinin seni bırakacağına söz ver."

"Eğer meşgul değillerse."

Bana öyle sert bir bakışla döndü ki, oracıkta taşla dönüşmediğime şaşırdım. "Açık konuşayım. Eğer tekrar yürümene izin verdiklerini öğrenirsem, hepsi yeni bir iş aramaya başlar." Son sözler hiçbir şüpheye yer bırakmayacak kadar sakın bir sesle söylenmişti.

"Peki," diye cevap verdim huysuz bir ses tonuyla. Kapının kolunu birkaç kez çekiştirdim ama başarılı olamadım. Bakışlarım yavaşça ona doğru kaydı, aramızda ne olduğunu anlamaya çalışıyordum ama onun dikkatinin hâlâ ileriye odaklanmış olduğunu gördüm.

"Benden korkuyor musun?" diye sordu, sesi o kadar yumuşaktı ki neredeyse onu duymuyordum.

"Hayır." Kendimden, içimde uyandırdığı duygulardan çok daha fazla korkuyordum.

Be

n. "O zaman neden kaçmaya çalışıyorsun?"

Neredeyse gülüyordum. Nereden... başlayabilirim? "Demek istediğin şu ki

Benimle her konuştuğunda ya korkunç derecede kaba, ya son derece aşağılayıcı ya da kibirli bir pislik oluyorsun?" Profilinden, yüzündeki gülümsemeyi engellemek için mücadele ettiği anlaşıyordu.

"Haklısın."

Sonunda kapıların açılma sesini duydum ve kendi kapımı iterek açtım. Topuklarımı kemiren rahatsız edici bir duygudan kaçmaya çalışarak arka kapıya doğru koştum ve onu izlemek için girişte durdum.

Kendimi kurulumak için kullandığım beyaz gömleği Torino'nun kefeniymiş gibi tutuyor, anlaşılmaz bir ifadeyle ona bakıyordu. Topuklarımı kemiren o rahatsız edici his midemin çukuruna yerleşti. Bu adamın ruh halini anlamaya çalışmaktan bıkmıştım.

Mutfığa girdiğimde Bayan Arnaud sırlıslıkla olduğumu gördü ve "*Mon Dieu*, üşütmeden üstünü değiştir" dedi.

"Evet, madam."

On beş dakika sonra sıcak bir banyoda ıslanıyordum, su burnumun hemen altındaydı ve buhardan beyaz Bulgar güllerinin kokusu yükseliyordu. Ayak parmağım su borusuyla oynasırken, günün her dakikası zihnimde tekrar tekrar oynadı. Olası açıklamaların zihinsel bir listesini yaptım:

Birincisi: Beni bir tür hayır kurumu gibi görüyordu. Bu hiç hoşuma gitmedi. Gururum kabardı ve şişti. İki: Beni bir arabanın ezdiğini görmek istemedi. İnsanlar buralarda agresif araba kullanıyor. Muhtemelen asi çalışanlarından birinin cesedini teşhis etme zahmetine katlanmak istemedi. Bunu polise açıklamaya çalıştığını görebiliyordum. Kalıntıları incelerken burnuna bir mendil kapattı.

Evet, bu o. Ne bekliyordun ki? Aptal kasabaya o saçma ayakkabıları giyerek geldi.

Geçmişteki korkunç davranışlarını bir şekilde telafi etmeye çalışıyor olma ihtimalini bile düşündüm ama bu fikri hemen bir kenara bıraktım. Böylece bir kez daha onun hakkında kafamı kaşımak zorunda kaldım ve yüzündeki o lanetli ifadeyi aklımdan çıkaramadım.

Ertesi gün işten sonra üniformamı değiştirmek için odama gittiğimde masamın üzerinde şık, gümüş bir nesne buldum. Üzerinde not yoktu. Dokunmadan önce sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca ona baktım.

Yepyeni bir Apple laptop.

Ondan gelmiş olmalıydı. Başka bir açıklaması olamazdı ve ben de etrafta dolaşıp sormayacaktım. Elbette saklayamazdım. Bu bir şeyi ima ederdi ve hiçbirini iyi olmazdı. Bunun bir tür test olabileceği aklımdan defalarca geçti, çünkü ondan gelen nezakete benzeyen hiçbir şeye güvenmiyordum.

Dokuzuncu Bölüm

Bugün benim izin günümdü. Güneş nihayet gök mavisine boyanmış gökyüzünde kendini göstermişti ve ben de bugünü tamamen açık havada geçirmeyi planlıyordum. İki gün önce otobüse binip şehre gitmiş ve yine ani bir sağanak yağışa yakalanmışım. İç çamaşırlarıma kadar sıırıslıklam olmuş bir halde, hastane hastane dolaşıp teklif mektuplarımı içeren paketleri bırakırken pek de iyi bir izlenim bırakmamışım. Her halükarda, artık yapabileceğim tek şey en iyisini ummak ve bir telefon beklemektir.

Kitap çantamı kaptığım gibi, malikâneden mümkün olduğunca uzakta, yumuşak bir çim parçası bulmak için dışarı çıktım. Bayan Arnaud öğle yemeği için bana bir sepet hazırlamakta ısrar ediyordu, beslenmeme dikkat etmememin beni şişmanlatma çabasında kaydettiği ilerlemeyi kaybetmesine neden olacağından korkuyordu. Dışarı çıkmak üzereyken Charlotte beni buldu.

"Bu gece hapisane kaçamağı var. Hadi gidip biraz canlı müzik dinleyelim."

Tereddüt ettim, henüz gardımı indirip biraz eğlenebileceğimi hissetmiyordum. Yıllarca kıt kanaat geçindikten sonra eski alışkanlıklardan vazgeçmek zor oluyor. "Bilmiyorum Charlotte. Gece geç saatte eve yürümek istemiyorum--" Bir elini kaldırarak bahanemi geçiştirdi.

"Theo bizi almaya geleceğine söz verdi." Theo, ona sıırıslıklam aşık olan on sekiz yaşındaki bahçivandı. İçimi çektim ve gülümsedim. "Şimdi kabul etsen iyi olur, çünkü her türlü tartışmaya hazırım," diye ekledi.

Charlotte'ta en çok sevdiğim şeylerden biri de buydu, hayata karşı tükenmek bilmeyen coşkusu. Canlandırıcıydı. Kaderime boyun eğerek, "Pekala, bu gece olsun." diye teslim oldum. Neşeyle bir aşağı bir yukarı zıpladı. Onun arsız neşesine, spontanlığına gülmekten kendimi alamadım; bu bende tamamen eksik olan bir şeydi, hayat beni ölçülü ve planlı biri olarak şekillendirmişti. "Saat dokuzda odanızda olacağım," diye bağırdı ben uzaklaşırken.

Bahçeyi yarıp lale ve süsen tarhlarının yanından geçtim. Kış bahçesinin arkasındaki iyi aşınmış patıkaya ulaşana ve malikâne gözden kaybolana kadar yürümeye devam ettim, ta ki bana ait olan bir salkım ağacına rastlayana kadar

bir masal kitabındaki gibi. Gövdenin tabanı yumrulu ve genişti, koyu yanık umber rengindeydi. Kendi etrafında dönerek sıcak, mavi gökyüzüne doğru uzanıyordu. Dalları, küçük bir kızın yuvarlanmış bukleleri gibi aşağı sarkan, kümelenmiş, lavanta çiçeklerinden oluşan uzun sütunlar taşıyordu.

Yüzümde gülünç bir gülümsemeyle devasa gölgeliğin altına girdim ve gözlerimi kapattım, çiçek sütunları başıma ve omuzlarıma sürtünüyordu. O büyülü ağacın altında dururken içimi büyük bir heyecan kapladı. Büyük bir şeyin gerçekleşmek üzere olduğu hissinden kurtulamıyordum.

Espadril ayakkabılarımı çıkardım ve battaniyeyi ağacın dibine serdim. Yere uzandım, at kuyruğumu bir arada tutan lastiği çektim ve saçlarım ipeksi ve düz bir şekilde göğüslerimin altına düştü, kafa derim bundan kurtulduğu için mutluydu. Saçımı kestirmem gerekiyordu. Son birkaç yıldır ihmal ettiğim pek çok şeyden biri; kendi saçımı kendim kesiyordum.

Sepetin içinde tam kremalı Brie ve tütsülenmiş Parma jambonuyla doldurulmuş sandviçler, bir salkım kırmızı üzüm ve birkaç taze pişmiş madlen vardı. Ağzıma bir üzüm attım. Patlayarak tatlı hazinesini dilimin üzerine döktü.

Tazelenmek için birkaç bölüm okuma niyetiyle kitabımı açtım. Ama dizlerimi kırıp ayaklarımı yere basarak uzandığımda, içimi bir tembellik duygusu kapladı. Rüzgâr kulağıma bir ninni fısıldadı ve güneş ışığı çiçeklerin arasından süzülerek yüzüme vurdu. Derin bir dinginlik hissiyle kucaklaşarak gözlerimi kapattım ve hayal ile gerçek arasında bir yerde süzıldüm.

Onu duydum mu yoksa varlığını hissettim mi emin değilim. Her halükârda, gözlerimi açtığımda onu birkaç adım ötede, kaskatı kesilmiş, yüzü endişeyle gerilmiş bir halde buldum. Uzaktan bile bir şeylerle mücadele ettiğini anlayabiliyordum. Huzurlu bir öğleden sonraya dair tüm umutlarım yok olurken midem bir gümbürtüyle çöktü.

Geniş omuzlarının gücünü ve göğsünün genişliğini ortaya çıkaran beyaz, v yakalı bir tişört giymişti. Her ne kadar sinir bozucu olsa da, onu her gördüğümde güzelliğinin katlanarak arttığını kabul etmek zorundaydım... ve erkekliğinin. Yeni dirilen libidom bunu da araya sıkıştırdı.

Öne doğru bir adım attığında, doğrulmak için çabaladım ve bacağımı gövdeye çarptım, sudan çıkmış bir balık gibi çırpındım. Kafamı kaldırmak zorunda kalacağım kadar yaklaştı. Savunmamı güçlendirerek

Sırtımı ağaca yasladım ve kollarımı bükülmüş bacaklarıma doladım.

"Seni uyandırmak istememiştim," dedi ağaca bakarak, gözleri gölgelikten sızan güneş ışığında kısıldı. İpeksi saçları rüzgârda hışırdadı ve gözünün üzerine düştü. Zihnimin derinliklerinde, karanlık, utanç verici yanımın yaşadığı yerde, parmaklarımla onu kenara ittiğimi gördüm.

"Yapmadın. Sadece gözlerimi dinlendiriyordum." Gözlerimi kaçırdım, bir sıcaklık parıltısı boynumu gıdıkladı.

"Böyle mi diyorsunuz?"

Özdenetimimi yok etmekte son derece başarılıydı. Sağduyu, maaşımı ödeyen adamla yeni bir tartışmaya girmememi gerektirirdi, ama neden şimdi sağduyu kullanmaya başlayayım ki - o tren onunla tanıştığım anda istasyondan ayrıldı.

"Ofiste olman gerekmiyor mu? Mülkün etrafında sinsice dolaşarak ne yapıyorsun? Yoksa beni kışkırtmayı o kadar takıntı haline getirdin ki günlük kotanı doldurmak için buraya kadar yürüdün."

Şehvetli ağzının kenarı kısa bir süreliğine yukarı kıvrıldı ve sonra tekrar sert bir çizgi haline geldi. "Mülkün *sahibi* benim, bu yüzden buna sinsilik diyebileceğinden emin değilim. Bugün evden çalışıyorum--ve seni kışkırtmak için buraya kadar gelmeme gerek yoktu, eve dönmeni bekleyebilirdim."

Sessizlik uzadı; ikimiz de onu doldurmak için acele etmedik. Ve yine de, garip olmak yerine, garip bir şekilde rahat hissettirdi.

Bastonuna her zamankinden biraz daha fazla yaslandığını fark ettim. Güzel yüzünü güneşe doğru eğdi ve gözlerini kapattı. Yarasının ona acı verdiğini gösteren ekstra bir gerginlik vardı etraflarında. İçimi karşı konulmaz bir istek kapladı. Acısını dindirmek, onu yatıştırmak istedim.

"Odamda bir Apple dizüstü bilgisayar mı bıraktın? Onu tutamam." Konuşurken gözlerimi esneyen çıplak ayak parmaklarımdan ayırmadım.

"Neden olmasın?"

"Çünkü bu uygunsuzun da ötesinde. Yabancılardan pahalı hediyeler kabul etmek gibi bir alışkanlığım yok." Saçlarımı hızla toplayıp at kuyruğu yaptım ve kendimi savaşa hazırladım.

"Ben yabancı değilim, işvereninizim." Sesi alışılmadık derecede yumuşaktı.

Bunun beni kandırmasına izin vermedim.

"Ya da işverenler."

"Bu aptalca olurdu." Öfkesi hızla süzüldü. "O kitapların modası geçti. Bir bilgisayara ihtiyacın var."

"Çok mantıklı konuşuyorsun ama yine de kabul edemiyorum. Bu gece ofisinizde olacak." Kimsenin onunla aynı fikirde olmamaya cesaret edebileceğinden şüpheliydim, eğer refahlarına değer veriyorlarsa.

Gözleri beni kurnazca değerlendirdi. Çenesi gerildi ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. Yeni bir tartışmaya hazırlanıyordu, yüzünde "*tabanca mı, mızrak mı?*" diye bağırması gibi bir ifade vardı. Şaşırtıcı bir şekilde, yine de geri döndü ve yer yiyen adımlarla uzaklaştı. Söylemeye gerek yok, rahatlamıştım ama meselenin çözülüp çözülmediğinden emin değildim.

Baston yumuşak bir çim parçasına batmış olmalıydı çünkü dengesini kaybedip yere yığılışını izledim. İçgüdülerim beni ileri, ona doğru itti. Yanına ulaştığımda dizini tutuyordu. Daha da yaklaştım ve yüzünün acıdan iki büklüm olduğunu fark ettim.

"Eve gidip birini çağırayım mı?"

"Hayır!" diye bağırdı. "Bana bir dakika ver." Atletik pantolonunun cebine uzanarak reçeteli bir şişe çıkardı. Şişeyi elinden kaptım ve etiketini okudum.

"Bunlar çok güçlü. En son ne zaman bir tane aldın?"

Gözleri kısa bir süreliğine benden uzaklaştı, sonra yorgun ve temkinli bir şekilde geri döndü. "Dört saat önce."

"Daha bir saatin var," dedim olabildiğince nazik bir şekilde. Onun aksine, onun alçaldığını görmekten hiç zevk almıyordum.

Bacağına baktı ve cevap vermedi. Sonunda başını kaldırdığında maskesi düşmüştü. Gözleri iki derin duygu havuzuydu, acısını ve hayal kırıklığını bir anlığına görmeme izin veriyor, anlamam için yalvarıyordu.

Sözümü sakınmadan sepete doğru yürüdüm ve küçük bir şişe Pellegrino aldım. Şişeyi benden alırken iri eli titriyordu. Sabitlemek için benimkini onunkine doladım ve irkildiğini hissettim.

O kadar itici miydim? Bu adamı anlamaya başlayamadım bile.

Atletik pantolonunun paçaları boldu. Ne yaptığının farkına varmadan uzandım ve paçasını baldırına doğru ittim. Hemen sertleşti ve elimi nazikçe kendi eliyle kapattı, avucunun sıcaklığı midemde bir kelebek sürüsünü serbest bıraktı.

"Yapma," diye mırıldandı.

"Sorun değil," diye fısıldadım, bakışlarını tuttum ve onunla boğuşmasını izledim. "Hap işe yaramaya başlayana kadar bu yardımcı olabilir."

Bana kendini koruyan, saldırmaya hazır, yaralı büyük bir canavarı hatırlattı. Ani hareketler yok. Yavaşça konuş. Ona dokunmama izin vermesi ne kadar acı çektiğinin bir kanıtı olmalıydı.

Elimi bıraktı ve alıştırma yapan parmaklarım işe koyuldu, pantolonu kalçasının üstüne çıkana kadar bacağında ilerledi. Kısa bir süre başımı kaldırdım ve yüz hatlarının donduğunu gördüm. Nefesini tutuyordu, gözleri genişti ve bana odaklanmıştı. Alnında hafif bir ter sisi parlıyordu. Neredeyse korkmuş görünüyordu.

Yara izi, bacağının etrafını saran kızgın bir yılan gibiydi. Parmaklarım diz kapağının etrafında dönüşümlü olarak baskı yapıyordu. Masaj yapıyor, yatıştırıyor, uyarıyordu. Dizinin etrafından yukarıya, uyluğunun alt kısmına, oradan da baldırına doğru nazikçe yoğurdum; yara izleri parmak uçlarımin altında bazen pürüzsüz, bazen de pürüzlü oluyordu. Birkaç kez irkildi ama sonra geri çekilmek yerine dokunuşuma hafifçe bastırdı.

Deri greftlerinin kemik ve sinirin üzerine çekildiği kalın yara izlerini inceledim ve bunların herhangi bir hareketliliği engellemediğini keşfettim. Sorunun kökeninin başka bir yerde, titanyum pimlerin kemikleri bir arada tuttuğu yerde olması gerektiğini düşündüm.

Birkaç dakika sonra tekrar ona doğru baktım ve yüz ifadesinin tamamen değiştiğini gördüm. Gözleri kapalıydı, derin ve sabit nefes alıyordu, burun delikleri genişlemişti. Şehvetli ağzının etrafındaki çukurlar gevşemişti. Ne manzaraydı ama... Bakımlı ve kendine hâkim olduğu zamanlardan bile daha çarpıcıydı. Etten kemikten gerçek bir adam, genelde benzediği duygusuz heykel değil.

Koyu altın rengi saçları güneş ışığında parlıyordu. Bakışlarım dudağının üstündeki küçük yara izine takıldı ve tek düşünebildiğim onu yalamak istediğimdi. Sırf dikkatimi dağıtmak için konuştum.

"Evden bu kadar uzağa yürüyerek ne yapıyordun?" Kulaklarım utançtan yanarken sordum. Gözlerini açmayınca beni duymadığını düşündüm.

"Buraya düşünmek için geldim."

"Özür dilerim. Biraz yalnız kalmak istedim ve beni etrafta dolanırken buldun."

Kaslarındaki gerginlik azalmış, rengi yerine gelmeye başlamıştı. Kirpiklerinin kalın saçakları dalgalanarak açıldı ve hafifçe büyümüş göz bebeklerini ortaya çıkardı. O

Beni bakarken yakaladı ve cıva gibi bir hızla ifadesi değışti. Yaralı yaratık yırtıcı bir hayvana dönuştü. Tam boy bir kaplana.

"Öyle olman benim için iyi." Bu, kafa derimi diken diken eden ve boğazımı sıkan şehvetli bir mırıltıydı.

"Neydi?" Mırıldandım, düşüncem onun için için yanan gözleri ve sesinin büyüyle rayından çıkmıştı.

"Takılıyorum."

İki basit kelime nasıl bu kadar uygunsuz gelebilir? Göbeğimin güneyindeki her şey karıncalandı. Sonra yavaşça uzandı ve atkuyruğumdan kaçan bir tutam saçı yakaladı. İşaret parmağının etrafına dolayıp kulağımın arkasına sıkıştırırken nefesimi tuttum. Şok olmuş ve kafam karışmış bir halde, eli beni hemen terk etmediğinde kıpırdamadan durdum. Parmak uçları kulağımın altında, boynumun hassas derisini sıyırdı ve orada sonsuza kadar kalmaktan mutlu bir şekilde oyalandı. Ama dikkati dudaklarıma odaklandığında kendime geldim ve ayağa kalktım, eli benden uzaklaştı.

Uyuşturucudan olmalı, dedim kendi kendime. Uyuşturucu ona bir anlığına kim olduğumu unutturmuştu. "Seni eve geri götürmeliyim." Sesimdeki endişeyi engelleyemiyordum. Sesim yüksek ve uzak geliyordu.

Sağlam bacağını yere, altına koyup kolunu uzatırken bana bakmadı. Kendimin iki katından fazla olan ağırlığını dengelemek için kendimi destekledim, ama kendini yukarı kaldırdığında, momentum onu ileri taşıdı ve vücudu benimkine çarptı.

Hata. Büyük hata.

Dayanılmaz derecede samimiydi. Tüylerim diken diken olmuştu. Sanki aramızdaki kıyafetler yokmuş gibi vücudunu hissedebiliyordum. Başımı kaldırdım ve onu açıkça müstehcen bir ifadeyle aşağıya bakarken buldum, dudaklarında özür dilemeyen şehvetli bir gülümseme vardı. Kurtulmaya çalıştım, onun cazibesinden kaçmaya çalıştım, ama o tutundu, omuzlarımı sıkıca kavradı, erkekliğinin sert kanıtı karnıma bastırdı ve içimde bir his seli çığlık attı.

Uzaklaşın. Hemen uzaklaşın!

Sohei savaşçısı bir keşişin özdenetimiyle kendimi soyup bastonunu aradım. "Geri dönmene yardım edeyim," dedim çekingen bir sesle, bastonu ona uzatırken. Hafifçe başını sallayarak kabul etti, gözleri insanüstü bir yoğunlukla benimkilere dikilmişti.

Ona tekrar dokunmaktan kaçınmanın hiçbir yolu yoktu. Temkinli bir şekilde onu belinden kavradım, destek için omzumu koltuk altına yerleştirdim ve eve doğru yürümeye başladım.

"Göründüğünden daha güçlüsün," diye mırıldandı. Cevap veremedim, aklım beni terk etmişti. Kendimi elimdeki işe konsantre olmaya zorladım, onu çimlerdeki herhangi bir düzensizliğe yönlendirmemeye dikkat ettim.

Tüm duyularım yüksek alarmdaydı, vücudum çok fazla farkındalıkla titreşiyordu. Kabarcıklı vücut ısısı. Kaslı kolunun omuzlarımdaki ağırlığı. O bağımlılık yapan koku. Ona sokulma isteğıme karşı koyabilmem bir mucizeydi. Aramızdaki önemli boy farkını göz önünde bulundurursak, birbirimize oldukça iyi uyuyorduk.

"Lütfen bilgisayar sende kalabilir mi? Kimsenin bilmesine gerek yok." Sesini hiç bu kadar nazik ve samimi duymamıştım. Bir aşğın sesi.

"Bunu saklayamam çünkü Bayan Arnaud'ya açıklayamam ve ona asla yalan söylemem."

"Vicdanlı bir kadın." Neşesiz bir kahkaha attı. "Ne kadar orijinal." Bunu duymamış gibi davrandım, o solucan kutusunu açmaya niyetim yoktu.

Belki de güzel pastoral ortam ya da berrak, temiz havaydı... ya da belki de etrafımı saran sıcaklık ve sertlikti. Her halükarda, gerginlik hoş, arkadaşça bir şeye dönüştü. Ev görünene kadar sessizlik içinde yürüdük. Ama onun düşündüğünü, bir sonraki hamlesini planladığını hissedebiliyordum.

"Ona çalışmaların için sana bir bilgisayar ödünç verdiğimi söyleyebilirim."

Geri adım atmayacağını biliyordum. Belli ki istediğini elde etmeye alışkın bir adamdı. Aklımın bir köşesinde bu bilgi beni huzursuzca duraklattı.

"Yeterince makul. Ama gittiğimde size geri vereceğim."

"Gitmek mi? Nereye gideceksin?" Omzumdaki kavrayışı sıkılaşırken ifadesi anlaşılmaz kaldı.

"İhtisas programına kabul edildiğim herhangi bir yer." Adımlarının yavaşladığını hissettim, başımı kaldırdım ve onu derin düşüncelere dalmış buldum. "Neden bu kadar çok içiyorsun?" Bunu yüksek sesle dile getirdiğimi fark ettiğimde dudağımı ısırdım. Meraklı bakışlarımı endişeyle karşıladı.

"Çok içtiğimi kim söyledi?"

"Ben içiyorum."

Derin bir nefes verdi ve göz temasından kaçınarak önüne baktı. "Her şey kontrol altında."

"Aldığın onca ilaçla içki içemezsin," dedim usulca.

"Biliyorum, güven bana, biliyorum." Sesinde kalbimi onun için sızlatan hüznü bir teslimiyet vardı.

İleride, Daniel adında uzun boylu, kaslı bir adam olan bekçilerden biri bizi fark etti. Koşarak yanımıza geldi ve Sebastian'ın ağırlığını kolayca taşıyarak diğer tarafa geçti. Eve o kadar yaklaşmıştık ki diğer hizmetkârlar da yardım etmek için akın akın geldiler. Kargaşada bir kenara itildim ve onu götürmelerini izlemeye koyuldum. Sonra, tam içeride kaybolmak üzereyken döndü ve gözlerimiz kilitlendi. Artık arkadaş mıydık? O da bunu istiyor muydu? Ne olduğundan emin değildim ama aramızda bir şeyler değişmişti.

Onuncu Bölüm

"Bir içki daha almak için bara gidiyorum, burada asla servis alamayız. Çok fazla insan var." Charlotte konuşurken ağzını kapattı. Gürültü seviyesi sağır ediciydi. Hava duman ve vücut ısıyla yoğunlaşmıştı.

"Ne?" Ben de çığlık attım.

Güldü ve sözlerini taklit ederek elleriyle teatral hareketler yaptı. "BAŞKA BİR İÇKİ???"

"Hayır, ben iyiyim." Tekrar güldüm.

Uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim. Şarkıcı gerçekten de Charlotte'un söylediği kadar iyiydi. Salonun ön tarafına doğru dans başladı ve birkaç genç kadının masaların üzerine çıkarılmasıyla sonuçlanan zincirleme bir reaksiyona neden oldu. Charlotte ve ben, biri çok kısa diğeri çok genç olan iki erkek kardeşe karşı sıkıştırılmıştık. Kısa boylu olan Charlotte'u sürekli itip kakıyor, konuşurken açıkça göğüslerine bakıyordu. Genç olan ise ona her baktığımda kızarıyordu.

Kıyafet konusunda fazla seçeneğim olmadığından, fildişi ipek bluzumu, en iyi kot pantolonumu ve sahip olduğum tek siyah topuklu ayakkabıyı giymeye karar verdim. Annemin Hermès eşarbını çıkarıp çantama yerleştirmiştim. Burası bir saunaydı. Terden sıırıslam olmuştum. Fildişi bluzum vücuduma uygunsuz bir şekilde yapışmış, ıslak saçlarım boğazıma dolanmıştı. Charlotte'un bara doğru ilerleyip ilerlemediğine bakmak için döndüğümde gözüme bir şey takıldı.

Vücudum zihnimden önce tepki verdi. Midemde bir düğüm oluştu ve tüylerim tepeden tırnağa diken diken oldu. Arka tarafta, bir duvara yaslanmıştı... Onu gördüm. Her zamanki delici bakışlarıyla doğrudan bana bakıyordu. Kollarını önünde kavuşturmuş, giydiği soluk mavi elbise gömleğinin tüm doğru yerlerinin gerilmesine neden oluyordu.

Gözlerime güvenemeyerek gözlerimi kırptım ve tekrar baktığımda gitmişti. Aklımı başıma toplamam biraz zaman aldı. Bir an için fark ettiğimden çok daha fazla sarhoş olup olmadığımı düşündüm ve gizemi daha sonra analiz etmeye karar verdim - onun akşamımı mahvetmesine izin vermeyi reddettim.

Charlotte sonunda içkisiyle birlikte yeniden ortaya çıktı. Soğuk birayı paylaştık ve bir saatten biraz sonraya kadar dans etmeye devam ettik, ta ki yorgunluk ve ayaklarımdaki ağrı beni ele geçirene kadar. Endişe yerine sevinçten yorulmak ferahlatıcı bir değişiklikti.

Dışarı çıktığımızda bizi kalın bir sis tabakası karşıladı. Sokak lambalarından yansıyan ışık gece gökyüzünü ilahi bir akkorla parlatıyordu. Soğuktan titriyor ve kollarımı sıkıca kavuşturarak ıslak bluzumdan belli olan göğüs uçlarımı gizlemeye çalışıyordum.

Theo eski bir Citroën'le geldi ve tekleyerek durdu. Gülüşerek hızla arabaya bindik, Theo ise Charlotte'u etkilemek için cesurca kapıyı açık tutuyordu. Arabayı vitesine taktı ve araba dışlerimi takırdatarak ilerledi ve durdu.

"Eve yürüyerek gitmemizin daha güvenli olmayacağından emin misin?" Charlotte'a fısıldadım.

Theo'nun gözleri kısıldı. Yaralı erkek gururu bana bakıyordu. "Bu arabanın bir klasik olduğunu bilmeni isterim," diye ağzından kaçırdı Fransızca olarak, egzoz borusu neredeyse patlamadan hemen önce.

Charlotte ve ben birbirimize şüpheci bakışlar attık ve içimden gelen gülme isteğini merhamet duygusuyla bastırdım. Theo vitesi geri vitesine takarken alnımı serin cama dayadım. Tam o sırada sokağın aşağısına park etmiş tanıdık koyu renkli bir spor araba fark ettim. Farlar yandığında ve araba hızla uzaklaştığında nefesim kesildi. Yana doğru baktığımda Charlotte'u Theo ile flört ederken buldum. Hiçbir şey fark etmemişti.

"Charlotte, Bay Horn'u hiç dışarıda gördün mü? Şehirde yani."

"Hayır, asla. Bay Sunshine-N-Rainbows sadece en seçkin restoranlara ve partilere gider."

"O kadar da kötü değil. Havasında olduğu zaman iyi bir sporcu olabiliyor," diye söze girdi Theo.

Charlotte mükemmel, sarışın kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Bu ruh hali neye benziyor? Çünkü ben hiç görmedim."

---

* * *

Sırayla kıkırdarak ve birbirimizi susturarak mutfaktan içeri girdik.

Kendimi kaygısız, rahatlamış hissediyordum ve Charlotte'un

Dışarı çıkmak. Buna ihtiyacım vardı, birinin beni gevşemeye zorlamasına. Charlotte yüksek sesle esneyerek bana iyi geceler diledi ve kendini yatağa attı. Buzdolabından bir şişe su aldım ve annemin Hermès eşarbını tezgahın üzerinde unuttuğumu fark ettiğimde odama giden yolu yarılamıştım.

Mutfağa geri adım attığımda nabzım hızlandı, kalbim havadaki yükü kaydetti. Başımı çevirdim ve işte oradaydı, sırtı bana dönük, oturduğu tabureyi cüceleştiriyordu. Duruşu zarifti, gevşediğinde zarifleşiyordu. Yaralı bacağı düz bir şekilde uzatılmış, diğeri ise bükülmüştü, alt basamağa pahalı bir mokasen tünemişti. Gözlerim onun geniş omuzlarında takdirle gezinirken, kendilerini şımartma fırsatı buldular ve her ayrıntıyı iliklerine kadar hissettiler.

Daha önce fark ettiğim soluk mavi elbise gömleği, sanki aceleyle giyinmiş gibi kot pantolonunun içine yarıya kadar sokulmuştu. Dirseklerini rahatça tezgâha dayamış, geniş omuzlarının nefes kesici kabarıklığı gömleğinin ipeksi ince pamuğunu geriyordu.

İlgisi bir nesneye sabitlenmişti. Daha iyi görebilmek için eğildim ve eşarbımı tuttuğunu, onunla oynadığını, yıpranmış ipeği işaret parmağı ve başparmağının çemberinden geçirdiğini fark ettim. Büyülenmiş bir halde bunu tekrar tekrar yapmasını izledim.

O koca ellerin vücudumda olmasının nasıl bir his olduğunu merak ediyordum ki birden omzunun üzerinden baktı ve beni orada dururken buldu. Şaşkınlık gözlerinde parıldadı ve hemen ardından bunu gizledi.

"Bay Horn?"

Koltuğunda dönüp bana bakarak, "Ellerini üzerimde gezdirdiğine göre belki de formaliteleri bir kenara bırakabiliriz," dedi. Sesi alçak ve ölçülüydü, ama ses tonundaki bir şey beni tedirgin etti, alkolün köreltici etkilerini delip geçti.

Gülümsemem soldu. Pouf. Çok kısa bir süre içinde günün erken saatlerinde paylaştığımız tüm rahatlık buharlaştı.

"Eşarbım, lütfen." Elimi uzattım. O eşarba bakarken eşarp aramızda savunmasız ve yalnız bir şekilde asılı kaldı. Onunla bir kez daha münazara yapacak durumda değildim, bu yüzden elimi geri çektim. Başa çıkacak durumda olmadığım bir şeyin etrafında dans ediyorduk.

Benden ne istiyordu ki? Onun gibi yakışıklı, güçlü ve zengin bir adamın hizmetçilere ilgi duymayacağı kesindi. Bunu düşünmek bile saçma geliyordu. Yine de aramızdaki o amansız çekimi inkar edemezdim. Bu

Her zamanki gibi beni sinirlendiriyor, sinirlerimi bozuyor ve özdenetimimle alay ediyordu.

"Gel de al," diye mırıldandı, "ısırmam."

Gözlerim büyüdü ve kızgınlığım dilimi çözdü. "Evet, öyle. Aslında oldukça hırçın olabiliyorsun."

Dudakları titremesine rağmen gözlerinde hiç eğlence yoktu. Loş ışık, orada yaşayan tüm o için için yanan yoğunluğu gizlemek için hiçbir şey yapmadı. Bu benim için iyiye işaret değildi.

"Bu gece eğlendin mi?"

"Bu seni ilgilendirmez-ama aslına bakarsan ben yaptım," diye cevap verdim sertçe.

Dayanılmaz bir süre boyunca sessizce arkasına baktı. Tekrar konuştuğunda sesi alçaldı. "Kendini göstermekten hoşlanıyor musun? Kızıışmış bir kedi gibi tanımadığın erkeklere sürtünmekten?"

Bu çirkin yorum karşısında sanki bana tokat atmış gibi şok olmuş bir halde nefesimi içime çektim. *Yer kontrol, doğrudan isabet aldık.* Tüm vücudum kıpkırmızı oldu. Boynum yanıyordu. Yüzümdeki dehşet ifadesini fark ettiğinde alaycı gülümsemesi kayboldu.

Bakışlarımı omzuna odaklayarak elimi tekrar uzattım çünkü üzerimde herhangi bir etkisi olduğunu görmesine izin vermektense ölmeyi tercih ederdim. "Eşarbım," dedim, boğazıma takılan kuru öfke ve utanç yumrusunu aşmak için kelimeleri zorlayarak.

Bana neyin çarptığını anlamadan avucunu bileğime doladı ve beni göğsünün acımasız duvarına doğru çekerek kalçalarının arasına sıkıca hapsetti. Parmakları saçlarımı tarayıp köklerini sıkıca kavrarken diğer eliyle boynumu kavradı. Ağzı ağzıma çarpmadan hemen önce başparmağının çenemin kenarına hafifçe dokunduğunu hissettim.

Belki de alkolün etkisiydi. Belki de şoktandı. Ancak ne olduğunu anlamaya çalışırken tam bir dakika boyunca kılımı bile kıpırdatmadım. Sonra içgüdülerim nihayet devreye girdi.

Kıpırdandım ve kurtulmak için mücadele ettim. Ellerim omuzlarının tavizsiz sertliğini itiyordu ama bu Matterhorn'u yerinden oynatmaya çalışmak gibiydi, beyhude bir çabaydı.

Öpücük ilk başta acı verici ve çaresizdi. Sonra kendini tutarak geri çekildi ve beni tamamen etkisiz hale getiren nazik bir ısrarla baştan çıkarmaya başladı. Bir ısırık, kuru bir fırça. Dudaklarını bana doğru eğdi.

mükemmel aç1. Ağzı benimkini yakaladı, ben cazibesine kapılıp onunla mücadele etmeyi bırakana kadar benimle alay etti. Teslim olup onu öpmem için fazla bir şey gerekmedi. Onunla ilgili her şey, karşı koyma gücümün sıfır olduğu bir siren şarkısıydı.

Yavaşça ayağa kalktı. Bir eli yüzümden ayrılıp sırtımdan aşağı indi ve beni vücudunun sert kabarıklıklarına doğru çekti. Ondan yayılan sıcaklık, kalan tüm aykırı düşünceleri sildi. Kendi üzerimdeki hâkimiyetimi kaybettim ve onun dokunuşunda eridim.

Hiçbir gariplik ve tereddüt yoktu. Aramızda açıklayamadığım tuhaf bir aşinalık duygusu da vardı. Ellerim kendi iradeleriyle hareket ederek omuzlarını okşadı ve boynuna doğru ilerledi. Kısa tırnaklarımı saçlarında gezdirirken rahat bir nefes aldı ve beni daha sıkı kendine çekti. Sırtımın alt kısmındaki eli beni yumuşak, yıpranmış kot pantolonunu zorlayan ereksiyona doğru itti. Kendi planları olan kalçalarım yukarı kalktı ve ona doğru bastırdı, beni tam doğru noktadan vurdu. Dikkat açılığı çeken bedenimde bir şimşek çakarken ürperdim ve boğazımdan kısık bir inilti yükseldi. *Tanrım, ne kadar utanç vericiydi.*

Öpüşmeyi kesti ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Mükemmel dudaklarında hınzır bir yarı gülümseme belirdi. Bu kendini beğenmiş gülümseme beni alkol ve seksin yarattığı büyüden kurtardı, içimde öfke patladı. Kendimi ittim ve ona bir tokat attım - sertçe. Gürültülü bir çatırtı mutfakta yankılandı.

Hayatımda hiç kimseye vurmamıştım. Birincisi, bu benim doğamda yok. İkincisi, ben bir hekimim - Hipokrat yemini falan. Ancak, onun şaşkın ifadesini görünce duyduğum memnuniyet müstehcendi. Yüzündeki şaşkınlık kısa sürede soğuk bir alaycılığa dönüştü.

"Böyle mi eğleniyorsun? Yardımla uğraşarak mı?"

"Genelde değil." Sesi sıkılmış gibiydi, sanki az önce tadına baktığı şeyi pek de umursamıyormuş gibi. Bu benim öfke duygumu arttırdı.

"Biraz nezaket umuyordum," diye ısırđım, ağzımı kolumun tersiyle silmeden hemen önce. "Şimdi anlıyorum ki bu senden çok şey istemek oluyor. Neyle ilgili olduğun ya da ne tür bir oyun oynadığın hakkında hiçbir fikrim yok ama bir daha bana dokunma!"

Ve sonra gülümsedi.

Onda gördüğüm ilk gerçek gülümsemeydi. Gülünç, göz kamaştırıcı bir şeydi, bembeyaz Amerikan dişleri ve kavurucu bir şehvet... ve

Neyse ki hiç kullanmadı çünkü beynimi saniyeler içinde işe yaramaz bir gri madde yığınınına dönüştürdü.

Kaşlarım çatılınca bir kahkaha attı. Gerçekten *de* bana güldü. Ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım, saygınlığımdan arta kalanları topladım, topuklarımın üzerinde döndüm ve odadan çıktım.

Yatak odama ulaştığımda, akşamın erken saatlerinde hissettiğim mutlu yüzdürücülük çoktan kaybolmuştu. Onun yerine, beni daha önce hiç deneyimlemediğim bir kendinden nefret etme seviyesine batıran bir çapa vardı.

Kendimi en büyük aptal gibi hissediyor, onun baştan çıkarmasına ne kadar kolay boyun eğdiğimi düşündükçe yüzüm kızarıyordu. Dehşete kapıldığım bir an, eğer öpüşmeyi kesip bana gülümsemeseydi neler olabileceğini düşündüm. Ondan mümkün olduğunca uzak durmalıydım, çünkü artık hiçbir şeyden emin değildim, en azından kendi yargılarımdan.

* * *

Olaydan sonra onu günlerce görmedim. Bayan Arnaud geçerken onun dairede kaldığından bahsetti. Benden uzak durmayı tercih ettiğini düşündüm. Sonsuz pişmanlığıma rağmen artık şehirde hiç kalmıyordu ya da belki de işle ilgiliydi. Ne olursa olsun, onunla yüzleşmeye hazır değildim. Yüksek bir endişe içinde yaşıyordum. Bir şey söylemeli miydim, yoksa zamana mı bırakmalıydım bilemiyordum. Sadece ikimizin de hiç olmamış gibi davranabilmesini ve her şeyin normale dönmesini umuyordum. Sürekli alay etmesi ve hakaretleri, öpücüklerinin kafamı nasıl karıştırdığının yanında soluk kalıyordu. Neredeyse o günleri özlüyordum.

Onunla ilgili düşünceler uyanık olduğum her anı tüketiyor, işimi engelleyecek kadar dikkatimi dağıtıyordu. Eşyaları yanlış yerleştirdim, kahveyi iki kez yaktım ve çamaşır makinesine deterjan yerine yumuşatıcı koydum.

O geceyi her düşündüğümde ateşim yükseliyor ve huzursuz oluyordum. Tüm vücudum kızardı ve belimin güneyinde ağır bir sızı yerleşti. Onun ayaklarına kapanan ilk kadın olmadığımı emindim ama o kalabalık kulübün bir parçası olmak gibi bir arzum yoktu.

Bayan Arnaud beni son bir iş için gönderdiğinde, hafta sonu için gelen misafirler için çarşafı ve havluları düzenlemeyi henüz bitirmiştım. O da

bana güzelce dikilmiş gömlekleriyle örtülü beş tahta askı uzattı. Manşetlerine gece yarısı ipliğiyle dikilmiş basit, minik monogram dışında hepsi kremsi beyazdı... SCH.

"Vera, bunları Bay Horn'un dolabına götür, diğerleriyle aynı yöne baktıklarından emin ol ve renklerine göre düzenle. Düzgün yapılmadığında onu üzüyor, bu yüzden lütfen dikkatli ol. Ve sonra bugünlük işiniz bitti. Dün çok geç saatlere kadar çalıştın, kendini böyle zorlamaya devam edemezsin."

"Evet, madam."

Ellerinin üzerimdeki hissini, tadını hatırlamamak için kendimi zorlamam gerektiğini anlatmaya zahmet etmedim. Mümkün olan en kötü anlarda zihnimde bulanık, şehvet dolu görüntüler beliriyordu. O günün erken saatlerinde, öğle yemeği yerken François kızı hakkında konuşuyordu -sanırım dikkatimi zar zor veriyordum- birden göğsünün kıvrımlı düzlemlerini göğüslerimde hissettim, elleri arka tarafımı yoğuruyordu... seksinin sert sütununu hissediyordum. Gözlerim François'ninkilerle buluştuğunda yüzüm alevler içinde kaldı. Meraklı ifadesi ısındı, sonra yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. İhtiyacım olan tek şey buydu, hiç işim olmayan adamlarla daha fazla karışıklık. Bir cümlenin ortasındayken aniden arkamı döndüm ve muhtemelen aklımı kaçırıp kaçırmadığımı merak etmesine neden oldum.

Yatak odasına girdim ve dolaba yönelmeden önce endişeyle etrafıma bakındım. Gerçekten de kusursuz bir zevki vardı; dolabı bile görülmeye değerdi. Küçük bir daire büyüklüğündeydi, lake, egzotik ahşap ve nikel donanımdan yapılmış mobilyalarla zarif bir şekilde tasarlanmıştı. Yumuşak tonlarda ipek bir Tibet halısı parke zemini kaplıyordu ve çağdaş bir kristal avize, büyük boy bir aynadan yansıyan sıcak ışık parıltıları saçıyordu. Giysileri, savaşa çağrılmaya hazır, eşit aralıklarla yerleştirilmiş mükemmel küçük askerler gibi asılıydı. Gömlekleri doğru yerlerine yerleştirdikten sonra, Kiton takımlarının lüks kaşmirini okşamak için durakladım. Kedi yavrusu yumuşaklığındaki kumaşın yanağımla okşamasının tadını çıkarırken gözlerim dalgalandı ve kapandı.

Kapıları açtığımda, onu kapının girişinde durmuş bana bakarken buldum. Onu orada bulduğuma şaşırmadım. Sanki kaçınılmaz bir çarpışma rotasındaymışız gibi görünüyordu. Kaşlarının erkeksi çizgileri bir an için soru sorarcasına kıvrıldı. Sonra kişisel eşyalarının kozalı sessizliğinde yalnız olduğumuzun farkına varışını izledim.

Niyetimi mükemmel bir şekilde okuyarak, hızla vücuduyla kapı aralığını kapattı.

"Bekle." Sesi nazikti, bu da onun başka bir dönüşü oldu.

"Lütfen kıpırdayın," diye rica ettim, sesimi hiç de öyle olmamama rağmen sabit tutmayı başarak.

"Sadece özür dilemek istiyorum."

Kollarımı kavuşturarak durdum ve yüzünde hızla hareket eden duygu karmaşasını izledim. Oldukça rahatsız görünüyordu. "Acı verici miydi? Neredeyse o kelimedede boğuluyordun?"

Ağzının kenarı, muhtemelen çok sayıda savunmasız kadına karşı mutlak bir başarıyla sergilediği silahsız, çocuksu bir sırıtışa dönüştü. Neredeyse gülümseyerek karşılık verecektim. Neredeyse.

"Sanırım bunu hak ediyorum."

"Yani beni öptüğün için özür mü diliyorsun?" "Hayır."

"Hayır mı?"

"Sana hakaret ettiğim için özür dilerim," dedi yumuşak bir sesle, gözleri uzaklarda bir yere sabitlenmişti. "Bu... yersizdi. Öfkeme yenik düştüm."

"Çoğu zaman olduğu gibi, varsayılan ayarınız bu gibi görünüyor."

Sözlerimi düşünürken başını eğdi. "Bana tokat attın." "Bunu hak etmiştin."

Dudakları sessiz bir neşeyle kıpırdadı. "Hoşuma gitti."

Ne? "Sen garip bir adamsın." Sessizlik bir an için çok uzun sürdü. Cesur bakışlarını tutamadım, yoğunluğu boynumu ısıtıyordu. Aramızdaki gerilim ivme kazandı ve ben de sessizliği doldurmak için acele ettim. "Özrün kabul edildi. Yine de bana neden kızgın olduğunu hâlâ anlamış değilim."

Ayakkabılarını iyice gözden geçirdi. Konuşmadan önce ağır bir iç çekti. "Seni o adamla dans ederken gördüğümde..." diye başını salladı. "Beni deli etti."

Ne? Bekle... Ne? "Anlamıyorum."

"Öyle değil mi?" diye mırıldandı. Kehribar rengi gözleri kalktı ve benimkilerle buluştu, ruhun derinliklerindeki bir özlemle ıslıl ıslıl parlıyordu. Birden nefes almakta zorlandım. Duygularının bu kadar açık bir şekilde bana bakması karşısında şok olmuştum ve bir yol ayırımında olduğumuzun ve onun seçimini yaptığının keskin farkındalığıyla ürperdim.

Ben şaşkınlıktan donakalmışken o bir adım daha yaklaştı. Beklediğimden daha çevikti çünkü kendimi göğsünün sıcaklığı ile binlerce avro değerindeki özel İtalyan takım elbiseleri arasında sıkışmış buldum. Kalbim hızla çarpmaya başladı ve sıcaklık köprücük kemiğimin üzerinden aktı.

"Bunu yapamayız... sen... yapmamalısın. Benden uzak durmalısın," diye yalvardım.

Cevabı neredeyse duyulmuyordu. "Yapamam." Saçımı sıkı bir at kuyruğu halinde tutan lastiği çekiştirdi ve sırtımdan aşağı dökülürken uzun parmaklarıyla saçımı taradı. Gözlerim dalgalandı. Onu durdurmalıydım, direnmek için daha fazla çaba göstermeliydim... ama dokunulmak çok iyi hissettirdi, tüm vücudum bu hisle canlandı.

Sıcak dudakları yüzüme çarptı, sonra direnmediğimi fark edince yumuşadı. Parmak uçları yüzümü kavradı ve hatlarını çizdi. Ona doğru sallandım, denge için ince dikilmiş gömleğini kavrarken onu daha da yakınımaya çektim. Karışık nefesi beni heyecanlandırdı. Ağzını eğerek, nane ve şehvet tadında bir öpücüğü derinleştirdi ve beni şaşırtan ve kafamı karıştıran umutsuz bir hayal kırıklığı yaşadı. Ben de onu öptüm, onun yoğunluğuyla eşleştim. Arzuya yenik düşmüştüm - davranışımı açıklamanın tek yolu buydu.

Zengin finansörler göçmen hizmetçilere aşık olmaz!! Mantiğın o yumuşak sesi bir anda megafonla kulağıma bağırmaya başladı. Şüphe yerini bulmuştu. Kendimi geri çektiğimi hissetti ve çabasını iki katına çıkardı.

"Vera, ben... izin ver... lütfen," diye mırıldandı öpücükler arasında. Beni iradesine boyun eğdirmek için nereye dokunması gerektiğini çok iyi biliyordu. Nazik bir iknayla, mantıklı düşüncenin kalıntıları silinip gitti, yerini duyguların bolluğu aldı. Bıraktım, daha fazla itiraz etmeden onun yolundan gittim ve dilediğini yapmasına izin verdim.

Öpücük şefkatli ve ustacaydı, bana o geri çekildiğinde dilimin onunkini kovalamasına yetecek kadar veriyordu. Çevik parmakları üniformamın düğmelerini çözerken boğazımın hassas derisini keşfetti, yaladı ve dişleriyle sıyırdı. Başparmağı köprücük kemiğimin yanındaki çukuru okşadı ve demi sütyenimle göğsümün birleştiği çizgi boyunca ilerledi.

Vücudumdaki her hassas noktayı biliyor gibiydi; sihirli parmaklarının geçtiği yerlerin derisi damgalanmıştı. Ellerim göğsünün üzerinde dolaşırken, dokunuşumun altında titrediğini hissettim ve nefes alışının sertleşip derinleştiğini duydum. Gözleri ya acıdan ya da zevkten kısılmıştı. Yüzündeki ifadeden emin değildim. Parmakları sütyenimin kabına takıldı ve onu çekti.

aşağı indirdi, küçük göğsümü o kadar yumuşak bir şekilde dışarı çıkardı ki soyunmuş halimin farkına bile varmadım. Acı verici derecede hassas meme ucumu sıcak avucuyla sıyırdı ve parmaklarının arasında oynattı, zevk dalgası beni kıvranıp nefes nefese bırakana kadar ritmik bir şekilde çekiştirdi ve her an keşfedilebileceğimizi tamamen unutturdu.

O da aynı şekilde aramızda tutuşan bu şeyin içinde kaybolmuştu. İlkel bir sahiplenme eylemiyle dişlerini trapezius kasıma geçirdiğini, elinin kalçalarımın arasında kaydığını hissettim. Diğer avucu arka tarafımı okşuyor, sıkıyor ve beni daha da yaklaşıtıyordu. Herhangi bir teşvike ihtiyaç duymadan kalçalarım yukarı kalktı, vücudum kendini onunkine mükemmel bir şekilde uydurdu. Onun bana karşı sıcak ve sert hissi, öz kontrolümün parçalanmış kalıntılarını yok etti. Ona daha çok ihtiyacım vardı, çok daha fazlasına. Ve bunu elde edene kadar durmayacaktım.

Sonra ikimiz de duyduk, diğer hizmetliler dışarıda dolaşıyordu. Yüksek sesle nefes alarak ayrıldık. Panik içinde üzerimi örttüm ve ona bir kez daha bakmadan dolaptan dışarı fırladım. Salondaki devasa Regency aynasında yansımamı gördüğümde, ağzım neredeyse şoktan açık kaldı. Arkamdan bakan kişiyi tanıyamadım.

Solgun tenim kızarmıştı. Saçlarım dağılmıştı. Dolgun dudaklarım morartıcı öpücük yüzünden uygunsuz bir şekilde kırmızıydı. Bir arabanın arkasında iyice düzülmüş bir genç kıza benziyordum, ama öyle değildim. Meşhur yasak meyveye nasıl karşı koyacağını bilmeyen yetişkin bir kadındım. Saçlarımı hızlıca dağınık bir at kuyruğu yaptıktan sonra, yeniden toparlanmak için odamın güvenliğine geri döndüm. Ama merdivenleri ikişer ikişer çıkarken başımı kaldırdım ve Isabelle'in gözlerinde ölümcül bir bakışla bana baktığını gördüm. Bakışları beni tedirgin etmişti.

"Vera--"

"Konuşamam." Göz temasından kaçınmak için başımı eğerek etrafında dolaştım. Eğer bir şeyden şüphelenirse başıma bir dünya bela açabilirdi, hatta düpedüz felaket bile olabilirdi. Elimde olan tek şey, çatışmalara bizzat tanıklık etmiş olmasıydı. Sebastian ve benim birbirimize karşı duyduğumuz ya da öyle görünen antipatinin farkındaydı.

Kapımı kilitledim ve çaresizlik içinde inleyerek yüzüstü yatağa düştüm. Her ne sebeple olursa olsun, bu adam içimde tanımakta güçlük çektiğim bir şeyi uyandırmıştı. Arzu. Bu kadar uzun süre kıt kanaat geçinmek beni yıpratmış, yakınlık kurma ihtiyacımı yok etmişti. Sonradan aklıma gelen bir şeydi. Ama tamamen yok olmamıştı. Sadece derinlere gömülmüş, onun gelip arkeologculuk oynamasını bekliyordu.

Boyumdan büyük işlere kalkışmıştım. Bu konuda kendimi kandırmaya niyetim yoktu. Bir ilişkiyi sürdürmek hakkında bildiklerimle bir çay kaşığıııı doldurabilirdiniz ve risk hesaplanamazdı. Elmadan bir ısırık almak beni kesinlikle mahvedebilirdi. Fiziksel ihtiyaç giderildikten sonra akıl sağlığımın yerine gelip gelmeyeceğini ve hayatın her zamanki gibi devam edip etmeyeceğini merak ediyordum. Mantığın küçük sesi bu teoride bir yerlerde bir kusur olduğunda ısrar ediyordu. Bu geçici bir meraktan daha fazlası gibi görünüyordu. Şimdiden tam gelişmiş bir bağımlılık gibi hissettiriyordu. En azından bana öyle geliyordu.

On Birinci Bölüm

Malikâne gergin bir enerjiyle çalkalanıyordu. Bahçıvanlar gül bahçesini budama telaşındaydı, Bayan Arnaud sipariş ettiği kuzuların büyüklüğü konusunda kasapla tartışıyordu ve misafirler birkaç gün içinde gelecek olmasına rağmen temizlik henüz bitmemişti.

Kristal bardak ve kadehlerin bin tanesini silme ayrıcalığı bana bahşedilmişti. Söylemeye gerek yok, hayatımın geri kalanında bir daha kadeh takımı görmek istemedim. Gümüşleri parlatmaktan tırnakları simsiyah olan Charlotte da sofrta takımlarından aynı derecede tiksiniyordu.

Charlotte için minnettardım. Benim için iyi bir arkadaştı. Sebastian'la olanları ondan sakladığım için kendimi dayanılmaz derecede vefasız hissediyordum. Ama bunu riske atamazdım ve hâlâ kendime bile açıklayamıyordum.

Onu üç gündür görmemiştim. Dairede uyumuştı. Belki de pişman oldu, iki kez düşündü ve beni eksik buldu. Ne kadar iç karartıcı. Şimdi onun tadına baktığıma göre, onu utanç verici bir aciliyetle istiyordum. Her halükârda, nerede durduğumuzu yakında öğrenecektim. Misafirler geldikten sonra birbirimizden kaçmamız mümkün değildi.

Horn ailesi, nesilden nesile aktarılan bir gelenek olarak her yıl bahar sonunda bir ev partisi düzenlerdi. Hepimiz bankacıların, sosyetenin ve yatırımcıların kaprislerine hizmet etmek zorunda kalırdık. Konuklardan bazıları aşırı sabır gerektireceğinden - Bentifourt aslında 'bir azizin sabrı' demişti - en iyi şekilde davranmamızı öğütledi. Fikrini belirtmek için hiçbir fırsatı kaçırmayan Charlotte gözlerini teatral bir şekilde devirirken ben de kıkırdama isteğimi bastırdım. Bay Bentifourt içeri girdiğinde hepimiz mutfakta sonsuz sayıda porseleni siliyorduk.

"Marianne, Bayan Redman da bize katılacak. Ayarlamaları yap."

Bayan Arnaud dudaklarını büzdü. "*Merde*."

Bu her Şeyi açıklıyordu. Charlotte'a doğru eğildim. "Bay Horn'un annesi," diye fısıldadı, "ok bakımlıdır. Ve ne zaman annesi burada olsa daha da deliriyor ve huysuzlaşıyor - sanki bu mümkünmüŐ gibi," diye ekledi bir başka komik geniş gözlü bakışla.

"Ne dedikodusu yapıyorsun Charlotte?" Isabelle alaycı bir ses tonuyla araya girdi.

"Dedikodu yapmıyorduk seni iŐgüzar sürtük."

Bayan Arnaud ona sertçe baktı. "Charlotte."

"Bayan Redman?" Ben sordum.

"Dördüncü kocasının adı, chrie."

* * *

Saat gece yarısını çoktan geçmişti. Yatakta oturmuş dizüstü bilgisayarın ekranına bakıyordum. Ona dizüstü bilgisayarım demeye dilim varmıyordu çünkü ona bağlanma riskini göze alamıyordum. Gerçi muhtemelen çoktan baęlanmıŐtım ve bunu tamamen inkr ediyordum ama ona bakmak bile heyecanla titrememe neden oluyordu. Dünyaya bağlanmayalı uzun zaman olmuştu. Cep telefonları, internet, bugünlerde kanıksadığımız tüm teknolojiler olmadan yapmayı ęrenmiŐtım. Bilgisayarımı ve cep telefonumu yıllar önce rehin bırakmıştım. Ayrıca, iletiŐimde kalabileceğim kimse de kalmamıştı.

Sorgu mektuplarını hastanelere bırakalı haftalar olmuştu ve hl bir haber alamamıştım. Israrın eninde sonunda işe yarayacağını bilsem de biraz moral bozucuydu. Sorun onların Őartlarını yerine getirmek değildi. Tıp fakültesi notlarım kusursuzdu ve Milano niversitesi çok saygındı. Akıcı bir Şekilde İngilizce ve İtalyanca konuŐabiliyordum, Fransızca da biliyordum. Almanca bana ek bir avantaj sağlayabilirdi ama gün içinde yeterli saat yoktu. Ayrıca, bazı kantonlarda konuşulan İŐvire Almancası o kadar sert ve kendine özgü ki, anadili Almanca olan Almanlar bile bunu anlamakta zorlanıyor.

Yabancı olmanın bir dezavantaj olduğuna Şüphe yoktu, sadece ne kadar olduğundan emin değildim. AraŐtırmamı Zürih'teki hastaneleri de kapsayacak Şekilde geniŐlettım ve amacıma yardımcı olması için bir Hail Mary ile birlikte gönder düğmesine basarken parmaklarımı aprazladım.

Bir iMessage baloncuk patladı yukarı üzerinde
benim ekran adresli VSava@mac.com adresine.

SCHorn@Horn&Cie.com
'Geç kalktın.'

Donup kaldım, parmaklarım klavyenin üzerinde asılı kaldı. Duygularım
şaşkınlıktan dehşet verici bir heyecana dönüştü.

VSava@mac.com
"E-posta adresimi nereden biliyorsun?
SCHorn@Horn&Cie.com
"Bilgisayarı aldığımda senin için bir hesap açtım.

Bunu hiç düşünmemiştim. Şimdi düşündüm ama hoşuma gittiğinden emin
değildim.

VSava@mac.com
"Zürih'teki hastanelere mektup yazıyorum.
SCHorn@Horn&Cie.com
"Neden Zürich?
VSava@mac.com
'Seçici olmayı göze alamam. Kabul edildiğim her yere giderim.

Sessizlik sağır ediciydi. Sonra gelen bir mesajın sesini duydum.

SHorn@Horn&Cie.com
'Cenevre'den ayrılamazsın.'
Bu da ne demek oluyor? Bu bir soru bile değildi.
VSava@mac.com
'Elbette yapabilirim. Beni burada tutan hiçbir şey yok.'

Cevap yok. İyi bir notla bitirmek istedim, bu yüzden sessizliği doldurmak için acele ettim.

VSava@mac.com
"Neden bu saatte ayaktasın?"
SHorn@Horn&Cie.com
"Uyuyamadım."
VSava@mac.com
'Acı mı?'
SHorn@Horn&Cie.com
'Hayır.'

Açıklayacağını umarak sabırla bekledim. Tanrı bilir neden umursuyordum ama umursuyordum. Sonra mücevher sesini duydum.

SHorn@Horn&Cie.com
'Seni düşünüyorum.'

Gafil avlanmış gibi hissettim, nasıl cevap vereceğimi şaşırmıştım. Sinirden kendiliğinden yanmaya başlamadan önce, gelen bir mesajın sesi duyuldu.

*SCHorn@Horn&Cie.com 'İyi
geceler, Vera.'
VSava@mac.com 'İyi
geceler, Sebastian.'*

Ona ilk kez adıyla hitap etmiş, görünmez bir çizgiyi daha aşmışım. Bundan sonra harflere konsantre olmak imkânsızdı. Zihnim dolaştı, parmaklarım dolaştı. Safari düğmesine bastım ve parmaklarım izinsiz hareket etmeye başlayana kadar imlece baktım.

'Sebastian Horn'

Bunu yapmayın. Bunu yapmayın! Bu yanılttı. Beynimdeki her akıllı hücre durmam için çılgılık atıyordu. Yine de enter tuşuna bastım, sonra da görüntü simgesine.

-Sebastian Sudan için düzenlenen bir yardım etkinliğinde, Bono yanında duruyor.

-Sebastian bir yelkenlide.

-St. Barth sahilinde bir modelle.

-Aspen'de, uzun boylu sarışın bir TV muhabiriyle.

...ve sonra onu gördüm.

-Sebastian ve India Horn.

Resme tıkladım. Bir otelin dışında, bir kaldırımdaydılar. Başlıkta şöyle yazıyordu: *Four Seasons, New York City*. Adam şık siyah bir palto giymiş, boynuna gri bir eşarp sarmıştı. Parmaklarını onunkilere geçirerek onu kendine çekerken sadece soğukkanlı profili görünüyordu. Kameralara doğru döndüğünde, narin bir güzelliğe sahip yüzünde geniş, parlak bir gülümseme vardı, soluk mavi gözleri sevinçle parlıyordu, uzun, kestane rengi saçları arkasında uçuşuyordu. Uzun boylu ve zayıftı, birbirlerine çok yaklaşıyorlardı. Mutluluk içinde görünüyordu... ve aşıktı.

Hayal kırıklığına uğramışım. Midem ayaklarımın etrafına çöktü. Bir şekilde ne bulacağımı biliyordum. Bir süredir beni rahatsız eden şeyin kanıtını.

Neden ben? Genel olarak kendimi çekici buluyorum. Çok zeki olmasam da oldukça zekiyim. Oldukça iyi bir aşçıyım. Mükemmel bir temizlikçiyim. Sadık ama bazen sabırsızım. İnatçıyım.

ama çabuk sinirlenmem. Başka bir deyişle, ben sıradan bir kadınıam. Beni neden istediğini anlayamadım.

Bu adamın yūzyılın avı olduđu herkesçe biliniyordu. Zengin, bařarılı, zeki, gūzel... kıyaslanamayacak kadar gūzel. Sadece iřaret ederek herkesi elde edebilirdi. Neden ben? Bunu özemiyordum ve nedeni tüm ayrıntılarıyla önümde duruyordu.

Birbirlerine aitmiş gibi görünüyorlardı. Birbirlerine benziyorlardı. İki muhteşem kuğu. Ben bir kuğudan çok sağlam bir yaban ördeğiyim.

Kazayla ilgili bir makaleye tıkladım. Ocak ayında St. Moritz yolunda olmuř. Range Rover kullanıyordu. Haftalardır kar yađmamıř olmasına rađmen yollar buzluordu. Yazar, karřıdan gelen bir kamyonun Sebastian'ın SUV'unun dađın yamacından ařađı kaymasına neden olduđunu tahmin ediyordu. Rover çok uzađa dūřmemiřti ama yolcu tarafının üzerine kōtū bir řekilde dūřmūř ve çarpmanın etkisiyle ölmūřtü.

Hayali gözyaşları gözlerimi yaktı; gerçek olanlar dūřmeyi reddetti. İsimsiz, yüzşü bir hayaletken onu pek dūřünmemiřtim - tıp alanında çalışmak isteyen herkesin kalın bir deriye ve gūlü bir mideye ihtiyaçı vardır. Ama o resmi gördükten sonra... Çok fazla neře, çok fazla umut. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyordum. Ayrıca bunun elimden alınmasının nasıl bir řey olduğunu da biliyordum. Bilgisayarı kapattım ve yatağa girdim. Bu onun geçici bir hevesinden, cinsel merakından başka bir řey olamazdı. Asıl soru şuydu: Bu konuda ne yapacaktım?

* * *

Misafirler Perşembe günü erkenden gelmeye başladı. Üç kattaki çalışma odasının penceresinden metalik mavi bir Porsche'nin girişe yanaşmasını izledim. Yakışıklı ve iyi giyimli bir adam arabadan indi ve Bentifourt'a Louis Vuitton marka bir spor çantası uzattı. Ceketinin kesiminden de anlaşılacağı üzere son derece formdaydı, gençti, otuz yaşlarındaydı ve yetmiş yaşında bir adama taşıması için çantasını veriyordu. Bu uzun bir hafta sonu olacaktı. Yolcu tarafından bir kadın indi ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Paisley. Bu onu, Marcus'u, kocası yapıyordu; o skandal gecenin tüm detayları zihnime silinmez bir şekilde kazınmıştı. Kolunu adamın omuzlarına attı ve

dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu. Bentifourt bavullarının ağırlığıyla yavaşça arkalarından gelirken onlar içeride kayboldular.

Yardım edebilir miyim diye aşağıya koştum. İtirazlarını tamamen görmezden gelerek çantaların bir kısmını elinden almayı başardım.

"Sebastian burada mı?" Paisley rahatsız olmuş bir ifadeyle güneş gözlüğünün ucunu kemirerek kimseye bir şey sormadı. Sonra bana döndü. "Eşyalarımı dikkat et. Bizi de doğu kanadına, Sebastian'ın yanına koy. Diğer misafirlerin yakınında olmak istemeyiz."

Bentifourt'un yüz ifadesinin yorgunlaştığını gördüm. İçini çekti ve kendini toparladı. "Sizin için en iyi misafir odasını hazırladık, madam."

"Sorun değil Paisley, her neyse. Bizi nereye koydukları kimin umurunda," diye araya girdi Marcus yatıştırıcı bir tonda.

Ofisin kapısı çarparak açıldı ve Sebastian dışarı çıktı. Öfkeli görünüyordu. Gözleri benden Bentifourt'a, oradan da elimizdeki çantalara kayarken Paisley ona kedinin kremaya olan düşkünlüğünü gösteren bir gülümseme attı.

"Bu ne lan Paisley?" diye homurdandı, kısılmış gözleri tam bir tiksintiyle doluydu.

Marcus bir adım öne çıktı. "Sebastian, sorun yok. İstedığımız odada kalabiliriz, gerçekten, sorun değil."

"On dakikadır buradasınız ve şimdiden evimin altını üstüne getirmeye başladınız. Bentifourt onlara misafir kanadını göster." Ve bu sözlerle birlikte ofisine geri döndü ve kapıyı çarparak kapattı. Korku dolu bir an için menteşelerinden düşeceğini sandım.

Odasına çıkarken yol boyunca sızlandı.

Saat altıda, biri hariç tüm konuklar gelmişti, Bayan Redman. Onu inanılmaz derecede merak etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Charlotte haklıydı. Her zamankinden daha kötü bir haldeydi. Açıp kapattığı her kapıyı çarpıyor, Bentifourt'a sayamayacağım kadar çok bağılıyor ve otuz misafirini karşılamak için ofisinden çıkmıyordu. Her biri Bentifourt'u sorduklarında garip ve meraklı bir ifade takınıyor ve akşam yemeğine kadar misafirlerle görüşmeyeceği söyleniyordu.

Yarım saat sonra parlak kırmızı bir Rolls Royce Phantom geldi. Charlotte ve ben arabayı boşaltmasına yardım etmek için Bay Bentifourt'u takip ettik. Sürücü yolcu kapısını açtı ve uzun, ince bir bacak dışarı çıktı. Ayağa kalktı ve açık kapı aralığını taradı, iyi egzersiz yapmış vücudu yapışkan, basit, soluk mavi bir elbiseye sarılmıştı. Altın sarısı saçları çene hizasında yandan ayrılmıştı ve makyajı kusursuzdu. O yapmadı

On yaşından daha büyük olmasına rağmen kırk beş yaşından bir gün büyük görünüyordu.

"Oğlum nerede?" Sesi kız gibiydi ve sesli harfleri uzamıştı, sadece televizyonda duyduğum bir Amerikan aksanıydı.

Bay Bentifourt, "Ofisinde, madam," diye cevap verdi.

Sebastian tam zamanında açık kapıdan çıktı ve sahanlığın başında durdu. Yeni tıraş olmuştu ve boynu açık, kravatsız, özel dikim beyaz bir gömlek giymişti; erkeksi güzelliğinin süslenmeye ihtiyaçı yoktu. Gömleğinin kalıbı omuzlarını son derece geniş, belini ise dar gösteriyordu. İnce gri pantolon kalçalarını sarıyor ve uzun bacaklarını vurguluyordu. Bastonuna yaslanmış, diğer elini de rahatça pantolonunun cebine sokmuştu. Rahat duruşu, bana açıkça belli olan bir tedirginlik havasını gizliyordu. Gözleri kapalıydı. Sıkılmış aristokrat geri dönmüştü.

"Diana."

"şekerim, en azından annene sarılabilirsin." Ona doğru yürüdü ve söğüt gibi kollarını boynuna doladı. Ayağındaki Louboutin platformlarla neredeyse göz göze gelmişlerdi. Adam onu kucaklamadı, sadece elini cebinden çıkarıp tahta gibi, yapmacık bir hareketle sırtını sıvazladı, gariplik hissediliyordu.

Yakından bakıldığında akraba oldukları anlaşılıyordu. Fiziksel benzerlikler kesinlikle vardı. Gözlerin şekli (onunkiler yeşil olsa da), kaşların kavisli, çenedeki yumuşak çukur. Ama onun güzelliğinin kırılğan ve soğuk olduğu yerde, onunki sağlam ve şehvetliydi.

Çantalarını üç merdivenden yukarı sürüklerken omzunun üzerinden baktı ve beni onları izlerken yakaladı. Sıkılmış ifadesi bir an için kayboldu, gözleri beni iyice inceledi. Sonra kaşlarını çatı.

"Diana, sadece dört günlüğüne buradasın. Neden beş bavul boşaltıyorlar?"

Çantaları merdivenlerden yukarı çıkarmakta zorlandığımı fark edince, sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi bir tanesini elimden aldı. Bunun için onunla mücadele edemezdim; olay çıkarmak istemedim. Charlotte ve Bentifourt hemen arkamdaydı ve kesinlikle fark ederlerdi.

"Bir kadın her zaman hazırlıklı olmalıdır."

"Tam olarak ne için?" Ses tonundaki acılık onu etkilememişti. "Her zaman iyi görünmek için şekerim," diye cevap verdi şakacı bir gülümsemeyle.

Onu içeri kadar takip ederken yine çantayı ondan almaya çalıştım ama yine de beni görmezden geldi.

"Odamda Fiji var mı? Evian içemediğimi biliyorsun, çok yumuşak, tuvalete gitmeme neden oluyor. Peki ya lavanta poşetleri? Onlara ihtiyacım var. Beni rahatlatıyorlar. Son zamanlarda iyi uyuyamıyorum. Herkesin saat ondan önce kapımı çalmaması gerektiğini bildiğinden emin ol."

Anlamsız bir ifadeyle ona bakarak çantayı kaldırdı. "Al anne." (anne kelimesi alaycı bir şekilde söylenmişti). Ona uzatmaya çalıştığında, sanki ona ölü bir kemirgen uzatmış gibi baktı.

"Saçmalama Scout. Yardım bunun için var."

Bayan Redman topuklarının üzerinde döndü ve mermer merdivenlere yöneldi. Bentifourt çantayı kaptı ve üçümüz de peşinden katır sürüsü gibi merdivenleri çıktık. Omzumun üzerinden kısa bir süre baktım ve Sebastian'ın antrede durmuş, gözlerinde mesafeli bir bakışla onun ardından baktığını gördüm. Bu bakışta beni üzen bir şey vardı. *Scout*. Paisley'nin o gece kütüphanede ona taktığı isim, onu öfkeliendiren isim - anlamını bile kavrayamadığım bir isim.

On İkinci Bölüm

Kokteyller saat altıda oturma odasında başladı. Malikânenin en büyük odalarından biri olan bu salon, metrelerce İtalyan ipeği, el boyaması De Gournay duvar kâğıdı ve bir dizi koltuk ve kanepeler ile resmi bir şekilde dekore edilmişti. Charlotte, Annabel ve ben, konuklar dostane bir şekilde sohbet ederken yivli Kristal Roze bardakları ve minik kanepeleri elden ele dolaştırdık. Odada rahat bir hava vardı, muhtemelen hepsi birbirini tanıyor gibiydi, şüphesiz aynı sosyal çevrelerde seyahat ediyorlardı. Sebastian henüz ortaya çıkmamıştı - tek küçük gariplik buydu. Bay Bentifourt'un defalarca kol saatini kontrol ettiğini ve Bayan Arnaud'yla dertleşen bakışlar attığını fark ettim.

Kristal flütlerle dolu bir tepsiyi dengede tutarak, son derece pahalı takım elbiseler giymiş genç finans savaşılarının arasına sıkıştım. Hepsinin üzerinde acımasız bir hava vardı, odadaki çekici, süper sıksa kadınların etrafında pozisyon almak için jokeylik yaparken zorlukla kontrol edilen agresif bir enerji.

Aslında bu kadar çok güzel kadının bir çatı altında toplandığını hiç görmemiştim. Yine de erkekler ödülünden çok birbirleriyle yarışmakla ilgileniyor gibiydiler. Paisley'nin içlerinden ikisiyle açıkça flört ettiğini fark ettim ve kocasının nerede olduğunu merak ettim.

Keskin giyimli yaşlı bir adamın yanından geçerken, toz mavisi gözlerinde muzip bir parıltı ve göz kırpmasıyla beni yanına davet etti. Seksen yaşlarında olmasına rağmen, çok daha genç bir adamın enerjisiyle titriyordu.

"Sert içki servisi yapmamanız konusunda kesin emir aldığınızı biliyorum -Bentifourt bu tür konularda huysuzlanıyor- yine de yaşlı bir adama iyilik yapabileceğinizi düşünüyor musunuz? Sizi kötü olmaya teşvik edebilir miyim?" İpeksi İngiliz aksanına ya da gözlerindeki şeytani pırıltıya karşı koyamadım.

"Size ne getireyim efendim?" Gülümseyerek sordum.

"Ne kadar tatlı bir kızsın, çok da güzelsin. Beş yaş daha genç olsaydım... Macallan--55, eğer onda varsa."

"Ne yapabileceğime bakacağım."

Tepsimin üzerinde son derece nadir bulunan kristal bir kadehle oturma odasına döndüğümde, Bay Bentifourt kolumu tuttu. "Bu kimin için?"

"Donanmadaki çift göğüslü adam, efendim."

Kolumdaki tutuşu gevşedi. "Charles Hightower, evet, tamam. Ama başka kimse yok."

"Affedersiniz, efendim, ama o kim?"

"Merhum Bay Horn'un en iyi arkadaşı, aynı zamanda bankanın önemli bir müşterisi."

Bay Hightower'ı şöminenin yanında, birkaç genç banka çalışanıyla birlikte otururken buldum ve bardağı ona uzattım.

"Güzel ve becerikli. Bir kadında bunu severim."

Bir tepsi dolusu şampanya bardağını daha rekor bir hızla boşaltmayı başardıktan sonra odanın diğer tarafındaki duvara yaslanmış Charlotte'un yanına gittim. Sarışın başını Paisley'ye doğru eğerek, "İşte o sürtük görümce," dedi.

Çenemi yerden kaldırdıktan sonra, "Az önce baldız mı dedin?" diye sordum.

"Evet, kocası Bay Horn'un üvey kardeşi." *Tanrım... baldızıyla yatıyordu!* Bu daha sonraki bir tarihte aşırı analiz gerektirecekti. "Buraya her gelişinde hayatımı cehenneme çeviriyor," diye fısıldadı Charlotte. "Geçen sefer naneli çikolatalı dondurmanın içinden çikolata parçacıklarını ayıklattı bana, abartmıyorum." Charlotte için abartmamak neredeyse imkansızdı.

Bu insanlar benimkinden çok uzak bir dünyada yaşıyorlardı. Baldızınla yatmak benim kitabımdaki düzgün davranış normlarının çok dışındaydı, pembe dizilerdeki gibi bir şeydi. Paisley'e baktım ve onu Bayan Redman ile hararetli bir tartışma içinde buldum. Belli ki birbirlerini iyi tanıyorlardı. Giyimleri, görünüşleri ve tavırlarıyla birbirlerine o kadar benziyorlardı ki, anne-kız bile olabilirlerdi.

Sıkılmış ve huzursuz görünen kocası Marcus, karşılarındaki cılız Louis xvii sandalyesinde oturmuş, ayak bileğini karşı dizine dayamış ve başparmağını kolçağa vuruyordu. Bakışları bana takılana kadar sabırsızca odayı taradı. Çikolata kahverengisi gözleri yüzümden ayaklarıma doğru, hiç de hoşlanmadığım bir şekilde gezindi. Ne yazık ki bana işaret ettiğinde onu görmemiş gibi davranmak için çok geçti.

"Size bir şey getirebilir miyim?"

Düşünürken işaret parmağını dolgun dudaklarına dayadı. "İngiliz misiniz?"

"Hayır."

Yaklaşmamı işaret etti. Hafifçe eğilmeden önce bir an için endişeyle hazırlandım.

"Hiç kimse sana Natalie'ye çok benzediğini söyledi mi?"

"Hayır, asla," diye araya girdim.

Ve tabii ki Ekselansları ortaya çıkmak için tam da o anı seçti. Odaya adım attığında kalabalığın üzerine toplu bir sessizlik çöktü ve tüm gözler ona çevrildi. Zayıf lacivert takım elbisesi içinde muhteşemdi. Yumuşak beyaz gömleği, kalın ipekten koyu mor bir kravat ve çok az erkeğin gülünç görünmeden takabileceği çift Windsor ile bölünmüştü.

Tahtın varisi.

Ne yazık ki bakışları başka bir yerdeydi... lazer hassasiyetiyle bana sabitlenmişti. Sebastian'ın gözleri kısıldığında bir sorun çıkacağını hemen anlamıştım - buna hakkı olduğundan değil. Ne olursa olsun, o bakış ona geldiğinde ne kadar mantıksız olabileceğini artık biliyordum. Marcus'un karanlık kafası eğilmiş ve gözleri göğüslerime dikilmişken ben orada, eğilmiş ve kızarmış bir haldeydim. Kendimi toparlayarak hızla uzaklaştım. Sebastian'ın bakışları Charles Hightower ona yaklaşıp kadar beni takip etti, sırtlarını dostça sıvazlarken yüzü yumuşadı. İkisi arasında gerçek bir yakınlık vardı ve saçma bir nedenden ötürü bu beni memnun etti. O her zaman herkesle arasına mesafe koyardı.

Seni öptüğü zamanlar hariç, içimdeki şeytan konuştu.

Odanın içinde zarif bir şekilde hareket ediyor, tüccarları ve müşterileriyle dostça sohbet ediyor ve el sıkışıyordu. Çoğu zaman içine kapanık ve yalnız olan bir adam için doğuştan bir liderdi. İnsanlar doğal olarak ona yöneliyordu.

Ne yazık ki onu her yerde takip eden tek gözlerin benimkiler olmadığını fark ettim. Paisley'nin yanı sıra, davetlilerin bir kısmının eşleri ve kız arkadaşları da gizleyemedikleri bir açlıkla ona bakıyor, bazıları da sevgililerinin burnunun dibinde açıkça flört edecek kadar yüzleşiyordu. Özellikle zarif beyaz bir kılıf elbise giymiş olan bir tanesi, güzel mavi gözleriyle onu yuttu ve odanın içinde sinsice dolaştı.

Turunu bitirdiğinde bakışları benimkilerle birleşti ve beni yanına çağırdı. Bir tepsi dolusu şampanya kadehini dengede tutarak ona doğru yürüdüm. Bir tane almasına rağmen içmedi. Sessizlik uzadıkça uzadı.

Amacı gözdağı vermekse, işe yaramıştı. Yoğun bakışlarının gücü altında soğukkanlılığım azalmaya başladı. Etrafımda bir can simidi, uzaklaşmak için bir bahane aradım ve imdadıma beyazlar içindeki kadın yetişti. Omzunun üzerinden bize doğru geldiğini gördüm ve gitmek için döndüm.

"Bekle." Neredeyse bir fısıltı olmasına rağmen, bu tekil kelime beni izlerimde durduran bir güç taşıyordu. Onu yakından izleyen insanlar olduğunun bilinciyle yüzümü ona döndüm ve mümkün olduğunca anlaşılmasın kalmaya çalıştım.

"Marcus sana yüzünü kızartacak ne söyledi?" Boş bakışlarındaki kayıtsızlık numarası, sesindeki öfkeyi gizlemeye yetmedi. 'Bayan Mavi Göz'ün, dikkatini çekmeye çalışan ama başarılı olamayan bazı tüccarları itip geçmesini izledim.

"Hatırlayamıyorum. Size başka bir şey getireyim mi?"

Derin bir iç çekti, kesinlikle sözünün dinlenmemesine sinirlenmişti. "Madem bu soruya cevap vermiyorsun, o zaman başka bir sorum var: O gece kütüphanede Paisley'i becerirken beni izlemek hoşuna gitti mi?"

Kulağımda bir uğultu duydum ve hemen ardından kalbim sert bir şekilde çarpmaya başladı. Zihnim kilitlendi. Bana ne söylediğini anlamaya çalışırken tamamen boşluğa düştüm. Zihnim yeniden çalışmaya başladığında, ayak parmaklarımdan saç çizgime kadar kaynar bir sıcaklık hızla yükseldi. Hayatım buna bağlı olsa bile tek bir hece bile üretemezdim.

"İşte buradasın," diye mırıldandı mavi gözlü kadın. "Her yerde seni arıyordum." Kadın elini adamın pazusuna koydu ve adamın çenesi belli belirsiz gerildi.

"Caroline, seni görmek güzel. New York nasıldı?"

"Sugar, UT'de birinci sınıf öğrencisiyken 100 serbest stil rekorunu kırmamış mıydın?"

İkisinin de başı Bayan Redman'ın sesinin geldiği yöne döndü.

"Kelebek," diye cevap verdi Sebastian kayıtsızca.

Paisley zaferle açılmış gözlerle Bayan Redman'a döndü ve "Sana söylemiştim Diana" diye bağırdı. Ama Bayan Redman'ın dikkati başka bir yerdeydi, yüzünde daha önce oğlunda gördüğüm bir ifadeyle bana odaklanmıştı.

Aşağılanma beni sinmeye ve küçülmeye itti. Bacaklarımı nasıl çalıştırdığımı bilmiyorum. Tek bildiğim, onun istenmeyen ilgisinden uzaklaşmak için kendimi otomatik olarak geriye doğru çekilirken hissettiğim. Sebastian bana bir kez daha bakmadı.

Beyaz elbiseli kadınla, sanki az önce çok önemli bir şey olmamış gibi dostça konuşmaya devam etti.

Rahatsız düşüncelerimle boğuşmak için yalnız kaldığımda, olay yerinden geri çekildim, kendimi küçülttüm ve ortadan kayboldum. Ona karşı hissettiğim tüm sıcaklık o anda hızlı ve ani bir şekilde öldü. Sağlıklı gururum yıllar sonra ilk kez soldu. Ve kalbimde küçük bir kızgınlık tomurcuğu filizlendi.

* * *

Akşam yemeği saat 8:30'da yemek salonunda servis edildi. Bulutlar ve uçan meleklerle boyanmış bir tavandan sarkan devasa avize loş bir ışıqla odaya romantik bir parıltı yayıyordu. Uzun, gümüş şamdanlar el işlemeli beyaz keten masa örtüsünü süslüyordu. Bahçedeki parlak pembe şakayıklar ve beyaz ortancalar gibi bahar çiçeklerinden oluşan alçak düzenlemeler, bir pist kadar uzun bir yemek masasını ayırıyordu ve mum ışığının parıltıları ince kesilmiş kristal bardakların köşelerinden yansıyor.

Odayı keyifli bir arkadaşlığın, neşeli kahkahaların ve alçak sesle yapılan sohbetlerin sesi dolduruyordu. Her nefis yemek servis edilirken ve bir sonraki yemek için kaldırılırken personel kenarda duruyordu.

Sohbet pahalı şaraplar kadar kolay akıyordu. Gerçi Sebastian pek bir şey söylememişti. Masanın baş köşesinde oturuyordu, asık suratlı bir kral gibi sandalyesinde kambur duruyordu ve başını işaret parmağı ile başparmağının üçgenine dayamıştı. Onu birden fazla kez bana bakarken yakaladım ama göz göze geldiğimizde bakışları tekrar masa örtüsüne ya da elindeki bardağa kaydı. Öfkeyle kaynıyordum. Ne tür bir adam bir çalışanıyla alay etmekten ve onu taciz etmekten zevk alırdı? Bir temizlikçi onun mevkisinin o kadar altındaydı ki fark etmeye değmezdi.

Caroline adındaki kadın sağında oturuyordu ve dikkatini çekmek için neredeyse geriye doğru eğiliyordu. Onun tipine benziyordu: güzel, varlıklı, zarif. Onun karasevdasını odanın öbür ucundan bile hissedebiliyordunuz. Geniş gözlü bakışlarında onun için üzülmemen neden olan umutsuz bir nitelik vardı. *O buna değmez, inan bana, diye* bağırarak istedim. Onunla her konuştuğunda, ona dokunuyordu: ön koluna, eline, omzuna. Sertleşmesini, belli belirsiz irkilmesini izledim ve rahatsızlığına sevindim.

"Caroline, neredeyse seni tanıyamayacaktım. Seni New York'taki Moda Konseyi Ödülleri'nde gördüğümünden beri çok kilo vermişsin." Paisley'nin rahatsız edici sesi, belirgin bir samimiyezsiz tatlılıkla, öfkemi kısa bir an için delip geçti. Onlardan birkaç sandalye aşağıda oturan Paisley'nin gözleri yemek boyunca Caroline ve Sebastian'a sabitlenmişti; anlaşılan saldırmak için doğru anı bekliyordu.

Caroline sesini bulmadan önce kızardı ve gözlerini kırıştırdı. "Teşekkürler Paisley, ama hiç kilo vermedim."

"Gerçekten mi? O zaman giydiğin şu güzel Carolina Herrera elbisesi olmalı. Bergdorf Goodman'da denemiştım. Onu iyi giymek için geniş kalçalara ihtiyacınız var. Bana hiç uymadı." Masanın etrafındaki konuşmalar birden kesildi, herkesin dikkati masanın başındaki kişiye yöneldi. "*Daniel*'de Robert'a rastladım. Yeni nişanlısı on beş yaşında görünüyor."

Paisley'nin kendisini yemlemesine izin vermeyen Caroline tatlı tatlı gülümseyerek, "Biz boşandık. İsterse bir keçiyle evlenmekte özgür."

Sebastian o kadar nazik değildi. Paisley'i susturmaya yetecek kadar kötü bir kaş çatmayla onu kazığa oturttu. Aynı şeyi bana da yapmış olduğunu düşününce bu davranışını ikiyüzlülük olarak değerlendirdim ve ona olan saygım daha da azaldı.

Tatlı tabağını kaldırmaya gittiğimde, pişman bir ifadeyle bana baktı, gözlerinde sessiz bir yalvarış vardı. Aniden arkamı döndüm. Sözlerinden ne kadar etkilendiğimi görmesine izin vermem için cehennemin donması gerekiyordu.

Mutfaktan dönüyordum, durulanması gereken bir tepsi kristal bardak bırakmışım ki, onun bana doğru kararlı adımlarla yürüdüğünü gördüm. Onunla uğraşacak halim yoktu, topuklarımın üzerinde döndüm ve ters yöne doğru kaçtım. Kolumun üst kısmındaki güçlü kavrayışını hissettiğimde güvenli bir şekilde uzaklaştığımı düşündüm.

"Seninle konuşmam gerek."

Arkamı döndüm ve çenemi yukarı kaldırdım, yüzümün her yerinde kızgınlık yazıyordu. "Bırak beni, hemen şimdi."

"Önce söylemem gereken bir şey var." Yüzündeki acı dolu ifade beni hiç etkilemedi. Boğuluyor olsaydı bile ona can yeleği fırlatmazdım.

"Sebastian--" Tatlı bir kadın sesi duyuldu. Kolunun arkasından baktım ve yine o olduğunu fark ettim, Caroline. Kadın acımasızdı. Adamın kiminle konuştuğunu görmek için ince boynunu bükerek koridorda dikiliyordu,

Ama onun güçlü gövdesi tarafından iyice gizlenmiştim. "Bana tabloyu göstereceğine söz vermiştin... Goya'yı?"

Dudakları sert bir çizgi halinde düzleşti. "Bana bir dakika ver Caroline. Seninle yemek odasında buluşuruz." Taciz edilmiş, hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Güzeldi. Umarım bütün gece onun yanından ayrılmazdı.

"Evet, Sebastian, git kız arkadaşına *Goya'nı* göster," diye alay ederek kolumu onun elinden kurtardım.

Konuşurken çenesi titriyor, sesi gergin çıkıyordu. "O benim kız arkadaşım değil.

Daha sonra konuşmamız gerekiyor."

"Söyleyeceğin hiçbir şeyle ilgilenmiyorum," diye yineledim, başım titriyordu. Gözlerini kıstı ve parmaklarını saçlarında gezdirdi.

"Seni bulacağım." Ben daha itiraz edemeden arkasını döndü ve uzaklaştı.

Gece yarısına kadar yemeklerin çoğu servis edilmişti. Bayan Arnaud, Charlotte ve benim de dahil olduğum ilk vardiyayı dağıttı. Ortaçağdan kalma bir işkence aleti gibi başımı saran gerginlik, kör edici bir migrene yol açmıştı. Kafamı boşaltmak için temiz havaya ihtiyaç duyarak bahçeye çıktım.

Gecenin soğuğu sırtımı ürpertti ve keskin bir acı ciğerlerimi deldi. Soğuk havadan mı yoksa umutsuzluktan mı bilemiyordum ama kendimi yalnız, dünyadan kopmuş hissediyordum - hatta kendimden bile. İrade gücüm beni terk etmişti. Altı yıldır ilk kez, artık ne yaptığımı bilmiyordum.

Bu duygudan uzaklaşmak için sarmaşık güllerle kaplı çardağa doğru yürüdüm. İçeride, başımı ellerimin arasına alıp oturdum. Karakterime yönelik sürekli saldırılar, içimde ateşlediği istenmeyen arzuyla birleştiğinde, bir kerede işlemem için çok fazlaydı. Cehennemde bir rollercoaster yolculuğu yapıyordum, duygularım aramızda paylaşılan her anlamlı anla birlikte yükselip alçalıyordu. Bu beni parçalıyor ve daha da kötüsü kendimden şüphe etmeme neden oluyordu. Gözyaşlarım dökülmeye başladı - altı uzun yıldan sonra ilk gözyaşlarım. Onları durduramadığım gibi, neden şimdi dökülmeye başladıklarını da anlayamıyordum.

Yaklaşan ayak sesleri aniden içeri girdi.

"Defol git buradan." Sesim çatallaştı. Başkalarının önünde asla ağlamazdım ama soğukkanlılığım yok olmuştu. Başımı kaldırdım, yüzüm kızarmış ve akıyordu ve onun gölgede gizlendiğini gördüm. Hızla hareket etti, kaldırdı ve

Beni vücudunun sıcaklığıyla sardı, güçlü kolları bizi birbirimize bağladı. Onu kımıldatmak imkansızdı. Bu beni daha da çok ağlattı.

"Senden nefret ediyorum! Bırak beni!"

"Özür dilerim, şşşt... lütfen ağlama. Ben bir pisliğim. Gerçek bir pislik. Affet beni, Vera. Lütfen, affet beni."

Onun kucağına hapsolmuşken, rahatlığını kabul etmek zorunda kaldım. Boynumu öptü, tuzlu gözyaşlarımın izini yaladı. Yüzüme doğru kayarak dudaklarını kapalı göz kapaklarıma, şakağımda nabız gibi atan damara hafifçe dokundurdu.

Zayıflamış halimle aramızdaki manyetik akıma karşı koymak imkânsızdı. Oturdu ve beni kucağına oturttu. Elleri yüzümü sahiplenici bir şekilde kavradı. Bahçe apliklerinin ışığı pişmanlığını ortaya çıkarıyordu. Geniş ve ciddi gözleri bana öyle saygıyla bakıyordu ki, bu kadar sefil olmamın sebebinin o olduğunu neredeyse unutuyordum. Ona bakamıyordum. Ka f a m karıştı, incinmişim ve beni bulduğu için utanç verici bir şekilde rahatlamışım.

Beni öperken gözlerini kapattı. Yumuşak dudaklarını bir, iki, üç kez okşayarak özrünü kabul etmem için beni ikna etti. Teslim olmadan önce ona bir dakika kadar direndim. Ancak zihnimin hala mantıklı düşünebilen kısmı, bunun için daha sonra kendimden nefret edeceğim konusunda ısrar etti, ben de yüzümü başka yöne çevirdim.

"Nedenini bilmek
istiyorum?" "Neden ne?"
diye sordu usulca.

"Beni aşışlamak seni neden memnun ediyor? Böyle bir öfkeyi hak edecek ne yaptım ben sana? Seni anlamıyorum... ve açıkçası denemekten de yoruldum." Ellerime baktım, parmaklarım kucağımda birbirine kenetlenmişti.

Konuşmadan önce uzun bir duraklama oldu. "Bu gazap değil... bu... sen hiçbir şey yapmadın. Ben sadece..." Derin bir nefes verdi ve parmaklarını sabırsızca saçlarında gezdirdi. "Bana hissetmek istemediğim şeyleri hissettiriyorsun. Ama sana söz veriyorum, artık bunun acısını senden çıkarmayacağım. Seni incitmek istemiyorum, istiyorum ki..." Gözlerimin içine öyle bir özlemle baktı ki boğazım düğümlendi. "Seni kesinlikle incitmek istemiyorum," diye mırıldandı, sesi pişmanlıkla ıslanmıştı.

Her zaman giydiği otokontrol zırhı aramıza bir okyanus koyduğunda, beni güvenli bir mesafede tuttuğunda bile, onun eğitimli yüz hatlarının altında kaynayan yoğun arzuyu daha önce fark etmişim. Ancak çardağın sessiz sığınağında, bir anlığına gardını indirdi, şehvetten daha fazlasını açığa vurdu, derin ve önemli bir şeyi ve başa çıkabileceğimden çok daha

fazlasını ortaya çıkardı.

Şişmiş dudaklarımı tekrar öptü, başparmağını yanaklarımda gezdirdi ve nemi sildi. Kollarımı boynuna doladığım anda öpücüğü değişti. Daha az rahatlatıcı, ihtiyaçla daha acil. Tırnaklarımı ensesindeki saçlarda gezdirip çekiştirdiğimde öpüşmeyi kesip gözlerini kapattı. Şehvetli ağzının kenarlarında küçük bir gülümseme oynaşıyordu. Onu hiç bu kadar savunmasız görmemiştim. Son derece büyüleyiciydi.

Beni kucağına çekti, eteğim sıyrıldı. Sanki kıyafetlerimiz yokmuş gibi onu hissedebiliyordum. İçime giydiğim siyah naylon çoraplar bu hissi acımasızca artırıyor. Taş gibi sertti. Bana her sürtündüğünde, keskin zevk kıvılcımları tutuşuyor, patlıyordu. Uzun parmakları omurgamın basamaklarını okşadı ve aşağıya, popoma doğru indi. Yanaklarımı kavrayarak, aramızda hiç hava kalmayana kadar beni daha da yaklaştırdı.

Sınırlarımın ötesine itildiğimde, ona olan arzumla daha fazla mücadele edemedim. Çılgınca, kaslı sırtının sıcak tenini aramak için gömleğinin arkasını pantolonundan çıkardım. Dokunduğumda nefesi kesildi ve karşılığında kalça yanaklarımı sıktı, ağzımı yutarken sert ve nabız gibi atan hamlelerini karşılamam için beni cesaretlendirdi.

Bana dokunuşunda bir kesinlik vardı. Sanki neye ihtiyacım olduğunu biliyordu, hakkımda bilmemesi gereken şeyleri biliyordu. Tüm kontrolü ona bırakmak, kendimi hiç çekinmeden onun yetenekli ve becerikli ellerine teslim etmek çok kolaydı.

Son bir güçlü hamleyle beni şiddetli bir orgazmın eşiğine getirdi. Vücudum sonsuza dek sürecekmış gibi görünen şok dalgaları halinde sıkılıp gevşerken saçlarını daha da sıkı kavradım. Sıcak ve ağır bir mutluluk ayak parmaklarıma ve parmak uçlarıma kadar yayıldı, bir coşku sisi beni uykulu hale getirdi. Son seğirmeler beni terk ederken ikimiz de nefes nefese kalmıştık.

"Ama sen..." Nefesim kesildi.

"Şimdi olmaz. Sorun yok," dedi sert bir şekilde nefes vererek.

Şefkatle burnuma, kaşıma, elmacık kemiğime yumuşak öpücükler kondurdu. Sanki kendini durduramıyormuş gibi birbiri ardına. Hâlâ acı verecek kadar sert olan ereksiyonuna çarptım ve nefesimi içime çektim.

"Önce sen içeri gir... Biraz zamana ihtiyacım var," diye mırıldandı. Titrek bacaklarımın üzerinde kucağından inerken beni sabitlemesine yardım etti. Ama hareket edemiyordum. Onu terk etmek istemiyordum, kendimi savunmasız hissediyordum ve aramızdaki ilişkinin nasıl devam edeceğinden emin değildim. Sanki ne zaman bir tür anlayışa, bir tür barışa ulaşırsak, bu benim için çabucak patlıyordu.

yüz. Duygusal itme ve çekme yorucuydu. Bir şey söylesem mi diye düşünürken, benimle ilgili her ayrıntıyı yakalayan gözleri parladığında, alt dudağımı endişelendirdim.

"Şimdi git, yoksa bütün gece gitmene izin vermem," diye neredeyse homurdandı ve emrini hızlı ve sert bir öpücükle noktaladı. *Bütün gece mi?* Az önce verdiği sözden sonra, zayıf, işbirliğine yanaşmayan uzuvlarımın üzerinde olabildiğince hızlı bir şekilde oradan koşarak çıktım.

Gecenin geri kalanını olan biten her şeyi analiz ederek geçirdim, ta ki daireler çizene kadar. Hâlâ vücudunun benimkinin üzerinde iz bıraktığını hissedebiliyordum; sadece bunu düşünmek bile içimde arzu uyandırıyordu.

Ona hissetmek istemediği şeyleri hissettirdim. Sanırım dürüst olduğu için onu suçlayamazdım. Bir hizmetçiyi arzulamanın nasıl bir rahatsızlık olduğunu anlayabiliyordum. Kesinlikle ben de ondan etkilenmek istemiyordum ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmadığı gerçeğine kendimi teslim etmiştim.

Aramızda her ne oluyorsa seksle kovulacaktı. Tek umudum bundan sonra hayatta kalabilmektir. Ne de olsa ben geçmişimin esiriydim - Arnavutluk'tan ayrılmama neyin sebep olduğunu öğrenmesi riskini göze alamazdım- ve onun ayaklarının altında bir dünya vardı. Benden bıkmaması an meselesiydi. Zevk alacaktım ama daha fazlasını değil. Bunu kabul ettim ve angajman kurallarının açık olduğu gerçeğiyle teselli buldum. Peri masallarına inanan genç bir kız değildim. Hiçbir prens beni kurtarmaya gelmeyecekti. Ben her zaman kendimi kurtarmıştım ve başka türlü de istemezdim.

On Üçüncü Bölüm

"Özür dilerim, özür dilerim. İyi uyuyamadım," diye mırıldandım. Charlotte şaşkın bir ifadeyle beni incelemeye devam etti. Servis arabasını içeceklerle doldururken on bininci kez esnedim.

"Bütün gece bir partide miydin?" Gül goncası ağzının kenarı yarım bir sırıtışla yukarı kalktı. Boş bir bakışla karşılık verdim, zihnim henüz soruyu yakalayamamıştı. "Şaka yapıyorum. Tanrım, bugün kendinde değilsin. Bunları güney bahçesine götürmeliyiz. Bu sabah çekim yapacaklar."

"Ateş etmek mi? Hayvanları mı?"

Dehşete kapılarak sordum. "Hayır, kil güvercinleri."

"Tanrı'ya şükür."

Malikânenin arka tarafını saran geniş mavi arduvaz avluya çıktık. Dönümlerce uzanan yeşil bir halı, Cenevre Gölü kıyılarına kadar uzanıyordu; çimler bir makasla kesilmiş olabilecek hassasiyetle kesilmişti. Canlı süsen yatakları, bir hafta önce kurulan lacivert ve beyaz çizgili zarif bir çadıra giden yolu kaplıyordu.

Berrak, temiz havanın canlandırıcı etkisi beni uyandırdı - aynı zamanda biraz gergin olmama engel olamadım. Onu görmek istiyordum. Bir gece önce kurduğumuz kırılgan ittifakın devam edip etmediğini ya da üç adım ileri, iki adım geri şeklindeki bu sonsuz döngüye devam edip etmeyeceğimizi görmek için.

Charlotte ve ben yüklü arabayı yokuştan aşağı, bir grup misafirin toplandığı yere doğru sürdük. Bay Bentifourt barın yanında durmuş, yumrulu ellerini arkasında kavuşturmuş, öğle yemeği için masanın hazırlanmasını denetliyordu. Yakınlarda, bahçıvanların bir kısmı metal bir düzenekle çalışıp içine pişmiş toprak diskler yerleştirirken, diğer yarısı da ürkütücü görünümlü tüfeklerle çalışıyor, her birini dikkatle inceledikten sonra bir masanın üzerine yan yana yerleştiriyordu.

Alkol ve silahlar. Ne hoş bir karışım.

Erkekler silahları kontrol ederken bir grup kadın çadırın altında durarak alışılmadık derecede güçlü sabah güneşinden saklandı. Zoraki bir tiz ses

Kahkahalar dikkatimi çekti. Paisley yakışıklı ama soğuk görünümlü banka yöneticisinin yüzüne bakıyor, kulağına fısıldadığı espriye gülüyordu. Marcus karısını düşünceli bir ilgiyle izliyordu. Kaşlarının arasındaki damar nabız gibi atıyordu ve Paisley'nin o gece kütüphanede Sebastian'a söylediklerinin -Marcus'un umursamadığına dair- büyük ölçüde yalan olduğunu anladım.

Bay Bentifourt yaklaşırken bizi fark etti ve aşırı yüklü arabayı dengelemek için yardıma geldi. Her şeyi boşalttıktan sonra hemen kokteylleri servis etmeye başladık. Hızlı bir şekilde çalışan üçümüz talebe zar zor yetişebildik.

"Vera, sakıncası yoksa biraz daha buz getirebilir misin?" "Elbette, efendim."

Mavi arduvaz avluyu geçtim ve Fransız kapılardan içeri girdim. Sessizce konuşan tanıdık, hırıltılı bir ses dikkatimi çekti. Bilinçli bir düşünce olmadan, hacimli ipek perdelerin arkasına, gözden uzak bir yere adım attım.

"Misafirlerim bekliyor, Diana. Ne oldu?" diye tersledi.

"Ona nasıl baktığını görüyorum--ne yaptığını sanıyorsun?" "Sen neden bahsediyorsun?"

"Şu büyük kahverengi gözlü kız. Sana İsa'yı görmüş gibi bakan... Hizmetçi. Hepsini kurtaramazsın, şekerim. Bunun bir kanat tamirinden ya da kemik setinden daha fazlasına ihtiyacı var."

Göğsümün acıyla sıkıştığını hissettim. Ben. Benim hakkımda konuşuyordu. Gururum öfkeyle kükredi. *Ona İsa'yı görmüş gibi mi bakacaktım?!* Onu gözetlemeyi bırakmalıydım, bu acı dersi hâlâ öğrenmemiş miydim? Bu aşağılayıcı olmanın da ötesindeydi. Ve bunu kurtarmakla ne demek istiyordu?!

"Sen, tüm insanlar..." dedi uğursuz bir ses tonuyla, "bana tavsiye veriyorsun... Kıcımla gülmek üzereyim. Seni ahırda, damadın kafası bacaklarının arasındayken bulan bendim. Kaç yaşındaydı... on beş mi? Belki on altı yaşındaydı?" Sesi alçak ve kontrollüydü ama altında yatan öfke albino bir fil kadar dikkat çekiciydi.

"Oh, Scout, bu neredeyse yirmi yıl önceydi. Beni ne zaman affedeceksin?"

"Üstünü değiştirdiğinde," diye alay etti. Öfkeli ayak sesleri hemen ardından kayboldu. Öfkeli olduğu acımasız oluyordu. Diana Redman'ın Fransız kapılarından geçip dışarı çıkarken sertçe nefes aldığını duyabiliyordum. Ağır ipek perdelerin arkasından dışarı bakarak, sahilin

Ben mutfağa koşmadan önce temizdi. Buzlarla birlikte çim partisine ulaştığımda Bentifourt açık bir hoşnutsuzlukla kaşlarını çatıyordu.

"Özür dilerim. Bugün kendimi pek iyi hissetmiyorum."

"Belki de üşütmüşsündür?" Teşekkürler Charlotte, her zaman bir arkadaşını kolluyorsun. Bentifourt beni daha yakından incelerken göz kırptı.

"Gözlerinizin altında bazı koyu halkalar var." Bentifourt öne doğru eğildi, gözlerini kısarak baktı. "Hastaysan misafirlere hizmet edemezsin."

"Önemli değil, bugün akşam yemeğini servis etmeden önce dinleneceğim."

Diana Redman siyah Jackie O gözlükleriyle çadıra doğru yürüdü. Yüzü kızarmış, şişmiş ve gözyaşlarının izlerini taşıyordu. Paisley'nin yanına oturur oturmaz Charlotte ona bir Bellini ikram etti. Bardağı alan Paisley, kadehi geriye doğru eğdi ve bir yudumda bitirdi.

Sebastian adamlarla birlikte durmuş silahları inceliyordu. Belli ki bu onun için yeni bir şey değildi; rahat ve kontrollü görünüyordu. Bir namlusu diğerinin üzerinde olan bir av tüfeğini aldı ve silahı ustalıkla doldurdu. Sonra namluya baktı ve onu gökyüzüne doğru kaldırdı.

"Çek," diye bağırdı.

Bekçi makineyi çalıştırdı ve uçan diskler farklı açılarda ve hızlarda fırladı. Saniyeler içinde silahı iki kez ateşledi, ses yüksek ve şiddetliydi ve her ikisini de tam ortasından vurdu. Kıl güvercinlerin parçalanmış kalıntıları her yöne uçtu. Egzersizi iki kez daha tekrarladı.

Bana sorarsanız konuklar biraz fazla coşkuyla alkışladılar. Onunla ve onun hakkında konuşurken ince bir huşu duygusu vardı. Seslerindeki resmiyet daha da belirgindi. Sadece saygı değil, biraz da korku vardı.

Paisley çılgılık attı ve ellerini diğer herkesten orantısız bir şekilde daha yüksek sesle çırttı. Eğer Sebastian'ın dikkatini çekmeye çalışıyorsa, bunu başarmıştı. Sebastian gözlerini ona dikti ve Bentifourt'a doğru yürüdü.

"Kaç içki içti?" "Şimdiden üç tane ve hiç yemek yemedi."

Sebastian döndü ve bakışlarını yakaladı, gözleri sıcaklık ve beklentiyle parlıyordu. Ne sorduğunu biliyordum. Birinin fark etmesinden korkarak kısa bir süre gülümsedim ve omuzlarından belli belirsiz bir gerginliğin ayrılışını izledim.

Bay Bentifourt'a alçak sesle, "Önünü kesin," diye mırıldandı. Bay Bentifourt kısa bir baş sallamayla karşılık verdi ve Sebastian sırayla ateş eden ama hiçbirisi onun kadar usta olmayan adamların arasına döndü.

Charles Hightower sırası geldiğinde Sebastian hemen onun yanına gitti ve fısıltıyla söylediği cesaretlendirici sözlerle onu yönlendirdi. Bay Hightower ilk birkaç atışı kaçırdı. Yine de yılmadı ve son dördünü de vurarak bitirdi. Gururla gülümseyerek Sebastian'ın yanağını okşadı ve Sebastian da ona sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdi. İki adam arasındaki açık sevgi gösterisini izlemek çok tatlıydı. Açıkça görülüyordu ki, annesiyle arasında çok az sevgi vardı. Bu ikisi arasındaki acı ve kırgınlık çok derindi.

Çatışmadan sonra herkes sıradan bir öğle yemeğine oturdu. Paisley sürekli daha fazla Bloody Mary sipariş ediyor, Bay Bentifourt da içinde alkol varmış gibi davranarak onun bardağını yeniden dolduruyordu. Caroline tekrar Sebastian'ın sağındaki koltuğa oturdu ve onu okşamaya devam etti. Onun için neredeyse üzülüyordum. Masadaki herkese vurdumduymaz görünüyordu ama ben daha iyi biliyordum. Bana göre kapana kısılmış bir hayvan gibiydi.

"Bana buralarda avlanacak çok sayıda bıldırcın olduğu söylendi," dedi ortaklardan biri kimseye belli etmeden.

Marcus, "Üvey ağabeyimin malikanesinde kesin bir öldürmeme politikası var, John," dedi, sözlerinin altını alaycı bir şekilde çizerek.

"Gerçekten mi?"

Sebastian'ın keskin gözlem gücü hiç şaşmıyor gibiydi. Keskin bir şekilde onlara doğru baktı.

"Evet, Sebastian çocukken küçük yaralı hayvanları bulup onları sağlığına kavuşturmasıyla ünlüdür. Lakabı İzci Çocuk'tu - babam annesiyle evlendiğinde daha büyük hayvanları kurtarmaya başlamıştı tabii ki." Marcus şampanya kadehine sinsi bir gülümseme gömdü.

Sebastian'ın çenesi zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle titriyordu. "Marcus." Bu sert azarlama herkesin dikkatini çekti. Marcus önce meydan okurcasına baktı, gerginlik tırmandı ama kaçınılmaz olarak masadaki daha büyük yırtıcının tehditkâr bakışlarına boyun eğdi. Sebastian'ın temkinli bakışları hızla bana doğru yöneldi ve konuşmanın ne kadarını duyduğumu ölçtü.

Küçük hayvanları mı besliyordu? Sebastian'ı sarkık, kumlu saçları olan tatlı, küçük bir çocuk olarak hayal etmeye çalıştım ve bunu şimdi tanıdığım adamla bağdaştırmaya çalıştım. Ağır zırhlı, bir kalenin arkasında kilitli olan. O küçük çocuğun sadece bir kısmını görebiliyordum. Onu iyi saklamış, ondan geriye kalanları korumuştur. Marcus'un daha büyük hayvanlarla neyi kastettiğini merak ettim ve bunu daha sonra analiz etmek üzere ayırdım.

"Kötü uçan küçük bir kuşu öldürmenin ne kadar eğlenceli olduğunu hiç anlamadım." Sebastian'ın gözleri kapalıydı. Sıkılmış aristokrat öğle yemeğine gelmişti.

"İma etmek istememiştim. Yani... Ben gerçekten avlanmıyorum. Sadece bana söylendi..." Zavallı adamı tek bir cümleyle kekeleyen bir aptala dönüştürdü.

Diana Redman iki Bellini ve yarım şişe Haute Brion'dan sonra sesini buldu. "Şekerim, evcil hayvanlarını daha sonra herkese göstermelisin."

"Hâlâ kırmızı kuyruk tutuyor musunuz?" Bay Hightower sordu. Bardağındaki Bordeaux şarabını dudaklarına götürmeden önce döndürdü.

Sebastian dikkatini Charles Hightower'a çevirdi ve bakışları bir anda mesafeli halden sıcak hale geçti. Bunu izlemek inanılmazdı. Öyle görünmese de başka birinin fark edip etmediğini merak ettim.

"Sadece kurtardıklarım," diye yanıtladı Sebastian.

"Korkunç bir yaratık, kızıl kuyruklu şahin, ayrıca aladoğandan daha dayanıklı." "Evet, bildiğiniz gibi babam aladoğanları tercih ederdi."

"Babanız ilerlemeye birçok yönden karşı çıktı. Ne gerekiyorsa yapacağından hiç şüphem yok."

Sebastian hemen cevap vermedi. Cevap verdiğinde ise sözleri ölçülüydü. "Babam finans dünyasının bugün içinde bulunduğu hızı anlayamadı. Ama hakkını vereyim, diğer bazı kurumlar gibi katlanarak büyümemiş olabiliriz ama Yunanistan'ın borcunun büyük bir kısmını da elimizde tutmuyoruz. Ve türev ürünler aldatmacasına asla kanmadık. Dünya çapındaki itibarımız sağlam... Tüm bunları ona borçluyum."

Charles Hightower şarap kadehini havaya kaldırdı ve bardağa hafifçe vurdu. "Heinrich'in şerefine kadeh kaldırıyorum. Horn ailesinin mirasını yetenekli ve becerikli ellere bıraktığını bilerek huzur içinde yatsın. Bir yüz yıllık refaha daha."

* * *

Masa toplandıktan ve barın içindekiler güvenli bir şekilde kaldırıldıktan sonra Bayan Arnaud dinlenmem için ısrar etti. Yatak odama doğru ilerlerken koridorda yankılanan düzensiz ayak seslerini duydum ve ileride Sebastian'ı fark ettim. Sert adımlarla yürüyordu. Bir şeyler doğru gelmiyordu. Hiç düşünmeden onu kütüphaneye kadar takip ettim ve yüzünü buruşturmasını izledim.

attığı her adımda. İçeri girdi ve hemen sola döndü, sıra sıra dizilmiş kitaplıkların yanından geçerek pencere duvarının altındaki kobalt mavisi koltukların olduğu yere doğru yürüdü. Yağmur öğle yemeğinden kısa bir süre sonra başlamıştı ve hâlâ hafif hafif yağıyor, camlara vuruyor, odayı yumuşak ritimli bir ninniyle dolduruyordu. Onu takip etmemeliydim ama acı çektiğini ve kimsenin onu o halde görmesine izin vermeyecek kadar gururlu olduğunu biliyordum. Sadece yardıma ihtiyacı olmadığına dair kendimi rahatlatmak istedim.

Ona ulaştığımda, yaralı bacağı kanepede düz dururken diğer ayağı yerdeydi ve kolu yüzünü kapatıyordu. Dudağımı ısırdım, onu rahatsız edip etmemem gerektiğinden emin değildim.

"Sebastian?" Kolu aşağı indi. Gözlerindeki şaşkınlık kıvılcımı düşüncelere dönüştü. "Sana bir şey getireyim mi? İlaçlarını?"

Başını salladı. Gitmek için döndüğümde, "Buraya gel," dedi. Tereddüt ettiğimde elini uzattı. "Lütfen."

Yanına gidip kanepenin önündeki sedirin üzerine otururken adımlarım çekingendi. Elimi tuttu, başparmağıyla parmak eklemlerimi nazikçe okşadı ve yaralı dizinin üzerine koydu. Yalvaran geniş gözlerine baktım ve aramızda söylenmemiş binlerce kelime geçti. Sormaya cesaret edemiyordu ama anlamam için bana güveniyordu - o an beni öpmesinden kat kat daha samimiydi.

Yer değiştirerek bacaklarının arasına, yaralı olana yakın bir yere oturdum ve masaj yapmaya başladım. Gözleri kapanmadan önce kirpikleri dalgalandı. Elinin sahiplenici bir şekilde dizimin üzerinde durduğunu, bir çemberi tamamladığını ve kendini bana sabitlediğini hissettim.

"Silahın geri tepmesi--" dedi yumuşak bir sesle. "Dizleriniz bükülü durmalı ve gücü absorbe etmelisiniz."

"Ve doğal olarak sen herkesten daha fazla sıra almak zorunda kaldın." Dudakları eğlenerek kıpırdadı. Son derece rekabetçi bir adamdı, sağlığına ciddi bir zarar gelse bile kimsenin onu geçmesine izin vermezdi. Dokunuşumla rahatlarken kaslarındaki gerginlik azaldı. İfadesinin gerginlikten mutlulukla dinginliğe dönüşmesini izledim ve bunu onun için yapabileceğimi bildiğim için bir zafer dalgası hissettim. Benden bir şey istemesi hoşuma gitmişti... Bunu çok yakından incelememeye çalıştım. "Ağrı kesicinizi en son ne zaman aldınız?"

Gözlerini açmadı, sadece derin bir iç çekti. "Bir saat önce."

"Ah."

"Bu oxy'den daha iyi."

"Bu doza çok çabuk tolerans geliştiriyorsun."

"Biliyorum." Dizimin üzerinde duran eli uyluğumun iç kısmında yukarı doğru ilerlemeye başladı. Onu durdurmak için elini kapattım ve ağzının köşeleri seksi bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı.

"Bakıyorum da kendini daha iyi hissediyorsun," diye azarladım, kendi sırtışımla savaşarak. "Gitsem iyi olacak. Muhtemelen nerede olduğumu merak ediyorlardır."

Beni durdurmak için bileğimi kavradı. "Henüz değil." Sesindeki çocuksu sızlanmaya karşı koymak imknsızdı.

Sonra kapı açıldı ve odaya sesler girdi. Endişeli bakışlarım onun rahat bakışlarına takıldı. Fark edileceğimiz paniğiyle bileğimi çekiştirdim ama o bırakmadı. Utanmaz baştan çıkarıcı yaygara koparacak durumda olmadığımı biliyordu. Beni daha yakına çekerek işaret parmağını dudaklarına götürdü ve başını salladı. Göğsünün zerine çöktüm. Bir kolunu belime doladı ve diğer elini saıma sokarak topuzumun düzgün düzenini bozdu. Ben kalkmak için boşuna çabalarken yüzüne kocaman beyaz bir sırtış yayıldı, onun gücüyle boy lşmezdi.

Yağmacı ellerinden kaçmaya çalıştım ama nafile; saçlarım düzensiz bir şekilde omuzlarımın üzerine düştü. Glen bakışları yüz hatlarımın üzerinde dolaşıyor, her açıyı izliyor, her ayrıntıyı zmsyordu. Dudaklarıma geldiğinde ifadesi ciddileşti. Gözleri ağırlaştı ve yumuşak dudakları dudaklarıma uzandı. Alt dudağımı ısırdı, ben ona açılana kadar dikiş yerini yaladı. Her parçam onun şefkatli bakışı altında eridi. Ve pcğ derinleştirdiğinde, birdenbire bizi kimin bastığı umurumda olmadı.

"Adalet Bakanlığı çok titiz davranıyor."

Marcus. Geri çekildim ve Sebastian'a baktım. Gözleri kısılmış ve dikkati konuşmaya yönelmişken telaşsız bir özenle omurgamı okşamaya devam etti.

"Endişelenecek bir şey yok. Sebastian her şeyi kontrol altında tutuyor," diye cevap verdi Bay Hightower. İpekisi aksanı çok netti.

"Evet ama Sebastian'ın kontrolü sende mi?" "Sakin ol, Marcus. Sopayı kıçından çıkar." "Gergin olan tek kişi ben değilim, Charles."

"Bırak onları ben halledeyim. Öte yandan senin karına daha fazla dikkat etmen gerekiyor. Kısa bir süre önce onu oturma odasında tkezlerken gördüm."

"Siktir!" Kararlı ayak sesleri odadan çıktı, bir dakika sonra daha yavaş, daha yumuşak olanları takip etti.

"Bu da neydi şimdi?" Fısıldadım. Sebastian'ın bakışları uzakta, dalgındı.

"Emin değilim ama öğrenmeye niyetliyim." "DOJ nedir?"

Gözleri parlak ve gülümseyerek bana döndü. "Meraklı küçük şey, değil mi?" diye mırıldandı. "ABD Adalet Bakanlığı, vergi kaçakçılarının peşine düşüyor."

"Oh," diyebildim çünkü zihnim hızla uyuşuyor, göğsünün yükselip alçalmasıyla rahatlamış, şehvetli bir sise bürünüyordu. Ondan yayılan sıcaklık bedenime işliyor ve beni kemiksiz hale getiriyordu. Aramızdaki rahat sessizlik yavaş yavaş bambaşka bir şeye dönüştü. Asık suratlı, çıplak şehvetle yanan gözleri tekrar öpücükle morarmış dudaklarıma kaydı.

"Seni istiyorum." Bu şimdiye kadar duyduğum en seksi şeylerden biriydi, arsız bir güven ve çıplak bir dürüstlikle doluydu. Geri çekildim, kendimi kapana kısılmış ve emin değilmişim gibi hissettim. Gerçi vücudum bu belirsizliği paylaşmıyordu - tam olarak ne istediğini biliyordu. Taş gibi sert shaftının bana doğru bastırıldığını hissetmek, vücudumdaki tüm kanı o bölgeye göndermeye yetti. Kıpırdanmama izin vermedi, beni sıcak kucağında sabit tuttu ve ereksiyonuyla beni dürttü, bir yandan da popomu tembel okşamalarla okşadı. "Bu gece odama gel. Saat on birde orada ol."

"Yapamam," dedim, içinde sürüklendiğim feromon sisinden gerçekliğe geri döndüğümde şok olmuştum.

"Yapacaksın," bilmiş gülümsemesini boynumun kenarına gömdü ve beni usulca öptü, "çünkü sen de beni benim seni istediğim kadar istiyorsun."

İttiğimde beni bıraktı ve ellerini düzgünce başının arkasına sıkıştırdı. Onun seksi, kendinden emin gülümsemesine baktım ve dağınık düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Tüm kararlılığımın ve sağduyumun onun karizması karşısında parçalanması içimi burktu. "Yapamayız," dedim titrek bir sesle. Başka bir şey söylemedi. Yüzündeki o kendini beğenmiş gülümseme her şeyi fazlasıyla anlatıyordu. Ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım, kütüphaneden dışarı fırladım ve günaha mümkün olduğunca mesafe koydum.

Bölüm On Dört

Yatağında uzanıp o lanet olası saatin dakikalarının ilerleyişini izliyor, kalkıp onu pencereden atıp atmamayı tartışıyordum. Harcanmamış arzu beni huzursuz ve sinirli yapıyordu. İç çamaşırlarımı çıkardım ve tenimin altındaki sıcaklığı serinletmek için sonuçsuz bir çabayla yorganı tekmeledim. Rahat bir pozisyon bulmak için her şeyi denedim ama gözlerimi her kapattığımda onu görüyordum. O yumuşak dudaklarında oynayan seksi gülümseme. Gözlerindeki şehvetli parıltı.

Karnımın üzerine döndüm ve elim karnımın altına, kızarmış tenime bastıran yumuşak yıpranmış ketenin üzerine, daha da aşağıya, boş ve ağırlı hissettiğim yere indi. Şehvetli görüntüler bana eziyet ediyordu. O gözler, bir an sıcak ve ateşli, bir sonraki an ise anlamsız, tehlikeli bir oyunda ona katılmam için beni baştan çıkarıyordu. Kaslı göğsünün yaldızlı ipeksi teni. Kalça kemiklerini ortaya çıkaran, tehlikeli bir şekilde sarkan pantolonu.

Çünkü benim seni istediğim kadar sen de beni istiyorsun... ve istiyordum, sadece açık bir kitap olmayı sevmiyordum. Bu beni utandırdı. Zaten peşinden koşan bir sürü kadın vardı, beni de onların arasında sayması sinir bozucuydu ve bunu biliyor olması daha da kötüydü.

Yataktan fırlayarak perdeleri kenara ittim ve pencereyi açtım. Ilık bir esinti saçlarımı geriye savurdu. Bahçenin kenarında, karanlık bir figür ağaçların arasında kayboldu, adımlarında tanıdık bir aksaklık vardı... ve sonra ne yapmam gerektiğini, hayatım buna bağlı olsa bile ne yapmadan duramayacağımı biliyordum. Hiç düşünmeden odamdan çıktım.

Kuzey ormanı boyunca onu takip ettim, ona yetişmek için zorlandım. Sakatlığı düşünülürken, şaşırtıcı derecede hızlı yürüyordu.

Göle vardığımızda, yaşlı bir meşe ağacının arkasına saklandım ve tişörtünü yırtıp pantolonunu aşağı indirerek lezzetli arka tarafının kaslı küreciklerini ortaya çıkarırken şaşkınlıkla gözlerimi kocaman açarak baktım... zihinsel olarak kasın kenarındaki çukurların izini sürdüm. *Tanrı bu adamı yaratırken hiçbir masraftan kaçınmamıştı.* Kabuğu sıkıca kavradım, etime battığını bile hissetmedim.

Alışılmadık bir zarafetle suya daldı. Yetenekli bir yüzücü olmasını bekliyordum ama gölün genişliğini boydan boya geçerkenki gücüne ve güzelliğine hazırlıklı değildim. Hareket halindeki şiir, her kulaç etkili ve dinamikti - yaptığı diğer her şey gibi. Dört turdan sonra kıyıya geri yüzdü.

Suda tüm zarafeti ve şıklığıyla duruyordu ama karaya ayak bastığında, büyük bir kayaya dayadığı bastonuna uzanırken biraz bocaladı. Daha az Yunan Tanrısı, daha çok insan. Üstünü örtmek için hiçbir girişimde bulunmadı, çıplak ve sırlıslıkla duruyordu, iyice bakmam için bana meydan okuyordu. Ve gördüğüm şey nefesimi kesti. Sertleşmişti, gururla yukarı doğru itiyordu. *Kutsal shhh...*

"Sanırım seni ne kadar çok istediğimi biliyorsun." Derin, hırıltılı sesi gecenin sessizliğini yırttı. Bunu nasıl kaçırabilirdim ki?

Eski meşe ağacının arkasından çıktım - orada değilmişim gibi davranmak aptalca görünüyordu - ve geceliğimle kıpırdanarak durdum, gergin ve gülünç bir şekilde tahrik olmuşum. Gözlerim onun üzerinde gezindi. Ay ışığı geniş omuzlarından sekiyor ve pürüzsüz göğsünün yamaçlarından aşağı dökülüyordu. Bakışlarım kalça kemiğinden aşağıya, uyluğunun ve dizinin etrafından dolanan ve ayak bileğinde aniden sona eren yırtık, kızgın yara izini takip etti. Ama ereksiyonu... mükemmeldi... uzun ve kalındı ve düz karnına doğru ilerliyordu. Bir anda vücudumdaki bütün kanlar belimin altında toplandı. Bakışlarım yüzüne döndüğünde, göz kapaklarının yarıya kadar indiğini ve gözlerinin açlıkla parladığını gördüm.

"Nereden biliyorsun?" diye sordum. Başını yana eğerek dudaklarını büktü. Aslında ben kesin bir sonuçtum. Gözlerimi devirdim, ondan çok kendime.

"Buraya gel," diye mırıldandı, Amerikan aksanı bir emir vermesine rağmen sesinin rahat ve mütevazı çıkmasını sağlıyordu. Zihnim yenilgiyi kabul etmeye hazır olmadan çok önce bedenim ne istediğini biliyordu. Ayaklarım tereddüt etmeden itaat etti ve beni ona taşıdı. Yavaşça uzandı, ön kolumu kavradı ve beni çıplak bedenine doğru çekti: sıcaklık, şehvet ve keten geceliğimin önünü ıslatan su. Meme uçları ıslak kumaşın verdiği aşındırıcı hisle büzüşürken, geri kalan her yerim onun seksi karnına baskı yaparken beklentiyle uğulduyordu. Tüm sıcaklık ve sertlik. Bunu hissedince nefesim kesildi.

Yumuşak dudakları yüzüme inerken yüzümü tuttu, ben ona izin verene kadar ileri geri fırçaladı, aynı ölçüde ona katılmam için beni kızdırdı. Ben de

hiç böyle öpülmemiştii. Sanki zamanın hiçbir anlamı yoktu ve öpüşmek için öpüşmenin kendisinden başka bir neden yoktu. Tembel, zengin öpücükler. Aleksander için her tensel eylem başka bir şey için, daha fazlası için bir araçtı; beceri, istediğini elde etmek için bir araçtı. Sebastian ile her şehvetli an askıya alınmıştı, başı ya da sonu yoktu, bu da beni ona sahip olmak için daha da sabırsız yapıyordu.

"Bunu istedim..." diye fısıldadı, dudakları tenimde sesini hissedebileceğim kadar yakınımda geziniyordu. "Çok uzun zamandır."

Hilalin aydınlattığı kehribar rengi gözlerine baktığımda, şehvetten çok daha fazlasını gördüm. Ondan bolca vardı ama sanki gerçekten orada olmaktan bir adım uzaktaymış gibi, fark edilebilir bir temkinlilik de vardı.

Parmak uçları yüzümün hatlarını çizdi: burnumun köprüsü, elmacık kemiklerim, kaşlarım. "Çok güzel," diye mırıldandı. Başparmağı alt dudağımın dolgunluğunu okşadı, giriş arıyordu. Dudaklarım onu karşılamak için aralandı. Onu emdiğimde burun deliklerinin alevlenmesini izledim. Sonra sertçe ısırdım.

"Tanrım." Dizginlenemez bir tutku patlamasıyla dudakları dudaklarıma yapıştı ve ona teslim olmam için ısrar etti.

Acı gerçek şu ki, başından beri kontrol inkar edilemez bir şekilde ondaydı. Onun erotik cazibesinin akılsız bir kölesi olarak dilediği gibi davranıyordum. Ve ben yorulmuştum... çok yorulmuştum, iyi olmaktan yorulmuştum, güçlü olmaktan yorulmuştum, savunmacı olmaktan yorulmuştum. Beni almasını istiyordum. Her şeyi ona bırakmak istiyordum. Pürüzsüz göğsüne uzandım ve elimi kalbinin üzerinde tuttu. Elimi kendi eliyle kapatarak yavaşça aşağıya, sert kaslarının üzerinden, karnının çıkıntılarından ve ereksiyonunun pürüzsüz sıcaklığından geçirdi.

"Adımı söyle."

Güzel seksi avucumun içinde titreşiyordu. Sıkıca büyüüne kapılıp fısıldadım, "Sebastian."

Beni sert sütunda yukarı ve aşağı yönlendirdi. Çevresi etkileyiciydi, biraz fazla etkileyiciydi. Vücudumun ona nasıl uyum sağlayacağını merak etmeye başladığımda içimi bir huzursuzluk kapladı.

"Güven bana." Kavrayışım sıkılaştığında keskin bir nefes verdi. Ona güveniyor muydum? Açıklanamaz bir şekilde, güveniyordum. Diğer eli belime dolandı ve arka tarafıma doğru indi, okşadı, sevdi. Gözleri irileşti. "İç çamaşırı yok mu?"

Başımı salladım, onu buraya kadar takip etmeden önce kendimi onun düşüncesine kaptırdığımı itiraf etmekten utanıyordum. Bilmiş bir gülümsemenin izi şehvetli ağzına dokundu. Başparmağım şişmiş tepesini okşadı, ön sperm kadifemsi yarı boyunca yayılırken, diğer elim kesesinin ağırlığını kavradı ve nazikçe sıktı. Alnı çatıldı ve çenesindeki kaslar zonkladı.

"Dur. Çok yaklaştım," diye mırıldandı, parmaklarımı çözüp avucumu öperken sesi gerilmişti.

Kontrolü ele alarak büyük bir kayanın düz yüzeyine oturdu ve beni açılmış bacaklarının arasına çekerek kalçalarımı sahiplenici bir şekilde kavradı. Ağzı geceliğimin ıslak kumaşını iten sıkı, pembe meme ucunu bulduğunda parmaklarım ipeksi saçlarında dolaşıyordu. Sertçe emmeden önce dilinin sıcaklığını, dişlerinin sıyrıklarını hissedebiliyordum. Uyluklarımın tepesine pürüzlü bir enerji patlaması vurdu ve ayak parmaklarım kıvrıldı.

Geceliğimin eteğinden tutup başımın üzerinden çekerek beni tamamen onun şehvet dolu bakışlarına maruz bıraktığında bunu fark etmedim bile. Gecenin örtüsünün beni gevşeteceğini düşünmüştüm. Ama öyle olmadı. Alçakgönüllülük bir kalp atışında geri döndü. Hemen kendime geldim ve küçük göğüslerimi ellerimin arasına sakladım. Biri beni çıplak görmeyeli yıllar olmuştu.

"Yapma," dedi, gözlerim onunkilerle buluştuğunda. "Benim zevkimi elimden alma."

Onun zevki mi? Ona istediği her şeyi verirdim. Bir bakışıyla beni köleleştirebilecek güce sahipti. Ellerimi indirdim ve beni daha yakına çekti, becerikli parmakları bacaklarımın arasındaki kayganlığı bulurken göğüslerime yumuşak öpücükler kondurdu. Benimle oynarken tırnaklarım omuzlarına batıyor, bacaklarım bükülme tehlikesi geçirene kadar derinden okşuyordu.

"Tanrım, ıslanmışsın," diye mırıldandı. "Söyle, beni istediğini söyle," diye emretti.

Hemen cevap vermediğimde, ağzı göğüslerimle ziyafet çekerek vücudumu bana karşı çevirdi.

"Evet."

"Evet, ne?" Parmakları hareketsiz kaldı ve ben neredeyse miyavladım.

"Evet, seni istiyorum," dedim sabırsızlıkla ve parmakları merhametle kötücül saldırılarına devam etti.

"Yalvar bana." Başka bir emir. Sinirlenmem gerekirdi ama umursamayacak kadar tahrik olmuşum.

"Sana yalvarıyorum, Sebastian. Lütfen. Seni istiyorum, seni istediğimi

biliyorsun."

"Sadece ben. Anladın mı?"

Sanki biri karşılaştırmaya başlayabilirmiş gibi. "Evet! Evet!"

Hızla cinsel bir delilik durumuna düşüyordum -eğer böyle bir şey varsa- ihtiyaçtan titriyor, şehvetten kör oluyordum. Beni parçalanmanın eşiğine getiren orkestra ritminde tatlı ağzıyla meme uçlarımı okşadı, alay etti, çekiştirdi. Becerikli parmaklarını çektiğinde, "Hayır!" diye bağırdığımı duydum.

Beni kayanın üzerine yerleştirdi. Düşünmeye vakit bulamadan tatlı ağzı yine üzerimdeydi, nabzımı nazikçe çekiştiriyor, sıcak diliyle beni okşuyordu. İçimden yoğun bir zevk çılgılığı yükseldi ve tenimin her santiminde bir ter perdesi oluştu. Zevk ve acı arasında gidip gelirken, parçalanmanın eşiğine gelmiştim.

Vücudumdaki her kas gerilirken, "Henüz gelme," diye emretme cüretini gösterdi. Bu bir öneri olmamasına rağmen sesi nazikti. Umutsuzca onu memnun etmek istiyordum, bu yüzden dikkatimi dağıtmak için yanağımın içini ısırarak onunla savaştım.

"Diz çok." Birdenbire sağlam bir zeminde duruyordum. Gömleği aşağıya sıyrıldı ve tereddüt etmeden kendimi onun önüne bıraktım. Sünnetliydi - ne kadar Amerikan. Erkekliğinin kusursuzluğu büyüleyiciydi; ona tapmak için sabırsızlanıyordum. Bana yaptığı gibi ona da aklını kaybettirmek istiyordum.

Tabanı sıkıca kavradım ve hızlı bir nefes alma sesi duydum. Kalçalarındaki kaslar taşa dönüştü. Tadı temizdi, bir parça sabun ve kendine özgü erkek kokusu vardı. Hassas ucunu kuvvetlice emmeye başladım, elim bileğimi hafifçe çevirerek aşağı yukarı hareket ederken dişlerimle hafifçe kazıyordum. Saçlarımı öylesine nazikçe okşadı ki, bu onun üstün kontrolünün bir göstergesiydi. Nefes alış veriş sertleşti, düzensizleşti. Dilimi frenuluma bastırdım ve çenesi kilitlendi, kaşları konsantrasyon içinde birbirine kenetlendi. Derin bir hamleyle boğazımın arkasına çarptı ve gözlerim yaşardı.

"Teşekkür ederim," dedi o kadar yumuşak bir sesle ki neredeyse duymayacaktım.

Başını arkaya atmıştı, gözleri kapalıydı, yüzünde saf bir coşku ifadesi vardı. İnlediğinde bir zafer dalgası hissettim; bu, tutku içinde sessiz bir adamdı. Birdenbire iki kolumu birden kavradı ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni yukarı çekti.

"Senin içinde olmalıyım," diye talep etti, kabaca nefes alarak. Sonra da beni morartıcı bir öpücükle cezalandırdı. Ne için cezalandırdı? Kontrolünü elinden aldığım için mi? Alt dudağını ısırdım ve kan aktı. İrkilerek geri çekildi, başparmağıyla kanı sildi ve inceledi. Yüz ifadesi anında değişti. Yırtıcı bir gülümseme yüzünü böldü ve etrafındaki hava bir yük ile çatırdadı. Baş edemeyeceğim kadar deneyimsiz olduğum bir şeyi serbest bırakmış olabileceğimin farkında olarak geri adım attım.

Bacaklarımın arkasında kayanın serin sıyrıklarını hissettim, arkama yaslandığımda kürek kemiklerim pürüzlü yüzeye sürtünüyordu. Ağırlığını kaslı kollarına vererek eğildi ve beni tutkuyla öptü, kalçalarımı kendine doğru kaldırdı ve pozisyon aldı. Beklenti heyecan vericiydi. Bacaklarımı beline dolayarak kendimi ona bağladım. İstilasını hissetmeden önce durdu ve anlamadığım, kavrayamadığım bir ifadeyle gözlerimin içine baktı. An genişledi, anlamla doldu. İçime gömülürken bakışları benimkileri tuttu, erkekliğinin kalın kayışı daha fazla dayanamayana kadar içimi doldurdu.

"Tanrım... bana alışmalısın," dedi, zar zor anlayabildiğim bir dizi geveleyerek.

Vücudum yavaşça onunkine teslim oldu, uzun süren yoksunluktan dolayı alışkın değildim, yine de dayanılmaz derecede iyi hissettiriyordu - her santimini. Benimle acımasızca alay ediyor, her seferinde daha derine sallanıyor, neredeyse tamamen geri çekiliyordu. Arka tarafını tuttum, kısa tırnaklarım pürüzsüz tenine battı ve onu daha yakına çektim. Başını sallayarak beni reddetti. Sonra, tam hayal kırıklığı gözyaşları dökmek üzereyken, beni ayağa kaldırdı ve arkamı döndürdü.

"Lanet ellerini o kayanın üzerine koy ve sakın kıpırdatma."

Sesinde heyecandan tüylerimi diken diken eden sert bir ton vardı. Sıcak bedeni beni arkamdan sardı ve sahiplenici elleri beni sıkıca kavradı. Etrafıma uzanarak yumuşak buklelerimi eledi ve onun için acı çektiğim yerlerime dokundu. Onun ellerinde çözüldüm, bedenim artık bana ait değildi.

"İstediğin bu mu?" Bu soru bir cevap gerektirmiyordu. Kalçalarını hızla itti ve sabit tutarak boğazımdan bir tatmin çılgılığı kopardı. Uzun saçlarım elinin etrafına dolandı, kulağımın yakınında nefesinin sıcaklığını hissedene kadar başımı geriye çekti. "Öyle mi?" diye baştan çıkarıcı bir fısıltıyla tekrarladı, sonra boğazımı yaladı ve dişlerini boynumun kıvrımına geçirdi.

"Evet!"

Sonuna kadar geri çekilerek bu kez yavaşça içime girdi. Becerikli parmaklarının uçları, tecrübeden gelen bir ustalıkla, kesin bir şekilde beni okşadı. Şu anki halimle bile fark etmediğim bir şey vardı. Kasılmıştım, serbest kalmak için çaresizce çırpınıyordum ama o bunu benden uzak tutuyordu, sadece ulaşamayacağım bir yerde. Ve sonra fısıltıyla söylediği sözler hazzın sürüklenişine ulaştı.

"Artık gelebilirsin, Vera."

Neye ihtiyacım olduğunu benden daha iyi bildiğinden, güçlü bedenini sert ve derin bir şekilde içime soktu, köküne kadar gömdü. Beni paramparça etti, orgazm o kadar yoğunlu ki gözyaşlarımı geri itmek için defalarca göz kırptım. Sert bir nefes vererek parmaklarını kalçalarımaya geçirdi ve dışarı çekti, boşalması belime döküldü.

O beni sıkıca tutarken ben onun kollarında halsizdim, ikimiz de sessizdik. Sadece ağır nefes alış verişlerimizin sesi havayı dolduruyordu. Boynumun yan tarafını öptü ve yanağını omzuma koydu. Kendimi hiç hissetmediğim kadar huzurlu bir şekilde ona yaslandım.

Uzun bir süre öylece durduk, ta ki bana dönüp beni tedirgin eden bir ciddiyetle gözlerimi arayana kadar. Ne arıyordu acaba? Sıkıntı belirtileri mi? Duygusal ve fiziksel olarak doğru düşünemeyecek kadar bitkin düşmüştüm.

"Hadi gel." Sesi yumuşamış olmasına rağmen başka bir talep. Elimi tutarak beni göle çekti ve sevişmelerinin kanıtlarını üzerimden öyle bir şefkatle temizlemeye başladı ki nefes almakta zorlandım, göğsümün üzerine aniden ağır bir yük oturdu. Kayanın sırtımda açtığı sert çiziklerin izini sürdüğünü hissettim. "Acıyor mu?" diye mırıldandı.

"Hayır," diye cevap verdim, omzumun üzerinden bakışlarını karşılayarak. "İyi hissettiriyor." Çünkü öyleydi. Kendimi canlı hissediyordum, bedenime demir atmıştım.

"Odama geri geliyorsun."

İnanamayarak göz kırptım. "Aklını mı kaçırdın sen? Bir ev dolusu insan var, birileri bizi görebilir."

Zevkten dört köşe olmuş bir adamın rahat ve doygun bakışı kayboldu. Yerine buyurgan bir kaş çatma geldi. Elimi tuttu. Direnmeye çalıştım ama sıkıca tuttu ve dudaklarına götürdü. Avucumu, her parmağımın boğumunu öperken ve başparmağımı ısırırken gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. İçimi çekti, sıcaklık tekrar belime yaklaşırken bacaklarım titriyordu.

"Ya benim odama dönersin ya da ben senin peşinden gelirim. Ve Vera, sana söz veriyorum, sessiz olmayacağım."

On Beşinci Bölüm

Ofisinin Fransız kapılarından gizlice girdik, amatör hırsızlar gibi koridorlarda dikkatle ilerledik. Yatak odasına adım attığımda, ne yaptığımızı, neyi başlattığımızı anlamaya başladım. Arkamı döndüğümde onu kapalı yatak odasının kapısına yaslanmış, kollarını arkasında kavuşturmuş, omuzlarının ve göğsünün tüm gelişmiş kaslarını ürkütücü bir şekilde ortaya çıkarmış halde buldum. Ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi ve gözleri şehvetli bir somurtkanlıkla kapandı.

Tanrım, sen... çok güzelsin.

"Gergin görünüyorsun. Tereddütlerin mi var?" diye sordu, sesinde kuru bir eğlence vardı.

"İkinci, üçüncü, dördüncü. Olmamalıyım--"

Kapıyı itti ve iki adımda bana ulaştı. Beni yerden kolaylıkla kaldırdı, göğsünün katı kütlesine sıkıca tuttu ve güzel yüzünü boynumun kıvrımına sakladı. Zor nefes alıyordu. "Hiçbir şey bana bu kadar doğru gelmemişti."

Vücudum yavaşça aşağı doğru kaymaya başladı ve her bir kabarıklığı ve kıvrımı ortaya çıktı ve atletik pantolonunu çadırlayan etkileyici ereksiyona süründü. Başımı kavradı ve beni daha tutkulu öpücükleri için yerinde tuttu, beni vücudu ve ağzıyla nasıl hissettiğine ikna etmeye çalıştı. Şehvetten sersemlemiş bir halde, çok hırpalanmış geceliğimi tutup başımın üzerinden kaldırdığını fark etmedim bile. Beni yatağa doğru çekerken itiraz etmeden onu takip ettim. Ama oturduğunda ve donuk gözleri her şeyi tüketen bir açlıkla çıplaklığımın üzerinde gezindiğinde, kendi bilincimle kaskatı kesildim. Kendimi savunmasız, onun merhametine kalmış hissediyordum. Tüm kartlar onun elindeydi ve ben de onu göle kadar takip ettiğimde kendimi bu gezintiye katılmış ilan etmiştim.

"Lütfen ışıkları kapatın."

Bakışları benimkilere döndü ve rahatsızlığımı ölçtü. "Neden benden utanıyorsun? Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim. Sana sonsuza kadar bakabilirim."

İşte oradaydı... mutlak gerçek, gözlerinde açıkça parlıyordu. Ve konuşma yeteneğimi elimden aldı. Bu adam için gezegeni saracak kadar kadın sıraya girmişti. Beni seçmesi saçma görünüyordu. Çekici olduğumu biliyorum ama aynı zamanda özel bir tipim. Klasik olarak güzel sayılamayacak kadar zayıf, iri gözlü ve dudaklı (kiloma bağlı olarak bazen çok iri). Yani eğer biri bu 'görünüŧü' seviyorsa, o zaman ben sizin tipinizim. Eğer değilse, o zaman Sahra'nın Amazon'a olan uzaklığı kadar çekicilikten uzağım demektir.

Kalçalarımı kavradı ve beni bacaklarının arasına çekti. Ama beni öpmek yerine gözlerini kapattı ve yanağını göğsüme, kalbimin üzerine koydu. Bu beni şok etti. Ne yapacağımı bilemeden kollarım havada asılı bir şekilde öylece durdum. Ondandır fokur fokur kaynayan, hiçbir şeyi esir almayan bir sekse hazırdım. Ama bu şefkat damarı... Nereden geldiğini bilmiyordum. Midemde bir bıçaklanma hissi ve kalbimin yanında donuk bir ağrı vardı. Kollarımı ona doladım. Bir elim omurgasında aşağı yukarı gezinirken diğere elim saçlarını hafifçe kazıdı. Beni daha sıkı sıkı ve dokunuşlarıyla ürperti.

"Seni evimin zemininde sürünürken bulduğumdan beri bunu yapmak istiyordum," dedi derin bir nefes vererek.

Gülümsemem bir türlü geçmiyordu. "Bu mu?

Gerçekten mi?" "Diğere şeylerin yanı sıra."

"Hatırladığım kadarıyla, beni 'evinizin etrafında sürünürken' bulmaktan pek memnun olmamıştınız."

"Sevgilim, seni ellerin ve dizlerin üzerinde buldum. İyi ki hava karanlıktı, yoksa tam olarak ne düşündüğümü görebilirdin." Gevşek Amerikan aksanı kadınlık organlarım üzerinde anında bir etki yarattı.

"Sebastian?"

"Hmmm."

"O gece kütüphanede olduğumu nereden bildin?"

Uzun bir duraklama. "Güller. Ama daha derin, seksi bir şey."

"Kokumu alabiliyor musun?"

"Hmmm, beni deli ediyor, çalışamıyorum, geceleri bunu düşünmekten uyuyamıyorum. Bu şey de ne böyle?"

"Vücut yağı. Sadece... vücut yağı."

Gülümsemesini tenimde hissedebiliyordum, sakalının göğsümü okşayan yumuşak gölgesini, ağzının meme ucumdaki ılık emişini. Sertçe nefes aldım. "Ağrın var mı?"

"Birazcık."

Yumuşak yorganın üzerine uzandı ve beni de kendisiyle birlikte aşağı çekti, uysal bedenim onunkinin üzerine yayıldı. O saçlarımla oynarken ben şaşkınlıkla ona bakıyordum. Kimdi bu sevecen adam? Onu hiç tanıyamamıştım. "Ne kadar oldu?" Gözleri gözlerimi ararken çenemi tuttu. Başka tarafa bakmama izin vermiyor, bana saklanacak yer bırakmıyordu. Onun için kolay okunan biriydim.

"Uzun bir süre." "Ne kadar uzun?"

"Biraz ağrım olacak kadar uzun." "Ne kadar süre?"

Otoriter aristokrat geri dönmüştü - en azından daha nazik bir versiyonuydu. Teslim olmuş bir nefes verdim. "Altı yıl." Aleksander'ı en son Brüksel trenine binip beni bir kurt sürüsünün insafına bırakmadan önce görmüştüm. Sebastian'ın elleri kürek kemiklerimin üzerinde durdu.

"Vera... kaç tane sevgilin oldu?"

Çırpındım, kollarının çelik çemberinden kaçmaya çalıştım ama o kıpırdamayan bir güçtü. "Bu ne cüret. Bu seni ilgilendirmez. Bırak beni! Bin... dört yüz elli beş! Kaç tane içtin sen?!"

Ben boşuna çırpınırken o küstahça kıkırdadı. "Sayılamayacak kadar çok ve bu benim işim. Sen benim işimsin. Ayrıca, deneyimsiz olduğunu zaten biliyorum," dedi, sesinde kendini beğenmişlik vardı. Şehvetli dudakları boğazımın narin derisine geri döndü ve ben çırpınmayı bırakana kadar beni yatıştırarak boyun eğdirdi. Açıkçası, denesem bile ona karşı koyamazdım. Tek bir dokunuş, tek bir tatlı söz ve ben onun ellerinde macun olmuşum.

Nefes nefese, "Bunu nereden biliyorsun?"

diye sordum. "Hiç kimsenin bu kadar kolay kızardığını görmemiştim."

Gözlerimi devirmeden edemedim. "Harika."

"Beni kaya gibi sertleştiriyor. Onu her gördüğümde sana ne yapmak istediğimi bilseydin, çılgılık atarak buradan kaçardın."

Cüretkârlığı beni güldürdü ve beklenti dolu bakışları benden bir itirafta bulunmamı istedi. "Bir... senden önce," diye homurdandım. Gurur duyduğum bir şey değildi - Tanrı aşkına, neredeyse otuz yaşındaydım. Belli ki yaşamam gereken epeyce şey vardı.

"Yani... Ben iki miyim?"

"Evet." Ardından gelen ağır sessizlik, bunun onu rahatsız edip etmediğini merak etmeme neden oldu.

"Onur duydum."

Tekrar başımı kaldırdım ve düşüncelerimi okuyabileceğinden korkarak her zaman kaçmama neden olan aynı derin yoğunlukla bana baktığını gördüm. Ama benden önce dudaklarımı yakaladı ve duygularım ve arzularım zihnimde savaşmayı bırakana kadar beni öptü.

"Sana ihtiyacım var," dedim neredeyse sızlanarak.

Beni itiraf etmek istediğimden daha hızlı çalıştırdı. Ta ki boşluğumu gidermesi için ona yalvarana kadar.

"Şşşt," diye fısıldadı ve vücudunun ağırlığının ve sıcaklığının sinirlerimi yatıştırmasına izin verdi. "Yavaş ol, yoksa yarın yürüyemezsin." Ses tonunda kibir yoktu, sadece şefkat ve endişe vardı. Beni sırtüstü çevirip kalçalarımı birbirinden ayırdığında gerildim, anında yeniden utandım.

"İzin ver." Bu bir rica değildi.

Herhangi bir tevazu duygusuna tutunmak imkânsızdı. İncelemesi için beni açık bir şekilde ayarladı, yalayarak tadıma baktı ve kuzeye, destansı bir ateşin büyüdüğü yere doğru ilerlerken uyluklarımın içindeki hassas deriyi kemirdi. Becerisi ve gizliliği tüm mantıklı düşüncelerimi, tüm beceriksizliğimi kovdu. Bana ziyafet çekerken kaslarım gerildi ve eğildi, daha önceki tüm ilgisinden hala hassas olan hassas yumruyu yaladı ve üfledi ve sonunda benden kalbimin duracağını düşündüğüm kadar şiddetli bir orgazm çıkardı; sınır tanımayan çılgınlığım odanın her yerinde yankılanıyor. Bir çekmecenin açılıp kapandığını, folyonun yırtılma sesini duydum. Gözlerimi açtığımda onu bacaklarını ayırmış ve cinsel organı agresif bir şekilde yukarı kalkmış halde buldum. Hayattan daha büyük görünüyordu, kararlı... aç.

Prezervatifi takarken, "Senin içinde olmam gerek," dedi.

Gerçeğin basit bir ifadesiydi. Kesin. Tıpkı oksijen ve suya olan ihtiyacı gibi. Pazarlık ya da şüphe yoktu. *Evet, evet*, zihnim sessizce yalvardı. Kendini kalçalarımın arasına yerleştirdiğinde rahat bir nefes aldım. Parçalar doğal bir şekilde yerine oturdu; paylaşmadığımız zamanlardan gelen bir aşinalık. Onun içinde erimek, tamamen yok olmak istedim. Garip bir şekilde tamamlanmış hissediyordum - garip, çünkü bir parçamın eksik olduğunu hiç fark etmemiştim. Derin bir nefes aldı ve sert bir şekilde nefes verdi, tahrik olmuş bedenim onu karşıladı.

"Seni incitmek istemiyorum."

"Yapmayacaksın," diye ona güvence verdim ve kalçalarımı iterek onu teşvik ettim.

Şehvet dolu gözleri kısa bir an için kapandı. Kalçalarını hafifçe salladı, itişlerinin gücünü yavaş yavaş artırdı. Bacaklarımı sardım

beline doladım ve onu daha derine çektim. Zevkten sarhoş olmuş gözleri beni yakından izliyor, her seğirmeyi ve iniltiyi yakalıyordu. "Gözlerini aç. Benim için boşaldığında seni görmek istiyorum," diye mırıldandı. Sevişmesinin sarhoş edici tatlılığı bunu imkânsız kılıyordu. Vücudum her titrediğinde, kendinden geçmenin eşiğinde, o sabit durdu ve beni serbest bırakmanın kenarında sıkıca sarılmış halde bıraktı. "Henüz gelme," diye emretti. Gergindim, bitkin düşmüştüm. Gözümden bir damla yaş kaçtı ve şakağımdan aşağı aktı. Beni öptü ve gözyaşımı yalayarak uzaklaştırdı. "Benim," diye fısıldadı kulağıma.

"Sebastian, lütfen."

İçime derin ve istikrarlı bir şekilde girerek beni uçurumun kenarına itti. Tarif edilemez bir zevkle parçalandım, vücudum sismik bir doruktan titriyordu. Hiç beklemediğim bir anda yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Sonra bana katıldı, şaha kalktı ve sertçe boşaldı, arka tarafının kıvrımlı kasları parmak uçlarımin altında taşa dönüştü.

"Vay anasını," dedi yüksek sesli pantolonunun arasından, "vay anasını," diye tekrarladı, şaşkınlığını boğazımın kıvrımına gömmeden önce.

Kollarımı ve bacaklarımı ona doladım, sıkıca sarıldım. Çünkü ne demek istediğini biliyordum. Bu kışkırtıcı seksten daha fazlasıydı. Bu tamamen başka bir şeydi - düşünmek istemediğim bir şey. O kadar bitkin düşmüştüm ki, o hâlâ içimdeyken neredeyse uyuyakalacaktım. Beni şefkatle öptü: göz kapaklarımı, burnumun ucunu, dudaklarımı. Çekip gittiğinde, acısı beni inletti. Ertesi gün çok daha fazla ağrıyacağımı biliyordum. Ve uyku sersemliği içinde, umurumda değildi.

Dizlerimin arkası nemliydi. Havada seks ve terin ilkel kokusu asılı duruyordu. İri ve kaslı bir vücut sırtıma bastırıyor, beni kavurucu bir sıcaklıkla dağlıyordu. *Sebastian*. Şimdi her şey aklıma geliyordu. Cinsel organı arkama yaslanmıştı ve kaslı bir kolunu belime atmıştı. Derin ve düzgün nefesinin saçlarıma değdiğini hissedebiliyordum. Yer değiştirdi ve aramızda bir milimetre bile bırakmadan beni kendine çekti.

Onunla çevriliyken hiç bu kadar iyi uyumamıştım. Ancak ev halkı uyanmadan önce odama dönmem gerekiyordu. Bileğini elime aldım ve Rolex'inin büyük yüzüne gözlerimi kısarak baktım. Lanet olası saatin kadranında hiç rakam yoktu. İri akrep ve yelkovan...

"Ne yapıyorsun?" Hâlâ uyukulu olan sesi her zamankinden daha derin ve hırıltılıydı.

"Uyumama izin verdiğine inanamıyorum." Buruşuk saçları ve rahatlamış ifadesi onu genç ve son derece seksi gösteriyordu. "Seni bir güzel benzettim," ağzının kenarı yukarı kalktı, "yapılacak en kibar şey gibi göründü."

"Bana karşı ne zaman kibar oldun ki?" Sadece takılıyordum ama yüzü düştü, aniden ciddileşti.

"Vera... Ben... bu iş bitti. Açıklamam gerekiyor." Ayağa kalkmaya çabaladığımda bana daha sıkı sarıldı, cinselliği canlandı. Kaşlarım havaya kalktı. "Kıpırdama," diye mırıldandı.

"Odama geri dönmeliyim!" Zorla fısıldadım. "Saat kaç?" Endişe beni yola çıkmak için huzursuz ediyordu. Saatini kontrol etti.

"Üç."

Sertlik kaslarımı terk etti, tedirginliğim bir anlığına yatıştı. Bacaklarımı yataktan aşağı salladım ve neredeyse anında kendimi sırtüstü yatmış, iki yüz kiloluk tahrik olmuş, sıcak kanlı bir adamın altında sıkışmış buldum. Parmakları kafatasımı kavırıyor ve ereksiyonu karnıma bastırıyordu. Yer değiştirip beni tam ihtiyacım olan yerimden vurduğunda gözlerim daldı. Yüce Tanrım... Tüm düğmelerin nerede olduğunu biliyordu. Bir gecede vücuduma hakim olmuş, onu benden daha iyi tanıyordu. Konuşmadan önce bir şeylerle boğuşmasını izledim.

"Bir pislik gibi davrandım çünkü... Bana hissettirdiklerinden hoşlanmadım."

Midem bulandı, coşku hızla azaldı. "Evet, bunu daha önce de duymuştum," dedim sesimde bir parça öfkeyle. "Kendini hizmetçiye ilgi duyarken bulmak hoşuna gitmedi. Oldukça rahatsız edici bir durum, anlıyorum."

"Hayır. Öyle değil. Vera, bana bak." Başımı çevirdim ve bakışlarını tuttum. Kuşkusuz hayal kırıklığı gözlerimde belirgindi. "Seni ilk gördüğüm andan beri istiyordum. Başlarda bu sadece fiziksel bir çekimdi. Seni tanıdıkça er ya da geç -bilmiyorum- geçip gideceğini düşündüm."

"Bırak beni," diye ısrar ettim ve boşuna onu itmeye çalıştım.

"Sessiz ol ve dinle, olmadı. Seni hiç kimseyi istemediğim kadar çok istedim." Nefesini sertçe verdi. "Ben... Ben uzak duramadım. Denedim. Yapamadım işte," diye itiraf etti, hâlâ canını sıkıyormuş gibi başını sallayarak. "Bunun için kendimden nefret ettim ve kendimi... zayıf... kontrolden çıkmış hissettirdiğin için hıncımı senden çıkardım."

Sesi kesildi. Gözlerini kaçırmadan önce bu itirafın ona neye mal olduğunu gördüm. Ancak bana döndüklerinde açıldılar ve duygularının derinliğini yansıtıyorlardı. Merak ve arzu vardı, bir umut titreşimi vardı - ama merakımı uyandıran şey yüksek dozda tedirginlikti.

"At kuyruğu çekmek gibi mi?"

Dudakları kıpırdadı. "Onun gibi bir şey... Özür dilerim," dedi usulca, saçlarını geriye doğru okşayarak. "Baştan başlayabilir miyiz?"

Bana bu şekilde bakmaya devam ederse onu her konuda affedebilirdim. "Evet," diye cevap verdim, boğazımdaki yumruyu iterek.

Gözleri parladı ve kalbimin bir yerinde bir nokta sızladı. Onu mutlu görmek hoşuma gidiyordu. Onu mutlu etmek istiyordum... ve bu beni ölümüne korkutuyordu.

"Gitmem gerek," diye fısıldadım.

Beni tekrar tekrar öpmeden önce "Tamam, sadece bir şey daha" diye mırıldandı.

---

* * *

Yüksek sesle esneyerek başımı kaldırdım ve Bayan Arnaud'nun iri gözlerinin ilgiyle bana dikilmiş olduğunu gördüm. Elim beşamel sosu karıştırırken hareketsiz kaldı.

"Yeterince uyuyor musun, tatlım?"

"Evet, madam, belki de okumam gerekenden biraz daha geç okudum" diye cevap verirken gülümsemem sıkıydı. *Tanrı beni affetsin*. Bir şimşegin beni olduğum yere çakmasını bekliyordum. Cevabımdan tatmin olmuş gibi görünerek döndü ve buzdolabını karıştırdı.

Bir süre sonra Sebastian mutfığa girdi ve ben iki şey fark ettim. Bir: Bayan Arnaud bana yaptığı meraklı teftişin aynısını ona da yapmıştı. İkincisi: Adam bir kış esintisi kadar taze görünüyordu. Bu tamamen haksızlıktı. Beyaz bir tişört ve kot pantolon giymiş, saçlarının yanlardan kıvrılmasına neden olan, kenarında S harfi bulunan bir beyzbol şapkası takmıştı ve parlak gözlerinde büyük dozda bir yaramazlık vardı. Etrafındaki hava hafif ve rahattı. Bunun için mutluydum. O her zaman çok ciddiydi.

Yanımdan geçerken bana sürtündüğünü hissettim ve kaşlarım havaya kalktı. Azarlayıcı bakışım bana sadece şakacı bir bakış kazandırdı. Bu tehlikeli bir şeydi.

Bayan Arnaud'nun kafası hâlâ buzdolabına gömülü olsa da, neyse ki farkında değildi.

"Bu kadar ilginç olan ne okuyordun?" diye sordu alaycı bir ses tonuyla.

Şu anda sana son ayinini okumak istiyorum, diye karşılık verdim ters ters bakarak. İmkânsız adam bana göz kırptı. Alt dudağımlı ısırarak, aşağıda kalmayı reddeden bir gülümsemeyi okula gönderdim. Sonunda tereyağını bulan Bayan Arnaud döndü ve sıcak bir ilgiyle cevabımı bekledi.

"*Hımm, Bin Yıllık Yalnızlık, yani Yüz Yıllık Yalnızlık,*" diye mırıldandım, kızarak. *Dün geceden önce kesinlikle bin yıl gibi hissetmişim,* diye düşündüm.

"Gerçekten mi?" diye sordu Oscar adaylığına yakışır bir masumiyetle. Sorusunu derhal bir başka uyarı bakışıyla yanıtladım. "Ben *Kolera Günlerinde Aşk'ı* tercih ederim," diye devam etti yılmadan. Sonra dikkatini Bayan Arnaud'ya yönelterek sordu: "Çocukları balık tutmak için göle götürüyorum, Marianne. Lütfen içecek ve sandviç hazırlar mısınız?"

"*Bien sûr,* Vera'yı öğlen saatlerinde aşağı gönderirim?"

Sebastian'ın yüzü mükemmel, beyaz bir sırtışla ikiye ayrıldı. "Mükemmel. Bu sabah Ben aradı. Bir süreliğine kalmaya gelecekmiş. Bu gece burada olur."

"Onun için diğer misafirlerden uzakta bir oda hazırlayacağım."

Bayan Arnaud'ya teşekkür ettikten ve bana müstehcen bir bakış attıktan sonra kapıdan çıktı. Çok yakından incelenmekten korkarak hemen işe koyuldum. Sır saklamakta hiçbir zaman iyi olmadım ve Marianne Arnaud'nun tatlı dış görünüşünün altında ölümcül bir zekâ gizliydi. Tüm enerjimi Charlotte'un daha önce getirdiği yumurtaları yıkamaya yönelttim, kabuklarına yapışan tüm tüylerin çıkarıldığından emin olmak için onları titizlikle inceledim. İşe yarıyor gibiydi. Krep için malzemeleri karıştırmaya geri döndü.

"Bayan Arnaud, Ben kim ve neden diğer konuklardan uzakta bir odaya ihtiyacı var?" Hazırlıksız bir şekilde sordum.

"Sebastian'ın çok sevdiği bir arkadaşı," diye cevap verdi. Ona ilk ismiyle hitap etmesi dikkatimi çekti. Garip bir durum. "Zavallı, zavallı çocuğun gece korkuları var. Oldukça gürültücü olabiliyor. Her zaman herkesten uzak bir oda ister. Sanırım bu onu utandırıyor. Amerikan ordusundaydı."

"Ne kadar korkunç, sadece hayal edebiliyorum."

"Vera, onun seni üzmesine izin vermemelisin."

Tabii ki, hiçbir şey gözünden kaçmadı. "Bunu yapmak için bir yeteneği var."

"Karısının ölümünden beri eskisi gibi değil. Duygularını nasıl yöneteceğini çok iyi bilmiyor."

Sanırım birbirimizden nefret ettiğimizi düşünmesi daha iyiydi. İçimi bir suçluluk duygusu kapladı. Yine de bana bilmek için yanıp tutuştuğum şeyleri sorma fırsatı vermişti, ben de bundan yararlandım.

"Nasıl biriydi?"

"Çok güzeldi." Bakışlarını mutfak penceresinden dışarı çevirdi. Düşünceli bir şekilde ekledi, "Biraz kırılğan ama tatlıydı. Kazadan sadece bir ay önce evlenmişlerdi... Adam yıkılmıştı." Duraklama anında kaşları çatıldı. "Tamamen iyileşebileceğinden emin değilim."

Bir gecede içimde açan kırılğan neşe tomurcuğu soldu ve asma üzerinde öldü. Kalbim donuk bir acıyla zonkluyordu. Her nasılsa, kuruntulu zihnimde, onun ölmüş güzel karısına hâlâ aşık olduğunu düşünmeyi bırakmıştım. Bunu tamamen unutmuştum. Ne aptalım. Bunu duymaya ihtiyacım vardı, her gün kendime bunun sadece seksle ilgili olduğunu hatırlatmam gerekiyordu.

"Kolay bir çocukluk geçirdiği de söylenemez," diye ekledi. "Bir kalp ancak bu kadarını kaldırabilir."

Sesi beni şimdiki zamana geri döndürdü. "Ne kadar kötü olabilir ki? Lüksün kucağında büyüdü," diye cevap verdim, kastettiğimden biraz daha sert bir şekilde.

Konuşmadan önce yüzümü dikkatle inceledi. "Chérie, bir sarayda büyümek seni sefaletten korumaz."

"Ne demek istiyorsun?" Mırıldandım.

"Annesi asla çocuk sahibi olmaması gereken türden bir kadın. Eminim fark etmişsinizdir. Hamile kalmadan önce boşanmaya doğru gidiyorlardı. Her neyse, çocuğu babasına karşı kullandı. İşler oldukça çirkinleşti, bunu bizzat gördüm."

"Nasıl?" Kalbim aniden kulaklarımda çarpmaya başladı ve boğazım kelimeyi çıkarmak için zorlandı.

"Küçük bir çocuğun, babasının önünde rol yapmadığı sürece annesinden zerre kadar sevgi ya da şefkat görmediğini hayal edin. Çocuk biliyordu -her zaman zeki ve duyarlıydı- biliyordu," diye fısıltıyla bitirdi. Sözleri havada asılı kalırken dikkati karıştırmakta olduğu hamura döndü.

Birlikte büyüdüğüm sevgi ve şefkati düşündüm. Hiç şüphe yok. Her zaman mevcuttu. Sevgiye boğulmuştum. Ne olabilirdi ki

Bir çocuğun hiç istenmediğini, sevilmediğini hissetmesi nasıl bir şeydir? Rahat olmadığım duygular kalbimden dışarı sızmaya başladı. Onları durdurmaya çalıştım ama bu, kurşun yarasına parmak basmak gibiydi - yarardan çok zarar verdi. Zaten bu adamı sevme konusunda ciddi bir tehlike içindeydim. Ve buna izin veremezdim.

* * *

Öğle saatlerinde golf arabasını göle doğru sürdüm. Uzun bir kano suyun üzerinde sallanıyordu. Çok fazla konuşan ve yeterince balık tutmayan adamlarla doluydu - muhtemelen balıkların çoğunu gölün diğer tarafına kaçırmışlardı. Diğer kıyıdaıdı. Sebastian beni bekliyordu. Yakışıklı yüzünde şakacı bir gülümsemeyle yaklaşmasını izlerken kalbim küt küt atıyordu. Golf arabasını park ettim ve yiyecek ve içecek sepetlerini boşaltmaya başladım. Onun gözleriyle karşılaşamazdım. Üzerimde çok fazla güçleri vardı.

"Hey, sorun ne?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Bir şey yok. Affedersiniz, bu arabayı boşaltmam gerekiyor."

"Yardım edeyim," diye mırıldanarak elimden bir sepet aldı. Birlikte, gölgesinde sandalyelerin ve piknik masasının bulunduğu dev bir meşeye doğru yürüdük. "Neden bana bakmıyorsun?"

Kafamı kaldırdım, yüzüm bomboştu. "Meşgulüm. Yapacak işlerim var." Arkamı dönmeden önce gözlerinde bir acı parıltısı yakaladığımı sandım ama belki de hayal görüyordum.

Hızlıca çalışarak yiyecekleri ve buzlu içecek kaplarını yerleştirirken aramızda garip bir sessizlik anı uzadı. Bir kenarda durmuş, sanki çözülmesi gereken bir tutarsızlık olan bilançolarından biriymişim gibi beni inceliyordu. Onu görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Masayı hazırlamayı bitirdiğimde, elini geri çekip omzunun üzerinden bakmadan önce bana uzandı ve neredeyse dokunacaktı. İkimiz de kanoyu karaya iten adamları izlemek için döndük.

"Bu gece odama gel." Sesi tatlı ve yalvarır gibiydi. Onun için acı çekmeme neden oldu.

"Hayır, yapamam," diye fısıldadım.

İç çektiğini duydum. Etrafını saran ağır hava geri gelmişti. Bunu hissedebiliyordum. Bir süre sonra uzaklaştı. Geri çekilen sırtına baktım ve içimden bir sesle

Peşinden koşup kendimi onun kollarına atmak için güçlü bir dürtü. Böylesi daha iyiydi. Kendimi duygusal olarak mümkün olduğunca uzak tutmalıydım.

On Altıncı Bölüm

Bir kartpostal gün batımı gökyüzünü renk cümbüşüne çevirdi. Cerulean'den parlak menekşeye. Eflatundan kadmiyum turuncusuna. Kapının taş sütununa yaslandım ve dalgın dalgın ufka baktım. Doğa Ana'nın sergilediği büyüleyici gösterinin tadını bile çıkaramıyordum, düşüncelere dalmıştım. Bayan Arnaud'nun anlattıkları dengemi bozmuştu. Şimdi keşke sormasaydım diyorum. Daha bir gün olmuştu ve işler çoktan karışmıştı. Karmaşıklıktan nefret ederdim, karmaşıklık dağınıklık demektir.

Siyah bir Mercedes sedan yaklaştı ve ön girişe yanaştı. Yolcu şoföre birkaç banknot uzattı, kapıyı açtı ve iri gövdesini arabanın arkasından dışarı çıkardı. Ayağa kalktığı anda Sebastian kadar uzun boylu değildi ve daha iri kaslıydı. Etrafında biraz tehlikeli bir hava vardı; bunu uzaktan bile hissedebiliydiniz. Hızlı bir değerlendirme yakışıklı olduğunu ortaya çıkardı: düz bir burun, sağlam bir çene, etkili bir şekilde kısa kesilmiş siyah saçlar. Her iki kolunda da bileklerinden başlayan ve gri tişörtünün kısa kollarının altında kaybolan dövmelemler vardı. Kesinlikle bankanın diğer müşterilerine benzemiyordu.

Giysi çantasını omzunda tutarak merdivenleri onun boyundaki bir adama göre oldukça zarif bir şekilde koşarak çıktı. Yavaş ve yumuşak bir şekilde hareket ediyordu ve içimden bir ses bu durgun hareketlerin arkasında güçlü bir kuvvet olduğunu söylüyordu. Tam o sırada gözleri alışılmadık bir renk aldı; kenarları gümüşü mavi-yeşil olan soluk dumanlı bir gri. Mavi ladin çamının rengi. Bakmadan duramadım. Güneşten bronzlaşmış teninde bu etki şok ediciydi. Belli ki kadınların kendisine bu şekilde tepki vermesine alışkındı çünkü şehvetli dudakları bilmiş bir gülümsemeye dönüştü, zayıf yanaklarındaki iki gamze de konuyu daha da belirginleştirdi.

"Merhaba, ben Ben Winters," dedi yumuşak ve derin bir baritonla. Kolunu ittim ve dik durdum.

"Merhaba. Bay Horn bu akşam geleceğinizi söyledi."

Beni içeri kadar takip ederken daha iyi duyabilmek için başını eğdi. "Sunuvabit nerede... Yani çalışma odasında mı h a n ı m e f e n d i ?" diye sordu.

büyüleyici bir şekilde pişmanlık duymayan bir ifade. Bay Winters bir kadın katiliydi. Bunu anlamak için daha fazlasını görmeme ya da duymama gerek yoktu. Koridorun aşağısında bir yerden bir ses bana seslendi.

"Vera, nereye kaçıyorsun?" Kıs kıs gülen ses yaklaştı. "Birlikte bir köşeye saklanacağın Daniel mı? Ah, Daniel," diye alay etti. Kıs kıs gülen sesin sahibiyle yüzleşmek için döndüm. Charlotte elleri kalçalarında, yanımdaki kişiyle dalga geçmeye hazır bir şekilde yürüdü. Sonra Bay Winters arkasını döndü.

Sanki biri bir videonun duraklatma düğmesine basmış gibi birbirlerinin önünde durdular. Bir kahkahayı bastırdım. Charlotte'un yüzünde şaşkın bir ifade donup kalmıştı. Onu daha önce hiç suskun görmemiştim, bunun mümkün olabileceğini bile düşünmemiştim.

Öte yandan Bay Winters, buzdan bir heykelin harika bir taklidini yapıyordu. Tek yaşam belirtisi, keskin elmacık kemiklerinde görülen pembe parıltıydı.

"Charlotte, bu Bay Ben Winters. Bay Horn'un misafiri."

Cırcır böcekleri. Ta ki Sebastian'ın çalışma odasının kapısı açılıp dışarı çıkana kadar. Gözleri benden Ben'e ve Charlotte'a kaydı.

"Ben?" Sebastian'ın sesi büyüü bozdu. Bay Winters arkasını döndü ve iki adam birbirlerinin sırtına yüksek sesle vurarak kucaklaştı.

Bunu yaparken nasıl kemiklerini kırmadılar? İnsanların sevgiyle karıştırdıkları şeyler inanılmaz. Vuruşlar nihayet durduğunda Sebastian kolunu Bay Winters'a doladı ve yüzünü bana döndü. Yüzünde parlak bir gülümseme belirdi. Karşılığında dizlerimin bağı çözüldü. Böyle gülümsediğinde yüzü muhteşemliğin yepyeni bir seviyesine dönüşüyordu.

"Vera, bu benim en iyi arkadaşım Ben," diye neşeyle duyurdu ve konuşurken zavallı Bay Winters'ın göğsüne bir tokat attı.

"Tek arkadaşın demek istiyorsun," diye sırttı Bay Winters.

Odada batı yarımküreyi beslemeye yetecek kadar testosteron vardı, görmezden gelmek imkansızdı. Ve aralarındaki tezat ilgi çekiciydi. Bay Winters hâlâ bir Amerikalının rahat ve kaba tavırlarına sahipti, yakışıklılığı sert ve çiğdi, Sebastian ise tüm bunları katı, ölümcül bir erkeksi zarafete dönüştürmüştü. Bay Winters kolay gülümsüyor ve açık bir cazibeye sahipti. Sebastian ise herkesle arasına mesafe koyuyor, kadınların ilgisini hiçbir şekilde hoş karşılamıyordu. Yine de çarpıcı cephelerinin altında ortak bir erdem vardı - her iki adam da kim oldukları konusunda son derece rahattı.

Köyün aptalı gibi sııttım. "Tanıştığımıza memnun oldum, efendim." İri eli benimkini kavradı. "Bana Ben de, lütfen."

Charlotte'un yüzünde hâlâ o geyik bakışı vardı. Garip bir sessizlik anından sonra, "Charlotte'u tanıştıırabilir miyim?" diye tekrarladım.

Charlotte'un elini tutup sıkarken Bay Winters'ın yüzü ciddileşti. Sebastian'a baktım ve yüzünde şaşkın bir ifade buldum. Gözleri benimkilerle buluştuğunda ne düşüneceğimi bilemeyerek omuz silktim.

"Haydi, Ben. Konuşacak çok şeyimiz var."

Charlotte'un dirseğinden tutarak onu mutfağa doğru yönlendirdim.

A r k a m d a , Bay Winters'ın derin baritonunu fısıltıya indirmeye çalıştığını duyabiliyordum. "Tanrım H, burada nasıl sürekli sert bir sesle dolaşıyorsun--" Omzumun üzerinden baktım ve Bay Winters beni izlerken yakaladı. Kaşlarını hafifçe kaldırarak, "Boş ver," diye mırıldandı. Sebastian'ın çalışma odası kapandı.

* * *

Saat on biri biraz geçiyordu. Bunu biliyordum çünkü Jane Austen'ın *Persuasion'unun* Fransızca versiyonunu okurken her on beş dakikada bir saate bakıyordum. Okumaya çalışıyordum. Kendimi sürekli aynı sayfada buluyor, tek bir kelime bile hatırlamıyordum. Kendimi onun odasına gitmekten alıkoymak için sahip olduğum tüm iradeyi kullanmışım. Ve şimdi bunun bedelini ödüyordum. Odaklanamıyordum, berbat bir ruh hali içindeydim ve vücudum onun için ağrıyordu.

Kapı gıcırdadığında nefesimi tuttum. Sebastian içeri girdi ve kapıyı arkasından sessizce kapatıp kilitledi. İçimi bir rahatlama duygusu kapladı ve hemen ardından zorlukla kontrol altına alınabilen bir heyecan geldi. Ellerini arkasında birleştirerek duvara yaslandı. Şüphesiz aç olan bakışlarım onun uzun vücudunu yavaşça inceledi. Çıplak ayaklarından, zayıf kalçalarında asılı duran siyah eşofman pantolonuna ve çıplak göğsünün çarpıcı genişliğine kadar. Sadece ona bakmak bile vücudumun kimyasını değiştirdi.

Gözlerinde bir fırtına güç topluyordu. Çok kızgındı ve benim umurumda bile değıldi. O kadar iyi görünüyordu ki üzerine atlamamak ve somurtkan ağzını öpücöklere boğmamak için kendimi zor tuttum. Sonra ziyaret için giyinmediğimi hatırladım.

Yere baktım ve üzerimde en kötü eski keten geceliğimin olduğunu ve saçlarımın dağınık bir topuz halinde başımın üzerine yığıldığını fark ettiğimde içim burkuldu. Pek de baştan çıkarıcı bir kadın sayılmazdım. Duştan sonra hangi iç çamaşırını giydiğimi zihnimden kontrol ettim ve delikli olanın o olmadığına karar verdim. Tanrı'ya şükür. Gardırobumda sakladığım süper seksi siyah g-stringlerim olduğundan değil, ama onu kesinlikle korkutmak istemiyordum.

Gözlerim pantolonunu saran büyük ereksiyona odaklandığında sırttı. Geceliklerim onun arzusunu azaltıyor gibi görünmüyordu. Ayak parmaklarımdan başlayıp uzuvlarıma yayılan karıncalanma hissi beni huzursuz ediyor ve tenimi acı verici bir şekilde hassaslaştırıyordu. Üzerimdeki yumuşak gecelik aniden iğneli bir hal almıştı.

Dar yatağıma doğru yürüdü ve yüzünü bana dönerek kenarına oturdu. Sonra tek kelime etmeden kitabı elimden aldı ve masanın üzerine koydu. Gözlerimi kalın aletinden alamıyordum. Yakınlığı tüm bedenimi aydınlattı.

Tanrı'ya şükür, buradasın.

"Burada olmamalısın," diye mırıldandım.

Uzandı ve yüzümü avuçladı, başparmakları yanaklarımı okşadı. Sıcak ve erimiş bakışları ağızıma kaydı ve yutkundum.

Eğer yakında bana dokunmazsan, sana saldıracağım.

"Arkadaşın iyi birine benziyor."

Gevezelik ettiğimi biliyordum. Bunun için yapılacak bir şey yoktu, gözlerindeki o şehvetli tehditle dudaklarıma baktığında, düşüncelerimi tırmaladı ve soğukkanlılığı yok etti.

Acele etmezseniz tecavüze uğrama tehlikesiyle karşı karşıyasınız.

"Bizi tanıştırmamalıydın Sebastian. Ben sadece hizmetçiyim," diye geveledim... şehvet ve ihtiyaç kafamın içinde bambaşka bir sohbe devam ederken.

Gözleri yumuşadı. Eğildi ve dudaklarımı dudaklarına değdirerek beni nazıkçe öptü. Bir kez. İki kez. "Benim için değilsin," dedi sessizce. Şefkati, içimde kalmış olabilecek tüm şüphe kalıntılarını ezip geçti.

Kollarımı boynuna doladım ve ben de onu öptüm. Güçlü bir simya. Öpücük bir anda vahşileşti ve ondan sonra her şey hızla gelişti. Beni kucağına sürükledi. Dağınık topuzumu bir arada tutan lastiği kopana ve saçlarım sırtımdan aşağı dökülene kadar çekiştirdi. Elinin etrafına dolayarak boynumdan ziyafet çekmek için başımı geriye çekti. Onun

öpücükler daha talepkâr, neredeyse çaresiz hale geldi. Ellerim aynı anda her yerdeydi, göğsünü okşuyor, saçlarını karıştırıyordum.

Arzuyla yanıp tutuşuyor, vücudumun en ücra köşelerine kadar sıcaklık yayılıyordu. Rekor sayılabilecek bir sürede, beni tamamen tahrik etmiş ve kendisine öyle bir uyum sağlamıştım ki, biri bize doğru gelse ne fark ederdim ne de umursardım.

Perdeler sonuna kadar açıldı. Lamba ışığını kapattı ve dolunay odayı mavi gölgelerle yıkadı. Gözleri benimkilere kilitlenmişti, pencerenin önünde durdu ve pantolonunu indirdi. Kalbim küt küt atmaya başladı. O anın ihtişamı nefesimi kesmişti. Ay ışığı sanki rüyalarımın fırlamış gibi çıplaklığının silüetini izliyordu. Kusurluydu ama benim için mükemmeldi.

Beni yataktan çekti ve geceliğimin kenarından tuttu, yavaşça başımın üzerinden kaldırdı, sıcak parmaklarının serin tenimi sıyırmasını kasten hissettirdi. Sonra çok da kötü olmayan külotumun kenarlarını parmaklarıyla tutup çekti. İşi bittiğinde, birbirimize ihtiyaç duymak istemeyen ama birbirimizi umutsuzca isteyen iki insan olarak çırılçıplak duruyorduk. O anda başımın ciddi bir belada olduğunu anladım.

Sandalyeye oturup beni kalçalarının arasında durmam için yönlendirirken tutku dolu gözleri benimkileri hiç terk etmedi. Parmaklarımı saçlarında gezdirdim ve kısa tırnaklarımla kafa derisini kaşıdım. Kalın kirpikleri dalgalandı ve rahat bir iç çekiş dudaklarından kaçtı, yüz hatlarındaki sertlik kayboldu.

"O kadar güzelsin ki... Tek düşündüğüm senin içinde olmak." Mırıltı tenimde dalgalandı. Kasıtlı bir sabırla, göbeğimden bekleyen meme ucuma doğru bir yol öptü, şişmiş ucu diliyle daire içine aldı ve üzerine üfledi, uyluklarımın tepesine bir zevk sarsıntısı gönderecek kadar sert bir şekilde sıktı.

Bir iniltiyi bastırmaya çalışarak yanağımın içini ısırdım. Göz kapaklarım ağırlaştı. Dikkat açlığı çeken bedenim her bir hissi içine çekerken gözlerimi açık tutmak için mücadele ettim. Seksimin dikişini okşadı ve sonsuz bir sabırla vücuduma daldı, arka tarafımı nazıkçe okşayarak beni daha yakına çağırdı. Bir parmağı habersizce yanaklarımın arasından kaydı ve son derece hassas olan bölgeyi okşadı. İçimden bir heyecan fırladı.

Ereksiyonunu dibinden yakaladım ve okşadım. Başparmağım hassas tepeye pre-cum yayarken dudaklarından yavaşça bir tıslama çıktı. Elini benimkine dolayarak beni durdurdu ve pantolonundan çıkardığı prezervatifi bana uzattı.

Sıcak bir beklentiyle, titreyen elimini prezervatifi takmasını izledi. Ona sarıldım ve yavaşça aşağıya doğru indim, ağır penetrasyon beni zorlukla hareket edebileceğim kadar derin olana kadar gerdi. "Bırak beni," diye fısıldadı. Ezici bir hisle gözlerim kamaştı. Elleri yüzümü kavradı ve dudakları dudaklarıma yapıştı.

Sadece o, başka hiçbir şey yoktu. İçimdeki hissi, sesi, tadı. Her şeyi tüketiyordu. O da aynı şekilde o anın içindeydi, bana ihtiyaç duyulduğunu, değer verildiğini hissettiriyordu - benim zevkim onun tek endişesiydi. Bu beni mahvetti. Aşıl'ime bir ok.

Kalçalarını sert, sıkı itişlerle döndürmeye, bana sürtünmeye başladı. Çabasına karşılık verdiğimde, boynumun kıvrımına sert bir homurtu gömdü. Onu daha fazla zorladım ama o beni vücuduyla ve yakıcı bakışlarıyla boyun eğmeye zorladı. Dudakları sessizce emredinceye kadar. *Şimdi, Vera. Şimdi!* Devrilme noktasında sallanırken, oraya tam olarak varamadım, tatlı unutuş çıldırtıcı bir şekilde ulaşamazdı.

"Sebastian--" Başparmağı şişmiş klitorisimin üzerinde hafifçe gezindi ve zevk vücudumun her noktasına yayıldı. Elini ağzımın üzerine koyarak çılgılığını susturdu. Sonra kalçalarını kavradı ve beni sertçe aşağı indirdi, kendini daha da derine itti; sonunda kendi salınımını bulduğunda güçlü gövdesine boyun eğdiren bir titreme.

Sonrasında uzun bir süre sarmaş dolaş oturduk ve birbirimize sıkıca sarıldık. İkimiz de bu yakınlığı koparmak istemedik. *Bırakma*, demek istedim ama demedim. Bunun yerine yüzümü boynunun kıvrımına sakladım ve parmakları omurgamın basamaklarını okşarken onun rahatlatıcı kokusunu içime çektim.

İçimi bir hüznün dalgası kapladı. Tüm bu yakınlıkla kuşatılmışken, kararlılığım hızla parçalanıyordu ve onunla ilgilenmek içimi korkuyla dolduruyordu. Her şey bittiğinde bana ne olacağı konusunda dehşete düşmüştüm. Ona bakmadan önce yüzümdeki duyguları sildim.

"Benimle odama gel," diye yumuşakça yalvardı. Başımı salladım ve ifadesi anında sertleşti. "Vera--" Bir fısıltıyı bile tehditkâr bir ses haline getirebilirdi - çok değişken, benim hassas, despot sevgilim.

"Hayır. Ciddiyim, Sebastian. Gitmek zorundasın." *Korkuyorum. Kendimi kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyaydım.* Kucağından inmeye çalıştım ama o kalçalarını tuttu.

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Ben bir şey yapmıyorum. Uyumam gerek."

Ciddi gözleri, sanki zihnimde tüm düşüncelerimi ve niyetlerimi açığa çıkaracak gizli bir arka kapı bulabilecekmiş gibi beni inceledi. İçgüdüsel olarak biliyordum ki

Eğer teslim olursam, sonsuza dek beni ezip geçecekti. Elleri teslimiyetle kalkana kadar bakışlarını üzerimde tuttum. Ayağa kalktığımda yanma hissi beni irkiltti ve onun buyurgan kaşları gecenin ilk görüntüsünü verdi.

"Balayı ateşi," diye açıkladım. "Uzun zamandır seks yapmadığında olur... sonra da çok fazla yaparsın." Gülümsemem sinirini yatıştırmaya yetmedi. Prezervatifi çekip çıkardı.

"Odama gel ve banyo yap," dedi endişeli bir sesle.

"Git," diye emrettim, pantolonu uzattığım elimden sarkıyordu.

Sessiz bir irade savaşında birbirimize baktık. Çarkların döndüğünü, yırtıcı zihninin maliyet/kâr oranını hesapladığını görebiliyordum. Hayır denmesine ya da bunun bir son olarak kabul edilmesine alışkın olmadığı belliydi. Dudakları inceldi ve gözleri kısıldı. Yatağa oturdu ve pantolonunu umursamadan giydi.

Birden utandım, ona sırtımı döndüm ve geceliğimi giydim. Tedirginliğim daha etkisini gösteremedi bana sarıldı. Kolları arkamdan beni sardı ve vücudunun sığınağına çekti. Rahatlamış bir şekilde ona yaslandım, gözlerimi kapattım ve kollarının sessiz rahatlığının tadını çıkardım.

Konuşurken yumuşak dudakları kulağıma yaklaştı. "Bu insanlar gittiğinde, sen ve ben uzun uzun konuşacağız."

"Konuşacak bir şey yok."

Elini ağzımın üzerine koydu ve arka tarafıma bir tokat attı, dudaklarımdan boğuk bir yelpaze fırladı. "Tatlı, tatlı kışına bahse girebilirsin ki öyle," dedi tam bir kesinlik içinde.

Boğazımın kenarına gürültülü bir öpücük kondurduktan sonra bıraktı. Anında üşümüş ve yalnız kalmıştım, daha kapıyı arkasından kapatmadan dokunuşunu özlemeye başlamıştım bile. Ay ışığında yalnız başıma kapıya baktım ve bu adamla nasıl başa çıkabileceğimi düşündüğümü merak ederek acıyan popomu ovuşturdum.

On Yedinci Bölüm

Ben yataktaki son yastıkları da kabartırken Bayan Redman yatak odasına girdi. Hayal görmüş olabilirim ama sıcaklık aniden yaklaşık 30 derece düşmüş gibiydi. Gittiği her yerde kutup soğuğu onu takip ediyor gibiydi. Tenis beyazları giymiş ve entrikacı bakışlarla kapının girişinde duruyordu. Büyük, koyu renk güneş gözlükleri başının üstünde unutulmuş bir şekilde duruyordu.

"Güzel, ben de odama gelmenin ne kadar süreceğini merak ediyordum."

Bu ters söz karşısında kaskatı kesildim. "Bana söylenir söylenmez geldim, madam. Diğer odalarla meşguldüm ve yapacak çok şey vardı." Yatak odasını düzene sokmam iki saatten fazla sürmüştü. Giysiler sanki bir hortum çıkmış gibi her yere saçılmıştı. Hortum şu anda beni huzursuz eden, pek de ince olmayan bir tavırla tepeden tırnağa inceliyordu. Aslında kendi oğlu da dahil olmak üzere herkesi tedirgin ediyordu. Oradan yeterince hızlı çıkamadım ve çıkmak için kapıya doğru ilerledim.

"Adın ne şekerim?"

Durakladım. Bundan kaçmanın bir yolu yoktu. "Vera."

"Vera, ne güzel bir isim. Ne kadar zamandır İsviçre'de yaşıyorsun?"

"Altı aydır."

"Burada yasadışı olarak bulunuyorsunuz."

Bu bir soru bile değildi. Damarlarımdaki kan buza dönüştü. Hemen cevap vermedim. Çizgisiz yüzünde sabit, samimiyetsiz bir gülümsemeyle beni bekledi.

"Tıp diplomam var. İhtisas programları hakkında hastanelerden haber bekliyorum."

"Ne kadar hoş değil mi, ama hâlâ burada yasadışı olarak bulunuyorsunuz. Yanılıyor muyum?" Dişlerimin gıcırdadığını duyabiliyordum. "Hayır."

"Zeki bir kadına benziyorsunuz, o yüzden doğrudan konuya gireceğim. Oğluma nasıl baktığınızı görüyorum ve bu hiç hoşuma gitmiyor."

"Ne demek istediğini anlamıyorum." Gerçi boynuma yayılan sıcaklık hiç şüphesiz anladığımı gösteriyordu.

"Bence öyle düşünüyorsun ve seni hiç suçlamıyorum. Büyüleyici biri. Bunu fark etmemek için Helen Keller kadar kör olmak gerekir."

"Yapacak epeyce işim var," dedim, ilerleyerek.

Küçümseyici tavrıma gülümsedi. "Umarım oğlum üzerinde bir planın yoktur."

Kıpkırmızı kesildim. "Neyi kastettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok Bayan Redman. Şimdi müsaade ederseniz."

"Sizin için heceleyeyim o zaman. O güzel ve Forbes 100'deki diğer 40 milyarderden daha zengin. O senin liginin dışında. İkiniz aynı gezegene bile ait değilsiniz. Oğlumun kanayan bir kalbi var. Senin gibi birinden korunmaya ihtiyacı var."

Midem ayaklarıma kadar indi. *Benim gibi biri mi?* O bir darbe daha indirmeden kaçmaya çalıştım. Ama nafile. Yanından geçerken, kemikli manikürlü parmaklarını şaşırtıcı derecede sıkı bir şekilde koluma doladı.

"Onu rahat bırakın."

Kolumu tuttuğu yerden çektim. "Asla aksini yapmadım," diye itiraz ettim. Diğer her şeyin kargaşa içinde olduğu düşünüldüğünde sesim şaşırtıcı derecede sakindi. Koridorun sonuna kadar adımlarımı ölçmek için kendimi zorladım. Ama onun görüş alanından çıktıktan sonra, ayaklarım kalbimin gümbürtüsü kadar hızlı hareket ederek aşağıya indim.

Neyse ki mutfaktaki herkes sıkıntımı fark edemeyecek kadar meşguldü. İnandırıcı bir yalan söyleyecek durumda değildim. Yaralarımı sarmak için karanlık bir yer ararken mutfak kapısını açtım ve bahçeye doğru yürüdüm, ancak domates bitkilerini çevreleyen taş duvara ulaştığımda durdum. Evden oldukça uzakta olan duvara. Destek almak için duvara yaslandım, gözlerimi kapattım ve duygularımın karmaşasını dizginlemeye çalıştım. Uzuvarım ölü bir ağırlık gibi hissediyordu. Adrenalinin etkisi geçtikçe yerini mide bulantısı ve giderek artan bir korku duygusuna bıraktı.

Babam her zaman, eleştiriyi yapan kişiyle aynı fikirde olmadığınızı sürece eleştirinin asla zarar vermeyeceğini söylerdi. Çoğu zaman olduğu gibi haklıydı. Boynumdaki duygu lekesini hissedebiliyordum ve onu silmeye çalıştım. O kadının cüretkârlığı. En kötüsü de onunla aynı fikirde olmamdı. Ne yapıyordum ben? Birbirimize ait değildik - en azından mantıklı bir şekilde. Bütün riski ben alıyordum ve kumar oynamayı göze alamayan bendim.

Sebastian'ın parasıyla ilgilendiğimi sanıyordu... çok az şey biliyordu. Onun parası büyük bir karmaşaydı; aramıza giren tek şeydi.

"Burada ne yapıyorsun?"

Sesini duyunca sıçradım. Düşüncelere dalmış ve kendime acıdığım için yaklaştığını duymamıştım. "Biraz temiz hava alıyorum." Onun yoğun bakışları altında kıpırdanmaya başladım. Yalan söyleyecek enerjim yoktu, gülümsemem bile titriyordu. Yaklaştı ve beni öpmek için başını eğdi ama boynumdaki izi fark edince kısa kesti, rahatsızlığımın kanıtı karşısında gözleri kısıldı.

"Boynun neden kıpkırmızı? Ne oldu?" diye sordu, aniden telaşlanmıştı.

"Sebastian, lütfen. Bırak bu konuyu. Bunu tartışmak istemiyorum." Gözlerindeki endişe parıltısını görebiliyordum. Bir adım daha yaklaştı ve elini boğazıma götürdü, boynumdaki lekeyi şefkatle okşadı, parmaklarıyla ana hatlarını çizdi. Bu enfes duygu karşısında gözlerimi kapattım. Ona gömülmek, yüzümü boynunun kıvrımlarına gömmek ve tüm düşünceleri kovalamasına izin vermek istedim.

"Bırakacağım... şimdilik. Sana bir şey göstermek istiyorum. Gel."

Elimi tutarak beni duvarın ötesine, şimşir çitlere doğru sürükledi, ben "Hayır, yapamam... gerçekten yapmamalıyım" diye karşı çıkarken.

"Evet, yapabilirsin. Uzun sürmez."

Başımı salladım, topuklarımı yere vurdum. "Beni nereye götürüyorsunuz? Bayan.

Arnaud beni arıyor olacak."

"Sakin ol, ona bana bir konuda yardım edeceğini söyledim," diye açıkladı plastik bir poşeti havaya kaldırırken.

"Nedir o?"

"Tavuk."

Pencerelerinde parmaklıklar olan küçük bir eve gelene kadar yürüdük. "Bütün bunlar da ne?"

"Buna mews deniyor. Şahinlerim için bir barınak." Son kelimeyle birlikte gözleri parladı, kalbi duracakmış gibi duran yüzünde orantısız bir gülümseme belirdi.

Atan kalbim dursun. Gülümsemesi o kadar nadirdi ki nükleer kıştan sonra güneş ışığı gibi hissettiriyordu. O gülümsemelerden biri için her şeyi yapardım. "Yanı başında ayrışma avlusu var. Orada egzersiz yapıyorlar."

Bir saklama kutusundan uzun süet bir eldiven çıkardı ve mews kapısını açmadan önce onu giydi. Kuş koluna kondu ve oraya tünedi. İri ve kuşkusuz ürkütücüydü. Pelüş bir kürkü vardı.

Göğsünde kahverengiyle beneklenmiş beyaz tüyler ve altta uzanan uzun kırmızı bir kuyruk. Gözleri deliciydi, sanki zihnimi okuyabilir ve tüm sırlarımı keşfedebilirmiş gibi beni izliyordu.

"Çok güzel değil mi?"

Başım döndü. "O bir kız mı?!"

Şaşkınlığıma sırtarak açıkladı: "Şahinler dişidir. Erkeğine tiercel denir... ve çok daha küçüktür." Etkileyici hayvana hayretle baktım: keskin pençeleri, gururlu göğsü, gözlerindeki keskin bakış. "Peki, sen ne düşünüyorsun?" diye sordu beni dikkatle izleyerek. Bakışlarındaki belirsizlik anını kaçırmadım. En sevdiği oyuncasını paylaşmayı teklif eden küçük bir çocuğa benziyordu.

Sanırım beni öldürüyorsun seni güzel, tatlı adam. Kalbime bir balyoz indirmiş de olabilirdi çünkü örmeye çalıştığım duvar bir anda yıkıldı.

"Dişiler erkeklerden daha mı büyük? Bu kulağa hoş geliyor. Bunun bir nedeni var mı?"

Durakladı, şehvetli dudaklarını sinsi bir sırıtış şekillendirdi. "Dişilerin zaman içinde kendisine ve yavrularına bakmak için daha küçük, daha az agresif erkekleri seçtiğine dair evrimsel bir teori var. Böylece ona daha kolay hükmedebiliyordu."

"Hmm, bana çok mantıklı geldi. Zeki yaratık," diye cevap verdim, kendi sırıtışımla.

Gözleri somurtkanlaştı. "Bu sadece kırmızı kuyruklularda işe yarar, tatlım. Gerçek dünyada her zaman daha iri, daha saldırgan olan erkek kazanır."

Aramızda bu kadar sıcaklık varken alev almadığıma şaşırdım. "Bu işe nasıl bulaştın? Baban mı?" Yüz ifadesi anında sertleşti. Kuşu uzun, ahşap tüneğine yerleştirirken çenesi seğirdi. Tüm hafiflik ve eğlence sıradan bir soruyla silindi. "Yanlış bir şey mi söyledim?...Sebastian?" Yüzünde dalgın bir ifadeyle kuşa baktı. "Söyle bana," diye fısıldadım. Ona sarılma ve o bakışı öpüp uzaklaştırma isteğimle savaşmak zorunda kaldım.

"Annemle babam ayrıldıktan sonra yazları burada onunla geçirdim - annemle yaşamamın beni yumuşattığını düşünüyordu." İçinden neşesiz bir kahkaha yükseldi. "Bir gün onun kuşlarını beslemekten dönerken, yuvasından atılmış bir yavru kuş buldum." Yüzünü bana dönerek kasvetli bakışlarını kısa bir süre benimkilere dikti. "Onu eve geri götürdüm ve babama gösterdim. Bana onu bulduğum yere koymamı, gerisini Tabiat Ana'nın halledeceğini söyledi... Ama ben yapamadım."

itiraf etti, başı titriyordu. "Kuşu odama sakladım. Marianne yuva yapmama yardım etti." Yüzü başka yöne döndü, gözleri uzakta bir şey arıyordu.

"Birkaç hafta sonra babam beni üst katta kuşu beslerken buldu. Onu kutusundan çıkardı ve ben daha ne olduğunu anlamadan boynunu kırdı." Dehşet dolu bir nefes boğazımdan yukarı fırladı. "Hayatın acımasız olduğunu ve bazı şeylerin bu dünyada yer kaplamaması gerektiğini öğrenmem gerektiğini söyledi," yorgun bir iç çekiş duraksamayı doldurdu, "yani cevabım hayır. Bunu ondan öğrenmedim."

Ellerim titriyordu. Ellerimi sıkıca kavrayarak arkama sakladım. Herhangi bir ebeveynin genç ve etkilenmeye açık bir çocuğa bunu yaptığını hayal bile edemezdim. O hayalet yaranın acısının ruhuna silinmez bir şekilde kazındığı çok açıktı. Ve içgüdüsel olarak, acıma ya da sempati ile teselli bulamayacağını biliyordum - o çok gururlu bir adamdı.

"Eğer Budistler haklıysa, o zaman tek adalet onun bir sonraki yaşamında masum bir tarla faresi olarak geri dönmesidir." Gözlerindeki bulutlar dağıldı ve bakışları ısındı. Dudaklarına kısa bir gülümseme dokundu. "Bir adı var mı?" Garip bir şekilde sırtıttı. Onu incelerken başımı yana eğdim. "Söyle bakalım. Neydi adı?"

"Sadece bir daha tekrarlamayacağına yemin edersen," dedi tüm ciddiyetiyle. "Yemin ederim, şimdi ne oldu?" Bir süre sessizlik oldu.

"Beyoncé," dedi alçak bir sesle.

Kaşlarım neredeyse saç çizgime ulaşıyordu. "Beyonce? Bu vahşi yaratığın adı Beyonce mi?"

Kaşlarını çattı ve ayaklarının dibindeki bir şeye baktı. Duygularım bütün gün boyunca inişli çıkışlı bir yolculuk yapmış olmalı ki, kahkahalarımı zapt etmek için bedenim kasılmaya başladı. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akmaya başladı.

"Güzel, harika. İyi kıkırdadım... tamam... şimdi hepsini çıkar... işin bitti mi?" Sinirli ve mahcup görünüyordu ve tamamen öpülebilirdi. "Onu şimdi besleyebilir miyiz? Karnı aç."

"Tabii ki... tabii ki." Kıkırdamalarım her seferinde biraz daha azaldı. Tavuğu ona uzattım ve kuşun onu keskin gagasıyla kavrayıp ağzına götürmesini izledim. "Neden yemek için avlanmıyor?"

"Gençken yaralanmış. Daha büyük bir yırtıcı kuş kanadını yırttı. Onu tekrar bir araya getirdim ama bir daha asla vahşi doğada uçamayacak."

"Oh... o zaman sana sahip olduğum için mutluyum." Parmaklarının tersiyle göğsünü okşayışına sevgiyle gülümsedim.

Oğlumun kanayan bir kalbi var... Onun sesini zihnimden uzaklaştırdım, bu samimi anı bozmasına izin vermemeye kararlıyım. Kuşta gördüğüm aynı tetikte ifadeyle bana döndü.

"Bana seni hatırlatıyor."

"Gaga mı?" diye mırıldandı.

"Hayır, bence burnun çok güzel. Kastettiğim bu değildi. Kendine hakim, doğuştan asil ve gözlerindeki o yoğun odaklanma... sanki ruhumun derinliklerine bakabilirmiş gibi hissettiriyor." Omuz silktim ve çok fazla şey söylediğimden korkarak bakışlarımı kaçırdım.

Sanki tam olarak anlayamadığı bir el çabukluğu numarası yapmışım gibi bana baktı. Şahin kolundan aşağıya doğru yürüdü ve koridora geri döndü. Eldiveni silkeleyip ayaklarının dibine bıraktı ve aramızdaki mesafeyi kapattı. Elime uzandı, başparmağını parmak eklemlerime sürttü ve beni kollarının arasına aldı.

Tenin yüzeyinin altında yanan çok fazla duygu vardı. Sıcaklığını hissedebiliyordum. Bana sarılırken sessizdi, sıcak eliyle enseme okşuyordu. Kendimi daha da yaklaştırdım ve o da başımın üstünü öptü.

Bu iyi hissettiriyor, bu doğru hissettiriyor. Muhakeme ederek anı mahvetmemeye çalıştım. "Başka bir tane yok mu?" Gömleğinin içine doğru mırıldandım.

"Evet. Ben meşgulken onlarla ilgilenen çocuk onu daha önce besledi."

"Onun adı ne?" Dalgınca sordum. Uzun bir duraklama, derin bir iç çekiş. "Ne? değil mi?"

"Lady Gaga," diye cevap verdi teslim olmuş bir sesle. Bir kahkaha patlattım ve titremem geçene kadar bana sarıldı.

* * *

Öğleden sonra erken saatlerdi. Konukların çoğu ya Sebastian'la birlikte golf sahasına gitmiş -sahada yürümeyeceğine söz vermişti- ya da balık tutmaya gitmişti. Paisley ve Marcus geride kalmayı tercih etmiş, Sebastian'ın Cenevre Gölü'ndeki küçük jet botlarından birine binmişlerdi. Bir gece önce birbirimizi görmedik. Sebastian'ın misafirlerinden gizlice kaçmak için yaptığı her girişim engellenmişti. Önce Caroline Pruitt, Sebastian'ın kendi vakıf fonuyla yaptığı yatırımlar hakkında onunla uzun uzun konuşmakta ısrar etti. Daha sonra da Charles Hightower, Sebastian'la poker oynamakta

ısrar etti.

medeni olmayan bir saat. Odasına döndüğünde saat iki civarıydı. O sırada mışıl mışıl uyuyordum, gelen e-postayı hiç duymadım.

Bayan Arnaud ara vermemiz için bizi cesaretlendirdi. O akşam başka bir resmi akşam yemeği servis edecektik ve geç saatlere kadar ayakta olacaktık. Dinlenemeyeceğimi biliyordum. Hiçbir zaman öğleden sonra kestirebilen bir insan olmadım; çok fazla gergin enerjim vardı. Birinci kattaki banyoların kapsamlı bir temizliğe ihtiyacı vardı. Bunun iyi bir zaman olduğunu düşündüm.

Musluğu parlatmayı henüz bitirmiştik ki kapı açıldı ve iri yarı bir erkek bedeni bana çarptı. Tuvalet iki kişinin sığabileceği kadar büyük değildi. İrkilerek duvardan sektim ve dengemi kaybederek öne doğru sendeledim. Bir el beni sabitlemek için ön kolumu kavradı. Başımı kaldırdığımda Marcus'un küçük odanın hemen içinde durduğunu gördüm, parmakları hâlâ koluma sarılıydı.

"Affedersiniz," dedim hemen.

Yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Hayır, özür dilerim. Seni korkutmak istememiştik."

Düzgün, çocuksu bir görünümü vardı. Parlak, berrak gözlü bir şekilde yakışıklıydı ama yumuşak tavırlarında bir kurnazlık sezdim. Elinden kurtulduğumda kapı aralığında kaldı ve gidecek hiçbir yerim kalmamıştı. Bakışlarım yüzündeki sabit, doğal olmayan gülümsemeyle buluştuğunda omurgamda bir tedirginlik oluştu.

"Bunu temizlemeyi bitirdim. Kullanmakta özgürsünüz."

"Soruma hiç cevap vermedin." Kalçasını rahatça eğdi ve kolunu uzatarak kapının pervazını kavradı - beni etkili bir şekilde engelledi. Midem biraz sıkıştı. Bunu görmezden gelmedim. Bedenimin hayatta kalma içgüdülerine güvenmeyi öğrenmişim.

"Ne sorusu?" Sesim kasıtlı olarak soğuktu.

"İngiliz olmadığınızı söylemişsiniz. Nerelisin?"

"Arnavutluk."

"Arnavut," ağzı sinsî, alaycı bir gülümsemeyle büküldü, "Arnavutlar sert ve inatçı olarak bilinir, değil mi?" Kalçasını kapı pervazına yasladı ve kollarını kavuşturarak kendini daha rahat hissetmesini sağladı. Her geçen dakika daha da endişeleniyordum.

"Bu bir klişe ama bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum. Şimdi izin verirseniz, yapmam gereken daha çok temizlik var."

"Anladığım kadarıyla Sebastian zor bir görev adamı. Seni meşgul mü ediyor?" Sesindeki şehvet dolu ton beni kaskatı kesmişti. Duygularımı dizginlemeye çalıştım.

umutsuzca paniğe kapılmamaya çalışıyordum. Sebastian'la aramızdaki durumu fark etmiş miydi, yoksa bu benim kendi paranoyam mıydı?

"Bay Horn personelin ne yaptığıyla ilgilenmiyor. Lütfen kenara çekilin."

Yüzü donuk, sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca beni inceledi. Yolumu zorlamaya kararlı bir şekilde ileri doğru adım attığımda, kolumun üstünden tuttu. "Bekle, daha işimiz bitmedi." Kaldıraç kullanabileceğim yeterli alan olmadığından, tutuşundan kurtulmam imkânsızdı. Destansı bir çığlık boğazımda yankılandı.

"Bu banyo müsait mi?" Yumuşak bariton sesi beni mücadelemimin ortasında durdurdu.

Marcus hemen elini gevşetti. Hemen dışarı çıktığımda Ben Winters'ı tuvaletin hemen dışındaki koridorda ayakta dururken buldum. Vücudu gergindi, şiddetli, elle tutulur bir gücü zar zor kontrol ediyordu. Daha önce onun evcilleşmemiş olduğunu düşünmüştüm ama şimdi tam anlamıyla vahşi görünüyordu. Gözleri sade yüzünde iki buz parçası gibiydi. Kadın katili gitmişti. Geriye kalan tek şey katildi.

Marcus'un geri çekilmesi için iki adam arasındaki sözsüz tartışmanın sadece bir an sürmesi gerekti. Küçük bir parçam heyecanlandı, haklı çıktığını hissetti. Marcus içeri girip kapıyı kapatmadan önce Bay Winters'a umursamaz bir omuz silkme hareketi yaptı. Ben aşağı baktığımda tüm vücudu yumuşadı, gözleri endişeyle doldu. "Sen iyi misin?"

Hissettiğimden daha sarsılmış görünüyor olmalıydım. Büyük, sıcak elini omzuma koydu ve sabırla cevabımı bekledi. "Evet, iyiyim Bay Winters. Teşekkür ederim." Sesimdeki gergin, keskin tedirginlik notası aynı fikirde değildi.

"Ben, lütfen," diye ısrar etti nazik bir sesle. Elim zaten düz olan saçlarımı düzeltmek için yukarı kalktı. Onu kandırmıyordum, hâlâ gergin olduğumu anlayabiliyordu.

"Teşekkür ederim, Ben. Ben iyiyim, gerçekten. Gitmeliyim."

"Ben?!" Sebastian'ın sinirli bağıışı koridorda yankılandı. Ellerini kalçalarına dayamış, bize ters ters bakıyordu. Bu öğleden sonra kötünden daha kötüye gidiyordu. Ne kadar uzakta olursa olsun, Ben'in omzumda duran eline kaşlarını çatarak baktığını görebiliyordum. Bu çılgınca sahiplenmenin sona ermesi gerekiyordu. Karşı cinsten biri benimle her konuştuğunda öfkeli bir boğa gibi yeri eşelemesine izin veremezdim.

Ben'in geniş ağızının köşesi yukarı kalktı. Eli benden uzaklaştı. "Ben hallederim. Sen devam et."

Başka bir tartışmayla uğraşacak durumda değildim, sonuncusu yüzünden hâlâ çok gergindim. Sebastian'a doğru yürümesini izledim ve sonra ters yöne doğru kaçarak küçük odamın sığınağını aradım.

On Sekizinci Bölüm

Kuşların cıvıltısı beni uyandırdı. Bir göz kapağım merakla aralandı. Pencerem sonuna kadar açıktı ve oda öğleden sonra güneşiyle altın rengine bürünmüştü. Bir dakikalığına uzanmıştım - başım adrenalin ve stresin verdiği tatla zonkluyordu - ve uykuya dalmış olmalıydım. Charlotte'un beni almaya gelmemesine şaşırmıştım. O akşam son resmi yemeği veriyorduk ve hâlâ hazırlamamız gereken çok şey vardı. Her halükarda pencereyi açtığımı hatırlamıyordum.

Köşedeki bir hışırtı dikkatimi çekti. Hâlâ golf kıyafetlerini giyen adam sandalyeme oturmuş, sandalyemi cüceleştiriyordu. İri vücudu öne doğru eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamış ve yumruklarını çenesinin altında birleştirmişti. Kıvranıp saklanmak istememe neden olan sessiz bir yoğunlukla bana bakıyordu. Bakışlarımız kilitlendi ve yüzündeki anlaşılmasız duyguların karışımını izledim. İçimi bir rahatlama duygusu kapladı.

Burada olmana çok sevindim.

"Ne zamandır orada oturuyorsun?" Doğrulup gözlerimi ovuşturarak sordum, sesim uykudan kısılmıştı. Üniformamı çıkarma zahmetine girmemiştım. Buruş buruş olmuştu. Tek kelime etmeden gelip küçük ikiz yatağın üzerine oturdu ve yüzümü öyle bir şefkatle kavradı ki neredeyse ağlayacaktım. "Malikânenin lorduna benzemiyor musun--güzel kıyafet," diye takıldım, ciddi havayı hafifletmeye çalışarak.

Beni görmezden gelerek gözlerini kapattı ve dudaklarıma tatlı, şefkatli bir öpücük kondurdu. "İyi misin?" diye mırıldandı. Kucağına tırmanıp başımı omzuna koymak mı yoksa onu itip defolup gitmesini söylemek mi istediğimden emin değildim. Yüzündeki nezakete ya da endişeli bakışa dayanamıyordum. Bu bir uyuşturucuydu, bağımlılık yapıyordu ve benim için tehlikeliydi.

"Evet. Ben iyiyim. Bunu neden sordunuz?" Sesimdeki sert ton onun duraksamasına neden oldu. Eli tekrar aşağı indi ve avucunun sıcaklığının olduğu yerde yüzümü soğuk ve yalnız bıraktı.

"Ben bana Marcus'la olanları anlattı. Özür dilerim. Bu bir daha asla olmayacak. Onlar gitti. Onları dışarı attım."

Gözlerim büyüdü. Uykunun son izleri de buharlaştı. Onları dışarı mı attı? "Ona ne söyledin?"

"Ona, eğer sana bir daha bakarsa, kafasını bir odun öğütücüsüne çarpmasını sağlayacağımı söyledim."

Ağzım bir karış açık kaldı. "Şaka yapıyorsun... değil mi?"

"Seni güvende tutma konusunda son derece ciddiym. Benden korkmakta haklı."

Kelimeler beni terk etti. Buna nasıl cevap verebilirdim ki? Yüz ifadesi sert ve mesafeliydi, varlığının her zerresinden şiddet akımı yayılıyordu. Onu kendime getirmem, aklını başına getirmem gerekiyordu. Elimi kalbinin üzerine koydum ve yavaş daireler çizerek onu nazikçe okşadım, kaslarındaki öfkeyi boşaltmaya çalıştım. Ellerim boynundan yukarı ve kafatasının etrafında dolaşarak onu kendime yaklaştırdı. Kısa tırnaklarımı ensesinde gezdirdiğimde derin bir iç çekti. Kabul ettiğini hissederek onu öptüm, yumuşayıp beni geri öpene kadar dudaklarını birbirinden ayırdım. Benden ne istediğini nasıl bildiğimi bilmiyorum. O bana nereden dokunacağını bildiği için ben de biliyordum.

"Bu gece benimle göle gelir misin?" İlk kez emir vermek yerine sormuştu. Bu bir ilerlemeydi.

"Bilmiyorum. Bu akşam yemeği geç yiyeceğiz." "Gece yarısı ormanda buluşalım."

Tamam, bebek adımları.

"Şimdi git. Üniformamı değiştirmem gerek."

Başını salladı ve dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurduktan sonra ayağa kalkıp odadan çıktı. Arkasından kapanan kapıya baktım, sözleri hala kafamda çınlıyordu. *Seni güvende tutma konusunda son derece ciddiym.* Geçmişteki davranışları şimdi anlam kazanmaya başlamıştı. Benim için endişeleniyordu. Tatlı, güzel adam. Ve yüzündeki ifade... Biri benim için endişelenmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. Elimde kalan azıcık mantığımı da kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyaydım. Gece yarısı onunla buluşacağıma dair en ufak bir şüphe bile yoktu... ve bunu ikimiz de biliyorduk.

* * *

Beni arazinin kuzey tarafına, küçük gölün bulunduğu ormanlık alana doğru çekti; Cenevre Gölü çok tehlikeli ve

Gece yarısı yüzmek için soğuk. Ay kendini bir bulut halısının arkasına gizlemişti. O kadar karanlıktı ki bir adım önümü bile zar zor görebiliyordum. Birdenbire ılık bir hava akımı bulutları kenara itti ve bir ışık huzmesi onun esneyen omuzlarına düştü. Aniden durdum, elimi tuttuğu yerden çektim ve o da sorgulayan bir bakışla bana döndü. O kadar güzeldi ki kalbim acıdı - muhtemelen hiçbir zaman gerçekten benim olamayacağını bildiğim için.

"Çok güzelsin," diye fısıldadım.

Keskin bakışları yumuşadı ve ağzı orantısız bir gülümsemeye dönüştü. Hızla hareket ederek beni bir çınarın sert gövdesine doğru itti ve tutkusuyla başımı geriye iterek beni öptü. Arka tarafımı kavradı, parmakları kalçalarımın yumuşak etine saplandı ve beni hiç çaba harcamadan yukarı kaldırdı. Bacaklarımı etrafına doladım ve onu sıkıca tutarak kendime bağladım.

"Sana ihtiyacım var," dedi nefes nefese, öpücükler arasında. Bir canavarı serbest bırakmıştım. Hiç bu kadar sabırsız ve talepkâr olmamıştı. Ağzımı yuttu, dili derinlere nüfuz etti. Teslim olmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu. Atletik pantolonunu karıştırdı, ereksiyonunu serbest bırakmaya çalıştı ve kabaca geceliğimin ince ketenine doğru kendini itti, seksime karşı sert ve sıcaktı.

"Seni istiyorum," diye mırıldandım. O kadar heyecanlanmıştım ki kelimelerin dudaklarımdan dökülmesine engel olamadım. Beni kavradı, sabırsızca okşadı. Parmaklarını içime bastırdı ve ne kadar çok olduğunu keşfetti.

"Tanrım, ıslanmışsın," diye fısıldadı, sesindeki törpü daha belirgindi. Kendini konumlandırdı ve bedenimin kendi ağırlığıyla tamamen batmasına izin verdi. Kısa tırnaklarım omuzlarına battı. Dişlerim boğazının hassas derisini sıyrarak nefes almasına ve daha da yaklaşmasına neden oldu. Mutlak doluluk, sahip olma hissi akıllara durgunluk veriyordu. O her yerdeydi. Sert ve emin bir şekilde itmeye başladı, bu his o kadar şiddetliydi ki keskin, patlayıcı bir doruğa ulaştım ve vücudum onu mengene gibi kavradı. Kendisine de aynı rahatlamayı sağlayana kadar içime girmeye devam etti; adım ormanda yankılanacak kadar yüksek bir sesle boğazından yırtıldı. Artık tutkusunda sessiz değildi. Bana doğru sarkarak yüzünü boynumun kıvrımına gömdü. Nefes almakta zorlanırken göğsünün hızla inip kalktığını hissedebiliyordum.

Gerçeklik bir anda geri döndü. Onunla birlikte yırtık kabuğun açtığı sıyrıkların acısı da geldi. Duygularımın kabarmasıyla boğazım düğümlendi. Daha yakına sokuldu. Her zamankinden daha nazik bir şekilde.

Değerli şeyler, ensesini okşadım ve parmaklarımı saçlarında gezdirdim.

Aramız çok iyiydi. Neden bu adam? Asla sahip olamayacağım bu adam.

"Prezervatif yok... Tanrım," dedi kesik kesik nefesler arasında. "Ne zaman regl olacaksın?"

Bu beni yıldırım gibi çarptı. Asla sorumsuz değildim, asla. "Düzenli olarak almıyorum. Çoğunlukla kilom yüzünden olmuyor. Bir şey olma ihtimali çok az. Annem hamile kalmakta zorlandı."

Bakışları benimkilere kaydı ve mutlak gerçeği buldu. Beni tekrar sağlam zemine yerleştirdiğinde, bacaklarım beni tutamayarak sallanmaya başladı. Tökezlememe fırsat vermeden beni kollarına çekti ve sağlam gövdesine sabitledi. "Güvende olmak için muhtemelen doğum kontrol hapı kullanmalısın. Tanrı biliyor ya, senin yanında hiç kontrolüm yok."

Elbette haklıydı. Bana karşı övündüğü otokontrolünü kaybetmesi hoşuma gitmiyormuş gibi davranmayacaktım bile. Basit bir "tamam" ile cevap verdim. Tartışma çıkmayacağını anlayınca elimi tuttu, parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi ve beni göle götürdü.

Bana doğru yüzmeden önce gölün eni boyunca iki kez yüzmesini izledim. Vücudunun zarif çizgisi suyu kolaylıkla kesiyordu. Bir an için tüm bu gücü kazadan önce tam gaz görebilmeyi diledim, sonra bu düşünceden hemen vazgeçtim. O artık böyleydi. Benim kusurlu, mükemmel sevgilim.

"En azından deneyecek misin?" diye sordu alaycı bir gülümsemeyle. Şakacı olduğunda yüzü değişiyor, sanki içinden aydınlatılmış gibi parlıyordu.

"Hayır. İyi bir yüzücü olmadığımı söylerken abartmıyorum. Kürek çekmeye devam ediyorum ama hiçbir yere varamıyorum."

Kıyıya yakın bir yerde suda ilerliyorduk. Bana dokunmaya devam etti, elleri bilinçsizce üzerimde geziniyor, beni daha yakına çekiyordu. Bacaklarımı kalçalarına doladım ve iri elleri arka tarafımı okşayıp sıkıttı.

"Sebastian--" Parmakları mahrem buklelerimin arasında gezindi ve çekiştirdi. Bir çığlık attım ve gülerek elini ittim.

"Hmm, dudaklarında benim adımdan daha tatlı bir şey yok."

"Birisi Sydney Olimpiyatları'nda ABD Erkek Yüzme Takımı'nda olacağınızı söyledi. Ne oldu? Nasıl oldu da gitmedin?"

Yüz ifadesi ağırlaştı, gülümsemesi sert bir çizgiye dönüştü. Yüzünü ovuşturdu, geniş avucu kalın kirpiklerindeki su damlalarını fırçaladı. *Kahretsin*. İyi havayı bozmak istememiştim. Benim gülümsemem de kayboldu. Elini kaldırdığında bana dikkatle baktı.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Kendimi garip hissettim, sanki görünmez bir çizgiyi aşmıştım. "Sadece bana söylemek istersen," diye yumuşakça cevap verdim.

"Daha önce hiç kimseye söylemedim." Kelimelerin dudaklarından döküldüğünü hissederek kendine şaşırmış görünüyordu.

"Yapmak zorunda değilsin," diye mırıldandım.

Garipliği yatıştırmak için uzandım ve elimi yanağındaki ve çenesindeki kıllarda gezdirdim. Elimi tuttu, yüzünü avucuma çevirdi ve öptü.

"Annem Olimpiyat seçmelerinden bir gece önce aşırı dozdan öldü. Üç hafta komada kaldı."

"Nasıl?"

"Valium, Percocet ve votka... Resmi hikayeye göre diz kapağımı incitmişim. Ailem yardım istedi, annemin adını gazetelerden ve hastane kayıtlarından sakladı... Annemin ailesi petrol işinde ve Houston'da çok nüfuzlu."

Su aniden soğudu. Dişlerim takırdadı. "Özür dilerim," dedim ona sarılırken, kollarım ve bacaklarımla onu kucaklarken, hiçbir şeyin bizi ayırmasına izin vermek istemedim.

"Bu eski bir haber." Tekrar popomu okşadı ve kalçalarımı kavradı. "Dışarı çıkma zamanı. Titriyorsun."

Kalbim onun için acıyordu. Belli ki bu eski bir haber değildi. Hâlâ içinde büyük bir öfke ve kızgınlık barındırdığı açıktı. Ne büyük bir fedakârlık... Onca yıl eğitim aldıktan sonra, kendi hatanız olmaksızın bunun elinizden alınması. Bu konuda kesinlikle empati kurabilirdim. Annesiyle olan ikircikli ilişkisi hakkında net bir resim ortaya çıkıyordu ve bu pek de hoş değildi.

Ay ışığı eşliğinde, sessizlik içinde eve doğru yürümeye başladık. Birbirine dolanmış ellerimize bakmaktan kendimi alamıyordum, bir gün bu anıyı hatırlayabilmek için zihnime kazıyordum. Tarafsız kalmak için elimden geleni yapmıştım ama başaramamıştım, bu mücadeleyi bir süre önce kaybetmiştim.

Kendime karşı dürüsttüm. Yasadışı ilişkilerle başa çıkma konusunda uzman değildim. Beni sürekli olarak duygusal havuzun derinlerine çekiyordu. İrade gücüm ona karşı hissettiklerimin derinliğiyle boy ölçüşemezdi; bu moral bozucu bir keşifti çünkü sonunda o hayatına devam edecek ve ben de paramparça olmuş kalbimi onarmak zorunda kalacaktım. Aleksander'ın ihaneti bana acı bir ders vermişti. Bir daha asla birine ihtiyaç duymama, birine bağımlı olmama izin veremezdim. Kendimi korumak her şeyden önce geliyordu, aşktan bile.

"Eğer bu ilişkiye devam edeceksek bazı temel kurallar koymamız gerekiyor."

Durdu ve döndü, klinik konuşmam karşısında kaşları yukarı kalktı. "Temel kurallar mı? Umm. Tamam. Bu tür şeyleri genellikle nasıl yaparsınız?" diye sordu, öfkenin bu tarafında bir alaycılık tonuyla.

"Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, genellikle hiçbir şey yönetmem ama sanırım bazı net sınırlar çizmemiz gerekiyor."

"Can kulağıyla dinliyorum." Elimi bıraktı ve saçlarını yüzünden geriye doğru taradı. "Her şeyden önce... alkol ve ağrı kesiciler. Bu beni korkutuyor."

Dalgın görünüyordu. "Ben de bunu düşünüyordum. İçki içmek bir sorun değil. Oksi hakkında bir şey bilmiyorum... belki senin yardımınla..." Sesi kesildi, ifadesi temkinli bir hal aldı. Artık o güzel maskeyi, herkesin ona baktığında gördüğü o hileyi göremiyordum. Tek görebildiğim gözlerindeki belirsizlikti. Hiç kimse onun yanında olmuş muydu?

"Elbette yardım edeceğim. Senden tek istediğim denemen." Saklamadan önce gözlerinde hayret dolu bir şey parladı. Hiçbir şeyi hafife almamıştı. "İkincisi, bunun aramızda kalmasını istiyorum. Evdeki hiç kimsenin bilmesini istemiyorum." Kaşları çatıldı. Belli ki aynı fikirde değildi, ben de o tartışmaya başlamadan devam ettim. "Bayan Arnaud'ya çok büyük saygım var. Onun iyiliği olmasaydı nerede olurdum bilmiyorum ve eğer bilseydi çok utanırdım."

"Marianne son derece anlayışlı bir insan."

"Onun bilmesini istemiyorum," diye araya girdim, sesim yükseliyordu. Kollarımı kendime doladım, sinirsel bir titremeyi bastırdım.

"Tamam, sakın ol. Şimdilik aramızda kalsın."

"Elimizdeki tek şey şu an. Bunun olmasını beklemiyordum ama oldu. Bu seninle ve benimle ilgili--şimdi. Geçmiş ve gelecek yok."

Düşünceli bir şekilde eve doğru baktı. Gözleri bana döndüğünde yine endişeliydi. "Yani bu seksle ilgili. Bu yüzden mi

ne istiyorsun?"

Güçlü ol. Yüzündeki yaralı ifade midemi ağrıtmış olsa da kendimi destekledim. "Evet. Ve her şey bittiğinde, hayatına devam etmeye hazır olduğunda, bundan bir daha asla bahsetmeyeceğiz." Sesim içi boş, bedensiz geliyordu. Kısa tırnaklarım avuç içlerime battı.

"Çekip giden kişinin ben olacağımı nereden biliyorsun?" Sözlerinin altında acı vardı. Geçmişimi öğrenirse kaçardı, yürümezdi.

"Yapacaksın," diye cevap verdim, uzaklaşmaya başlarken.

* * *

"Tek ihtiyacım olan altı yumurta daha. İşbirliği yaparsan seni birkaç gün daha rahatsız etmem." Tavuklardan birinin altına geçici olarak uzandım, ama o bunu kabul etmedi. "Ah! Bu üçüncü kez oluyor. Seni uyarıyorum!"

"Eğer onların eteklerinin altına girmek istiyorsan, sevgilim, tatlı dille konuşmalısın.

Tehdit etmek değil."

Sırtım dikleşti ve başım döndü. Ben Winters dizlerine kadar uzanan uzun şortu ve terden sırlıslıklam olmuş beyaz tişörtüyle kapının önünde duruyordu, göğsünün çıkıntılarına o kadar uygunsuz bir şekilde yapışmıştı ki yüzüne bakmak için kendimi zorlamam gerekti.

"Günaydın, Bay Winters, güzel bir koşu için mi çıktınız?" "Evet, hanımefendi. Yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Tavuk uzmanı mısınız, Bay Winters?"

Kaşı yukarı kalktı ve dudakları şeytani bir gülümsemeye dönüştü. "Hayır... ama eteklerin altına girme konusunda bir şeyler biliyorum." Utanmaz sırıtışı beni kahkahalara boğdu. Kadın katili.

"Misafirim ol."

Egzotik tavukların bulunduğu büyük kümese girdi ve bana iPhone'unu uzattı. "Bana Ben de, lütfen."

"Aksanınız-- Bay Horn için çalışmaya başlayana kadar Amerikalıların gerçekten bu şekilde konuştuğunu bilmiyordum." Eğlenen bir ifadeyle yan gözle bana baktı. Sebastian'la olan ilişkim hakkında bilmesini istediğimden daha fazlasını bildiği izlenimine kapıldım.

"Amerikalılar değil, Teksaslılar." Kümesin etrafında dönerek tavukları farklı açılardan inceledi.

"Bence bunun peşinden gitmelisin," diye cesaretlendirdim.

Elleri kalçalarında, gözleri tavukların üzerinde, alını düşünceli bir şekilde kırışarak durdu. "Sebastian çoğunu kaybetti."

"Birbirinizi uzun zamandır mı tanıyorsunuz?"

"Dördüncü sınıftan beri en iyi arkadaşız." Zekice, elini tavuğun altına sokmaya çalıştı. Adam elini çekmeye fırsat bulamadan tavuk onu gagaladı. "Ahh."

Bir kahkaha attım. "Çok yavaş, Ben, çok yavaş. O ölümcül derecede hızlı." "Dördüncü sınıftayken böyle görünmüyordum."

"Söylemiyorsun."

"Hayır, çok siskaydım. Yetersiz beslenmişim. Zor bir yetiştirilme tarzım vardı." Artık şaka yapmadığını anladığımda yüzüm düştü. "Bir gün, okuldan sonra, benden büyük bir grup çocuk bana sataşmaya başladı. Sebastian araya girip onları yola getirene kadar beni bir güzel dövdüler. Sanırım bir çocuk dişini kaybetti... Sonra beni evine götürdü. Kimse anlamadan önce iki ay boyunca orada yaşadım."

"İki ay mı?"

"O zamandan beri çok iyi arkadaşız," diye onayladı çocuksu bir sırıtışla.

Hâlâ anlattığı hikâyenin etkisinde olan Ben'in ön koluyla tavuğu yuvadan nazikçe itmeye çalışmasını izledim. Tavuk sadece kanatlarını çırpı ve yaygara kopardı; Ben'e bakıyordu. İşte tam o sırada Charlotte, dudaklarından sarkan sigarasıyla kararlı adımlarla içeri girdi. Kolunu tavukların altına soktu ve sanki bir süpermarketin süt ürünleri reyonunda geziniyormuş gibi altı sıcak yumurta çıkardı. Yumurtaları teker teker bana uzatırken Ben'e mağrur bir bakış fırlattı. Aralarında kafa karıştırıcı bir düşmanlık vardı. Bunu ona daha sonra sormak için aklıma bir not aldım.

Kadının kendinden memnun sırıtışı karşısında gözleri kısıldı. Birdenbire dudaklarından sarkan sigarayı kaptı ve spor ayakkabısının altında söndürdü. "İğrenç, pis alışkanlık," diye homurdandı ve kararlı adımlarla tavuk kümesinden çıktı.

"Bu ne cüret!"

"Cesaret ediyorum," diye bağırdı omzunun üzerinden.

İkimiz de onun uzaklaşmasını izledik, attığı her adımda ıslak tişörtünün altındaki kasları esniyor ve dalgalanıyordu. Döndüm ve Charlotte'u değerlendirici bir bakışla kıstırdım. "Bana söylemediğin bir şey mi var?"

"Bunu sana söyleten ne?" diye cevap verdi. Atkuyruğundan kurtulmuş gevşek buklelerini endişeyle çekiştiriyordu. İnanmayan bir kaşımı kaldırdım. "Önemli bir şey değil," diye ekledi, masum numarası yaparak. Kör bir adam için bunun gerçekten bir şey olduğu açıktı. "En azından benim üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil." Sesindeki teslimiyetçi ton beni rahatsız ediyordu. Onun eve doğru yürüyüşünü izlerken, işin aslını öğrenmek için aklıma bir not aldım.

On Dokuzuncu Bölüm

Ertesi gün konuklar şafakla birlikte yola çıkmaya başladı. Yemek hazırlamak, cesetleri saymak ve bagajları evin önündeki sahanlığa sürüklemek uzun bir süreçti. Tüm personel aşırı çalışmış ve bitkin düşmüştü. Kalan son misafirler annesi ve Caroline Pruitt'ti. Fısıldanan isim buydu. Görünüşe göre Amerikalı bir çelik varisiymiş.

Yemekler ve kalkışlar arasında birbirimizi görüyorduk. Caroline her zaman onun yanındaydı... Bir fare teriyeri gibi peşinde havlıyordu. Gözleri donuktu, içine kapanıktı. Onu suçlamıyordum. İncindiğini biliyordum. Ona karşı ne kadar açık bir kitap olsam da, onu okumakta da o kadar iyiydim. Yine de ikimizin de iyiliği için bunun yapılması gerekiyordu. İkimizin de ayık gerçeklikte kalmaya ihtiyacımız vardı.

Diana Redman, Sebastian'ın şahinlerinden birinin yemeğine baktığı gibi belirgin bir ilgiyle beni izliyordu. Onun ve benim bir an bile yalnız kalmadığımızdan emin oluyordu. Onun bilmediği bir şey varsa, o da benim bu işi tek başıma iyi yaptığımdı. Bana bir kez bile yaklaşmadı. Onu birkaç kez bakarken yakaladım ama göz göze geldiğimiz anda arkasını döndü.

Sebastian mutfağa girdiğinde öğle yemeğinden arta kalanları paketlemeyi henüz bitirmiştım ve her haliyle 'malikânenin lordu' gibi görünüyordu. Saçının tek bir teli bile yerinde değildi, ipekli pamuktan özenle dikilmiş beyaz bir gömlek, ince kesim keten bir pantolon ve İtalyan mokasen ayakkabılar giymişti - acımasız gücün ve zarafetin tam bir resmiydi. Maske tekrar takılmış, sıkıca yerine sabitlenmişti. Bunu ona yapmış olduğum gerçeği beni dayanılmaz derecede rahatsız ediyordu.

Bayan Arnaud buzdolabına uzandı ve küçük tavuk parçalarıyla dolu bir kap çıkardı. Gözlerim onunkilere gidip gelirken çatal bıçak takımını hızlı ve sert darbelerle kurulamaya başladım. Bana bakmıyordu. Bunu hak etmiş olsam da canım yanıyordu. Son birkaç gündür onu daha parlak, daha mutlu görmeye alışmıştım. Şimdi o ciddi ifade geri gelmişti ve tek yapmak istediğim onu öpmekti, ta ki bu ifadeyi kendi iyiliği için fazla mükemmel olan özelliklerinden kovana kadar.

"Bana yardım edebilir misin?" Bakışları hâlâ başka yerdeydi.

"Evet, tabii ki."

Tek kelime etmeden sebze bahçesinin yanından, ormanın içinden geçtik ve mews'e doğru yürüdük. Önüne bakıyor ve her zamanki uzun adımlarını kontrol altında tutuyordu. Adımlarındaki o aksamaya rağmen ona ayak uydurmak için kendimi zorlamam gerekiyordu. Çığlık atmak istedim. Aramızdaki tüm o rahatlık yok olmuştu. Ve birkaç hesaplanmış kelimeyle, haftalar önce başladığımız yere geri dönmüştük.

Düşünmeden ya da onaylamadan eline uzandım ve parmaklarımı onunkilere geçirdim. Dikkati birleşen ellerimizin üzerindeydi. Şaşkınlık kısa bir süre parladı. Sonra nazikçe sıkıldığını hissettim ve brendi renkli bakışları benimkilerle buluşmak için kalktı.

İçsel bir savaş yaşıyordu. Bunu gözlerinde alev alev görebiliyordum ve taşıdığı çantanın yumuşak çimlere çarptığını duyduğumda, kollarının kırılmaz bir tutuşla beni sardığını hissettiğimde hangi tarafın kazandığını hemen anladım. Göğsünün sert, yontulmuş düzlemleri benim yumuşak olanlara çarptığında bir titreme ondan sıçradı. Parmakları saçlarıma uzandı. İçinden geçerek, düzgün at kuyruğumu saniyeler içinde söktüler. Diğer eli üniformamın eteğinde gezindi ve popomun küçük yanaklarına bastırıp yoğurdu. Beni daha yakına çekerek, tutkusunun açık kanıtını kalçalarımın üst kısmındaki yumuşak kıvrıma sürttü. Keskin, elektriksel bir sarsıntı içimde dallanıp budaklandı. İnlemem onun umutsuz öpücüğü tarafından yutuldu.

Onu daha iyi tanımasaydım sabırsızca baştan çıkarmasına gülerdim. Sıkı sıkıya dizginlediği uçucu duygularının kontrolünü tamamen kaybetmişti. Karanlık ve açgözlü bir yanımla onu bu şekilde çözebilmeyi seviyordu. Bu heyecan vericiydi, güçlü bir afrodisyaktı. Ancak hâlâ mantıklı düşünmeyi başaran yanımla bana dikkatli olmamı öğütlüyordu. Kuyruğundan bir kaplan mı yakalamıştım, yoksa o mu beni yakalamıştı, emin değildim.

Ben itiraz edemedim, beni kır çiçekleri ve uzun otların arasında güneşin ıslattığı toprağa bastırdı, iri vücudu kalçalarımın arasına girdi. Boğazıma ateşli öpücükler kondurdu, ince derimi dişleriyle kazıyarak sahiplenmenin şehvetli bir gösterisini yaptı. Nefesini sertçe verdi. Bu beni uysallaştırdı, uysallaştırdı. Direnme düşünceleri eriyip gitti, yerini tespih taneleri gibi birbirine dizilmiş kopuk görüntüler ve sesler aldı... gerçeklik bir rüyaya karışıyordu.

Meşelerin hışırtısı. Beyaz bir kelebek sarhoş bir şekilde üzerimizde süzülüyor. Uzaktaki bir kuşun cıvıltısı. Bir arının çok yakın vızıltısı. Elleri göğüslerimi okşuyor, okşuyor. Gömleğindeki nişasta kokusu ve o koku, belirgin bir şekilde ona ait olan o koku. Ereksiyonunu cinsel organıma dayadı. Kalçalarım onunla anlaşmak için yukarı doğru kalktı. Öpücüklerin ve ısırıkların arasından fısıltılar kaçıyordu.

"Sana ihtiyacım var," diye mırıldandı. "Sabırsızlanıyorum..." Parmakları külotlu çorabımın üst kısmını kavradı ve hedefinde kararlı bir şekilde çekmeye başladı. Aşağı uzandım ve elini kapattım.

"Yapamayız. Burada olmaz," diye fısıldadım ve kulak memesinin altındaki hassas deriyi acımasızca yaladım.

"Şimdi--" Emri ham duygularla doluydu. "İçinde olmak zorunda," diye mırıldandı. Çabasını iki katına çıkardı ve aceleyle hortumu ikiye böldü. Zor nefes alıyordu, kontrolünün kalıntıları gözle görülür bir şekilde kırılıyordu. Sabırsızlıkla keten pantolonunu karıştırdı. Yardım etmeye çalıştım ama ellerimi kenara itti. Sonunda ereksiyonunu engelleyen boxer'dan kurtuldu, ıslak ucunu tahrik olmuş ve istekli bedenime doğru itti ve yıldızları görmeme neden olan o şişmiş, hassas noktaya bastırdı.

"Sebastian, prezervatif," diyebildim sadece. "Kahretsin! Çıkaracağım."

Akıl ve öğüt sözcükleri boğazımda düğümlendi. İki kez düşünmeme fırsat vermeden içime girdi ve beni inanılmaz bir zevkle doldurdu. Dudaklarından rahat bir iç çekiş çıktı, sadece birleşme eylemi bile ona eşsiz bir rahatlama veriyordu.

Bacaklarımı onun etrafına sardım ve sıkıca tutundum. Cesur bir ritme başladı, tatlı bir yavaşlıkla dışarı fırladı, sonra derin ve emin bir şekilde itti. Onu her yerde hissedebiliyordum, sanki bu güzel, erkeksi adam sadece benim için yaratılmıştı. Her hamlesinde zevk daha da artıyordu. Beni sıkıca tutuyor, bana kolayca hükmediyordu. Böyle bir güce karşı güçsüzdüm. Memnuniyetle, tüm kontrolü bıraktım ve bunun heyecanı beni doruğa yaklaştırdı.

"Şimdi, Vera. Şimdi!" Çenesi sıkıca kenetlenmişti, sözcükleri söylemeye zorladı, kendi boşalmasını engellemek için harcadığı çabadan dolayı yüzü buruşmuştu. Güçlü bir hamleyle patladım, bedenim onu sıkıca kavrayan bir orgazmı kasıldı ve serbest kaldı. Bağırdı, isminin ardından gırtlaktan bir yemin etti ve içimden çıktı. Başı boynumun kıvrımına düşmeden önce yüzünde katıksız bir mutluluk ifadesi belirdi.

Beni tutuşu hiç gevşemedi. "Sakın bırakma," diye fısıldadı. Neredeyse duyulmuyordu. Ama yine de duydum.

Birbirimize sokularak eve doğru yürüdük, adımlarımız yaklaştıkça tembelleşiyor ve isteksizleşiyordu. Beş geniş yaprağı parlak pembeye boyanmış güzel bir kır çiçeği kopardı. Sapını işaret parmağıyla başparmağı arasında öylesine şefkatli bir özenle döndürmesini izledim ki, onu -küçücük bir çiçeği- kıskanmaya başlamıştım. Sonra başımı kaldırdım ve yüzünde şakacı bir sırıtiş olduğunu fark ettim. Kaşlarını bana doğru oynattı ve ben kahkahayı patlattım.

Beni çok mutlu ediyorsun, demek istedim ama diyemedim. Ondan uzaklaşmaya çalıştığımda beni sıkıca tuttu. Beni güvenli bir şekilde göğsüne doğru çekerek alçak ve seksi bir sesle "Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu.

"Senden uzak dur. Çok kötü bir etki bırakıyorsun." Kıkırdamadan duramıyordum, onun şefkati içimde sahip olduğumu bile bilmediğim saf bir neşe kaynağı yaratıyordu.

"Asla," diye fısıldadı baştan çıkarıcı bir şekilde. "Asla," diye tekrarladı, bu kez ifadesi ciddiydi. Bana o kadar uyumluydu ki gülümsememin kaydığını fark ettiğinde çiçeği kulağımın arkasına sıkıştırdı ve beni nefessiz bırakan bir öpücükle zihnimi susturdu.

Aniden büyük bir çatırtı, rüzgârda hışırdayan ağaçların sesini böldü.

Bir saniye sonra kendimi iki yüz küsur kiloluk bir kas yığını tarafından sıcak zemine hapsedilmiş buldum. İlk başta gözlerim şaşkınlıkla hızla kırışıttı, ta ki zihnim onun yüzündeki vahşi ve öfkeli ifadeyi fark edene kadar. Kulaklarımda çınlayan tiz sestten başka bir şey duyamıyordum. Sonra aniden ses geri geldi.

"Vera! Vera, iyi misin?! Vuruldu mu?!"

Vurdu mu? Beni yakaladığında yere yeterince sert vurduğum kesin. Ne diye bağırdığını anlayamıyordum. Neden bu kadar telaşlı ve öfkeliydi? Görüş alanım hafifçe sağa kaydı. İşte o zaman omzunda, gömleğinin içinden yayılan kan lekesini fark ettim.

"Aman Tanrım! Sebastian, kanaman var!" Ayağa kalkmak için mücadele ettim.

"Kımıldama! Biri bize ateş ediyor!" diye bağırdı ve beni sıkıca yere bastırdı.

"Ateş etmek mi? Bize kim ateş ediyor olabilir? Neden bize ateş etsinler ki?"

Her şeyin üzerine garip bir durgunluk çökmüş, orman ve yaban hayatı toplu bir nefes almış.

"Bilmiyorum. Olabilir--" Yüzü solgunlaştı, göz kapakları ağırlaştı. Başını sallamak üzereydi, bilincini korumaya çalışıyordu. Tüm duygularım kayboldu ve zihnim normal şartlar altında başarabileceğim hiçbir şeye benzemeyen yıldırım hızında karar vermek için keskinleşti. Bir kriz ortaya çıktığında her zaman en iyi halimde olmuştumdur. Bazı insanlar kilitlenir, donup kalır, diğerleri aşırı duygusallaşır, öfke ya da korkuya kapılır. Ben ise bir ABD doları kadar istikrarlı ve güvenilir olurum.

Onu sırt üstü yatırdım - itiraz edemeyecek kadar güçsüzdü - ve gömleğini yırtıp açtığımda kurşun yarasının pazusunun dış tarafını sıyırdığını gördüm. Kası kesmişti. Neyse ki hiçbir kemiğe ya da önemli kan damarlarına yakın değildi. Gömleğini parçaladım ve yaranın etrafına bir düğüm atarak kanamayı durdurdum. Onu uyanık tutmak için parmaklarımı göğüs kemiğinin üstüne sert ve hızlı bir şekilde vurduğumda yüzünü buruşturdu.

"Sebastian, vuruldun. Ciddi bir şey değil. Kanamayı durdurdum. Ama seni eve geri götürmek için yardımına ihtiyacım var - tabii yardım getirmemi istemiyorsan."

"Hayır...hayır. Ben kalkacağım. Bana yardım et."

Omzumu yaralanmamış kolunun altına attım ve onu kaldırdım. Buraya daha önce de gelmiştik. Ama o artık bir düşman ya da yabancı değildi. O benim adamımdı... Ona değer veriyordum. Tabii ki önemsedim, nasıl önemsemezdim ki? Ona bakmak çok kolaydı. Bu düşünce midemde yuvarlanan bir kurşun bilye gibiydi... ya da bir mermi.

Eve yaklaştığımızda yardım için bağırmaya başladım. İnsanlar etrafımızı sardı. Sebastian'ın ağırlığını üzerimden kaldırıp bizi ayırmadan önce birbirlerine talimatlar vererek bize doğru koştular. Beni bırakmak istemeyerek, yaralanmamış koluyla uzandı ve parmaklarımız birbirine dolandı. Ben Winters omuzlarımdan tutup beni hafifçe sarsarak bakışlarımı Sebastian'dan ayırmamı sağladı.

"Vera, ne oldu?" diye sordu sakın ve yatıştırıcı bir sesle.

"Şahinler. Onları beslemeye gittik... Geri dönüyorduk. Bir çatırtı duydum. Sebastian'ın kanaması vardı... Kurşun temizlemişti." Tanımadığım zayıf bir sesle anlatılan kendi hikâyemin sadece parçalarını duyuyordum.

"Bayılmayacaksın, değil mi?"

Bu beni şaşkınlığımdan kurtardı. "Tabii ki hayır! Tanrı aşkına, ben bir doktorem. Onu hastaneye götürmeden önce gidip yarasına pansuman yapmalıyım."

Sesimdeki beklenmedik otorite karşısında kaşları yukarı kalktı. "Tamam... Eğer eve kendi başına dönebilersen, bir şeyi kontrol etmem gerekiyor."

"Ben, lütfen dikkatli ol." Gözleri ön kolunun üzerinde duran küçük elime takıldı ve ağzının sert yapısı gevşedi.

"Ben bunun eğitimini aldım." Elimi çekmeden önce sıktı ve daha fazla gecikmeden ormana doğru yürümeye başladı.

* * *

"Vera! Nerede o lanet olası!" Alt kattan bağırdığını duyabiliyordum, hışırtılı sesi koridorda yankılanıyordu. Mermer merdivenleri hızlı adımlarla çıktım. En azından yine bilincini kaybetmiyordu.

Yatak odasının kapısının önünde bekleyen bir grup hizmetçi içeri girmeme izin vermek için ayrıldı, kafalarında bir soru işareti vardı. Özellikle Charlotte beni dikkatle inceledi. Caroline Pruitt yatak odasının kapısında duruyordu. Yanından geçerken gözlerini bana dikti, dönüp Sebastian'ı ve sonra tekrar beni inceledi. Onun dikkatli bakışlarından bilerek kaçındım. Sebastian'ın davranışlarına bakınca, ortada son derece düzensiz bir şeyler olduğunu fark etmemek için aptal olmak gerekirdi.

Sebastian'ı yatakta doğrulup otururken buldum, yüzünde endişe ve hayal kırıklığı karışımı bir ifade vardı. Çıplak göğsündeki kurumuş kanı ve pazusunun etrafına hâlâ sarılı duran gömlek parçasını saymazsak, formda görünüyordu. Beni gördüğünde vücudu yatağa doğru sarktı. Yatağın onun tarafına doğru attığım her adımda yüzündeki gerginlik biraz daha azalıyordu. Adrenalinin etkisiyle parlayan gözleri tüm mesafe boyunca beni takip etti.

Bayan Redman yatağın kenarına oturmuş saçlarını savuruyor ve genel olarak kendini rahatsız ediyordu. Dibine kadar *bencil bir yaratık*, diye düşündüm küçümseyerek. "Vurulduğunu öğrendiğimde ne kadar korktuğumu tahmin bile edemezsin Scout. Sinirlerim daha fazla dayanamadı.

Bunun gibi sürprizler... Biri bana beş dakika önce istediğim gibi lanet olası bir martini getirebilir mi?!" Son kısmı bağırarak söyledi.

Bakışlarım Sebastian'inkilerle buluştu ve aramızda sempatik bir anlayış geçti. Oğlunun yaralı ve acı içinde olduğu gerçeğine bu kadar kayıtsız kalabilmesi akıl almaz bir şeydi. Böyle bir kadınla birlikte büyümenin dehşetini hayal bile edemezdin. Bayan Arnaud'yu tırnaklarını incelerken, Bay Bentifourt'u da François ile sessizce konuşurken buldum. Dikkatimi çekti ve başını tıbbi malzemeleri yerleştirdiği şifonyere doğru eğdi.

"Bu odada çok fazla insan var," dedim eleştirel bakışlarımı doğrudan Bayan Redman'a yönelterek. Onu doğurduğu için kabalığına göz yumacak değildim. Sabırla ayağa kalkmasını bekledim. Ama nafile, oturduğu yerden beni daha da kışkırtan bir yüz ifadesiyle izliyordu.

"*Allons-y, allons-y.*" Bayan Arnaud ellerini çırparak herkesi kapıdan dışarı ve koridora doğru yönlendirdi. Caroline Pruitt kapı aralığında durakladı ve çıkmadan önce bize dikkatle baktı. Bir tedirginlik ürpertisi tenimde dalgalandı.

"Bayan Redman, *oğlunuz*," diye anlamlı bir şekilde durakladım, "hatırı sayılır miktarda kan kaybına ve acıya maruz kaldı. Yarayı temizlemem gerekiyor, lütfen siz çıkın."

Parlak, yeşil gözleri iki yarığa dönüştü. Yaşadıklarımın sonu, benim gibilerin gözünü korkutmak için onun zehirli bakışlarından çok daha fazlası gerekirdi. "Sen kim olduğunu sanıyorsun--"

Bentifourt öne çıktı ve bana savurmak üzere olduğu hakaretler listesini yarıda keserek, "Matmazel Sava'nın tıp diploması var, madam," dedi. Beklenmedik kibarlığı karşısında o kadar şaşırımtım ki dönüp baktım. Koyu renk gözlerinde tuhaf bir pırıltı vardı. Bunu daha sonra analiz etmek üzere dosyaladım.

"Diana," diye ekledi Sebastian o buyurgan ses tonuyla. Kelimelerin sihirli kombinasyonu bu olmalıydı çünkü Diana hışımla oradan ayrıldı.

"Gerekli tüm ilaçları getirdim. Helikopterin hazırlanmasını isteyeyim mi?"

"Hayır!" Sebastian bağırdı. "Bu lanet olası bir çizik." Bentifourt bu çıkış karşısında gözünü bile kırpmadı.

Kolunun altına temiz havlular yerleştirdim ve bağları nazikçe çözdüm. "Sıyrık bile sayılmaz Bay Horn. Hareket etmeyi bırakın yoksa tekrar kanamaya başlayacak.

Antibiyotiğe ihtiyacınız var ve bir doktor tarafından görülmeniz gerekiyor."

Resmi hitabı duyunca bana alaycı bir sırıtış attı, sonra bakışları tekrar Bay Bentifourt'a kaydı. "Dr. Schultz'u ara. Eve gelecek," diye huysuz bir ergen çocuk gibi homurdandı. Bentifourt hafifçe başını salladıktan sonra bizi yalnız bırakarak yatak odasından çıktı.

Betadin solüsyonunu hazırladıktan sonra, "Şimdi yarayı temizliyorum... neredeyse bayılıyordun" dedim.

"Biliyorum," diye mırıldandı, yatak örtüsündeki var olmayan bir kırışıklığı düzeltirken gözleri kısılmıştı. Utanmıştı ve gülünç derecede sevimliydi. Gülümsememi engellemek için yanağımın içini ısırdım. Bunu eğlenceli bulmayacaktı. Kafasını kaldırdığında, nefes kesici yüzünün her yerinde endişe okunuyordu. "Sen iyi misin? Üzerine çok sert düştüm." Yavaşça saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. Gözleriyle tekrar buluşmadan önce açık kapı aralığını hızla taradım.

"Ben iyiyim. Bunu kim yapmış olabilir?"

"Bilmiyorum. Polis yolda." Kaşları birbirine yaklaştı.

"Bir av kazası olabilir mi?" Sessizlik başımı kaldırıp bakmama neden oldu.

Yüzü taş kesilmişti, okunamıyordu.

"Olabilir," diye cevap verdi, dalgınca başını sallayarak. "Buna inanıyor gibi görülmüyorsun."

"Henüz emin değilim. Ben ormanı kontrol etmeye gitti mi?" "Evet."

"Bir yolunu bulacaktır. Endişelenmeni istemiyorum."

Ben yarayı steril pamukla sararken, o elini sahiplenerek dizime koydu, sıktı ve sıkıca tuttu. Bunu sık sık yapardı. Çok küçük bir jestti. Ama Sebastian'ın yaptığı hiçbir şey karşılıksız değildi, yaptığı her şeyin bir amacı ve anlamı vardı. Çalışırken gözlerim onun eline gidip geliyor, bunun ne anlama geldiğini düşünüyordu. Ve sonra aklıma geldi.

Bana bir çocuğun güven vermek için sarıldığı gibi sarıldı - bırakmaya korkuyordu. Bu keşfin şokuyla nefesim kesildi ve ani bir batma hissi beni yakaladı. Besin zincirinin en tepesinde yer alan, bolca güç ve prestije sahip bir adam nasıl olur da kendini bu kadar yalnız hissedebilirdi? Bakışlarım onun elinden ciddi, konyak rengi gözlerine kaydı. İç çektim. Farkında olmadan kalbimden bir parça daha çalmıştı.

Yirminci Bölüm

Bay Bentifourt, "Polis seninle konuşmak istiyor, Vera," diye anons etti.

Akşam yemeği için hazırladığımız risotto için *Cantharellus cibarius* mantarlarını doğrarken başımı kaldırdım ve işaret parmağımı kestim. Yüzümü buruşturarak kanlı bıçağı yere düşürdüm ve bıçak gürültüyle mutfağın taş zeminine çarparak düştü.

"Vera, kanaman var!" Bayan Arnaud elinde bir kâğıt havluyla koştu ve parmağıma sararak baskı uygulamaya devam etti.

Polis. Evrak isterler mi? Hemen sinirden ter içinde kaldım.

"Sadece bu sabahki olayları sormak istiyorlar. Endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok. Bay Horn ve Bay Winters onlarla birlikte oturma odasındalar," dedi Bay Bentifourt sempatik bir ses tonuyla. Bir başka sürpriz. Nadiren sempatik ya da güven verici olurdu.

Sıcak ve rahatlatıcı bir el omzumu sıktı. Bayan Arnaud son derece nazik bir sesle, "Git canım, Bay Horn bir şey olmasına izin vermez," dedi.

Lavaboya gidip ellerimi yıkadım ve bu zamanı kendimi toparlamak için kullandım. Kalbimin boğazımda attığını hissedebiliyordum ve onları odanın öbür ucundan okunabilecek suçlu bir ifadeyle karşılamak akıllıca olmazdı.

Kapıya ulaştığımda derin, sakinleştirici bir nefes aldım ve kapıyı çaldım. İçeri girer girmez dört adamın yoğun bakışları altında kaskatı kesildim. Gözlerim hemen Sebastian'ı aradı. Doldurulmuş bir sandalyede oturuyordu, kayıtsızca eğilmişti. Bakışlarındaki sıcaklık ve cesaret, solar pleksusumda tuttuğumun farkında olmadığım ince bir gerilimi serbest bıraktı.

Karşısındaki kanepede iki adam oturuyordu. Biri genç ve sert görünümlüydü, diğeri ise orta yaşlı ve göbekli. Genç olan kanepenin kenarına oturmuş, enerji doluydu. Yaşlı olan ise Bayan Arnaud'nun taze pişmiş madlenlerini ağzına atıp parmaklarını yalıyordu.

"Vera, müfettiş Duebel ve Tribolet sana bu sabahla ilgili birkaç soru sormak istiyorlar." Gözlerim derinden gelen sese doğru kaydı.

Ses. Bay Winters kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, pencereye yakın duruyordu. "Sadece bir dakika sürecek." Sebastian'ın yanındaki boş sandalyeye doğru yürüdüm ve ona dokunmak için karşı konulmaz bir istek duydum. Bir kez olsun güvenceye ihtiyacım vardı.

Yaşlı müfettiş bana bakmadan, "Lütfen oturun, matmazel," dedi. Parmakları üzerinde sallanan bir başka pastaya uzandı, dikkati tamamen seçim sürecine yoğunlaşmıştı. Ya inanılmaz derecede kurnaz ya da inanılmaz derecede aptaldı. İşimi şansa bırakmak istemiyordum, bu yüzden kıpırdamadan oturdum, ellerim kucağımda koltuğumun kenarına tünedim ve mümkün olduğunca göze çarpmamaya çalıştım.

"Benim adım Duebel," diye bilgilendirdi beni. Bana bir sazanınkini anımsatan ağzından kırıntılar dökülüyordu. "Buradaki ortağım Tribolet." Kırıntılarla kaplı elini yanındaki adama doğru salladı. Sonra ellerini birbirine sürterek kırıntıları ayaklarımızın altındaki antika Aubusson halının üzerine bıraktı. Gözlerim o kırıntılara takıldı ve daraldı.

Görüş alanımın dışında Sebastian zorla gülümsedi. Kafamı kaldırdığımda, *Müfettiş* Tribolet'nin beni dikkatle incelediğini gördüm ve Sebastian'ın kaskatı kesildiğini görmek yerine hissettim.

"Hadi devam edelim, olur mu?" Kaba ses tonu her iki müfettişin de dikkatini çekti, yoğun odağı artık tamamen genç adam üzerindeydi.

"Evet, elbette Bay Horn," dedi Deubel. "Matmazel, Bay Horn'a arazinin kuzey tarafındaki ormanda bir iş için eşlik ediyordunuz, değil mi? Doğru mu?"

"Evet."

"Ve dönüş yolunda, yaklaşık--" Notlarını kontrol etti. "Evden 130 metre uzakta yüksek bir ses duydunuz, bir çatırtı?"

"Evet."

"Sonra ne oldu?"

"Bay Horn beni yere itti. Önce ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, sonra pazusundaki kanı gördüm. Hızlıca yarayı inceledim ve ancak o zaman vurulduğunu anladım. Kanamayı durdurmak için tişörtünü çıkardım ve koluna sardım."

"Artık acil bir tehlike altında olmadığınızı tespit edebildiniz mi?"

"Hiç de değil efendim. Sanırım bu benim cehaletimden kaynaklandı. Serseri bir kurşun olabileceğini düşünmüştüm."

"Ve sonra eve geri mi döndün? Başka bir şey duymadın mı?" diye sordu yavan bir ses tonuyla.

"Doğru, efendim."

"Soyadınız, matmazel? Kayıtlarım için," diye araya girdi Tribolet.

"Sanırım kayıtlarınız için yeterince şeyiniz var, müfettişler. Bay Winters size çıkışı gösterecek. Lütfen gelişmelerden onu haberdar edin," dedi her zamanki 'tahtın varisi ve benimsin' ses tonuyla.

Tribolet bunu pek hoş karşılamadı; gözleri kısıldı ve ağzının kenarı ürpertici bir sırıtışla hafifçe yukarı kıvrıldı. Deubel Tribolet'e sakinleştirici bir bakış attı ve kapıya doğru işaret etti - Tanrıya şükür, boğalar boynuzlarını kilitlemekten önce. Her iki adam da ayağa kalktı ve Bay Winters'ın arkadan gelmesiyle birlikte dışarı çıkmaya başladı. Ancak çıkmadan önce kapı aralığında durakladılar.

"Teşekkür ederim, Bay Horn. Başka sorum olursa arayabilir miyim?" Tribolet, alaycı bir ses tonuyla sordu.

Sebastian'ın bakışları Tribolet'i topuklaması için uyarırken açıkça gergin bir sessizlik anı yaşandı. "Elbette müfettiş. Elimden geldiğince yardım edeceğim." Ardından gelen gülümsemedeki uğursuz dokunuş tüylerini diken diken etti. Onun bu yönünü hiç görmemiştim.

Kapı kapanır kapanmaz Sebastian bileğimi kelepçeledi ve beni kucağına çekti. Ona doğru yığıldım ve fazla çaba sarf etmeden gevşemeye çalıştım; yarasına çarpma riskini göze alamazdım. "Deli misin sen? Herkes içeri girebilir!" Bu güçlü fısıltı onun dikkatini dağıtmakta tamamen işe yaramadı. Beni kendine yakın tuttu ve boğazıma bir dizi tatlı öpücük kondurdu, ardından dişlerini iddialı bir şekilde sıyırdı.

"Ben dışında kimse içeri girmiyor ve o da bizi biliyor."

"Nasıl yaparsın?" Boş sözler. Bunları söylerken zevkle iç çekiyordum. Şeytan beni nasıl etkisiz hale getireceğini çok iyi biliyordu.

"O benim en iyi arkadaşım, Vera." Sıcak avuç içi uyluğumun iç kısmına doğru ilerlemeye başladı, daha yakına... kapının çalınmasıyla irkildim. Kucağından inmek için çabaladım. Sağlam koluyla beni sıkıca tuttu. Ben içeri girdi, boş bir ifadeyle bize baktı ve uzun bacaklarını iki yana açarak iri gövdesini kanepeye attı.

Dışarıdan bakıyor olsaydım gülerdim. İki adam, Sebastian'ın kucağında bir ceset gibi dimdik ve kaskatı oturmam sıradan bir şeymiş gibi gelişigüzel konuşmaya başladılar.

düğmeler, boynumda parlayan sıcaklık. Parmaklarım önlüğümün kenarını buldu ve gergin bir şekilde onunla oynadı.

"Mermi kovanını buldun mu?" Tedirginliğimi fark eden Sebastian elimi düz bir şekilde bastırdı ve parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi.

"Evet... .300 Winchester Magnum," Ben'in kaşı kalktı. "Buralarda kimsenin büyük av avladığını sanmıyorum."

İkisi de bir süre sessiz kaldı, odaya aniden buz gibi bir soğukluk yayıldı. Sebastian derin bir iç çekti ve yüzünü incelemek için döndüğümde bulduğum şey hoşuma gitmedi.

"Bu ne anlama geliyor?" Sesim yüksek ve gergindi. Sebastian ve Ben birbirlerine bilmiş bakışlar atarken sabırla bekledim.

"Demek ki bu bir av kazası değilmiş," diye cevap verdi acımasızca ve elimi sıktı.

"Birisi kasten sana zarar vermeye mi çalışıyor?!" Şimdi gerçekten endişelenmiştim. Yüzümü kavrayarak beni gözleriyle buluşmaya zorladı.

"Bana bak. Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok."

"Vera, sabaha kadar en iyi üç adamımı buraya getireceğim. Sebastian iyi korunacak -bunun arkasında kimin olduğunu bulana kadar," diye ekledi Ben.

"Adamlarınız mı? Anlamıyorum. Peki polis bu konuda ne yapıyor?!"

"Ben dünyanın en saygın özel güvenlik şirketlerinden birini yönetiyor. Bunu çözebilecek biri varsa o da odur."

"Özel güvenlik mi?" Bilgi ve ham duygularla o kadar dolmuştum ki kendimi bir embesil gibi her şeyi tekrar ederken buldum.

"Evet, tüm adamlarım eski Özel Kuvvetler, eski Mosaad. Yaptıkları işte en iyiler."

"Peki bu nedir?" Gerçekten merakla sordum.

"İnsanları avla," diye cevap verdi omuz silkerek. Cevabının sakinliği karşısında tüylerim diken diken oldu.

"Onları bulduklarında ne yapıyorlar?"

Tekrar konuştuğunda Ben'in gözleri buz gibiydi. "Ne gerekiyorsa."

Bir insan yüzünde hiç bu kadar duygusuzluk görmemişim. Dehşet vericiydi.

---

* * *

Sonraki birkaç gün boyunca diken üstünde yaşadım, Sebastian için endişelendim, *müfettiş* Tribolet'nin kışına bir böcek girip etrafı araştırmaya başlamasından korktum. Belgesiz olduğumu öğrenmesi çok sürmezdi.

Ben'in söz verdiği gibi, olaydan sonraki sabah üç adam geldi. İkisi Hollywood filmlerinden fırlamış gibiydi; iri yarı, kaslı ve İncil'den ayetler ve kafatasları içeren dövmelerle kaplıydılar. İlginç bir kombinasyon. İri yarı olan keldi ve muhtemelen daha da tehditkâr görünmesini sağlamak için koyu renk bir keçi sakalı bırakmıştı. Diğer klasik yakışıklıydı, her özelliği mükemmel bir şekilde simetrikti ve sıkılmış, soğukkanlı bir görünümü vardı. Yine de, üçü arasında fiziksel olarak daha az heybetli olan tartışmasız daha korkutucuydu. Gece yarısı kadar siyah gözlerinde aşırı bilinçli bir bakış ve ağzında alaycı bir eğim vardı. Uzun boylu ve ince yapılı olmasına rağmen yakışıklı olduğunu inkâr edemezdim - kötücül bir şekilde. Bana bir zamanlar bir ders kitabında gördüğüm kara mamba yılanı resmini hatırlattı. Sıradan ve tamamen ölümcül.

Sebastian'ın ofisine çağırılmıştım ve onu masasının arkasına yaslanmış, kenarını tutarken buldum. Şövalyelerine hitap eden bir kral. O tanıştırma konuşmasını yaparken ben de sessizce durup düşüncelerimi düzenledim. Hassas bir denge kurmam, endişelerimi onu hiçbir şekilde baltalamadan iletmem gerekiyordu.

"Vera, bunlar Bear Mahoney, Justin Luck ve Gideon Hirsch. Durum çözülene kadar görev başında olacaklar."

Kel olanın elini sıktım. "Çıplak mı, yani çıplak mı?"

Yüzü mükemmel beyaz bir sırtışıyla yarıldı. "Hayır hanımefendi, hayvan gibi."

Bay Sıkılmış ve Yakışıklı sadece başını salladı, ellerini ceplerinden çıkarmaya zahmet etmedi. Tek söylediği "Hanımefendi," oldu.

Bay Hirsch elimi tuttu ve şaşırtıcı bir şekilde parmaklarımın arkasına kısa bir öpücük kondurdu. Aklımdan 'suikastçi' kelimesi geçti. Sebastian'ın sertleştiğini ve kaşlarını çatıldığını görmek için bakmama gerek yoktu. Neyse ki tek yaptığı buydu. Bunu takip eden sessiz anda ona baktım ve bakışlarımız kilitlendi, gözlerimde binlerce soru belirdi.

"Birlikte olduğumuzu bilmeleri gerekiyor. Bizi koruma işleri buna bağlı." Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu.

Beni çok iyi tanıyordu, kimsenin beni tanımadığı kadar iyi tanıyordu, hem de bu kadar kısa sürede. En hafif tabiriyle tedirgin ediciydi. Üç şövalye beni izledi.

Beklentiyle. Anlaşmam için, sanırım. Yakalanmışım, kendi yarattığım bir hapishanede kapana kısılmışım ve kaçış yoktu. Sadece profesyonelliklerinin gizli işleri gizli tutmaya kadar uzandığını umabilirdim.

Gideon Hirsch soğukkanlılıkla, "Bayan Sava, sizi temin ederim ki endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok," dedi. Ekibin beyni o gibi görünüyordu. "Size engel olmamak için elimizden geleni yapacağız, ancak tedbir olarak binadan her ayrıldığınızda bize haber vermenizi tavsiye ederim." İlgi çekici bir aksan. R'leri yumuşaktı, Fransız aksanında olduğu gibi tam olarak yuvarlanmamıştı.

Gözlerimin arasında donuk bir ağrı oluşmaya başlamıştı. Burnumun kenarını sıkarak, "Eminim Bay Horn size... şey... ilişkimizin kamuya açık olmadığını söylemiştir... ve ben de bunun böyle kalmasını istiyorum. Nasıl olacak bu iş? Neden korunmaya ihtiyacım olduğunu anlamıyorum. Benim peşimde değiller."

Gideon Hirsch tekrar konuştuğunda gözleri kapalıydı. "Birine zarar vermenin en hızlı yolu, değer verdiği insanları hedef almaktır." Sertleştim ve bakışlarımı Bay Hirsch'e sabitledim, Sebastian'ın tepkisini ölçemeyecek kadar gururluydum. Kayıtsız kaldığını görseydim buna katlanamazdım. "Eminim Bay Horn'un güvenliğini tehlikeye atacak bir şey yapmak istemezsiniz?"

"Tabii ki hayır," dedim azarlanarak.

Kısa bir süre sonra, Bay Hirsch tarafından azarlanmış gibi hissettikten sonra oradan ayrıldım.

Kapının dışında durakladığımda dizlerimi zayıflatan sözler duydum.

"Onun hakkında ne biliyorsun? Tam bir kontrol yapıyorum."

"Hayır, yapmayacaksın, Gideon. Bilmem gereken her şeyi biliyorum." "Tanrı aşkına, Sebastian. Bırak da işimi yapayım."

"Ciddiyim, o yasak bölge."

Mutfağa doğru yürürken kalbim küt küt atıyordu. Gideon Hirsch'in kaynaklarıyla, umutsuzca saklamaya çalıştığım her şeyi bir saat içinde ortaya çıkarabileceğinden şüphe duymuyordum. Onca yıllık fedakârlık... Arkadaşıklardan, sosyal hayattan, kimliğimi ortaya çıkaracak her şeyden vazgeçmişim. Son altı yıldır bir hayalet gibiydim ve şimdi tek bir yanlış adım yüzünden her şey tehlikeye girmişti. Arzunun felaketimin aracı olacağı bir kez bile aklıma gelmemişti.

* * *

Bir gün sonra Sebastian beni kütüphanede buldu, bir ayağım bir tabureye tünemiş, diğeri tozunu aldığım kitaplığa sıkışmıştı. Bir gece önce onu görmemiştim. Gece yarısı bilgisayar ekranında ondan gelen bir mesaj belirdi. Migrenim var diye yalan söyledim ve odama gelmemesi için yalvardım. İsteğime uyması için çok şey gerektiğini biliyordum ama yine de uymuştu. Her gece odama geri dönecek enerjim kalmayana kadar sevişerek rahat bir rutine girmemek için  etin bir savaş veriyordum. Birlikte olmak bizim için tehlikeli derecede kolaydı.

"Bu gece dairede kalıyorum. Geç saatte bir iş yemeğim var ama yarın öğleden sonra seni Cenevre'ye g t recekđim. Gece orada kalacağız."

"Kesinlikle
olmaz." "Hazır
olun."

"İzin alamıyorum!" Bağırarak fısıltıyla cevap verdim.

Kollarını belime doladı, yüzünü eteğimin kıvrımlarının arasına gömdü ve popomu ısırdı.

"Ah!"

"Tartışırsan böyle olur işte." şeytani parmakları belimden aşağı ve eteğimden yukarı indi. Bacaklarım titredi.

"Bunu hemen durdurmazsanız düşüp kafatasımı kıracağım!"

Kalçalarımın içini okşadı, cinsel organımı avuçladı, becerikli parmaklarının girdiği her yerde keskin bir his vardı. Ellerim bu hissi mümkün olduğuunca uzun süre tutmak için sıkı yumruklar halinde kıvrıldı. Başparmağının tırnağı külotlu çorabın üzerinden, cinsel organımın dikişi boyunca ilerleyerek beni acı veren tembel bir ritimle ovdu. Bacaklarım tutmayınca beni sert bir zemine yatırdı ve bedenimi ileri doğru itti. Terli avu larım ilk baskıların duvarına çarptı ve başım düştü, ağır nefesim onunkiyle eşleşti. Uzun, kaslı vücudu ve kitaplık arasında sıkışıp kaldığımda, ondan yayılan sıcaklığı her yanımda hissettim. Omurgamın tepesinden topuklarıma kadar uzanan ağırlığı delicesine tahrik ediciydi.

Tamamen alt edilme, hükmedilme hissi o kadar heyecan vericiydi ki beni şok etti. Bu parçam son on yıldır nerede saklanıyordu? Aleksander'la geçirdiğim onca zaman boyunca bir kez bile bu kadar büyük bir ele geçirilme arzusu hissetmemiştim. Seks söz konusu olduğuunda zevkimin her zaman geleneksel, neredeyse durağan olduğuunu düşünürdüm ve bu yeni keşif beni utandırdı. Bunun çok iyi bir Freudyen açıklaması olmalıydı... ya da belki de Jung'cuydu. Ne olursa olsun, ben böyle biri değildim.

Gabardin pantolonunun önünü çadırlayan ereksiyona doğru geri ittim ve sertçe nefes verdiğini duydum. Onun benim üzerimde bıraktığı etki kadar benim de onun üzerinde derin bir etki bıraktığımı bilmek beni tahrik ediyordu. Boynumun yan tarafını ısırarak dikkatimi dağıttı. Farkında olmadan yakalandım, ne olduğunu anlayamadan çoraplarım ayak bileklerimdeydi. Bu beni feromonun neden olduğu sersemlikten hemen çıkardı.

"Delirdin mi sen? Biri içeri girebilir!" Arkamı dönmek için çabaladım ama beni yerimde tuttu.

"O zaman çabuk olsak iyi olur."

"Çabuk mu? Bu kelimenin anlamını bilmiyorsun!"

Bir kahkaha patlaması boğazımın kenarında boğuldu. Sonra ustaca dokunuşuyla beni susturdu, iç çamaşırlarımın üzerinden beni okşadı, ona olan arzumu geliştirdi. Çok sürmedi; bana dokunduğu anda kayganlaşmıştım. Doğrusu, odaya girer girmez başlamıştı - vücudum ona o kadar uyum sağlamıştı ki. Parmaklarını içeri sokarak, beni bir ihtiyaç çılgınlığı içinde çalıştırana kadar arkamdan ereksiyonuyla beni dürttü... ona ihtiyacım vardı.

Evet. Evet. Yumuşak. Hazır. İstekli. Vücudumun onunkilerle konuştuğu tek kelimeler bunlardı. Asla '*hayır*' demedi. "*Belki*" bile demedi.

"İslenmişsin. Beni ne kadar istediğini söyle," diye fısıldadı beni çılgına çeviren o hışırtılı sesiyle.

"İstediyimi biliyorsun."

Pantolonunun fermuarının açıldığını, folyonun yırtıldığını duydum. İç çamaşırlarımı kenara çekti ve kendini içime itti. Hoş bir yumuşaklığın içinde yavaş ve lezzetli bir sürtünme. Kısa tırnaklarım kitapların deri sırtlarına batıyor ve minik hilal izleri bırakıyordu. Çekildi ve kendini tekrar tekrar gömdü. İri bir eli kalçamı kavrarken diğeri klitorisimi sarıyor ve okşuyordu. İki zevk noktası arasında hapsolmuş bir halde tüm direnişimden vazgeçtim.

"Anlat bana."

"Seni istiyorum, sadece seni, umutsuzca," dedim, sesim kısık ve nefessizdi. İçime girdi ve kendini kıpırdamadan tuttu... lanet olası alay. "Tanrım, Sebastian lütfen, lütfen. Sana yalvarıyorum!"

İçinde sürüklendiğim şehvetli siste aklıma bir şey geldi. Onun için vahşi ve akılsız olmama ihtiyacı vardı. Bu onu tahrik ediyordu ve beni merhametine teslim edene kadar durmayacaktı. Hareket etmeye başladığında, tekrar tırmanmaya başladım, mest olmak elimdeydi.

Sonra ikimiz de duyduk. Sesler. Kapının hemen dışından. Tüm vücudum taşa döndü. "Dur, durmalıyız," diye fısıldadım.

"Şşşt." Hızlı ve derin bir şekilde itti, tam doğru açıyla içime çarptı ve avucunu ağzımın üzerine koyarak ilkel bir çığlğın içimden patlamasını engelledi. Akılsız ve onun merhametine kalmıştım. Sesler kayboldu. Parmakları beni tekrar buldu, hassas, şişmiş yumruyu çevreledi, nazikçe kopardı. Sıkı sarmal çözüldü. Kaslarım onun etrafına öyle bir çöktü ki, bu onun serbest kalmasını tetikledi. Omzuma doğru bir homurtu çıkardı ve kalçalarını yuvarlayarak zevkini sağdı.

"Lanet olsun--" dedi, nefesi kesilerek. Ben bile daha iyi ifade edemezdim. Alnının sırtıma düştüğünü hissettim ve nefes almak için verdiği mücadeleyi dinledim. Boynumu öptü ve geri adım atmadan önce beni sıkıca kavradı. Harekete benzer hiçbir şey yapamıyordum, bedenim gevşekçe bir araya getirilmiş bir uzuv yığınıydı. Kendi kıyafetlerini düzeltmeden önce benimkileri düzeltti.

Onu da benim gibi paramparça bulmayı umarak arkamı döndüğümde, Ekselanslarını rahat bir zarafet timsali olarak buldum. Tek bir saç teli bile yerinde değildi; yakışıklı yüzünde memnun bir gülümseme vardı; grafit gri takım elbisesi kırıksızdı.

Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Kırmızı ışıklar bölgesindeki kızlardan biri kadar iyi çalışmış görüldüğümünden emindim.

"Cenevre- yarın öğleden sonra. Ona ne söyleyeceğin umurumda değil. Hasta bir arkadaşını ziyaret edeceğini söyle, umurumda bile değil. Bir şey getirmene gerek yok. Eğer seni daha rahat ettirecekse benimle kasabadaki kafede buluş." Destansı bir orgazmın aptallaştırdığı ben cevap veremeyince kaşlarını kaldırdı ve bana Adonis'in etli-ve-sen-bana-direnemeyecek-güçsüzsün gülümsemelerinden birini hediye etti. "Aferin kızıma." Sonra dudaklarına bir öpücük kondurdu, arkamı sıvazladı ve bu adamın beni muhakeme yeteneğinden tamamen mahrum bırakıp bırakmadığını düşünerek beni orada öylece bıraktı.

Bölüm Yirmi Bir

Meydan terk edilmişti. Tek gözlü yaşlı bir erkek kedi, alçak bir duvarın üzerindeki yüksek yerinden bana kuşkuyla bakıyordu. Neyin peşinde olduğumu biliyordu. Söylendiği gibi, kafede sabırla onu bekledim. İşaret parmağımla başparmağımın tırnak yatağını yoklayarak, kıpırdanmalarını engellemek için ellerimi kucağımda birleştirdim. Üç tane tertemiz kâğıt peçeteyi paramparça etmiştim bile. Bayan Arnaud'ya hasta bir arkadaşımı ziyaret edeceğim yalanını söylemenin suçluluğu midemi bulandırıyor. Birdenbire o ikinci lattenin kötü bir fikir olduğunu düşündüm.

Siyah Mercedes SUV caddenin karşısına park edilmişti, gerçek ve mecazi bir gölge gibi beni her yerde takip ediyordu. Kafe au lait'in hesabını öderken Sebastian'ın Bentley GT'si yanaştı. İçeri adım atmadan önce beceriksiz bir casus gibi etrafıma bakındım. Yakışıklı yüzünde rahat bir gülümsemeyle eğildi ve beni öptü. Utangaç hissettim, konfor alanımın dışındaydım. Geri çekilmeye çalıştım ama çenemi tuttu ve öpücüğü derinleştirdi. "Güzel görünüyorsun."

Kıyafetlerime baktım: fildişi ipek bluzum, en iyi kot pantolonum ve siyah topuklu ayakkabılarım. Hiç de hoş görünmüyordum ama onun aksine başka seçeneğim yoktu. Gözlerim yavaşça ve biraz da kızgın bir şekilde Majestelerini süzdü. Yeni tıraş olmuş, bej keten pantolon ve beyaz gömlek giymişti, güzel görünüyordu, her zaman öyleydi. Timsah kemeri ve İtalyan mokasenleri, son derece pahalı ve son derece abartısız kıyafetine bir ünlem işareti koyuyordu.

"Bu bakış ne için?" diye sordu, yüzünde hafif bir eğlence vardı. Surat asıyordum. Elimde değildi. Bu kadar sofistike bir yerin yakınında olmanın beni biraz daha evcimen, biraz daha az iyi hissettirmesi de onun suçu değildi.

"Neden malikânenen ayrılmak zorundayız? Bu arada muhteşem görünüyorsun." Sesimdeki küçük, çocuksu sızlanma gözden kaçmıyordu. Araba köy yolunda hızla ilerlerken camdan dışarı bakmak için döndüm. Elimi tuttu ve parmak eklemlerimi ovdu.

"Muhteşem, ha?" Dudakları kıpırdadı, sıcak gözleri gülümsedi. Sonra her bir eklemimi öptü ve başparmağımı ısırdı. Dudaklarımı büzdüm ve dizlerimi birbirine kenetledim. Bu adam libidoma doğrudan ulaşıyordu. "Sadece gizlice dolaşmak zorunda kalmadan birlikte biraz zaman geçirmemizi istiyorum. Bu gece için özel bir planım var." Sesinde hınzırca, çekici bir şey vardı.

"Sana bir şey sormam gerekiyor," dedim ve ona doğru baktım. "Aklında ne var?" diye sordu, her ne kadar temkinli bir tavır takınmış olsa da. yüz ifadesine çoktan yerleşmişti.

"Paisley... O senin baldızın."

Biraz suçlu görünme nezaketini gösterdi. İleriye bakmaya devam ettiğinde, bir şeyler uyduracağını düşündüm.

"Paisley ve ben lisede çıktık," dedi ve derin bir nefes verdi. "Benden nişan yüzüğü beklemekten sıkılınca üvey kardeşimi baştan çıkardı ve onunla evlendi."

Tıpkı bir pembe dizi gibi. Tepkimi ölçmek için bana doğru baktı. Şaşkınlığımı gizleyemedim.

"Belki ilk başta egom biraz zedelendi. Ama bu ona aşık olduğum anlamına gelmiyordu. Ben bunu çabucak atlattım... o asla atlatamadı," iddiasında bulundu. "Başından beri ona karşı sadakatsizdi. Gerçi duyduğuma göre, o da öyleymiş. Ben Cenevre'ye taşındığımda Marcus döviz tüccarı olarak son derece iyi iş yapıyordu--" Yüzümü ona dönmek için yerimden kıpırdandım ve elini dizime koydu, başparmağı tembelce ileri geri okşadı. Yine o hayati bağlantı. "İş için aradığında onu işe aldım. Tam o sıralarda Paisley, Bayan Redman olarak kalmayı Teksas'ta kalmaktan daha çok istediğine karar verdi."

Bir süre durakladı, nasıl devam edeceğinden emin değil gibiydi. Tekrar konuşmaya başladığında sesi daha da kısılmıştı. "Karım öldükten sonra... ben... uzun bir süre çok kötü bir durumdaydım. Durumdan faydalandığı için Paisley'i tamamen suçlarsam haksızlık etmiş olurum ama her şey o zaman başladı." Gözleri benden yola doğru gidip geliyordu.

"Ondan etkileniyor musun?" "Hayır."

"O zaman neden o?" Derin bir nefes daha verdiğinde bu sorudan pek de rahatsız olmadığını anladım... Ben de rahatsız değildim.

"Sert seviyor, Vera. Çok sert. Kütüphanede gördüklerin önemsiz şeylerdi. Öfkemi ondan çıkardığım için mutluydum diyelim." O

Gözlerimde onu onaylamadığımı aradım ama bulamadım. Ben kim oluyordum da onu yargılıyordum? "Bana söylediğin için teşekkür ederim."

Sözlerim karşısında kaslarının neredeyse fark edilmeyecek şekilde gevşediğini, nefes alışının değiştiğini fark ettim. "Dürüstlük iki yönlüdür," diye cevap verdi. Onun araştıran bakışlarından uzaklaştım.

* * *

Cenevre Gölü'nün karşısındaki yüzyıldan kalma zarif bir binaya yanaştık. Cologny bölgesi şehrin en seçkin bölgesiydi. Daha içeri bile girmemiştim ama şimdiden kendimi Hristiyan yaz kampındaki bir ateist kadar yersiz hissediyordum. Sessizdi, ne Vespa'lar hızla geçiyordu, ne kornalar çalıyordu ne de caddeleri tıkayan bir trafik vardı. Yeraltındaki bir otoparka park ettik ve asansöre binerek çatı katına çıktık. Asansörün kapıları kapandığında Sebastian beni sıcak bedeninin sığınağına çekti ve omurgamdaki sertlik geçene kadar bana yaklaştı. Yüzümü iri ellerinin arasına alıp beni yavaşça öptüğünde iç geçirdim. Dokunsal bir adamdı, bu yönünü çok seviyordum. Bana dokunduğunda her şey doğru geliyordu.

Daireye bir panel üzerindeki bir dizi kodla girdik. Oymalı, akçaagaç kapı açıldı ve içeri adım attığımda loş ışıklar otomatik olarak yanarak içerideki güzelliği ve zarafeti ortaya çıkardı. Çağdaş ve antika mobilyaların karışımı doğru dengeyi yakalamıştı. Hepsi temiz çizgiler ve zengin, lüks malzemeler. Resmi olmak yerine davetkâr ve rahat. Soluk ahşaptan Biedermeier parçalar, yumuşak nötrlerden oluşan bir palette büyük boy kanepeler; açık ve koyu gri, bej, beyaz, açık mavi. Güzel bir turuncu kaşmir örtü renk kattı. Ancak manzara şovu çaldı; pencerelerden oluşan bir duvarın tamamı şehre ve gölün kıyı şeridine bakıyordu.

Beni yakından izlediğini, tepkimi ölçtüğünü hissedebiliyordum. Daha önce hiç kimse düşüncelerimi ölçmek için bu kadar enerji harcamamıştı. Gözlerim koridorun sonunda asılı duran büyük bir silecek tablosuna takıldı ve nefesim kesildi.

"Bu bir Gerhart Richter tablosu mu?" "Evet, onun çalışmalarını sever misin?"

"Hem de çok. Yani... Ben sadece internette gördüm." Londra'daki Tate'de bir tane olduğunu biliyordum... ve görünüşe göre Sebastian'da da vardı.

"Ne düşünüyorsun?" Gözlerinde tatlı bir belirsizlik vardı. *Öldür beni şimdi.* Kendimi ona doğru fırlatmak ve o bakışı öpüp uzaklaştırmak istedim. Bunun yerine boğazımdan gergin bir kahkaha kaçtı.

"Nefes kesici."

"Burası benim. Mülk ya da banka bana miras kalmadan çok önce satın aldım ve yenilettim... Burası benim için gerçekten bir ev."

"Malikanede kendini evinde hissetmiyor musun?" İtirafı beni şaşırtmıştı. Malikânenin efendisi rolünü gayet doğal bir şekilde oynuyordu.

"Burası babamın evi." Ellerini pantolonunun ceplerine gömüp omuz silkti. "Ben de hep öyle düşüneceğim." Yüz ifadesi biraz fazla ağırbaşlı bir hal almıştı. Bakışları gülümseyerek bana dönene kadar uzanıp göğsünü okşadım.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Nazikçe sordum.

"Bu gece olmaz... Gel." Elimi tutarak beni bir yatak odasından geçirdi ve kadın kıyafetlerinin düzgünce aralıklarla asılı olduğu gömme dolaba soktu. Kendimi elli katlı bir binadan düşmüş gibi hissediyordum, midem dipsizdi. "Bunlar senin için. Bedenini doğru aldığımı eminim," diye açıkladı kayıtsızca. *Oh...* gözlerim büyüdü. "İlk elbise akşam yemeği için. Sonra buraya dönüp gideceğimiz parti için üstümüzü değiştireceğiz."

Nutkum tutulmuş bir halde askıyı elime aldım ve parmaklarımı yumuşak, hafif yün üzerinde gezdirerek ilk elbiseyi inceledim. Roland Mouret. Yapılıydı ve zayıftı, koyu bordo rengindeydi; soluk tenim ve koyu renk saçlarım için mükemmeldi. Diğeri ise yere kadar uzanan, ipek jarseden yapılmış siyah bir elbiseydi. Askılı bir üst kısmı ve yandan yırtmaçlı, bıçak pileli bir eteği vardı. Altın harflerle yazılmış küçük bir etiket görünüyordu. Gucci. Beni izlediğini hissedebiliyordum.

"Bunları sen mi seçtin?" Gözlerimiz buluştu ve hızlıca başını sallayarak cevap verdi. "Bayıldım. Teşekkür ederim, Sebastian." Ciddi ve utangaç gülümsemesi içimde bir şeylerin gevşemesine neden oldu. Midem bulandı.

"Giyinmen için seni yalnız bırakayım."

Dışarı çıkarken adımlarını izledim ve herhangi bir ekstra sertlik tespit edemedim. Kendini nasıl taşıdığını o kadar yakından tanımaya başlamıştım ki, saklamak için elinden geleni yapsa bile ağrının oksikodonu aşmaya başladığını anlayabiliyordum.

"Sebastian--" Döndü ve bana baktı, yüzünde tatlı bir beklenti vardı. Ona onu ne kadar takdir ettiğimi, yaptığı her şeyin benim için ne kadar önemli olduğunu... onun benim için ne kadar önemli olduğunu söylemek istedim. "Hiçbir şey..."

yakında hazır olur." Gülümsemesi soldu ve suçluluk duygusu bakışlarımı başka yöne çevirdi. Kendimi hiç korkak biri olarak görmemiştim. Ama görünüşe göre öyleymişim.

Dolabın içinde iki ayakkabı kutusu buldum. İlki bir çift platformlu, siyah, çocuk derisi Christian Louboutin'di. Onları paha biçilmez eserlermiş gibi inceledim, kendime bir haftalık maaşımı hatırlattım. İkincisinde, ince bantları dize kadar çaprazlama uzanan bir çift Sergio Rossi siyah yüksek topuklu sandalet vardı. İnanılmaz derecede seksi ve zevkliydiler. Ayrıca Agent Provocateur'den küçük pembe bir alışveriş çantası vardı ve içinde birkaç çift ipek yüksek çorap vardı - yine de seksi iç çamaşırı olmadığını fark edince biraz hayal kırıklığına uğradım. Pratik pamuklu sütyenim ve külotumun onun aklını başından almadığına emindim.

Yatak odasına bitişik olan banyo da dairenin geri kalanı kadar güzel dekore edilmişti. Sedef mozaikten pırıl pırıl bir zemini, beyaz mermer lambri kaplamayı boydan boya kat eden sonsuzluk deseni ve fildişinden yontulmuş bir küveti vardı. Makyajımı yapmak için makyaj masasına oturdum. Her zamanki gibi, sürme göz kalemi, rimel ve allık dışında bir şey kullanmayı beceremem.

Queen Anne aynasına baktım ve onun burada oturup kaç kez aynı şeyi yaptığını merak ettim. Hâlâ aşık olduğu güzel, ölü karısı. Banyoda kadınsı bir hava vardı. Onun için mi dekore ettirmişti? Bunu düşünmek bile moralimi bozuyordu. Onun hakkında daha çok şey anlattıkça, daha çok bilmek istiyordum. Ölümünden sonra karanlık bir yerde olduğuna dair itirafı, empatiden kıskançlığa kadar uzanan bir dizi duyguyu ortaya çıkardı. Benim için bir yenilikti. Kimdi bu kadın ve neden onun kalbine bu kadar sahip olmuştu?

Makyajımı tamamladıktan sonra soyundum ve özenle katlanmış giysilerimi dolaba yerleştirdim. Çorapları giymek için acele etmedim, tenimde yarattığı hissin tadını çıkardım. İpeği incecikti ve arkadan yukarı doğru uzanan bir çizgisi vardı. Üst kısmında geniş bir dantel bandı ve yerinde kalmasını sağlayan bir tür yapışkan lastik vardı. Platform Louboutin'lerimi giyerek elbiseyi almak için dolaba doğru yürüdüm. Uzun aynadaki görüntü beni ürküttü. Orada duran kişiyi tanıyamadım. Bacaklarım seksi çorapların içinde düzgün görünüyordu, dudaklarım öpüşmekten dolgunlaşmıştı ve gözlerim ışıltıyla doluydu.

Nişan yemeğime dair belli belirsiz bir anı geçti aklımdan. Aleksander'ın söylediği bir şeye gülüyordum, o sırada yansımamı

ayna. Aynı canlı beklenti geri baktı. O zamanlar durum tamamen farklıydı, gelecek için umut vardı. Sebastian'la sahip olduğum tek şey şimdiki zamandı. Bizim için bir gelecek olduğunu düşünerek kendimi kandıramazdım - o kapı sıkıca kapanmıştı. Bir akşam için rol yapabilirdim ama ben Kùlkedisi değildim. Bu hikâyede herhangi bir prensle evlilik olmayacaktı ve muhtemelen mutlu son da olmayacaktı.

Roland Mouret elbisesi sanki benim için yapılmış gibiydi. Kolsuzdu ve dizimin hemen üstünden düşüyordu, her yerinde origami gibi ilginç bir kıvrım deseni vardı. Saçımı açık bırakmaya karar verdim -nadiren bıraktırdım, çok uzundu- ve yana doğru ayırarak omzumun üzerinden düşmesine izin verdim.

Sebastian içeri girdiğinde ve aniden durduğunda güzel siyah bir tarakla bir tarafı sabitliyordum. O kadar şaşırtıcı derecede yakışıklıydı ki, yüzüme kontrol edilemez bir gülümseme yayıldı. Zahmetsizce zarif, soluk gri gabardin bir takım elbise ve bembeyaz bir gömlek giymişti. Birbirimize bakarken yüzü doğal olmayan bir şekilde hareketsizdi.

"Görünüyorsun--" diye fısıldadı. İki uzun adımda bana ulaştı ve ben gözümü kırpamadan beni boy aynasının karşısına sabitledi. "Evde kalmak için fazla iyi görünüyorsun, yoksa şu anda altımda olurdun," diye mırıldandı boynumdan aşağı inen öpücükler arasında. Popoma iki vuruş yaptı ve elleri durdu, kaşları soru sorar gibi kalktı. "Bu da ne?"

"İç çamaşırım." Dudaklarını dişlerinin arasına alıp gülümsemeye çalıştı.

"Bunun farkındayım-- demek istediğim, neden onları giyiyorsun?"

"Neden giymeyeyim ki?"

"Çıkar onları." Gözlerimi kırıştıtararak ona baktım. Ciddi miydi? "Şimdi."

İçimi bir ürperti kapladı ve hemen ardından bir sıcaklık patlaması geldi. Bu kadar yüksek topuklu ayakkabı giymeye alışık olmadığımından, güvenilir iç çamaşırimdan tökezleyerek çıkarken denge için koluna tutunmak zorunda kaldım.

"Sütyen."

"Sebastian--"

"Arkanı dön," diye emretti ve sütyenimi bu işte deneyimli birinin maharetiyle çıkardı. Fermuarımı tekrar çekerken sıcak avuçlarının hatırası tenimde kaldı. Beni bu kadar çabuk bir ihtiyaç birikintisine dönüştürebilmesi utanç vericiydi. "Gel." Başka bir emir.

Aceleyle beni odadan ve daireden dışarı sürükledi. Asansörde beni hızla kollarının arasına aldı. Benim ona dokunmaya karşı koyamadığım kadar o da ellerini üzerimden çekemiyor, beni tamamen giyinik olabileceğimiz kadar yakınım bastırıyordu. Burnuma, şakağıma öpücükler kondurdu,

Mırıldandığım kelimelerin arasında ağzımdan ne çıktığını anlayamıyordum. Benim arzum da onunkinden besleniyordu; aynı derecede ateşli ve kontrol edilemez.

Asansör çaldığında ve kapılar açıldığında, nefes nefese öpüşmeyi bıraktık. Koca memeli kızıl saçlı bir kadın karşımızda durmuş, dolgun dudaklarını büzerek bize bakıyordu. Göğüs dekoltesini ön plana çıkaran beyaz, bantlı bir elbise giymişti. Sebastian'ın ifadesi anında değişti. Ekselansları geri dönmüştü. Gözleri Sebastian'ın vücudunda bir aşağı bir yukarı gezinirken asansöre adımını attı. Hiç umurumda değildi. *Benimkini*. Bu düşünce bir anda aklıma geldi.

"Sebastian?" Başka bir Amerikalı.

"Lucinda." Ses tonu soğuk ve mesafeliydi.

"İyi görünüyorsun." Sesindeki şaşkınlığı gizlemek için hiçbir şey yapmadı.

Bakışları üzerime yerleştiğinde koyu mavi gözleri hemen buz gibi oldu.

"Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Sen?" diye sordu gerçek bir ilgi göstermeden, dikkati

hala üzerimde.

"L.A.'den yeni döndüm. Şehirde olduğunu bilmiyordum."

"Meşguldüm," diye mırıldandı, yalan söylemeyeceğim, duyduğuma çok sevindiğim bariz bir şehvet tonuyla. Asansör kapalı otoparka ulaştı ve kapılar açıldı. Sebastian kolunu omuzlarıma doladı ve beni dışarı çekti. Arkamıza hızlı bir bakış attım ve Lucinda'nın çenesinin düşük olduğunu gördüm.

"Seni görmek güzeldi Lucinda. Patrick'e benden selam söyle." Kusursuz bir oyuncuydu. Çok iyi sakladığını düşündüğü ifadelerindeki tüm küçük nüanslar benim için bir anadil haline gelmişti.

"Yavaş ol. Bu elbiseyle yürüyemem."

Dudakları kıvrıldı. "Düşmene izin vermeyeceğim, sevgilim." "Aşık mı?"

"Biz sevgiliyiz, değil mi?"

Yine aptal gibi sırtıyordum. Bunu bana sık sık yapardı. "Evet, sanırım öyleyiz."

Arabaya bindiğimde kemerimi bağladı. Daha önce hiç bir erkek emniyet kemerimi bağlamamıştı; bu garip ve aynı zamanda sevimliydi.

"Aç mısın?" diye sordu kontağı çevirirken, kapısı fısıldayarak kapandı.

"Çok."

"Güzel."

Garajdan çıktık ve yola koyulduk. Yan aynaya baktım ve hemen arkamızdaki siyah Mercedes SUV'u fark ettim.

"Bizi her yerde takip mi edecekler?" "Bu onların işi. Neden? Bu seni rahatsız ediyor mu?" "Sizi güvende tutacaksa hayır."

"Biz güvendeyiz." Döndü ve dikkatli bir bakışla beni kıstırdı. "Artık benimlesin."

Bir tartışmayla ortamı daha da karartmak istemediğim için yorumun geçiştirilmesine izin verdim. "Kimdi o kadın?" Yüzündeki karışık ifadeden bu konuyu tartışmak istemediğini anlayabiliyordum. "Eski sevgilin mi?"

"Hayır... ama denemediği için değil." Kaşları çatıldı ve direksiyonu sıkıca kavradı.

"Ondan neden bu kadar hoşlanmıyorsun?" "Ondan hoşlanmadığımı nereden biliyorsun?"

"Gözlem gücü olan tek kişi sen değilsin, sevgilim."

Bana kısa bir gülümseme verdi ve derin bir iç çekti. "Bu başka bir gece konuşulacak bir konu. Şu anda onu düşünmek istemiyorum." Küçük elimi avuçlarının içine alarak ağzına götürdü ve öptü.

"Tamam," diye cevap verdim, çünkü bazı konuların zehirli olduğunu herkesten iyi biliyordum ve dudaklarındaki gülümsemenin kaybolmasını istemiyordum.

Yirmi İkinci Bölüm

Sarmaşıklarla kaplı bir binanın önünde durduk, maun kapının yanında Le Chat Botte yazan pirinç bir plaket vardı. Sebastian arabayı park etti ve Gideon Hirsch aniden ortaya çıktı, karanlık gözlerindeki keskin bakışlarla etrafı tararken sürücü tarafındaki kapıyı açık tutuyordu. Sebastian inmeme yardım ettikten sonra sürücü koltuğuna yerleşti ve arabayı sürdü. Cenevre'ye özgü bir şekilde restoranın önündeki kaldırımda sıralanmış Rolls Royce'ların, Porsche'lerin ve Mercedes'lerin etrafından dolaştık.

İçeride, bar alanı zengin bir tarza sahipti, tamamen koyu renkli ahşap ve loş bir aydınlatma vardı. İçeri girdiğimizde kalabalık bir grup başını çevirip bize baktı. Hemen kaskatı kesildim, adımlarım yavaşlamaya başladı. Sebastian sorgulayan bir bakışla arkasına baktı ve yüzümdeki gergin ifadeyi fark edince dudaklarıma hızlı ve sert bir öpücük kondurdu. Toplum içinde her zaman takındığı o üstünlük havasını yayarak beni kendine çekti ve barı dolduran insan denizini hiç çaba sarf etmeden yararlanarak ilerledi. Ben de çenem düşük bir şekilde onun ihtişamını takip ettim. Pahalı kıyafetler bile içimdeki sahtekârlık duygusunu bastırmaya yetmemişti; hiç de uygun olmadığım bir işte oynayan bir sahtekârdım. Bir topun içine büzülüp yuvarlanmak istedim.

Şef garson Sebastian'ı aşırı bir coşkuyla karşıladı, hareketli, şehvetli dudaklarında uygunsuz bir gülümseme vardı. Beni ona ters ters bakarken yakaladı ve dudaklarını zoraki bir gülümsemeye bastırdı.

"Bay Horn, sizi tekrar görmek ne güzel. Masanız hazır."

Köşede, pencerelerin yakınındaki samimi bir masaya yönlendirildiğimizde yemek salonunun dört bir yanındaki gözler bizi takip etmeye devam etti. Nefes kesici bir şehir manzarası vardı. Gece çökmüştü ve Jet D'eau aydınlatılmıştı. Şef garson bizi karşılıklı oturttu ve Sebastian'ı gözleriyle yemeye devam etti - fark etmedi, aniden şarap listesine dalmıştı.

"Hepsi bu kadar Jean. Bu gece acele etmeyeceğiz." Jean sonunda isteksizce de olsa masamızdan kalktı.

"Bunu nasıl yapıyorsun?"

Bakışlarını menüden kaldırdı. Şehvetli ağzında bir gülümsemenin hayaleti dolaşıyordu. "Ne yapacağım?"

"Masumiyet sana yakışmıyor," diye öğüt verdim. Kıkırdadı, genç ve kaygısız görünüyordu - ilk kez. "Yaltaklanan kitlelere nasıl katlanıyorsun?"

Gözleri somurtkanlaştı, için için yanmaya başladı. "Sadece bir kişinin bana yaltaklanmasıyla ilgileniyorum."

"Sanırım tanıştığımız günden beri sana yaltaklandığımı rahatlıkla söyleyebiliriz."

"Bu doğru değil," diye yanıtladı başını sallayarak. "Bana yaltaklanmanı sağlamak için çok çalışmam gerekti." Suratımı asmamak için mücadele ettim ama o bu kadar utanmazca seksi ve çekici davranırken bunu yapamazdım. Bir tavşan deliğine düşmüş olmalıydım çünkü iki ay önce en iyi arkadaşımın ıskartaya çıkmış peynirli sandviçini yemeyi düşünüyordum ve şimdi bu muhteşem seks tanrısıyla şehrin en iyi restoranında yemek yiyordum.

"Şarap mı?"

"Alerjim var, ne istersen sipariş et." Hiçbir şey başımı bir kadeh şaraptan daha hızlı ağrıtamazdı.

"O zaman şampanyaya ne dersin?" "Evet, lütfen."

Sebastian başını kaldırdı ve Jean bir kalp atışı kadar kısa bir sürede onun yanındaydı. Bakışları bana döndüğünde, gözleri şeytani hilallere dönüşmüştü ve içlerinde beni kahkahalara boğan bir gülümseme vardı.

"Jean, Krug 88 alacağız."

"Elbette, iki bardak?"

"Hayır, sadece güzel leydim için bir tane," diye cevap verdi ve Jean hemen onun emrini yerine getirmek için koşarak uzaklaştı.

"Sen yemiyor musun?"

"Araba kullanmak." Tabii ki, oksi alkolle iyi karışmazdı. Onunla gurur duyuyordum. Söz verdiği gibi deniyordu.

"Sizin gibi insanların şoförleri yok mu? Ya da daimi güvenlik görevlileri?"

"Seyahat ederken güvenliğim var ama evde yok. Çok fazla dikkat çekiyor. Ayrıca, mahremiyeti severim, etrafta çok fazla insan varken mahremiyete sahip olamam." Sivri bakışları benimkileri yakaladı. "Sana bir sorum var."

"Ne hakkında?" Bu şartlar altında rahat görünmek için elimden geleni yaptım. Mikroskop altında olmaktan nefret ederdim. Çok anlayışlıydı, bende çok fazla şey görüyordu. Jean aniden elinde şişeyle ortaya çıktığında

Bu erteleme için minnettarım. Şarabı doldurdu ve Sebastian'ın test etmesine izin verdikten sonra bana soğuk bir flüt ikram etti.

"İngiliz aksanın."

"Oh." Küçük bir rahatlama iç çektim. "Bayan Albright, on üç yaşına kadar dadımızdı. Çok sert, çok düzgün, çocuk gelişimi diploması olan bir İngiliz dadiydi. Bay Whitehurst ben üniversiteye gidene kadar benim öğretmenimdi. Oxford eğitimliydi. Babam eğitime çok inanırdı," diye cevap verdim, bu kadarla kalsın diye dua ederek. Söylemeye gerek yok, nadir bulunan bir şirketteydim, ülkemde dadılara ve özel öğretmenlere erişmek duyulmamış bir şeydi. Nadir bulunan şaraptan ferahlatıcı bir yudum aldım.

Başını işaret parmağı ve başparmağının üçgenine yaslamıştı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Hiç gittin mi?"

"İngiltere'ye mi? Hayır. Amerika benim saplantımdı. Çocukken tek yaptığım eski Amerikan televizyon programlarını izlemektir." Başını salladı, dudaklarında tatlı bir gülümseme vardı. "On üç yaşımdayken babama Malibu'ya taşınmak ve cankurtaran olmak istediğimi söyledim. Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmemişti-- şok edici, biliyorum." Bu eski anı şampanya kadehine gülümsememe neden oldu. "Kırmızı elbiseyi Pamela Anderson gibi dolduramayacağıma eminim--ve çok iyi bir yüzücü olmadığımı düşünürsek, tıp daha iyi bir seçimdi."

"Seni oraya götüreceğim. Malibu'da PCH üzerinde evi olan iyi bir arkadaşım var. Güzel bir şişe şampanya eşliğinde gün batımını izleyebiliriz."

Gülümsemem soldu. "Öyle deme."

Yüzümü kavradı ve beni öptü, üst dudağımdaki bir damla şampanyayı yaladı. Farkında olmadan etrafıma bakındım ve aramızda gidip gelen meraklı bakışları fark ettim. Onların toplu ilgisinden kaynaklanan sıcaklık yanaklarımı yaktı.

"Neden olmasın?" dedi alçak ve seksi bir sesle. "Seninle paylaşmak istediğim çok şey var."

Rahatsızlığım arttıkça başka yöne dönmeye çalıştım. "Başka hiç kimseyle bu şekilde konuştuğunu duymadım."

"Çoğunu Stanford'da kaybettim. Sadece sarhoş olduğumda ortaya çıkıyor... ya da tahrik olduğumda."

"Her zaman tahrik oluyorsun."

Başını iki yana salladı. "Sadece senin yanında... Seni küçük kırmızı bir mayoyla görmeyi çok isterim," diye ekledi, beni zekice geri çekerek.

"Hatırladığım kadarıyla biri bana bir çift alabileceğimi söylemişti." Sıradan bir sözdü, gülümsemeyle yumuşatılmıştı. Yine de tüm tavrı anında değişti. Boynunda bir kızarıklık belirdi ve kaşları çatıldı, bakışları uzun parmaklarının tuttuğu su bardağına kaydı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Mükemmel olduğunu düşündüğümü bilmelisin - tam da olduğun gibi."

Onunla alay ettiğim için kendimi suçlu hissettim. Bana bakmadı. Dalgın dalgın su bardağına bakıyor, sapını evirip çeviriyordu. Yüzünü kavradım ve dudaklarını kendime doğru kaldırdım, onu öpücüklerle yumuşamaya ikna etmeye çalıştım.

"Hey, sana takılıyordum. Bana geri dön."

Ruh hali bir kez daha keskin bir dönüş yaptı. Yüzümü kavradı ve beni tutkuyla öptü -halkın tüketimi için biraz fazla tutkuyla. Zoraki bir öksürük tepemizde çınladı ve irkilerek birbirimizden ayrıldık.

"Sizin için sipariş vereceğim. Başka alerjiniz var mı?" Sinirlenmem gerekirdi ama sinirlenmedim. Artık daha iyi biliyordum. Kontrol etme ve hükmetme dürtüsü korkudan, beni korumak ve kollamak için sahip olduğu bu mantıksız dürtüden kaynaklanıyordu. Nedeni ne olursa olsun, buna ihtiyacı vardı ve ben de bunu ona isteyerek verdim.

"Evet." Şaşırmış bir halde menüden başını kaldırdı. "Zorba erkeklere," dedim kaşlarımı kaldırarak. Sadece kısa bir gülümseme idi ve aynı hızla kayboldu - ama yine de yakaladım.

Jean siparişi aldı, bana sorarsanız Sebastian'a çok yakın duruyordu. Bu arada gözlerim de kendilerini şımartma fırsatı buldu. Alacak o kadar çok şey vardı ki, onunla ilgili her küçük ayrıntı, daha sonra düşüncelerimin mahremiyetinde hayranlıkla izleyebilmek için gizlice saklamak istediğim değerli bir mücevherdi. Ben olmasaydım neler olabileceğini hayal etmenin kimseyi incitmediği bir yerde. Sıradan bir şekilde tanışmış iki sıradan insan olsaydık.

"Ailenizden hiç bahsetmiyorsunuz."

Sorusu beni düşüncelerimden kopardı. Elim aniden şampanya bardağına uzanmaktan vazgeçti, bakışlarım onunkilere kaydı. "Annem doğum yaparken öldü ve babam da altı yıl önce vefat etti. Geriye kimse kalmadı." Şampanyayı yavaşça yudumlarken tedirginliğimi bardağın içine sakladım. Yine de onun bakışları üzerimdeydi.

"Bu zor olmalı," dedi yanağımı şefkatle okşayarak.

Kendimi geri çektim, onun anlayışlı gözleriyle karşılaşamayacak kadar tedirgindim. Bakışlarım pencereye kaydı. "Ben buna alışkınım."

"Bu yüzden mi tıbbı seçtin? Annen yüzünden mi?"

Sokak lambalarının yansıması Jet D'Eau'nun üzerinde parılıyordu. "Sanırım... Çok yakından bakmak istemiyorum," diye itiraf ettim. "Bırakın ölümler ölümleri gömsün."

Daha çok kendi kendime söylediğim yumuşak bir mırıltı olsa da beni duymuş olmalıydı çünkü bakışları, anlamını kavramaya bile başlayamadığım yoğunluğuyla ürkütücü bir hal aldı.

Marine edilmiş levrek, fleur de sel, combawa, örümcek yengeci ve Hint mine çiçeği infüzyonu ile başladık. Sanatsal sunumdan yayılan aroma ağzımı sulandırdı ve midemi bulandırdı. Ben her lokmanın tadını çıkarırken Sebastian'ın gözleri bana odaklanmıştı. Bu beni korkunç derecede utandırdı.

"Marianne seni yeterince beslemiyor mu?" Yüzüm kızardı. "Ne demek istiyorsun?"

"Karnının guruldadığını duydum."

"Nazik ve cömert olmaktan başka bir şey yapmadı. Sorun bende. Metabolizmam her zaman aşırı hızda çalışıyor. Kilo alamıyorum."

"Daha fazla yemeni istiyorum. Bana söz ver." "Deneyeceğim."

"Bana söz ver yoksa onunla kendim konuşurum."

Endişe içimi parçaladı. "Hayır, lütfen yapma. Söz veriyorum."

Kadayıfa sarılmış Dublin karideslerinden oluşan ana yemek geldiğinde, konuyu değiştirmek için çabaladım. Şimdiye kadar, tartışmanın bana hiçbir şey kazandırmadığını ve sadece onun daha sıkı bir şekilde yerleşmesine neden olduğunu öğrenmiştim.

"Yaptığın işi seviyor musun? Bankayı yönetmeyi yani." Bir an için kafası karışmış gibi göründü. "Daha önce kimse sana bunu sormadı mı?"

"Aslında--hayır," diye cevap verdi, sesinde hafif bir eğlence vardı. Düşüncelerini toparladıktan sonra ekledi: "Bankayı yönetmeyi sevdiğimi söyleyebilir miyim bilmiyorum. Sevdiğim şey oyun."

"Oyun mu?" Bana bir kadeh daha şampanya doldurdu. Her zengin yudumun tadını çıkardım, lezzetli şarap beni gevşetti ve rahatlatı.

"Ticaret sıfır toplamı bir oyundur," diye açıkladı. "Gri alan yoktur. Biri kazanır, diğeri kaybeder." Gözlerinde agresif bir parıltı belirdi.

"Bu işe nasıl girdin?"

"Enerji tüccarı olarak başladım. Annemin ailesinin petrol işinde olduğunu söylemiştim." Rahatça omuz silkti. "Acele etmek bağımlılık yapıyor."

"Mesele para değil miydi?"

"Para sadece bir skor kartıdır. Asıl heyecan kazanmaktan gelir. Ve inanın bana kazananın çok kaybeden var. Her neyse, her zaman bankayı devralmam bekleniyordu." Bu onun nadiren gördüğüm bir yanıydı, tabii telefonda emir yağdırmıyor ya da adamlarından birine küfretmiyorsa. Hayatının o kısmından, yani gerçek kısmından ayrılmıştım.

"Hâlâ ticaret yapıyor musun?"

"Hayır. Çok fazla sorumluluğum var. Milyar dolarlık portföyleri yöneten adamlarıma göz kulak olmak tam zamanlı bir iş."

Rakam karşısında umursamaz davranmaya çalıştım ama pek başarılı olamadım. "Milyar mı?"

"Multi-milyar," diye düzeltti, ağzı çapkın bir gülümsemeye dönüştü.

İşi söz konusu olduğunda çok ukala, kendinden çok emin biriydi.

İşte tam da bu yüzden malikânenin güvenliğinden ayrılmak istemiyordum. Orada, birbirimizden umutsuzca etkilenen iki insanmışız gibi davranabilirdim. Burada ise ayrı dünyaların insanları olduğumuz gibi rahatsız edici bir gerçekle karşı karşıyaydım. *Sahtekâr* kelimesi aklıma gelip duruyordu. Aklımdan geçenleri fark ettiğinde kaşları birbirine çarptı. Elimi tutarak dudaklarına götürdü ve avuç içini öptü. "Yapma bunu. Çekip gitme. Bu sadece para."

Boğazımdan kuru bir kahkaha yükseldi. "Bunu milyarder söylüyor. *Sadece* para diyenler zenginlerdir."

"Aramızda hiçbir anlamı yok. Ve bunun için özür dilemeyeceğim. Bununla yaşamayı öğreneceksin."

Hayal gücünü serbest bırakmak, olasılıkları düşünmek onun için çok kolaydı. Ne sakladığım hakkında en ufak bir fikri yoktu. Benim böyle bir lüksüm yoktu. Ve gerçeği öğrenmesini engellemek için her şeyi yapardım.

"Hiçbir şeyle yaşamayı öğrenmek zorunda değilim. Birlikte ait olduğumuz tek yer senin yatağın. Ve her şey bittiğinde, sen kendi dünyana döneceksin, ben de kendi dünyamda kalacağım."

Gözleri yoğunlaşmış, bastırılmış duygularla yanıyordu ve nefes alış veriş hızlanmıştı. Kendini kontrol etmekte zorlanıyordu. "Bitti mi?"

"Evet."

Hesap için işaret etti. "Gitmemiz gereken bir yer var."

Jean masanın etrafındaki havanın aniden buz gibi olduğunu fark edince hızını artırdı. Hesap ödendikten sonra Sebastian beni restorandan dışarı çıkardı. Etrafındaki gerginlik hissediliyordu. Bir şeylerin yaklaştığını biliyordum. Sokağa çıkar çıkmaz beni bir arabanın içine sürükledi.

Karanlık sokakta köşeyi döndü ve beni bir binanın kenarına doğru itti. Ben daha nefes alamadan yüzümü kavradı ve ağzını acımasız bir öpücükle yere indirdi.

Ben aldım. Hepsini aldım. Hayal kırıklığını, arzusunu, hükmetme, beni iradesine boyun eğdirme ihtiyacını. Alt dudağımı o kadar sert ısırdı ki kendi kanımın metalik tadını alabildim. Göğüslerimi kabaca sıktı ve bedenim geri çekilmek yerine ellerine doğru eğildi. Onun pervasız tutkusu benimkini de ateşledi.

"Dinleme işini daha iyi yapmalısın." Boğazımın narin derisinde bir diş sıyrılması hissettim. Acısı geçmedi. "Burada kararları kimin verdiğini sanıyorsun?" diye sordu, sesi ilkel bir hırıltıya dönüşmüştü. Bunun retorik bir soru olduğundan oldukça emindim.

Taş gibi sert ereksiyonunu seksime doğru itti ve elini dar eteğimin altına sokarak zorla yukarı kaldırdı. Elinin topuğuyla klitorisime beni çılgına çevirecek kadar dokundu. O anın sıcaklığıyla kendimi kaybederek daha da yaklaşmak için çabaladım ve sırtının alt kısmındaki kasları okşamak için pantolonunun gömleğini yırttım.

"Beni istiyor musun?" İki parmağım gizlice içime girdi. "İstiyor musun?"

"Evet!"

"Güzel." Sıcaklık duvarı bir anda yok oldu. Aniden üzerimden çekildi ve beni tamamen tahrik olmuş ve tatmin olmamış bir halde, dokunuşunun olduğu yerde soğuk ve yalnız bıraktı. Çılgılık atmak istedim. Gözleri kapalıydı, somurtkandı, ona meydan okumam için bana meydan okuyordu. Cevap vermediğimde dudaklarının düz çizgisi zaferle kıvrıldı. Elimi tutarak beni kendi tarafına çekti. "Hadi gidelim."

Tanrım, bu adam değişken biriydi. Sahiplenme ihtiyacı beni endişelendirmeliydi. Ama endişelendirmedi. Kendime karşı dürüst olursam, bir yanımdan bundan hoşlandığını itiraf etmek zorundaydım. Uzun zamandır tek başıma olduğum için, kontrolü daha güçlü, daha kudretli, daha dünyevi birine bırakmak rahatlatıcıydı. Yorulmuştum. Tek yapmak istediğim sürüklenmek ve bu fırtınalı kontrol manyağının amansız gücünün beni ele geçirmesine izin vermektir - en azından bir süreliğine.

Gideon sürücü koltuğundan fırladı ve dikkatle etrafına bakındı. Arabaya bindim ve Sebastian emniyet kemerimi taktı. Daireye dönerken yol boyunca sessiz ve dalgındı, aramızdaki hava ondan yayılan gerginlikle ağırlaşmıştı. Medeni bir konuşma girişiminde bulunmak anlamsızdı. Bu haldeyken köprüsü olmayan bir ada, bir okyanus gibiydi.

Asansörle yukarı çıkarken beni sert bir şekilde kucakladı. Gözlerindeki çekingenlik geri gelmişti. Daireye girdiğimizde bana bakmak için zar zor durakladı. "Üstünü değiştir. On dakikan var." *Sıcak ve soğuk hakkında konuşun.*

Yatak odasına geri döndüm ve güzel ayakkabılarımı, çoraplarımı ve elbisemi çıkarıp güvenli bir şekilde dolaba yerleştirdim. Dizlerime kadar uzanan yüksek topuklu gladyatör sandaletlerimi bağladım ve Gucci elbisemi almaya gittim. İpek jarse, bir alyansın içinden geçebilecek kadar inceydi. Zar zor hissedebiliyordum, vücudumun üzerinden aşağıya doğru inerken kumaş tenimde fısıldıyordu. Yırtmacı çıplak bacağımı kalçama kadar açıkta bırakıyordu. Kendimi çıplak hissediyordum. Ayakkabılar ve elbise arasında, rahat olduğumdan daha fazla yerim açıktaydı.

Sebastian yakası açık ince bir smokin ve ustaca bağlanmış bir papyonla içeri girdi. Her zamankinden daha da yakışıklıydı, sanki Men's Vogue'un sayfalarından fırlamış gibiydi.

"Güzel smokin. Terziniz kim?" Soğukkanlı bir kayıtsızlık göstermeye çalıştım. Dudakları kıvrıldı... En azından artık düşünceli değildi.

"Tom Ford. Onayladığına sevindim."

Bana doğru yaklaşırken, ateş gibi bakışları cilasız ayak parmaklarımdan saçlarıma kadar yavaş ve şehvetli bir incelemeye tenimi yaktı. Boynumu nazikçe kavrayarak başını eğdi ve ben eğilip onu öpene kadar yumuşak dudaklarını dudaklarımin üzerinde ileri geri gezdirdi. Dudaklarını kaldırdığında gözlerimi açtım ve onu küçük, okunamayan bir gülümsemeyle yakaladım. Diğer elini arkasından çıkardı ve üzerinde JAR yazan lacivert deri bir kutu uzattı. Merak ve endişeyle başımı kaldırdım ve onu dikkatle beni izlerken buldum.

"BEN... BEN..." Asıl yapmak istediğim şey ondan hiçbir şekilde mücevher kabul etmediğimi açıklamakken kelimeler beni terk etti.

"Bunları giymeni istiyorum."

Kutuyu açtı ve elim istemsizce havaya kalktı, havada süzöldükten sonra boğazıma indi. İçinde, deri bir yastığın üzerinde bir çift zarif avize küpe duruyordu. Narin bir çiçek deseniyle tasarlanmıştı, yaprakları çağlıyordu, minik taşlar beyazdan lilaya kadar değişen tonlarda renklendirilmişti.

"Morsalkım ağacı mı?"

Gözlerinde bir gülümseme vardı. "Beğendin mi?"

"İnanılmazlar ama--"

"Onları benim için giyeceksin," diye sözünü kesti ve konu hakkında daha fazla konuşulmasını engelledi.

Küpeleri kutusundan çıkarıp nazikçe kulak memelerime yerleştirdi, sonra omuzlarımdan kavradı ve boy aynasına bakmam için beni döndürdü. Ellerim küpelere doğru uçtu.

"Sormak istemiyorum ama... ama sormak zorundayım... bunlar gerçek, değil mi?" "Onları tutmak zorunda değilsin," dedi, dudakları titreyerek Eğlence.

Ellerim aşağıda durmuyordu. Korunmak için kulaklarıma doğru uçup durdular. "Bunları takamam. Zaten onları kaybetmekten ölesiye korkuyorum."

"O zaman sana bir çift daha alırım."

Sinirli bir şekilde güldüm. "Şaka mı yapıyorsun?" "Şaka yapmıyorum. Bak."

Arkamda durmak için hareket etti ve aynaya yansıyan görüntümüzü işaret etti. Yanaklarım kızarmış ve ağzım yaz ahududularının rengini almıştı. Sebastian'ın gözleri takdirle parlıyordu, her türlü erotik vaat orada yaşıyordu. Kollarını bana doladı ve beni vücudunun sıcak sığınağına çekti. Kalçalarıyla beni dürtüyor, inanılmaz sertlikteki seksi arka tarafıma bastırırken seğiriyordu. Vücudum içgüdüsel olarak cevap olarak geri itti.

Islak. İstekli. Hazır. Her zaman, onun için.

Vücut ısısı sırtımın çıplak teninde dans ediyordu. Göz kapaklarım şehvetle sarhoş olmuş bir halde ağırlaşırken, memnuniyet dolu bir iç çekiş boğazımdan yukarı doğru ilerledi. Gülümsemesini boynumun kenarında hissettim. Becerikli parmakları çürük ipek tulumun altından kayarak göğsümün üzerinde hafifçe gezindi, çekiştirdi ve beni mutluluktan kendinden geçmiş bir tutarsızlık haline soktu.

Al şunu. Ne istersen al. Senin olsun. Şeytan beni, kendimi tanıdığımından daha iyi tanıyordu. Benim koruma duvarımın arkasına sızmış ve benden hiçbir itiraz gelmeden istediğini almıştı. Lanetlilere eziyet etmeye devam ederken, aynada gözlerimiz buluştu. Kendimi onun anlayışlı, kehribar bakışlarından koruyamadığım gibi ona hayır da diyemiyordum. Ruhumun derinliklerine baktığını ve ona karşı zayıflığımı bulduğunu hissedebiliyordum. Hikâyemizin karanlık ironisi buydu. Zayıflığı yüzünden kendinden nefret ediyordu ama ben de ona karşı koyacak kadar güçsüzdüm. Belki de ondan çok daha fazla risk aldığım için.

Eli elbisenin yırtmacından içeri kayd ve seksimin kıvrımlarını geriye doğru okşadı. Bedenimle sanki onun sahibiymiş gibi oynuyor, sihrini konuşturuyordu,

sabırla beni yok ediyordu. Bu deneyim baştan çıkarma konusunda bir ustalık dersiydi. Boşalırken adını haykırdım, başım tam bir teslimiyetle omzuna düştü.

"Bana bak." Gözlerimiz aynada tekrar buluştu. Beni sahiplenircesine tuttu, göğüslerimi, seksimi. "Sen bana aitsin," diye sessizce onayladı.

Bu sözler içime işledi ve kalbimin aynı anda hem isyan etmesine hem de sevinmesine neden oldu. Güçlü bir kendini koruma içgüdüğü geri çekilmem için ısrar etti ama fırsat bulamadan beni serbest bıraktı.

"Hadi gel." Bir kez daha daireden dışarı sürüklendim. Başım dönüyordu. Orgazm ve çelişkili duygular arasında, ikimizi de Bentley'e bindirene kadar iki kelimeyi zar zor bir araya getirebildim.

"Nereye gidiyoruz?" Sesim kısık ve tedirgin bir şekilde sordum. Bana kısa bir süre bakarak, "Göreceksin," diye cevap verdi.

Gözümünden kaçmayan şey ise gözlerindeki hesaplanmış keskinlikti.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Karanlık, ıssız bir ara sokakta yürüdük. Beni korumak için yanımda duran kaslı, iki yüz kiloluk bir seks tanrısı olmadan bulunabileceğim bir yer değildi. Gideon köşedeki Bentley'i almıştı. Bina endüstriyel görünüyordu ve girişi Sebastian'dan daha geniş ve daha uzun bir dağ gibi adam koruyordu. Siyah bir takım elbise giymişti ve işaret parmağıyla bastırıldığı bir kulaklığı vardı. Gözleri üzerimize dikilir dikilmez demir kapıyı açmak için harekete geçti. Sebastian'a baktım ve onun kapıcıya başıyla selam verişini izledim. Belli ki birbirlerine yabancı değillerdi.

Koyu mor kadifeyle kaplı loş, dar bir koridora girdik. Sonsuza kadar devam etti ve küçük bir mücevher kutusu gibi bir odaya açıldı. Sekizgen biçimindeydi ve her tarafı kazınmış aynalarla kaplıydı. Aplik ışıkları aynalardan yansiyarak odaya romantik bir parlaklık veriyordu. Yansımamızın farklı açılara tuhaf bir kopukluk hissiyle baktım. Sebastian'ın elinin çıplak sırtımı okşayışını izlerken, aşık iki insan gibi göründüğümüz aklıma geldi, birbirine ait iki insan. Keşke öyle olsaydı.

Kapı açıldı ve siyahlar giymiş, yüzünü peçeyle örtmüş bir kadın öne çıkıp bize iki maske uzattı. Venedik maskeleriydi ve tüm yüzü kaplıyorlardı. Benimki beyazdı. Sebastian'ınki gümüş. Kadın arkasını döndü ve bize ilerlememizi işaret etti.

"Şimdilik tak şunu," diye kulağıma fısıldadı. İsteksizce bana söyleneni yaptım.

Kadını takip ederek bordo brokar ipekten ağır perdeler, maun antikalar, İran halıları ve Empresyonist sanat eserleriyle cömertçe dekore edilmiş geniş bir odaya girdik. Odanın ortasını oyma taştan yapılmış devasa bir şömine süslüyordu. Tüm mekânın karanlık, gotik bir duygusallığı vardı - güzel bir şekilde çökmüştü. Aynı zamanda uzanan, içen ve konuşan insanlarla doluydu. Tüm kadınlar siyah elbiseler ve tüm erkekler smokin giymişti... hepsi de aynı maskeleri takmıştı.

Zarif bir anonimlik. Midem bulandı. Nabzım dengesiz bir şekilde atmaya başladı. Sebastian'ın yakasından tuttum ve kulağını dudaklarıma götürdüm.

"Burası birinin evi mi?"

"Hayır."

Sesindeki gülümsemeyi duydum ama devam sorusu için zamanım yoktu. Peçeli kadın bizi başka bir koridora götürüyordu. Küçük, dar bir odaya girdiğimizde döndü ve kapıyı arkasından kapatarak bizi yalnız bıraktı. Kafam karışmıştı, ipucu aramak için etrafıma bakındım. Duvarlardan biri dolgulu kadifeyle kaplıydı, diğeri ise siyah camdı. Tahta benzeyen, özenle oyulmuş, yüksek arkalı bir sandalye dışında boştu. Sebastian kendi maskesini çıkarmadan önce benimkini çıkardı.

"Neredeyiz biz?" Kalbim hızla atıyordu, bedenim zihnimden daha fazlasının farkındaydı. Sebastian'ın gözleri asıktı, arzuyla parlıyordu. Sandalyeyi kaldırdı ve kadife duvara doğru itti.

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum," dedi ipeksi bir sesle.

Yine aşık rolünü oynuyordu, sahip olan arka plana çekiliyordu. Beni nazikçe öptü, ben ona açılana kadar dudaklarımin kenarını yaladı, dili benimkiyle dans etti. Kanımdaki korkunun dokunuşu, arzuyla karışarak beni hiper farkındalık durumuna soktu ve her duyuşal deneyimi güçlendirdi.

"Herhangi bir şey."

Yaklaştı ve çıplak sırtım yumuşak kadife örtüye değene kadar beni geriye doğru itti. Önümde, yumuşak yüne sarılmış bir sıcaklık ve sertlik vardı, arkamda ise kadife örtü ipeksi ve serindi.

Kalçalarının arasına yerleşti, seksi sert ve hazır. Zevkle iç çektim. Uzun parmaklarının uçları boğazımdan göğüslerime doğru bir yol çizdi, ardından çeneme, boğazıma, köprücük kemiğime tembel öpücükler kondurdu. Yularımın çürük kumaşını kenara itti ve meme ucumu sıyırdı, sonra avuçladı, küçük bir tepe oluşturan kadar alay etti.

"Beni Paisley'i becerirken gördüğünde ne düşündüğünü bilmek istiyorum-- hayır, gerilme. Konuş benimle. Vücudunu tanıdığım kadar düşüncelerini de bilmek istiyorum... Her parçanı istiyorum." Alçak, hırıltılı sesinin titreşimi boğazımın ince derisinde oynaşıyordu. Bir benzin izi gibi tutuşan bu his doğrudan seksime yöneldi. "İzlemek hoşuna gitti mi?" diye baştan çıkarıcı bir şekilde fısıldadı. "Söyle bana." Eteğimi kenara iterek, elinin topuğuyla beni okşadı ve kelimelerime işkence etti.

"Evet, hoşuma gitti." Sesim soluk soluğaydı, zar zor duyuluyordu.

"Söyle bana," diye tekrarladı, bir yılan oynatıcısının ölümcül becerisiyle büyü yapıyordu. Boynumu emdi, dişleriyle sıyırdı ve sonra bariz bir sahiplik ilanıyla sıyrığı yaladı.

"Bence muhteşem görünüyordun."

Başka bir çekiş, klitorisime başka bir vuruş - beni bıraktığında bedenim elini kovaladı.

"Devam et."

"Onu almanı, onu alt etmeni izledim ve... ve seni izlerken bile ıslandım." Kendi sesimden hoşlanmamıştım. Çaresizlik kokuyordu. Boğazıma doğru gülümseyerek, hınzır parmakları hassas çıkıntının etrafında dolaştı, asla tam olarak vurmadı. Bacaklarımı daha da açtım.

"Daha fazla," diye mırıldandı.

Evet! Evet! Daha fazla lütfen, diye bağıırıyordu zihnim. Trapezius kasımı ısırdı ve belimin altında hissettim, ağır bir ağrı, doldurulmak için amansız bir ihtiyaç. "Ben olmayı o kadar çok istiyordum ki. Kıskanıyordum ve utanıyordum çünkü beni almanı istiyordum. Beni sert taş zemine itmeni ve kendini içime sokmanı istedim."

İki parmağım içeri kaydı, bana eziyet etti, beni ödüllendirdi. İnemelerimin ve pantolonumun kabarmasını engelleyemiyordum. Parmaklarını geri çekip yalayarak temizledikten sonra beni sandalyeye oturttuğunda neredeyse sızlanacaktım.

Birden siyah cam canlandı. Işıklar yandı ve biz karanlıkta gizlenmeye devam ederken diğer tarafta devasa bir sayvanlı yatağın bulunduğu bir yatak odası ortaya çıktı. Aşağıya baktığımda Sebastian'ın gözlerinin hınzırca bana baktığını fark ettim. Ben bir şey söyleyemeden güçlü parmaklarını kalçalarımın arasına girerken beni sabit tuttu. Sıcak, ıslak ağızı üzerime yapıştı, zihnim kapanana kadar yaladı ve emdi. Bacaklarımın gücü tükenince kendimi kadife duvara yasladım. Arzunun sıkı sarmalı çözüldü. Destek almak için omuzlarına tutundum ve hızlı, keskin bir orgazm içimde çalkalanırken çığlık attım. Vücudum gerildi ve kasıldı. Tenimde bir ter sisi oluştu. Dizlerim sıvıya dönüştü ve altımda büküldü. Kemiksiz bir şekilde kollarına yığıldım. Şehvetli bir sisin içinde sürüklenirken, camın diğer tarafındaki loş odaya bir çiftin girdiğini belli belirsiz fark ettim. Maskeleri sadece yüzlerinin üst kısmını gizliyordu. Adam çok kaslıydı. Papyonunu çözdü ve gömleğini çıkardı, derin bronzlaşmış teni ve onu kaplayan koyu renk saçlarıyla devasa bir göğüs genişliği ortaya çıktı. Kadın ise

Küçüktü, dolgun göğüsleri, yuvarlak kalçaları ve sırtına dökülen uzun sarı saçları vardı.

Ona doğru ilerledi ve elbisesinin arkasındaki fermuarı açarak omuzlarından kabaca itti, bir yandan da öptü ve boynunda bir yol ısırdı. Dişlerinin nerede iz bıraktığını görebiliyordum. Merak ve endişeyle irileşen gözlerim önümdeki sahneye dikilmişti. Bakışlarım Sebastian'a kaydı. Onun yerine beni izlediğini gördüm. Beni tekrar sağlam zemine, karanlık cama bakacak şekilde yerleştirdi. O beni arkamdan örterken ellerim cama doğru bastırdı.

"Bizi görebiliyorlar mı?"

"Hayır... Bana ne gördüğünü söyle?"

Boynumu öptü ve göğsümü okşadı, diğer eliyle popomu sıktı ve okşadı. "Neden bu elbiseyi seçtiğini anlıyorum," dedim gülerek, sonra popomu çimdiklediğinde ciyakladım.

"Yaramazlık yaparsan böyle olur."

"Evet, Majesteleri," diye cevap verdim ve elinin acısını popomda hissettim. "Ahh."

"Tekrar deneyelim."

Camın arkasındaki adam sevgilisinin dirseklerini tutup bir araya getirdi ve arkasından deri kelepçelerle bağladı. Göğsü dışarı fırlamış, koyu renk meme uçları dikleşmişti. Onu dizlerinin üzerine çöktürdükten sonra pantolonunun düğmelerini açtı ve pantolonu ayak bileklerine kadar inerken devasa ereksiyonu dışarı çıktı.

Sanki onlarla aynı odadaymışız, özel bir anı paylaşıyormuşuz gibi hissettim. Sapkın bir merak ve utanç karışımıyla sersemlemiştim, gözlerim kırpışmıyordu.

"Onu durduracak gücü yok."

Arka tarafımı Sebastian'ın ereksiyonuna doğru ittim. İnanılmaz derecede sertti, smokin pantolonunun altında gerilmişti. Nefes nefese kaldı ve seksimi avuçladı. Tekrar ıslanmıştım, beni ele geçirip doldurması için hazırdım.

"Benim seni istediğim kadar sen de beni istiyor musun?" Sesi ancak bir fısıltı gibiydi.

"Evet." Sebastian geri çekildi ve pantolonunun fermuarını açtı. Serin hava popomun yanaklarında gezindi. Sadece bir anlığına... ve ben onun sıcaklığını şimdiden özlemiştim.

Camın karşısındaki adam kadının saçlarını cezalandırıcı bir şekilde tuttu ve başını seğiren ereksiyonuna doğru çekti. Kadın yaladı

Alt tarafını, geniş, esmer tepesini yanaklarını çukurlaştıracak kadar sert emdi. Sonra yavaşça, giderek daha fazla yutmaya başladı.

Folyonun yırtıldığını duydum, Sebastian'ın vücut ısısının sırtımı, popomu yaktığını hissettim. Onun içinde erimek istedim.

"Devam et."

Bir elimi uzatıp kesesini hafifçe sıktım. Parmaklarını içime daldırdı ve içimi ısıtan nemi kıcımın yanaklarının arasına doğru yaydı. Vücudum ürperdi, karanlık, sıcak hissiyata kendiliğinden tepki verirken, odaklanmamış bakışlarım camın karşısındaki aşıklarda kaldı. Adamın kalçalarını yuvarlayışını, sevgilisinin saçlarını kavrayışını izledim. Girip çıkıyordu, girip çıkıyordu, hepsini boğazına kadar alıyordu.

"Beni tahrik ediyor."

"Ve..."

"Onun merhametine kalmış."

Adam başını geriye attı ve kalçalarını iterek kendini onun ağzına pompaladı; tutkusunun kanıtı dolgun dudaklarının köşelerinden damlıyordu. Bağlarını çözdü, onu kolaylıkla kaldırdı ve yatağa yerleştirdi, her bir uzvunu ipek iplerle bir direğe bağladı. Sebastian omurgamı öperken ve alnını boynumun kıvrımına yerleştirirken onları izledim.

"Beni nerede istediğini söyle," diye mırıldandı.

Adam sevgilisinin meme uçlarını yaladı ve kadın kıvranıp yataktan gerilirken onlara küçük kıskaçlar yerleştirdi. Adam tekrar dikleşmişti. Penisini geniş kökünden tutarak kabaca çekti ve bir yandan da kırbacın saçaklarını sevgilisinin vücudunda aşağı yukarı gezdirdi. Kırbacın ısırın acısı göğüslerine, tepe noktası da kalçalarına vurdukça, kadın eğildi ve çırpındı. Bacaklarının arasına tırmandı ve güçlü kalçalarının hızlı bir hamlesiyle kendini onun derinliklerine itti.

Sebastian elini, önümüzdeki camın üzerine yayılmış olan benim çok daha küçük olan elimin üzerine koydu. Bronz parmakları benim solgun parmaklarımın arasına yerleşti.

"İçimde," diye mırıldandım.

Diğer eliyle kalçamı kavradı ve derine soktu. Dolgunluk ve tamamlanma hissiyle nefesim kesildi. Her yerdeydi, beni dolduruyor, arkamdan koruyordu... tek vücut olmuştuk. Bakışlarım camın üzerinde birleşmiş ellerimize döndü. Parmaklarını benimkilerin etrafına doladı ve boğazımdan yukarı doğru ezici bir duygu kabarması yükseldi.

Ve onlar tek vücut olacaklar... Sözler içimden geçti.

"Burası benim yaşadığım yer," dedi kalçalarıyla beni d rtterek. "Ait olduğum yer." Sesi boğuk bir fısıltıya dönüştü. Ben kıpırdanmaya başlayıp hareket etmesini isteyene kadar kendini hiç kıpırdamadan içime gömülü tuttu. Derin ve sabit bir şekilde itmeye başladı. Ben de ona doğru bastırdım; tenlerimizin birbirine çarparken çıkardığı ses sürekli bir ritim tutuyordu. Tatlı bir rahatlama görünmüştü. İçimde biriktiğini hissettim. Ama ona her ulaştığımda, Sebastian hızını azaltıyor, beni dayanılmaz bir uyarılma durumunda bırakıyor, bana kontrolün kimde olduğunu hatırlatıyor, iddiasını ortaya koyuyordu.

Sebastian sessizce, "Ev," diye mırıldandı.

Son bir kez daha sertçe vurdu ve beni uçurdu. Par alandım ve başka biri olarak tekrar bir araya geldim -bazı temel parçalarım dönüştü. Derin nefesler arasında adımı homurdanarak söylediğini duydum. Sarsıntılar azalınca tüm vücudu gevşedi.

Ağır göz kapaklarımı kaldırdım ve camın diğer tarafındaki adamın meme ucu kelepçelerini çıkarmasını izledim. Sevgilisi orgazm olurken çığlık attı. Sırtı kavislendi ve gözleri kapandı. Adam çekildiğinde h l  ereksiyon halindeydi. Bacaklarını çözdükten sonra onu yüzüstü çevirdi. Kolları h l  bağlıydı, üstünden  aprazlanmıştı ve hareket etmesini imk nsız kılıyordu. Kalçalarını havaya kaldırdı ve d lle parlayan şaftının tepesini kalçalarının yanakları arasına, halkanın etrafına sürtmeye başladı.

Oh... Tanrım...

Daha fazla dayanamadım. Duyularım maksimuma ulaşmış, çok fazla bilgi ve hisle dolup taşmıştı. Adam kalın şaftının tabanını tuttu, kendini konumlandırdı ve yavaşça... yavaşça... santim santim... kadının içine battı. Tamamen gömüldüğünde, itmeye başladı. Kaslı arka ucunun kürecikleri, doruğa ulaşana kadar her hızlı, sığ pompalamada sertleşti ve sevgilisini son itişte yatağın yarısına kadar sürdü.

Sebastian sandalyeye otururken beni geriye, kucağına doğru sürükledi. Alnı sırtıma yaslanmıştı, vücudu h l  i imdeydi. Aramızda anlamlı bir an ge erirken boğazım sıkıldı. "Vay anasını," diye fısıldadı.

"Böyle olabileceğini hiç bilmiyordum," diye fısıldadığımı duydum. "Ben de bilmiyordum."

Beni ayağa kaldırıp içimden çıktığında vücudum h l  titriyordu. Elbisemi düzeltmeden önce kendi kıyafetlerini düzeltirken alışılmadı  derecede sessizdi. Uzuvarım tamamen işe yaramaz hale gelmişti. Üzerimizde düşünceli bir sessizlik vardı. Tamamen tükenmiş olmasaydım, bu sessizlik

kendimi garip hissediyordum. Ama şu anki durumda bir ayağımı diğerinin önüne koymak bile tüm enerjimi alıyordu. Maskemi bana verdikten sonra elimden tuttu ve beni kapıdan dışarı sürükledi, camın diğer tarafındaki sahne arka planda kayboldu.

Belli ki düzeni biliyordu, bizi kolayca şömineli odaya geri götürdü. Bu konuda içime sinmeyen bir şeyler vardı. Tam kapıya yönelmiştik ki şık, siyah saçlı ve Amazon orantılarına sahip bir kadın elini Sebastian'ın koluna koydu. Kurnazca geri çekildi.

"Sebastian?"

Büyük göğüslüydü. Emin olamasam da kıskançlıkla *sahte olduğunu* düşündüm. Düşünce kalıplarım akşamın bu noktasında bir kadavranınkine benziyordu. Araştırma ve gözlem yapacak bir şeyim kalmamıştı, sadece aniden tuvalete gitme isteği duyuyordum.

"Tuvalet aramaya gidiyorum," diye fısıldadım.

"Hemen köşeyi dönünce," dedi kadın gırtlaktan gelen bir aksanla, belki de Alman aksanıyla. Onları orada bıraktım ve kadınlar tuvaletini buldum, içeri girdim ve maskeyi çıkardım.

Yanaklarımda etkileyici miktarda sağlıklı renk vardı. Bunun neye benzediğini unutmuştum. Pembe parıltı beni daha genç, daha az ciddi... mutlu gösteriyordu. Bir parmağımı şişmiş dudaklarımda gezdirdim ve soğuk suyu açtım. Suyu avuçlayarak, derimin altında yanan sıcaklığı soğutmak için susuzlukla içtim. Kalçalarımdaki nemi temizledikten sonra Sebastian'ı bıraktığım yere geri döndüm ve ikisinin de kayıp olduğunu fark ettim. Kalp atışlarını önce hafifçe durakladı. Etrafı taradığımda ve onu bulamadığımda hızla bir matkap gibi çarpmaya başladı. Çılgınca arayarak odadan odaya geçtim; endişe, sadece birkaç dakika önce yaşadığım sismik orgazmın baş döndürücü ışıltısını silip süpürüyordu.

Ve sonra onu buldum.

Kalbim yere çarptı ve tehlikeli bir şekilde sivri parçalara ayrıldı. Kalabalıktan uzakta bir köşede maskesini kaldırmış, dudakları onu bıraktığım kadının dudaklarına kilitlenmişti. Şoktan bayılmadığıma şaşırdım. Tüm vücudum beni saran acı ve kayıp duygusuyla sarsıldı. Sonunda bacaklarımı hâlâ hareket ettirebildiğimi fark ettiğimde dönüp kaçtım.

Çıkışı aramak için öfke ve irade gücümün itici gücüyle, ince topuklu ayakkabıların üzerinde olabildiğince hızlı yürüdüm. Bana usulca seslendiğini duydum,

İnsanları yolundan çekerken meraklı bakışları üzerinde toplayan zar zor giyinmiş kadına çok fazla dikkat çekmemeye çalışıyordu.

Bir şekilde mücevher kutusu odasını buldum ve kadife koridordan aşağı koştum. Çelik kapıları, iri yarı fedaiyi ürkütecek kadar sert bir şekilde patlatarak açtım. Arkama bile bakmadan sokağa doğru yürümeye devam ettim, nereye gittiğimi düşünemeyecek kadar öfkeliydim.

"Vera, dur." Sesi kızgın ve sinirli geliyordu. Bu ne *cüret*... Arkama bakmadım. Peşimden koşamayacağını biliyordum ama ben de koşmuyordum çünkü nerede olduğuma ya da nereye koşabileceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

"Dur dedim, Vera. Lanet olsun, peşinden koşamayacağımı biliyorsun!" Güçlü bir el kolumun üst kısmını sardı ve beni kendi etrafımda döndürdü. Yüzünde öfke ve hayal kırıklığı ile korku karışımı bir ifade vardı. Kollarımın üst kısmını acıyla kavrayarak beni sarstı. "Nereye gittiğini sanıyorsun sen?! Bir daha asla benden kaçma! Peşinden koşamayacağımı biliyorsun!"

Tüm gücümle savruldu ve yanağına bir tokat attım. Ellerini bıraktı, darbemin gücüyle şok olmuştu. "Bana bir daha asla dokunma. İçeri gir ve keyfine bak."

Beni tekrar yakaladı, tutuşu cezalandırıcıydı ve köşedeki ıssız bir sokağa çekti. Beni soğuk bir duvara doğru itti, vücuduyla beni hapsetti, sıcaklık ve öfke kıyafetlerimizi yakıyordu.

"Şimdi beni dinle seni küçük cadı--" sesi çiğ ve alçaktı. "Sen hayatıma girene kadar ölü bir adamın taklidini yapmakta çok iyiydin. Gelip her şeyi mahvedemezsin-- hissetmek istemediğim şeyleri hissettirip sonra da bana bunun sadece seks olduğunu söyleyemezsin!" diye bağırdı, eli havadaydı. "Hayatımı alt üst edemezsin, seni istememi sağlayamazsın... bir şeyler istememi sağlayamazsın..." diye başını salladı. "Korktuğunu biliyorum ve bunu inkâr etmeyi aklından bile geçirme. Siktir!!... Ben..." Ağır ağır nefes alarak, sahip olmadığı kelimeleri bulmak için etrafına bakındı. "Unut gitsin." Omuzları çöktü, mücadele onu bir anda terk etti.

Gözyaşlarım kontrolsüzce yüzümden aşağı akmaya başladı. Gözlerimi tekrar tekrar kırıştırarak onları geri itmeye çalıştım ve titremesini engellemek için alt dudakımı ısırdım.

"Söyle bana. Sadece sevişiyor muyuz? Çünkü eğer bu buysa, benim işim bitti. Ben yokum." Beni bıraktı ve arkasını döndü, sonra aniden tekrar bana doğru döndü. "Ve bunu daha önce hiç söylemediğime eminim!"

Öfke, şehvet ve başka bir şeyle, yumuşak ve savunmasız bir şeyle ıslanmış bir tonda ağızdan döküldü. Kendimi ona doğru fırlattım. Titreyerek ona sıkıca sarıldım. Dağınık bir sinir yığınının dönmüştüm. Birkaç basit kelimeyle beni kesip atmıştı. Başımı salladım.

"Hayır... hayır, bu sadece seks değil," dedim yüzümü göğsüne gömerek. Kalbinin yüksek sesle çarptığını hissedebiliyordum. Sıcak elleri yüzümü kavradı, başparmakları yanaklarımdaki ıslak lekeleri fırçaladı. Çenemi yukarı kaldırdı ve konyak rengi gözlerinde tutku ve özlemle aşağıya baktı. O gözlerde kendimi kaybettim. Yüzünü boynumun kıvrımına bırakarak bana sıkıca sarıldı, çok sıkıca, sanki bir şekilde kaçıp gitmemden korkuyormuş gibi.

"Bilmem gerekiyordu. Bu yüzden yaptım... Bilmek zorundaydım." Sözlerini duyunca kalbimin etrafındaki bir şey serbest kaldı, bana bağlı olduğunu hissettiği için rahatlardım - çünkü çoktan içimin derinliklerine ulaşmış ve kendini hayati organlara bağlamıştı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Eve dönerken ikimiz de sessizdik. Aramızda havada asılı duran çok fazla duygu vardı, yoğun ve anlam yüklüydü. Bentley'i park etti, dönüp bana baktı ve yine de hiçbir şey söylemedi. İfadesinde arzuyla karışık bariz bir endişe tonu vardı. Kaybolmuş gibiydi, emin değildi. Asansör kapıları kapanır kapanmaz elleri üzerimdeydi. Dokunuyor, kavırıyor, kendimde tanıdığım bir aciliyetle beni bedenine doğru çekiyordu. Onu kontrol altında tutmak için güvendiği frenler, mesafe, başarısız oluyordu.

Daireye girdiğimizde beni hiç duraksamadan yatak odasına doğru çekti. Bundan sonra her şey çok hızlı gelişti. Dudakları çok sert bir şekilde dudaklarıma yapıştı. Elleri her yerimdeydi. Geniş, biçimli omuzlarını iterek tutkusunu yatıştırmaya çalıştım.

"Sakin ol," diye fısıldadım.

"Yapamam. Sana çok ihtiyacım var. Şu anda nazik olamam."

Saniyeler içinde elbisemi çıkardı ve beni gladyatör topuklu ayakkabılarım ve elmas küpelerimden başka bir şeyle bırakmadı. Bu konuda utanacak zamanım bile olmadı. Dikkatsizce soyundu, düğmeleri havada uçtu, giysiler ayaklarımızın dibinde birikirken ağzıma yaptığı saldırıyı hiç kesmedi. Yorganı geri çekme zahmetine bile girmeden beni yatağa itti ve sert, tahrik olmuş vücudu üzerime düştü. Aslında prezervatife uzanacak kadar duraklamasına şaşırmıştım. Folyoyu dişlerinin arasında yırttı, takarken elleri titriyordu. Bir eliyle her iki bileğimi kavrayıp başımın üzerine kaldırarak beni yatağa sabitlediğinde midemde kelebekler uçtu - bana asla zarar verecek bir şey yapmayacağını bilmeme rağmen. Ona güvenim tamdı. Bu ne zaman olmuştu?

Sabrından geriye kalan azıcık şey de sonunda dağıldı. İkimizi de yatağa fırlatacak kadar büyük bir güçle bana çarptı. Bedenim ona hazırды, onunkiyse sessiz bir uyum içindeydi. İstenmeyen bir şey olmasa da istila hissi karşısında nefesim kesildi. Karanlık bir düşünce, garip bir coşku

üzerime bir his geldi. Onun tarafından bu şekilde ele geçirilmek hoşuma gidiyordu, bana o kadar çaresizce ihtiyaç duyuyordu ki sebepler ortadan kalkıyordu. İhtiyacı o kadar şiddetliydi ki, biraz acı çektirmekten öteye gitmiyordu.

"İyi misin?" diye nefes nefese kaldı. "İyiden de öte."

Sözlerimi dinleyerek bacaklarımı beline doladım ve kendimi kaybetmeye hazır bir şekilde onu bedenimin derinliklerine çektim. Zevk için çok az yer bırakan vahşi bir vuruşa başladı ama ben kendimi özgürce sundum, ona ihtiyacı olan her şeyi verdim. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor, çözemediğim bir şey anlatıyordu. Son hamlesinde ellerimi bıraktı ve ayağa kalktı, sertçe boşaldı. Kalın kirpikleri kalktı ve ıslıl ıslıl yanan gözleri benimkileri tuttu. Saf mutluluğun keskin bir savunmasızlığa dönüşmesini izledim. Ve aniden anladım ki, ne olursa olsun bu adam beni kolay kolay bırakmayacaktı. Ciğerlerine hava çekerek üzerime yığıldı. Parmakları kafatasımın etrafında kıvrıldı, boynumu usulca öperken beni sabit tuttu.

Sırtını okşadım ve dokunuşumla eridi, ince gerginlik bir anda onu terk etti. Bana olan tutumu gevşemedi. Bırakmıyordu, sanki teması kesmek onu hayatta kalmak için gerekli bir şeyden mahrum bırakacaktı. Artık bunu kolayca fark ediyordum, buna alışmışım, hatta hoşuma bile gidiyordu. Kısa tırnaklarımı kaslı arka tarafının gergin derisine geçirdim ve o da başını kaldırdı.

Gözlerime bakarak, "Seni incittim mi?" diye sordu. "Hayır. Neden böyle düşündün ki?"

"Sert davrandım," diye cevap verdi, gözleri suçlu bir ifadeyle başka yöne kayıyordu.

"Bana bir kristal parçasıymışım gibi davranmaman hoşuma gidiyor." "Ama sen..."

"Sorun değil. Bana borçlu olacaksın." Gözlerimde bulduğu şeyden memnun bir şekilde başını salladı ve yüzümün her yerine tembel, nazik öpücükler serpiştirdi. Sonunda içimden çıktığında, onu kaybettiğim için irkildim.

"Ağrın var. Burada bekle, banyo yaptıracağım."

Prezervatifi çıkardı ve yatağın etrafından dolaşarak banyoya doğru yürüdü. Onu çıplak dolaşırken izlemekten asla bıkmazdım; vücudunun zarif hatları; yaralanmasına rağmen zarif bir şekilde hareket etmesi. Sakin yüzeyinin altında son derece güçlü bir enerji saklıydı. Şöyle bir baktı

Omzuna uzandım ve beni yanıma uzanmış, başımı elime dayamış ve dudaklarımda minnettar bir gülümseme kıvrılırken buldum.

"Manzaranın tadını mı çıkarıyorsun?"

"Evet, efendim," diye cevap verdim. Yüzündeki tekinsiz ifadenin kaybolduğunu görmek beni her şeyden çok rahatlatmıştı.

Utangaç bir gülümsemeyle mırıldandı, "Bana bir dakika ver, biraz daha tadını çıkarabilirsin."

Onun hareketlerini dinledim: suyu açıyor, düğmeleri ayarlıyor, küveti dolduruyordu. Küçük hayvanları kurtaran o küçük çocuğu şimdi tanımak benim için kolaydı. Bana çok iyi bakıyor, beni el üstünde tuttuğunu hissettiriyordu. İstenmeyen duygular beni tekrar sıkıştırmaya başladı, ben de onları geri ittim. Dikkatimi dağıtmak için odaya göz gezdirdim.

Genişti, dairenin geri kalanıyla aynı tarzda dekore edilmişti ve göle bakan bir pencere duvarı vardı. Gecenin karanlık perdesinde sadece birkaç ışık parıltıyordu. Yatağın önündeki duvarda soyut çizimlerden oluşan üçlü bir dizi yer alıyordu. Yine resim yoktu, çok kişisel bir şey yoktu, geçmişin sterilize edilmiş ortamı. Ona bunu sormak istedim ama aramızdaki rahatlığı bozmak istemedim. Bunun yerine dağılmış giysilerini topladım, düzgünce katladım ve askılara yerleştirdim. Halının üzerine saçılmış bazı gevşek çivileri buldum ve gömleğindeki birkaç yırtığı fark ettim.

Döndüğünde yatağın kenarında oturuyordum, hala o saçma sapan pahalı küpeleri ve dizlerime kadar gelen yüksek topuklu gladyatör sandaletleri giyiyordum. Aniden durdu, gözleri heyecanla dolup taşıyordu; her zamanki kayıtsız bakışından o kadar farklıydı ki. *Bunu sen yaptın, diye* düşündüm. Gözleri başımın üstünden ayak parmaklarımın ucuna kadar gezinirken elini uzattı.

"Tanrım, çok güzelsin," diye mırıldandı. İltifatları hep beklenmedik anlarda gelirdi. Hazırlıksız yakalandığım için yanaklarım pembe bir ışıltıya büründü. Beni çıplak bedenine doğru çekerken gözleri boğucu ve aç bir hal aldı. Çevik bir hareketle küpelerimi loblarımdan çıkardı ve onları ovdu. Paha biçilmez mücevherler sanki yapay elmaslarmış gibi dikkatsizce komodinin üzerine atıldı. Sonra elimden tutarak beni yatak odasından dışarı sürükledi.

Işıklar kısılmış, banyo romantik bir ışıltıyla boyanmıştı. Ortada kocaman bir küvet duruyordu. Sedef mozaik

zemin ayaklarımızın altında parıldıyordu. Beni küvetin kenarına oturmam için itti ve sandaletlerin fermuarını açıp teker teker kenara fırlatırken ayağımı yukarıda tuttu. Bu konuda da pratikten doğan tam bir yeterlilik.

Başka kaç kişi vardı? Bir tutam kıskançlık ortaya çıktı. *Demek böyle bir hismiş.* Sonra kısa bir süre önce duyduğum bir söz yankılandı... *babam annesiyle evlendiğinde daha büyük hayvanları kurtarmaya başlamıştı...* ne kadar iç karartıcı.

Köpüklü baloncuklar içinde çeneme kadar battım. Su sıcak olmasına rağmen benim suya kolayca alıştı. O içeri girip arkama oturduğunda su kenarlara sıçradı, uzun bacakları benimkileri sardı. Aramızda hiç mesafe bırakmadan bana sıkıca sarıldı ve şakağımdan öptü.

"Ortalığı batırdık," diye kıkırdadım. "Bu ıslak bir banyo. Süzülür."

Egzotik, derin ve topraksı bir şeyin kokusu, sıcak suyun buharında yukarıya doğru sürüklendi. Yağı büyük ellerine döktü ve başparmaklarının hızlı, derin vuruşlarıyla sırtıma masaj yapmaya başladı. Boynumun dibinden başlayarak güneye doğru ilerledi, aşağı indikçe damarlarımda sıcak bir kızarıklık yayılıyordu. Derin bir nefes verdim ve gözlerimi kapattım. "Bu işte iyisin." Aslında bu işte harikaydı. Başımı zar zor dik tutabiliyordum.

"Senin kadar iyi değil."

"Bunu senin için yapabildiğime sevindim." Boynumun arkasına yumuşak bir öpücük kondurarak cevap verdi. "Sebastian?"

"Hmm."

"Milyonlarca sorum var."

Gülümsemesini kürek kemiğimde hissettim. Beni ısırды ve ardından ürpermeme neden olan bir yalamayla y a t ı ş t ı r d ı . "Ben de öyle düşünmüştüm."

"O yer, orada seni tanıyorlar mı?" "Evet."

"Sık sık gider misin?" Sessizlik. Ne kadarını açıklayacağını ve sonuçlarının ne olacağını tarttığını hissedebiliyordum.

"Eskiden... kazadan önce."

"Evliyken mi? Karınla birlikte?" Sesimdeki şaşkınlığı engelleyemedim.

"Hayır, ondan önce." Becerikli elleri göğsüme doğru ilerledi ve meme uçlarımı sert, küçük tepeler halinde okşadı. Nefesim hızlandı ve gözlerim açık kalmak için kaybedilmiş bir savaş verdi.

"Eğer dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsan--"

Kıkırdayarak baştan çıkarıcı bir şekilde fısıldadı, "Bu kadar kolay olacağını düşünmemiştim."

"Başkaları izlerken siz hiç odalara girdiniz mi?" Suyun şırıltısı dışında yine sessizlik.

"Evet... Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Bu konuda ne hissettiğimden henüz emin değildim. Karmakarışık, dağınık duygularım hâlâ çok taze ve yüzeyle yakındı. Çok fazla bilgiyi sindirmek için zamana ihtiyacım vardı. "Seni öpüşürken bulduğum o Alman kadınla mı?" Tereddütle sordum. Sesimde acı bir tını vardı.

Kollarını bana doladı ve sıktı, dudakları boynumun kıvrımında duruyordu. Tenimde boğuk bir 'evet' hissettim. Öne doğru eğilerek ondan uzaklaştım ama o daha sıkı tuttu. "Yapma."

"Sadece beni başka birini öperken bulsan ne hissedeceğini düşünmeni istiyorum."

Bütün vücudu kaskatı kesildi. "Ellerime kan bulaşacak ve kendini bir cesedin yanında bulacaksın." Çenemi biraz fazla sıkıca kavrayarak yüzüme baktı. "Bunu ne kadar ciddi söylediğimi sakın test etme." Gözleri ateş ve buz gibiydi, sözlerindeki tartışılmaz inanç yansıtıyordu.

"Bana o yerden bahset."

Çenemi bıraktı ve omuzlarıma masaj yapmaya geri döndü. Merakım artıyordu ama gerçekten bilmek istiyor muydum? Küçük bayan lahana turşusunu duymak bile beni kıskançlık krizine sokmuştu. Tekrar konuşmadan önce derin bir nefes aldı. "İnsanların... eşsiz zevklerine hitap eden özel bir kulüp. Röntgencilik, bdsm, s&m, neye ilgi duyuyorsanız."

"Neyle ilgileniyorsun?" Sürekli merak. Bu bir hastalıktı. Cevaptan korksam da bilmek zorundaydım.

Omuz silkti, kelimelerini dikkatle seçmek için durakladı. "Kontrolü severim. Hayır, bu doğru değil. Buna ihtiyacım var. Bunun gibi yerlerde anonimlik çok önemli ve geçirdiğim kazadan sonra... yara izi çok belirgin." Bu cevap binlerce soruyu daha beraberinde getirdi. Karısı yüzünden mi durmuştu? Onu bu kadar çok mu seviyordu? "Bu gece gördüğün şey oldukça uysaldı."

Omzumun üzerinden baktım ve gözlerini kapatmış, düşüncelerine erişilemez, şehvetli ağzının sert bir çizgiye oturmuş olduğunu gördüm.

"Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?"

Başını yavaşça salladı. "Hayır... ama sana karşı dürüst olmak istiyorum. Ve senin de dürüst olmana ihtiyacım var."

Bu, yerine getiremeyeceğim bir istekti. "Bana sadist olduğumu mu söylüyorsun?" Gözlerim beklentiyle açılmıştı. Bana acı çektirmek istediği düşüncesi... hayır, işe yaramazdı.

"Hayır, acı bana göre değil. En azından aşırı acı değil."

Kaşlarım merakla çatıldı. "Başka ne tür var?"

Gözleri dans ediyor, muziplikle parlıyordu, "Bu gösteriyi başka bir geceye saklayacağız" diye cevap verdi.

Kaslı göğsüne doğru geriye doğru bastırdım ve penisi seğirdi, sırtımın küçük kısmına doğru sertçe döndü. Eli gergin karnımın üzerinde gezindi. Seksimi örten kılların arasından geçene kadar aşağıya doğru hareket etti. Beni ayırıp okşadığında nefesim kesildi. Dokunuşuyla acıyı yatıştırdı, yağı hassas tenime işledi. Vücudum yeniden kasılıyor, geriliyor, çaresizce rahatlamaya ihtiyaç duyuyordu.

"Seni yakaladım. Bırak Vera," diye baştan çıkarıcı bir şekilde fısıldadı.

Asla tamamen bırakamayacağımı, kendimi kimseye bağımlı kılamayacağımı nasıl açıklayabilirdim? Zihnim kaçmak için çılgılık atarken - tüm kontrolü bırakma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu biliyordu- bağımlı ve köleleşmiş bedenim Mach hızıyla ona doğru koşuyordu. Müthiş ısrarı sonuç verdi. Sessizce başladı, ben komşuları uyandırabilecek bir çılgılla kenardan düşene kadar ivme kazandı. Başım tekrar omzuna düştü.

"İçimde bir tane daha olduğunu sanmıyordum."

"Beni asla hafife alma sevgilim," diye fısıldadı.

Hayır. Bu adamı hafife almak aptallık olurdu.

* * *

Yatağa uzanmış, ellerini başının arkasında düzgünce kavuşturmuş, kolları kanat gibi dışarı çıkmış, yorgun ve yeni zevk almış bir sultana benziyordu. Dudaklarında kendinden memnun bir gülümseme vardı. Güzelliği beni zaman zaman suskun bırakmayı başarıyordu.

Ona dik bir şekilde yüzüstü uzandım, dudaklarım göbeğinden sağ kalça kemiğine doğru bir yol çiziyordu. Penisi uyluğunun üzerinde uzun ve yumuşak bir şekilde uzanıyordu. Kemik ve kas arasındaki boşluğu yaladığımda seğirdi, kendine geldi.

yeniden hayat. "Doyumsuzsun," diye ilan ettim geniş, katıksız bir gülümsemeyle.

Göz kapakları yarıya kadar indi. "Senin hatan," diye mırıldandı baştan çıkarıcı bir şekilde, sonra da gözümü devirdiğimde kıkırdadı.

"Biliyor musun--" Gergin karnı ile kalça kemiği arasındaki çukuru öperek, "bunu yapmak için ölüyordum," dedim, "bir öpücük daha," ben onu yalarken tısladı, "seni spor salonunda o uğursuz görünümlü kayışlarla asılı gördüğümünden beri." Düşündüm de o kayışlar artık o kadar da itici görünmüyordu.

"Gerçekten mi?" Sesi yüksek ve gergindi.

"İşaret parmağımı yaladım ve göbeği, kalça kemiği ve kasık kıllarının başlangıcı arasında bir üçgen çizdim, "Aslında, şuradaki küçük gayrimenkul parçasının dünyadaki en değerli şey olduğuna eminim. Tam burada bir ev inşa etmek isterdim." O noktaya yumuşak bir öpücük daha kondurdum, burnumu sürttüm ve çarşafı sıkıca kavrayışını izledim. Seksi esmerleşmiş ve sertleşmiş, gururla ayağa kalkmıştı.

"Manzarayı hayal et," diye mırıldandım. Bir kalp atışı kadar kısa bir süre içinde kaldırılıp kucağına oturtuldum ve şaşkınlık içinde ciyaktım.

"Yeter," dedi gülerek, daha önce ondan duymadığım bir kahkaha attı. Kulaklarıma müzik gibi geldi. Kahkahası o kadar nadirdi ki neredeyse sesi tanıyamayacaktım. Seğiren ereksiyonuna karşı kıpırdandım. "Yüce Tanrım, kadın, biraz merhamet et," diye yalvardı ağır bir ses tonuyla, "Bu gece tatlı bedenini yeterince istismar ettim."

"Bu aksan beni deli ediyor."

"Bildiğim iyi oldu. Bunu daha sonraki bir tarihte kullanmak zorundayım."

İkimiz de aptal gibi sırtıyorduk. Onu rahatlamış ve mutlu görmek kalbimi kabarttı. Gözlerini kapadı ve beni öyle şefkatle öptü ki, boğazımı bir duygu dalgası tıkadı. Geri dönüşü olmayan noktayı çoktan geçmiş olduğumu, ona çoktan şiddetle bağlanmış olduğumu bilmek bana aceleyle geldi. Bu yüzden geri çekildim, kendi duygularımdan, ona karşı olan zayıflığımdan korktum. Bakışlarını kaçırmadan önce gözlerinde bir hayal kırıklığı titreşimi belirdi.

Parmaklarını sabırsızlıkla saçlarında gezdirerek, "Geç oldu. Biraz dinlenmeliyiz." Işıkları kapattığında, sessizlik boğucuydu, bizi aniden ayıran bir uçurum... ve sonra uzanıp beni daha yakına çektiğini hissettim. Arkama sokuldu, sanki hiç bırakmaya niyeti yokmuş gibi bana sarıldı. Rahatlamış bir şekilde nefes verdim, çünkü ben de onun bırakmasını istemiyordum.

* * *

Oda karanlığa gömülmüştü. Gözlerim pencere duvarından içeri süzülen sokak lambasının soluk ışığına yavaşça alışırken defalarca gözlerimi kııptım. Yatağın başucundaki iPhone'unda 3:50 yazıyordu. Havada seks kokusu asılı duruyordu. Duyularımı istila etmiş, yaptığımız ve paylaştığımız her şeyin görüntülerini ve hislerini beraberinde getirmişti.

Sebastian huzursuz bir şekilde anlayamadığım bir şeyler mırıldandı. Yataktan fırlatıp attığı örtüleri düzelttim ve üzerine örttükten sonra bir süre uyumasını izledim. Benim kendi uyuyan güzelim. Ona gerçekten bakma fırsatım hiç olmamıştı. Uyanıkken, tüm o yoğun enerji güneşi incelemeye çalışmak gibi kör ediciydi. Yüzü gergindi, kaşları rahatsızlıkla çatılmıştı. Parmaklarımı saçlarında gezdirme ihtiyacı hissettim ama onu uyandırmak istemedim. Ağrı muhtemelen aşırı efordan kaynaklanıyordu ve iyileşmek için dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Ağırlığının şiltenen kaydığını hissetmemesi için yataktan yavaşça kalktım. Banyoya doğru attığım her adımda küçük acı sancıları içime işliyor, vücudunun nerede olduğunu tatmin edici bir şekilde hatırlatıyordu.

Banyo aynasındaki yansıma bakıyor, köprücük kemiğindeki kırmızı lekeyi ve boğazımdaki morluğu inceliyordum ki kısık bir inilti duydum. Yatak odasına geri döndüğümde onu düzensiz bir şekilde nefes alırken buldum. Sadece rahatsız değil, aynı zamanda sıkıntılıydı da. Onu böyle bir durumda görmek beni kahrediyordu. Her zaman her şeyle ve herkesle ilgilenmekle o kadar meşguldü ki kendisiyle ilgilenmeyi unutmuştu. İçimde yanan koruyucu çizgi genişledi ve öfkelendi.

Bacağına masaj yapmaya başladığımda neredeyse anında sustu. Kaşlarının arasındaki boşluk gevşedi. Nefes alış veriş derinleşti ve sakinleşti. Güzel, inatçı bir adam. Ne zaman bastonunu kullanmasını önersem konuyu değiştiriyordu. Gururu buna izin vermeyebilirdi, ama bedeni bunda ısrar edecek ya da bedelini ödeyecekti. Günü atlatmak için giderek daha fazla güçlü uyuşturucu alıyordu. Onlara bağımlıydı ve bunu ikimiz de biliyorduk. Sahip olduğu kaynaklarla, iyi bir ortopedistin rahatsızlığın bir kısmını hafifletemeyeceğine inanmayı reddettim ve bu konuda biraz araştırma yapmak için aklıma bir not aldım.

Yine mırıldandı. Fısıldadığı kelimeleri zar zor seçebiliyordum. "Beni bırakma... Sana ihtiyacım var..." Onu doğru duyup duymadığımı sorgulayarak durakladım. "Gitme..."

Göğsümün üzerinde aniden büyük bir ağırlık oturdu, ciğerlerimdeki havayı ezdi ve kulüpten ayrıldığımızdan beri sürekli büyüyen yeni doğmuş bir umudu yok etti. Karısını hayal ediyordu... paylaştığımız onca şeyden sonra.

"Seni seviyorum... Beni bırakma."

Çenem titredi. Gözyaşlarım gözlerimi yaktı. İçimde ölüyordum, kalbim her seferinde bir parça parçalanıyor, umutsuzluğun kara deliğine çekiliyordu. Sonra, büyüklüğü ile dünyayı sarsan, geri dönmek için çok geç olduğunu, kendimi kurtarmak için çok geç olduğunu, çünkü ona tamamen, geri dönülmez bir şekilde aşık olduğumu fark ettim.

Yirmi Beşinci Bölüm

Şafak vakti kumlu kafası kalçalarımın arasındayken uyandım. Güne başlamanın en kötü yolu değildi. Yatağa sabitlenmiş bir halde, beni yalayıp öperken ve bir değil üç dilde yalvarmamı sağlayacak bir uyarılma durumuna getirirken tek yapabildiğim teslim olmaktı. Sonunda bana merhamet ederek, beni yanıma oturttu ve kendini içime gömdü. Onu tahrik eden bir şey vardı. Acımasızdı, her yerim dolana, dokunulana ve tadına bakılana kadar beni zevke boğmaya kararlıydı - onun tarafından köleleştirilmiştim. Prezervatif takmadığı için bu kadar iyi hissettiğini sonradan fark ettim. Azarlamamdan sonra uygun bir şekilde utanmış görünüyordu.

"Söz konusu sen olduğunda hiçbir kontrolüm yok," diye mırıldandı.

"Peki ya zihniniz? Bunun üzerinde herhangi bir kontrolünüz var mı?"

Dudakları kıpırdadı, ifadesi eğlence ve meydan okuma arasında gidip geliyordu. Yine de tartışmadı.

"Doktor randevun ne zaman? Benimkini görmeni tercih ederim."

"Gelecek hafta, ve hayır teşekkür ederim. Kendi doktorumu seçme yetisine tamamen sahibim."

Ve sabah böyle başladı.

"Onlar senin. Neden almayasın ki?"

Şimdi öfkeli bir tanrıya benziyordu, öfkeli bir Eros, elleri kalçalarında ve yüzünde seksi bir kaş çatmayla. O çatık kaşları öpüp atmak istedim. Bunun yerine makyaj aynasındaki yansımamıza baktım ve saçımı taramaya devam ettim.

Araba tekrar balkabağına dönüşmüştü. Atlar yine fareye dönmüştü. Ben eski, yorgun kıyafetlerimi giymiştim, o ise arkamda iç gıcıklayıcı, dar boxer külotuyla duruyordu ve başka hiçbir şey giymemişti. O kadar muhteşemdi ki, özel olarak genç bir kız gibi iç çekiyor ve onu süzüyordum.

"Onlar benim değil. Bir akşam için ödünç almıştım. Bunu benim için yaptığın için teşekkür ederim ama onları kabul etmek doğru gelmiyor. Ayrıca, onlarla ne yapacağım ki? Tasarım kıyafetlere ihtiyacım yok. Ben bir hizmetçiyim, unuttun mu?"

Kaşlarını çatarak başını salladı. "Öyle deme. Bu geçici bir durum." Yüzündeki acılı ifade yerini kararlılığa bıraktı. "Dışarı çıktığımızda onlara ihtiyacın olacak. Çok daha fazlasına ihtiyacın var ama istediklerini kendin seçebileceğini düşündüm."

Bir gece önce çok ağlamıştım. Banyoya gittim, duşa girdim, cenin pozisyonunda kıvrıldım ve hıçkıra hıçkıra ağladım. Her şeyi sistemimden çıkardım, tüm bu karışık durumdan huzurlu bir şekilde istifa ettiğimi hissettim. Tabii ki hala güzel, ölü karısına aşıktı. Yakışıklı, klas, stil sahibi ve doğru çevrelerde koşan bir kadındı. Benim içinde olduğum tek çember, onun yemek masasının etrafında dönen çemberdi - ben masanın tozunu alırken. Yarışma yoktu. Açık ara farkla kazandı. Tanıştığımızda o kadar karanlık bir yerde olmasaydı, bu ilişki asla yaşanmazdı.

Saçlarımı at kuyruğu yapmayı bitirdim, arkamı döndüm ve ona doğru yürüdüm. Göğsünü okşadım, kalbinin hemen üstünü. Bunu yapmamdan hoşlanıyordu. "Saç yok," diye dalga geçtim, ortamı yumuşatmaya çalışıyordum.

Yüz ifadesi kendini beğenmiş bir hal aldı. "Kayaların üzerinde çimen yetişmez."

Onun bu ergen sözlerine gülümsedim. "Sebastian--" Ben devam edemeden yüzümü kavradı, başparmakları açıları ve düzlemleri hafifçe çizdi... ve düşünce trenimi kaybettim. Adam beni anlamsızlaştırdı. "Sebastian--"

"Hmm."

"Bizim için çok fazla dışarı çıkma olacağını sanmıyorum. Birlikte iki gün geçirdiğim çok nadirdir. Ayrıca Bayan Arnaud'dan benim programıma uyması için başkalarının programını değiştirmesini isteyecek değilim. Orada daha yeni çalışmaya başladım."

"Orası mı? Benim evimi kastediyorsun." Yoğun bakışları benimkilere kilitlendi, gözlerinde belirgin bir argüman güç kazanıyordu. "Bu saçma bahaneyi gülünç bulan bir tek ben miyim? Sen benim için çalışıyorsun, Marianne için değil."

"Bu doğru bir nokta," diye nazikçe kabul ettim. "Yine de ona rapor veriyorum. Ve onun benim hakkımda daha az düşünmesini istememe imkân yok." Ayak parmaklarımın üzerinde durdum ve sert dudaklarını öptüm, o da yumuşayıp beni öpene kadar. "Bu arada, kullandığın dil çok iğrenç."

Kollarını bana doladı, çelik bantlar bizi boydan boya birbirimize kenetledi. "Kıyafetler, küpeler, hepsi senin. Onları burada tutabilirsin ve bu konuda söyleyeceğim tek şey bu. Açlıktan ölüyorum. Kahvaltı etmeliyiz."

"Sebastian--"

Dudaklarıma hızlı ve gürültülü bir öpücük kondurarak sözlerimin geri kalanını durdurdu ve kapıya doğru döndü. Omzunun üzerinden konuşarak ekledi, "Beni zorlama. Ben giyinmeye gidiyorum" dedi ve beni yalnız bıraktı. İmkânsız adam. Kafasına bir şey koyduğunda durdurulamaz bir güç oluyordu. Bunu dikkatle halletmem gerekiyordu. Yoksa bunu kişisel bir meydan okuma olarak algılayacaktı.

* * *

"Yemek yapmama ne dersin?"

Az önce ateşi icat ettiğimi itiraf etmişim gibi baktı, umutluydu ama çoğunlukla inanmıyordu. Ben tertemiz tasarım mutfağın ortasında dururken, o beyaz gömleği ve eski Levi'larıyla inanılmaz seksi görünerek tezgahın taburesinde oturuyordu.

"Yemek yapmak ister misin? Kahvaltı?"

"Hayır, bir sonraki ABD Başkanı için açılış yemeği. Evet, kahvaltı.

Hiç kimse senin için yemek yapmadı mı?"

Aslında aletler kullanılmamış, kutusundan yeni çıkmış gibi görünüyordu. "Marianne... ama bu mutfakta değil. Ruth, annemin evinde."

mırıldandı.

Dolapları açıp bir şey arıyormuş gibi yaparak şaşkınlığımı gizlemeye çalıştım. Göğsüm sıkışmıştı. Bir çalışan dışında hiç kimse onu beslememiş miydi? Belki eski kafalıydım ama bu bana doğru gelmiyordu. "Yiyecek bir şeyleriniz var mı?" Paslanmaz çelik Sub-Zero'yu açtım ve... şampanya, şampanya, otuz şişe Fiji suyu, bir kavanoz kapari ve bir Red Bull buldum. Kaşlarım yukarı kalktı. "Kaparilerin ne için olduğunu sormaya korkuyorum."

Ağzı tembel bir gülümsemeye dönüştü. Arkamdan yaklaştı ve bana sıkıca sarıldı, çenesini boynumun kıvrımına yasladı. Kot pantolonunun içinde ereksiyonun büyüdüğünü hissettim. Gözlerim açıldı ve şaşkın bir kakhaha patladı.

"Ciddi olamazsın."

"Markete gitsek iyi olur. Senin yanında olduğum her seferde böyle olmaya devam edecekse yemeğe ihtiyacım var."

Markete kadar olan kısa mesafeyi yürürken Mercedes SUV yanımızda sürünüyordu. Kolunu boynuma doladı. Ben de kendi kolumu onun beline doladım ve başparmağımı kot pantolonunun kemer köprüsünden geçirdim. Sıradan bir çift gibi görünüyorduk, sıradan şeyler yapıyorduk, sıradan güneşli bir Cumartesi sabahı. Keşke öyle olsaydı. Mağazaya girdiğimizde, bir araba aradım, ona baktım ve biraz kaybolmuş göründüğünü fark ettim.

"En son ne zaman yiyecek alışverişine çıktın?" Gözlerini kırpmadan bana baktı. Onu zor durumda bırakmak istemediğimden, "Boş ver, bir araba alalım," diye ekledim.

"Bırak ben yapayım," dedi ve alışveriş arabasına el koydu. Sadece bu adam bir alışveriş arabasını seksi bir aksesuara dönüştürebilirdi. Bana baktığında, ona güldüğümü düşünmesini istemediğim için yüz ifademi düzelttim. Söylemeye gerek yok, dolaştığımız her koridorda trafik sıkışıklığına neden oldu. Kadınlar alışverişlerini yarıda kesip sanki 1960'larda Beatles'ı görmüşler gibi bakıyorlardı. Görünmez de olabilirdim ve bu his hiç de hoş değildi.

Cesur bir hizmetçi rolünü oynayarak beni takip etti. Sebep olduğu kargaşanın tamamen farkında olmadan, ben taze sebze, meyve, yumurta, süt ürünleri ve ihtiyacımız olan diğer çeşitli ürünleri seçerken sabırla bekledi - hatta bundan zevk alıyor gibiydi. Ne zaman bir ürün alsa ve arabamıza koymasına izin vermeden önce onu kontrol etsem, sırtıyordu. İki kez, bir şeyi geri koymak ve çürüğün nerede olduğunu ya da yeterince olgun olmadığını açıklamak zorunda kaldım.

"Bu şeftalinin nesi var?" Söz konusu meyveyi havaya kaldırdı.

"Yiyecek kadar olgunlaşması günler sürer. Ve kokusu yok... işte, kokusu." Onu burnunun altına ittim ve gözleri muziplikle dans etti.

"Gerçekten güzel kokan bir şeftaliyi nerede bulacağımı biliyorum," diye mırıldandı alçak, seksi bir sesle. Gülümseyerek onu itmeye çalıştım ama hızlı bir öpücük için beni sabit tuttu.

"İzdihama neden olmadan gitsek iyi olur," diye önerdim, dudaklarımda tembel bir gülümsemeyle. Parmaklarımı boynunda birleştirirken boğazımdan mutlu bir iç çekiş yükseldi. Kaşları şaşkınlıkla çatıldı.

"İzdiham mı?"

Etrafına bakmasını işaret ettim ve bir kahkaha attım. Dükkândaki bütün kadınların gözleri onun üzerindeydi.

Daireye döndükten sonra gün daha da güzelleşti. Bize özel omletimle başlayan doyurucu bir kahvaltı hazırladım. Kahverengi, serbest dolaşan yumurtalar, olgun

Çeri domates, taze fesleğen, taze mozzarella peyniri, bir tutam taze rendelenmiş Parmigiano peyniri, bir tutam deniz tuzu ve tavaya güzel, yağlı bir parça tereyağı. Kendim için bir çörek kızarttım ve onun için zeytinyağı ve biberiye ile kızartılmış bebek Rus patatesleri. Yemek için tezgâhta yan yana oturduk.

Bacağımı kaldırıp kucağına aldı ve yerken okşadı. "Kahretsin, iyi bir aşçısın, kadın." Her ısırık aldığında bir memnuniyet iniltisi duyuyordum.

"Sence de biraz abartmıyor musun?"

Gözleri somurtkanlaştı... entrikacı. "Bu yemek için sana ne kadar minnettar olduğumu göstermek üzereyim."

Çılgık atarak onun şakacı yakalayışından kaçmaya çalıştım, ama beni kolayca yakaladı, sertçe öptü ve dairenin müsait olan her yüzeyinde benimle sevişmeye başladı.

"Artık kapıdan her girdiğimde sertleşeceğim," dedi malikâneye dönerken.

Onun mutlu, ışıltılı bakışlarıyla karşılaştım ve gülümsedim. *Seni seviyorum*, diye düşündüm-- asla yüksek sesle söyleyemeyeceğim kelimeler.

"Zavallı bebeğim, buna katlanmak zorundasın."

Başını yavaşça salladı. "Sevgilim," dedi ve elini dizlerimin arasına sokmak için uzandı, "buna katlanmak zorunda kalacak olan sensin." Sonra o megawatt gülümsemelerinden birini serbest bıraktı. "Ama sırtıttığından emin olacağım."

---

* * *

Dairede geçirdiğim o iki masalsı günün etkisinden kurtulmam bir hafta sürdü. Isabelle mutfığa girdiğinde ben de onun tatsız protein içeceğini karıştırıyordum. Yüzünde şüpheli bir ifadeyle beni süzdü. İncelemesinden rahatsız olarak blenderi kapattım ve boş bakışlarla karşılık verdim.

"Birbirinizden nefret ediyor olmanıza rağmen her zaman seni sorması çok komik. Haftalardır bu efsanevi nefrete dair hiçbir kanıt görmemiş olmam da komik. O gün ikiniz ormanda ne yapıyordunuz?" Soğuk gözleri kısıldı.

"Belki de her fırsatta bir çift büyük, şişman göğsümü yüzüne vurmadığım gerçeğini takdir ediyordur. Belki de kirpiklerimi kırptırmadığım, nefes alıp vermediğim ve adam her nefes aldığında kendimi aptal yerine koymadığım zaman bunu ferahlatıcı buluyordur."

Son sorusunu tamamen görmezden geldim ve fark etmemesi için dua ettim. Ona karşı küsmemem gerektiğini, herhangi bir duygu gösterisinin çok fazla şey ifade edeceğini biliyordum ama kendime engel olamadım. Ona kahvaltı servisi yapmak için eğilmesini ve üç ayrı olayda neredeyse kucağına düşmesini izlemeye katlanmak zorundaydım! Kadın gittikçe daha da küstahlaşırken, adam küçük kibar bir gülümsemeyle karşılık veriyor ve sanki garip bir şey olmamış gibi devam ediyordu. Fark ettiğini bile sanmıyorum.

Bazı çalışanlar onun son zamanlardaki ruh halindeki değişiklikten bahsetmişti. Ne zaman bundan bahsetseler bilmiyormuş gibi davranıyordum. Zavallı Betty iki sabah önce mutfakta onun yanından geçerken durup kocasının sağlığını sorduğunda neredeyse şoktan düşecekti.

Mutfaktan çıkarken Isabelle, "Bazılarımız frijit değil," diye tükürdü.

Spor salonuna vardığımda, Yvette onu özel bir sohbet için köşeye sıkıştırmıştı. Kalkık bir kaşla karşılandım. "Vera, içkim lütfen," dedi acı dolu bir sesle.

Sırıtişımı bastırmak için yanağımın içini ısırdım. Yvette'in karanlık kafası döndü, yontulmuş yüzü beni görünce düştü. Ona biraz sempati duymaktan kendimi alamadım. Onun ne kadar karşı konulmaz olduğunu biliyordum, belki de herkesten daha iyi biliyordum.

Sebastian içkisini yudumlarken bana çok yakın duruyordu. Fırsat penceresinin kapandığını hisseden Yvette isteksizce çantasını aldı ve dışarı çıkmaya başladı. Ona veda ederken gözleri bana doğru kaydı.

"Geç kaldın."

"Seni, sana ilgi duyan her kadından koruyamam. Bu tam zamanlı bir iş ve imkânsız bir görev," diye kıs kıs güldüm.

"Çok komik. Belki de cesedimi koruman için seni işe alırım." Elini uzattı ama ben tam zamanında eğilerek elinden kurtuldum. Omzumun üzerinden bakarak açık kapı aralığını kontrol ettim.

"Zaten üç koruman var. Ayrıca, bana paran yetmez." "Sevgilim, bunu yapabilecek tek adam ben olabilirim."

O tembel ses tonu beni tahrik etmekte asla başarısız olmadı. Dallas'ın çok fazla tekrarının insana yapacağı şey budur. Üniformanın yünleri arasından göğsümü okşarken elini tokatlayarak uzaklaştırdım, sonra da sevimli kaşlarını çatarak güldüm... Çok kötüydüm.

"Yaralı bir adama vurmak mı, Dr. Sava? Yataktaki tavrınızın cilalanmaya ihtiyacı var." "Duş aldıktan sonra dikişlerini kontrol etmem gerek."

"Sanırım duşta yardımınıza ihtiyacım olacak doktor, kendimi yeniden sakatlamak istemem." Bileklerimi kavradı, döndürdü ve sırtımın alt kısmına tutturdu. Boynumun kıvrımında önce dudaklarını, sonra dişlerini hissettiğimde kıkırdamam inlemeye dönüştü.

"Bu sese bayılıyorum," diye mırıldandı öpücükler arasında. "Ne sesi?" Nefes nefese sordum.

"Gülüşün."

Arsız tatlılığı beni savunmasız hissettirdi. Geri çekilme dürtüsüne kapıldım ve konuşmayı yeniden yönlendirdim. "Seni rahatsız ediyorsa neden onunla antrenman yapıyorsun?"

"Çünkü buralardaki en iyi eğitmen o."

"Senden gerçekten hoşlanıyor. Esmerler arasında çok popülersin." "Sarışın olduğum için."

Bileklerimi kıpırdattım ama kurtulamadım. Bana karşı her zaman o kadar dikkatli davranırdı ki ne kadar iri ve güçlü olduğunu unutturdum.

"O kadar da sarışın değilsin, daha çok koyu sarışınsın."

Bileklerimi serbest bıraktı. Elimini tutarak ereksiyonunun üzerine yerleştirdi ve şişmiş uzunluğundan aşağı doğru itti. "Sana gerçek sarışın olduğumu hatırlatmama izin ver," diye mırıldandı, ben kıvranırdım ve gülerken.

"Neredeyse onun için üzüleceğim."

"Yapma. Benden hoşlanmıyor, beni istiyor--duvardaki bir geyik kafası gibi."

"Tanrım, nesneleştirilmekten hoşlanmıyorsun, ha? Peki ya ben? Ben seni istiyorum."

İleri doğru yürüdü ve beni duvara doğru garip bir dansla destekledi. "O zaman benden hoşlanmanı sağlayacağım." Terli göğsü yün gabardin üniformama baskı yapıyordu. Başımın arkasını kavradı. Kapüşonlu gözleri şehvet, ihtiyaç ve biraz da saldırganlıkla doluydu.

"Dur, çok terlemişsin." Nefes nefese çıkan sesimde zerre kadar inanç yoktu. Belirgin bir şekilde ona ait olan o koku - yetişkin erkek, sabun ve

Tanrı bilir başka ne vardı? Güçlü bir kokteyldi. Kalçalarımın arasından sıcaklık fişkırdı.

"Bu kayışlar ve onlarla ne yapabileceğimiz hakkında çok iyi fikirler ediniyorum, ayrıca bir dakika içinde terleyeceksin."

Vücudunun sert kıvrımları ile duvar arasında sıkışıp kalmıştım. Bileklerimi başımın üzerine, kayışların aşağı sarktığı yere doğru kaldırırken şaftı karnıma bastırdı. "Evet, ama burada değil... ve kesinlikle şimdi değil. Herkes içeri girebilir."

"Yatılı okuldaki on beş yaşında bir çocuk gibi gizlice dolaşmaktan bıktım. Ben kendi evimde yaşayan yetişkin bir adamım. Kadınım ile ne zaman ve nerede istersem sevişirim."

Sevişmek mi? Duymamış gibi davrandım.

"Öncelikle, kullandığınız dil çok iğrenç. İkincisi, beni dışarı çıkarmana izin vermeyeceğim. Ve ben ne zamandan beri senin kadınım?" Boynumu öptüğünde ve ereksiyonunu dünya çapında bir nişancının isabetiyle tatlı noktama soktuğunda kararlı görünmek neredeyse imkansızdı.

"Önce buna alış," diye mırıldandı kulağıma. "Ve son olarak, var olduğunu öğrendiğim günden beri benimsin."

Son birkaç kelime beynimde zıpladı. Sonra ikimiz de duyduk-- kapı aralığından gelen soluk sesi. Kafalarımız hep birlikte yukarı fırladı ve Charlotte'un parmakları dolgun dudaklarının üzerinde bir hapishanenin parmaklıkları gibi durduğunu ve gözlerinin bir çizgi film karakterininki kadar büyük olduğunu gördük. Topuklarının üzerinde döndü ve kaçtı. Sebastian'ın vücudu benimkine yaslandı.

"Bırak. Onunla konuşmam gerek." Gitmek için sabırsızlanarak onun sıkı tutuşunda debelendim.

"Bekle bir saniye. Bu bize bu gizlilik ve hançer saçmalığını durdurmak için mükemmel bir fırsat veriyor. Bıktım artık. Herkesin birlikte olduğumuzu bilmesini istiyorum."

"Kesinlikle olmaz. Anlaşmıştık. Bunu gizli tutması için onu ikna etmem gerekiyor." İrkildi ve beni anında serbest bıraktı. "Asla anlaşmadık. Sen ısrar ettin."

Peki sen ne diyorsun? Benimle birlikte olmaktan utandığını mı?" Omuzları kaskatı kesilmişti, elleri meydan okuyan bir duruşla kalçalarının üzerinde duruyordu.

"Bunu şimdi seninle tartışamam. Charlotte'u bulmalıyım." Ayak parmaklarımın üzerinde durdum ve onun sert dudaklarını öptüm.

"Saat 10'da odamda ol."

"Bu gece olmaz."

Kaşları havaya kalktı. "Saat ona kadar orada ol, yoksa seni aramaya"

gelirim." *Bakmak* demiş olabilirdi ama gözleri açıkça *avlanmaktan* bahsediyordu. Biliyordum.

Tartışarak hiçbir yere varamazdım, bir şey istediğinde acımasızdı, bu yüzden başımı salladım ve Charlotte'un peşinden gitmek için oradan ayrıldım.

Yirmi Altıncı Bölüm

Onu sebze bahçesinde elinde bir sigarayla buldum, başparmağının tırnağı serçe parmağının tırnağını rahatsız ediyordu. Çok utanmıştım. Nasıl başlayacağımı bilemeden sessizce yanına gittim ve rahatsız edici sessizliği bozacak doğru kelimeleri ararken önlüğümle kıpırdanarak öylece durdum.

"Çok üzgünüm, Charlotte."

Bir an için omzunun üzerinden baktı, sonra dalgın bakışlarını alacakaranlık ufka çevirdi. "Benden özür dilemene gerek yok."

"Evet, var. Sen bana müthiş bir arkadaş oldun ve ben... ben sana olmadım. İnsanlara güvenmek benim için zor. Daha önce yanımdım. Bu seni yansıtmıyor, sadece ne söyleyeceğimi bilemedim," diye açıkladım.

Bana döndü, sempatik bir ifade melek yüz hatlarını süslüyordu. "Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum Vera, inan bana."

Tuğla duvara, onun yanına yaslandım ve akşamın erken saatlerindeki sisi izledim. Ne olduğunu anlayamadan kelimeler ağzımdan dökülüyordu. "Altı buçuk yıl önce nişanlanmıştım. Ama biz evlenmeden babam yakalandı... bir skandal yaşandı." Kaşları çatılmıştı, gözleri sabırlıydı. Devam etmeden önce derin bir nefes aldım. "Duruşmadan önce, nişanım Aleksander Belçika'ya taşınmamız gerektiğine karar verdi, duruşmanın stresiyle başa çıkmak çok zor olacaktı. Yeni bir başlangıç yapmak istiyordu. Babamı bırakamazdım elbette... Onu en son gördüğümde Brüksel'e giden bir trene biniyordu ve dava bittiğinde beni almaya geleceğine söz vermişti - bir daha ondan haber alamadım."

"Lanet olası piç!" Sigarayı yere attı ve ayağının altında ezerek söndürdü.

"Ben de aynen öyle düşünüyorum," diye onayladım, dramatizmine gülümseyerek. Kendimi hafiflemiş hissediyordum. Üzerimdeki yükü biraz olsun hafifletmiş olmak iyi hissettiriyordu. "Her neyse, ben bunu aştım. Charlotte'u kimse tanımıyor, Sebastian bile, hiç kimse."

"Sırların benimle güvende... Ona aşık mısın?" Onun hakkında konuşmak için can attığını biliyordum. Yüzü her düşüncesini ve duygusunu ele veriyordu.

"Bu... ikimiz de yalnızız. Sadece seks." *Yalancı. Ona yine yalan söylüyorsun.* "Bu doğru gibi görünmüyor," diye mırıldandı. Kurnaz Charlotte.

peşimdeydi. Boyun eğmiş bir ifadeyle ona döndüm. "Öyle olmak zorunda. Tekrar yanılmayı göze alamam."

"Bunu yapabilir misin? Kendini aşık olmaktan alıkoyabilir misin?"

"Emin değilim," diye itiraf ettim, inançlarım ufku belirleyen gri sis kadar belirsizdi. "Ama bildiğim bir şey var - eğer çok yüksekte uçmazsam, yere çakılmaktan kurtulurum."

İfadesine sinen sempati ile elime uzandı, parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi ve kardeşçe bir destekle beni nazikçe sıktı.

* * *

Yatak odasına girdiğimde saat on biri geçiyordu. Şöminenin yanındaki büyük boy koltuğunda oturuyordu, üzerinde eski görünümlü bir kot pantolon ve yüzündeki bronzluğu daha da derin gösteren optik beyaz bir tişört vardı. Yaralı bacağı sedirin üzerinde düz duruyordu. Dirseğini sandalyenin koluna dayamış, yakışıklı yüzünü başparmağı ile işaret parmağının üçgenine yaslamıştı. Gözleri asık suratlı ve sinirliydi, intikam vaat ediyordu.

Bana sorarsanız, biraz dağınık ve rahat giyindiğinde daha da karşı konulmaz oluyordu. O kadar doğal bir seksapeli vardı ki tüm o aletlere ve pahalı kıyafetlere ihtiyacı yoktu. Sebastian'ın vücudunda kibirli bir kemik yoktu. Giyindiğinde bile, kendisi dışında herkes için bir iş rolü oynuyormuş gibi görünüyordu. Ve çıplakken çok daha rahat olduğuna şüphe yoktu. Eğer evde hizmetçiler yaşamasaydı, doğduğu günkü gibi çıplak dolaşacağından emindim. Kadınlar tarafından takip edilmekten hoşlanmaması beklenmedik bir keşif olmuştu. Kafasına kese kağıdı geçirmek istemediği sürece onun için umut yoktu. Ama insanların kendilerini nasıl gördüklerinin bir hesabı yok. Ben aynaya baktığımda güçlü, dirençli, kırılgan olmayan, kurtarılmaya ihtiyacı olmayan birini görüyordum. Sanırım o aynaya baktığında bir rahatsızlık gördü.

"Charlotte sessiz kalacağına söz verdi."

Bu açıklama karşısında gözleri kısıldı. Konuşurken başını sandalyenin minderine yasladı ve gözlerini tavana dikti.

"Neden giyindin?"

"Çünkü konuşmamız gerekiyor ve ben bunu geceliğimle yapamam." "O iğrenç gardırobunun her parçasını alacağım ve yarın ilk iş onu yakmak."

Tüm vücudum utanç içinde kaskatı kesildi. Kıyafetlerimin acınacak halde olduğunu biliyordum ama bunu onun dudaklarından duymak bambaşka bir şeydi. Onunla tartışamayacak kadar yorgundum. "Bu gülünç derecede kaba yoruma nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyorum. Şu anda kıyafet alacak param olmadığını biliyorsun."

"Sonra da Londra'dan Paris'e kadar bütün mağazaları arayıp bana senin bedeninde ne varsa göndermelerini isteyeceğim... Umarım beni iflas ettirirler."

Sesindeki düşük öfke tonu beni dikkatli davranmam konusunda uyardı. Yanına gittim ve sedirin üzerine, bacağının yanına oturdum. Ben diz kapağını ovuşturana kadar yüz ifadesi değişmedi. Sonra kalın kirpikleri dalgalandı. Birbirimizi çok kolay okuyabiliyorduk. Bu ne zaman oldu bilmiyorum, birbirimiz üzerindeki bu ustalık. Beni suskunlaştırmak için nereye dokunacağını, hangi kelimelerin derinden keseceğini ve hangilerinin öfkemi ateşleyeceğini tam olarak biliyordu. Ne zaman geri çekileceğimi, onu nasıl yatıştıracağımı, onu kendinden geçirmek için nereye dokunacağımı çabucak öğrendim.

"Sevgilim, beni dinle. Bunu neden yapmak istediğini biliyorum ama bu doğru olmaz. Bu beni borçlu hissettiriyor. Nedenini anlıyor musun?"

Parmaklarının tersiyle yanağımı okşadı, yüz ifadesinde bir acıma mı vardı? Elini ittim.

"Bu saçma fikri nasıl bulduğunu anlıyorum. Neden seninle ilgilenmeme izin vermiyorsun? Bunu neden reddediyorsun? Gururun incinecek diye mi?"

İçimden huzursuz bir rahatsızlık geçti çünkü haklı olabilirdi. Bu benim gururumla mı ilgiliydi? Bunu bir gün aynaya bakıp zevk verdiğimi ve eşit derecede zevk aldığımı söyleyebilmek için mi yapıyordum, başka bir şey için değil? Eğer gardımı düşürürsem, beni ezip geçecek ve kendi yoluna gitmesine izin verecekti. Zaten tehlikeli bir şekilde yakındım, aklına bir şey koyduğunda ona karşı koyamazdım. Peki bittiğinde ne olacaktı? Er ya da geç bitmek zorundaydı; Tiran'da neler olduğunu asla bilemezdi. O zaman Sindirella'nın yeni gardırobu ne anlama gelecekti? Yıkılan hayallerin bir hatırlatıcısı.

Umutlar mı? Verilen hizmetler için ödeme mi? Karanlık düşüncelerimin beni nereye götürebileceğini düşünmeye cesaret edemedim.

"Bu parayla ilgili değil."

"Tabii ki değil."

"Bu konuda tartışmak istemiyorum. İsteklerime saygı duyamaz mısınız?" Gözlerindeki odaklanmış yoğunluğu görebiliyordum. Kavgaya hazırlanıyordu. Bu benim için iyiye işaret değildi.

"Sana bir şey sormama izin ver-- seni salkım ağacının altında bulduğum zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet, tabii ki."

"Neden bana dokundun? Neden bacağıma dokundun?" Bu düşünce zincirinin nereye gittiğini anlamaya çalışarak durakladım. "Cevap ver, lanet olası!"

"Çünkü çok acı çekiyordun ve ben de sana yardım etmek istedim. Acını dindirmek istedim."

Nefesi derin ve hızlıydı, duyguları çığ ve yüzeydeydi. "Seni reddetseydim nasıl hissederdin? Bana dokunmana izin vermeseydim?"

"Bu beni rahatsız ederdi," dedim ve bu düşünce karşısında kaşlarımı çattım. "Kendimi hüsrana uğramış, çaresiz hissederdim."

Ayağa kalktı ve aramızdaki mesafeyi hızla kapattı. Güçlü kollarını bana dolayarak, sanki bedenimi içine çekebilecekmiş gibi beni kendine bastırdı. "Seninle ilgilenmeme izin ver," diye yalvardı, kehribar rengi gözleri kararlı ve ciddiye. "Bu konu üzerinde çok düşündüm. Başka bir şey söylemeden önce beni dinlemenin istiyorum. Artık burada çalışmanı istemiyorum. Burada, benimle birlikte yaşamayı istiyorum--" Yüzümdeki şok ifadesiyle durakladı. "Benimle ol."

"Ciddi olamazsın. Birbirimizi ancak iki aydır tanıyoruz ve bu sürenin yarısını kavga ederek geçirdik."

Gözlerinde bir acı parıltısı belirdi. Bunu çabucak bastırarak, "Hafta boyunca dairede kalabilir ve hafta sonları buraya gelebiliriz," dedi.

Şokun ötesindeydim. Henüz bitmesini istemiyordum ama onu nasıl yavaşlatacağımı, nasıl geri çekilmesini sağlayacağımı bilmiyordum. Bilinmeyen sulardaydım, endişe içinde boğuluyordum. "Bırak beni."

"Böyle bir şey asla olmayacak," dedi şefkatle. Acımasız adam. Böyle konuştuğunda bana ne yaptığını biliyordu.

Kendimi ikiye bölünmüş hissettim ve kalbimden dökülen gözyaşlarına karşı koydum. Bir yanımda umutsuzca bunun işe yarayabileceğine inanmak istiyordum. Ancak, küçük bir parçam

Hâlâ mantıklı düşünebilen yanımda iyisini biliyordu. Omuzlarını ittim ve beni serbest bıraktı. "Beni tanımıyorsun! Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun! Ne istediğini bilmiyorsun. Kimseye güvenemem!"

Ona karşı sesimi daha önce hiç bu kadar yükseltmemiştim. Bu onu şaşırttı. Bileğimi tutmak için uzandı ve ben tam zamanında ondan kaçmak için geri çekildim. Ellerini teslimiyetle kaldırarak usulca yalvardı: "Tamam, sakın ol... Lütfen sana sarılmama izin ver, lütfen. Beni öldürüyorsun, sevgilim." Yüzünde korku, şefkat ve yoğun farkındalık karışımı bir ifade vardı. Olmak istediğim tek yer olan açık kollarına koştum ve beni tutmasına, sihirli dokunuşuyla korku ve üzüntüyü kovalamasına izin verdim. Gözlerimi kapattım ve bu duyguyu içime çektim, bir gün geriye dönüp bakabileyim diye hafızama kazıdım. "Sorun değil, hallederiz. Ağırdan alacağız," diye mırıldandı kulağıma.

Beni yatağa yatırarak kalçalarımın arasına iyice yerleşti. Kalçalarım, sanki efendileri tarafından çağrılmış gibi, onunla buluşmak için yukarı kalktı. Ağzımla kendi ağzıyla oynadı, dişledi, yaladı ve ben ellerinde kil olana kadar okşadı. Ben de onu tutkuyla öptüm, ona duyduğum tüm sevgiyi bu bağa döktüm. Aramızdaki bu sıcaklık hiç azalacak mıydı? Birbirimize hiç doyabilecek miydik?

Öpüşmeyi kesip alnımdaki saçları okşadığında yüz ifadesi taparcaydı. "Beni içeri almanı istiyorum. Bana güvenmeni istiyorum."

Söyleyemediğim tüm kelimelerin ağırlığı göğsüme acı verici bir şekilde baskı yapıyordu. Ona bunun imkânsız bir istek olduğunu nasıl söyleyebilirdim? Onun kırılğan umutlarına kazık çakacak yüreğe sahip değildim. Cevap veremedim, bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yaptım, tüm düşünceler sona erene ve ikimiz arasında sadece zevk kalana kadar onu öptüm.

Birbiriyle senkronize olmuş iki insanın zarafetiyle hareket ediyorduk. O etkileyici, sıvı ateş havuzları her iç çekişine, her seğirmesine odaklanmıştı. Ellerim kaslı sırtının ipeksi tenini okşadı, aşağılara indi, omurgasının dibindeki çukurun üzerinden geçti ve çıplak olduğunu keşfettiğim kot pantolonunun altına girdi. Dudakları bir taraftan yukarı kalkmıştı. Arka tarafındaki kalçaları sıktım ve o da tahrik olmuş vücuduyla beni dürterek karşılık verdi.

"Beni içeri al," diye fısıldadı, benimle sevişirken. Nasıl cevap vereceğimi bilemedim çünkü o zaten oradaydı, kalbime bağlanmıştı.

"Bu ne anlama geliyor? Arjantin temerrüde düştü."

Saat on birden sonra onun yatak odasında buluşarak rahat bir rutine girdik. Geceleri vahşi seks ve nazik sevişmeler arasında saatlerce konuşuyorduk. Bazen hangisinin daha iyi olduğunu bilmiyordum, akıllara durgunluk veren orgazmlar mı yoksa akıllara durgunluk veren sohbetler mi? İkisi olmadan da yapmak istemezdim.

"İlk kez temerrüde düşmüyorlar," dedi kravatını gevşetirken. İş yüzünden bütün hafta geç saatlere kadar ofiste kalmıştı. Bu ona pahalıya mal oluyordu. Gözlerinin altındaki gölgeden bacağındaki ağrının onu rahatsız ettiğini anlayabiliyordum. "Bir hedge fonun bu kadar çok Arjantin borcunu elinde tutması çılgınlık.

Bütün bir ülkeyi batırmaya karar verebileceklerini düşünmek... Kulağa şantaj gibi geliyor."

"Serbest yatırım fonu dolar üzerinden üç kuruş almayı reddedince müzakereler bozuldu," diye açıkladı. "İşler çirkinleşiyor... Çok uzun süredir yabancı sermaye piyasalarından dışlanmış durumdalar. Enflasyon yüzde yirmi beşin üzerinde."

Pantolonunu çıkarmak için yatağa oturduğunda, içgüdüsel olarak ona uzandım ve parmaklarımı saçlarında gezdirdim. Dudaklarından yorgun bir iç çekiş kaçtı ve göz kapakları ağırlaşarak çırpınarak kapandı.

"Bu kulağa zorlama bir Hollywood gerilimi gibi geliyor. Amerikan hükümeti bir şey yapamaz mı? Yaptıkları bu değil mi? Dünyayı tüm kötülerden kurtarmak?"

"Amerikalılarla bir alıp veremediğiniz yok, değil mi?" diye sordu sırtarak.

"Amerikan olan her şeyi severim," diye yumuşak bir şekilde cevap verdim, sonra 'aşk' kelimesini yanlışlıkla kullandığımı fark ederek sertleştirdim. Ayağa kalktı ve sanki geri çekilme isteğini hissetmiş gibi beni kollarıyla sardı.

"Peki zavallı Arjantin için yapılacak ne var?" Ciddi bir andan uzaklaşmaya çalışarak sordum.

"Başkan, *"comity"* olarak bilinen bir ilke uyarınca Arjantin'i kurtarabilir. Davaya bakan federal yargıca, hedge fonunun Arjantin hükümetine karşı açtığı davanın dış politika yürütme kabiliyetine müdahale ettiğini bildirmesi gerekiyor ve yargıç davayı reddedecektir." Burnumun ucuna zarif bir öpücük kondurdu, beni serbest bıraktı ve soyunmaya devam etti.

"Marianne'e bu hafta sonu kuruyacağımı söyledim... Ona sana ihtiyacım olduğunu söyledim," dedi göz teması kurmadan. Lacivert pantolonunu şöminenin yanındaki sandalyeye fırlatışını izledim. olmadan

Düşündüm, onları aldım ve düzgünce ahşap bir askıya astım. Ona doğru döndüğümde gözlerinde bir eğlence kıvılcımıyla bana bakıyordu.

"Ne dedi?"

Onun yanında olmak istedim ama Bayan Arnaud'nun keskin bir zekası vardı; bunu şüpheli bulurdu.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu söyledi. Tabii gidip bir klinikte yaptırmak istemezsem, ki öyle bir niyetim kesinlikle yok."

"Ortopedistinizle konuştunuz mu?"

"Evet, NSAID'lerin yeterli olacağını ve yakında onu görmek için randevu almamı söyledi." Elbise gömleğini çıkardı ve yere fırlattı. Yanına gidip onu aldım ve çamaşır sepetine koydum.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Hiçbir şey," diye cevap verdi, sesi kahkaha atmanın eşiğindeydi.

Boxer külotunu çıkardı ve bana uzattı. Ben de ondan aldım ve onları da sepete koydum.

"Bana mı gülüyorsun?"

Çenesini kaldırdı ve göz kamaştırıcı bir sırıtış yüzüne yayıldı. "Bunu her zaman yaptığının farkında mısın?"

"Ne yapmak?"

"Beni takip et, dağınıklığımı topla." Sonra yüzü düştü, aniden ciddileşti. Koyu renk kirpikleri gözlerinin üzerine indi. "Daha önce kimse benim pisliğimi toplamamıştı. Genelde tam tersi olur," diye mırıldandı.

Kendisi hakkında nadiren konuşur, kartlarını kapalı oynardı ve ben de onun cesaretini kıracak bir şey söylemek istemedim. İstedikinden daha fazlasını açıkladığını biliyordum, bu yüzden havayı yumuşatmaya çalıştım. "Çünkü sen pasaklı birisin."

Dudakları kıvrıldı. Bileğimi kavradı ve beni nazikçe göğsünün sıcak sığınağına yaklaştırdı. "Senin pasaklı," dedi baştan çıkarıcı bir şekilde ve benim de yüzümde bir gülümsemeye yol açtı.

Parmakları üniformamın düğmelerini usulca açarken kulağımın arkasındaki boynumun narin derisiyle sevişti. Çıplak omuzlarımın açıkta kalan derisini yalamaya ve ısırma başladı. Cinsel organı karnıma doğru sertleşti.

"Peki... bu hafta sonu hakkında?" Sesinde kırılgan bir şeyler olduğu gözümde kaçmadı. Bakışları benimkileri yakaladı. Gözlerinde endişe ve umut sırayla parladı.

"Senin için buradayım," diye fısıldadım. Çünkü öyleydim. Ve bunu kendime ve ona inkar etmekten b ı k m ı ş t ı m .

* * *

Haziran ayının sonu olmasına rağmen o gece hava serindi. Bir ateş yaktı ve şöminenin önündeki halının üzerinde seviştik. Rahatlamış, doygun, yazın sıcak bir kaldırımda güneşlenen bir kedi gibi her uzvumu gerdim. Bir dirseğinin üzerinde yükseldi ve mutfaktan çaldığımız kaseden olgun bir çilek aldı.

"Bunların Marianne'in yarın pişireceği tart için olması gerekiyordu."

Gözlerinde baştan çıkarıcı bir kıvılcımla başını eğdi ve meme ucumu öptü. "Şu anda bir tart yiyorum." Kaşlarını şakacı bir şekilde kaldırdığında kıkırdadım. Çocukluğumdan beri hiç bu kadar gülmemiştim. Sertliğimi, kalkan olarak kullandığım resmiyetimi kırmak gibi bir yeteneği vardı. Ben gevşeyip rahatlayana ve onun ellerinde macun olana kadar benimle acımasızca alay etti.

"Sen tamamen iflah olmazsın."

"Aynen öyle," diye mırıldandı ve göğüslerime bir dizi tembel öpücük kondurdu. "Bu ne anlama geliyorsa." Sonra olgun bir çileğin ucunu ısırdı ve şekerli suyunun göbeğimde birikerek karnıma dökülmesine izin verdi.

"Ne yapıyorsun?"

"İşimi sormuştunuz. Bu senin ilk dersin. Bir ticaret grafiğindeki desen nasıl anlaşılır." Sulu çileği aldı ve ateşli tenimde gezdirdi. "Buna baş ve omuz formasyonu deniyor." Vücudumun üzerinde, bir göğsümün üzerinde yukarı ve aşağı, aradaki vadide aşağı, sonra diğer göğsümün üzerinde çizdi. Kıkırdadım ve kıvrandım.

"Kıpırdamadan otur," diye mırıldanarak vücudumdaki yapışkan suyu yaladı. "Yoksa sana F veririm." Uzman gösterisinden sonra, şezlonga süründük ve ateşin sönene kadar donuk kükremesinin bir iniltiye dönüşmesini izledik. Ben onun kucağına otururken o şezlonga çırılçıplak uzandı, sönmekte olan alevler yüzünün mükemmel açılarını vurguluyordu. "Bunu okumadım," diye itiraf etti, saçlarımın ipek perdesini omzumdan geriye doğru iterek. Elini tuttum ve soluk, sivri yara izlerini teker teker öptüm, beni izlerken bakışları yumuşadı.

"Jane Eyre'i okumadın mı? Fazla okumamışsın," dedim öpücükler arasında. Boğucu dudakları yukarı kıvrıldı.

"Tanrım, şu sert Katolik okulu öğretmenlerinden biri gibisin. Bana kürek mi çekeceksin?"

"Yapmamı ister misin?"

Beni öpmeden önce gözlerinde hınzır bir parıltı belirdi ve ağzımı yalayıp yuttu. Dudaklarını kaldırdığında kaşlarının arasındaki boşluk kırıştı ve ifadesi ciddileşti. "Kazaya kadar pek kitap okumadım. Uzun süre yatalak kaldım... Tek yapabildiğim buydu."

Daha önceki hafif ruh hali yerini kurşuni bir havaya bıraktı. Ben onun sevgili yüzünü okşarken, o gözlerini kapadı ve elimi öpmek için döndü, sonra elimi kendi eliyle kapatıp yanağında tuttu. "Çok üzgünüm," diye fısıldadım usulca.

"Düşünmek için tüm o zaman-- en zor kısmı buydu." "Anlat bana."

"Anlatacak pek bir şey yok." Gözleri benimkilerden uzaklaştı, sesi düzleşti. "Karımı öldürdüm."

"Bu doğru değil," diye sessizce karşı çıktım.

"Arabayı ben kullanıyordum, değil mi? Arabayı yolun kenarına çeken bendim. Benim yüzümden öldü."

Bu yaralı bölgeye dikkatle yaklaşmalıydım. Onu açılmaktan vazgeçirmek istemiyordum ve duygusal yarası hâlâ hassas durumdaydı.

"Sevgilim, bana bak, bu bir kazaydı. Sen hiçbir şeye sebep olmadın ve onu kesinlikle sen öldürmedin. Bunun olmasını engellemek için senin ya da bir başkasının yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ne kadar güçlü ve yetenekli olursan ol, yine de sadece bir insansın. Ve kurtulduğun için çok minnettarım."

Gözleri parladı. Sözlerimin içine işlemesini, yüz ifadesinin acıdan düşünceye dönüşmesini izledim. Zekâsına ulaşmayı başarmış, acının boğucu örtüsünü yarıp geçmiştim. Kollarını bana doladı, bizi sıkıca birbirimize bağladı ve yüzünü boynumun kıvrımına sakladı. "Beni asla terk etme, Vera."

Boğazımda yükselen öfkeyi yuttum çünkü ona ikimizin de duymak istediği şeyi söyleyemezdim ve tutamayacağım sözler veremezdim.

Yirmi Yedinci Bölüm

Ertesi gün beklenmedik bir şekilde harika bir şey oldu. Cenevre'deki hastanelerden birinden, ihtisas programları için mülakatların Aralık ayında başlayacağını ve benim de programa alındığımı bildiren bir mektup aldım.

Kalbim neredeyse sevinçten patlayacaktı. Hayal görmediğimden emin olmak için birkaç kez okudum ve tekrar okudum. Aklıma gelen ilk düşünce Sebastian'a söylemek için sabırsızlandığım oldu. Bu korkunç bir şeydi. Aşkın derinliklerine doğru kaydıkça kayıyordum ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Onun bilmediğinden emin olmak dışında. Kalbimin onu bırakmak zorunda kaldıktan sonra hayatta kalmasının tek yolu buydu.

"Haberlerim var." O ellerine sabun sıkarken ve omuzlarımdaki ağrıyan kasları ovarak yavaş, şehvetli vuruşlarla sırtımı temizlerken öne doğru eğildim.

Gece yarısıydı. Bana bir değil, iki dayanılmaz doruk hediye ettikten sonra banyo yapmamız için ısrar etmişti; her seferinde zevki dışarı çekmiş, rahatlamak için ona yalvarana kadar uzatmıştı. Benden istediği yalvarma mıydı yoksa başka bir şey miydi emin değildim. Onu yönlendiren bir şey vardı, henüz elde edemediği bir şey.

"İyi mi?" Sesi alçak ve boğuktu. Omurgamın üst kısmını öptü, kulak mememi ısırdı, ürpermeme ve onu tekrar istememe neden oldu. *Tanrı aşkına...* Bu konuda uzman değildim ama bana hiç normal gelmiyordu. Başım öne düştü ve sırtımı yıkarken su sıçradı.

"Giysilerini ıslatma," diye emrettim. Gerçi nefes nefese kalan sesim bu etkiyi bozmuştu.

"Evet hanımefendi, haberler nedir?" Hınzır eli vücudumun ön tarafına, kalçamın içine, yukarıya doğru kıvrıldı...

"Bunu yaptığında konuşamıyorum. Bir saat önce yaptığın şeyden sonra zar zor düşünebiliyorum."

"Hmm, bu kötü bir şey mi?"

"Hayır. Evet. Yani... ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Nazik masajı hevesli göğüslerime doğru ilerlemişti. Şaftının arka tarafıma doğru sertleştiğini hissedebiliyordum ve kafamda kalan kan hızla belimin altına doğru gitti. "Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Bakalım doğru anlamış mıyım, beni istemeyecek misin?" Sesi kararlıydı ama yine de içinde yaralı bir şeyler vardı.

"Hayatım buna bağlı olsa bile seni istemekten vazgeçemezdim." Omzumu öperken tatmin olmuş gülümsemesini tenimde hissettim. "Sebastian, bu daha önce hiç başına geldi mi?"

Hiç tereddüt etmeden "Hayır" diye cevap verdi.

"Ben de öyle." Göğsüne yaslandım ve kolları beni koruyucu bir şekilde sardı, ikimiz de bir süre sessiz kaldık, bu gerçeğin büyüklüğünü özümstedik. "Bugün hastanelerden birinden bir mektup aldım. Aralık ayında ihtisas programları için bir mülakatım var."

Yüzümü ona dönmem için çenemi çevirdi. Gözleri parlak ve benim için mutluydu. Tatlı, güzel adam. "Bu harika bir haber. François seni götürebilir."

Ha? Kaşlarım sorgulayan bakışlarımın üzerine düştü. "Beni götürmek mi? Zürih'te olmadığını nereden biliyorsun?" Gözlerinde bir şey parladı. "Senin bu işle bir ilgin var mı?" Derin bir nefes verdi ve gözlerini benden kaçırdı. "Bana bak," diye emrettim usulca.

"Tamam, iyi şeyler söyledim. Hepsi bu kadar."

Aynı anda hem şaşkın, hem kızgın, hem de minnettardım; garip bir duygu karışımıydı bu ve kendimi garip hissetmeme neden oldu. "Sanırım sana teşekkür etmeliyim."

"Ciddi gibi görünmüyorsun."

Su aniden soğumuştı. Ayağa kalktım, o yalvaran gözlerle bana bakarken ben de önündeki küvete damladım. Elini baldırlarımda gezdirerek okşadı; vücudumda sıcak olan tek yer orasıydı. Dışarı çıkıp kendimi onun son derece lüks beyaz havlularından birine sararken eli kayıp gitti.

"Vera, kızma."

Ona doğru döndüğümde, onu küvette ayakta dururken buldum, su vücudunun mutlak fiziksel mükemmelliğinden aşağı kayıyordu ve neredeyse dikkatim dağılıyordu. Neredeyse. Küvetten çıkıp bir havlu aldı ve saçlarını kurutmaya başladı... saçlarını. Orada durup saçlarını kuruturken nefis bir şekilde sırılsıklam oldu. Utanmaz seks tanrısı üzerimdeki etkisini biliyordu ve cephaneliğindeki her silahı kullanmaya hazırды.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Ne yaptığını biliyorum," diye uyardım ve kaşlarımı kaldırarak durumun ciddiyetini vurguladım. Bana doğru yaklaşırken saçlarını havluyula kurulamaya devam etti.

"Ne yapıyorum ben?" diye sordu kötü bir masumiyet taklidi yaparak.

"Ben sadece... ben sadece her şeyi kendi başıma yaptığımı sanıyordum. Anlamıyor musunuz? Ve şimdi, yardımınız için inanılmaz derecede minnettar olmama rağmen, yapmadığımı biliyorum."

Havluyu bırakarak beni sıcak ve ıslak bedenine yaklaştırdı ve yanağını başımın üstüne koyarak bana sıkıca sarıldı. "Vera, son altı yılda her şeyi kendi başına yaptın. Çoğu insanın bir ömür boyu başarabileceğinden çok daha fazlasını tek başına başardın." Konuşurken derin sesinin rahatlatıcı tınısı göğsünde yankılanıyordu. "Bir kez olsun birinin sana yardım etmesine izin ver."

Mantıklı konuşmasından nefret ederdim.

* * *

"Bunu... yapabilir miyim...

bilmiyorum."

Saat gece yarısıydı, son oksikodon hapının üzerinden yirmi altı saat geçmişti. Soğuk titremeler ve yakıcı terlemeler arasında gidip gelirken, tam anlamıyla yoksunluk içindeydi ve o kadar şiddetli titriyordu ki, onu biraz rahatlatmak için yatağa çıkıp vücudumun tüm ağırlığını onun üzerine bastırmak zorunda kaldım. Acısını hafifletmek için elimden gelen her şeyi yaptım. O kusarken sırtını ovdum. Son birkaç seferinde neredeyse bayılana kadar kustuğunu görmek acı vericiydi. Onu susuz bırakmamaya çalıştım ama mide bulantısı yüzünden bu çok zordu. Titrediğinde ona sarıldım; bu onu biraz daha iyi hissettiriyor gibiydi.

Kısa tırnaklarımı saçlarının arasından geçirip kafa derisini kaşıyarak mırıldandım: "Bunu yapabilirsin. En kötüsü neredeyse bitti, söz veriyorum."

Bu büyük bir yalandı. Bitmeye yakın bile değildi. "Bunu yapmaya devam et... lütfen..."

Yürek parçalayıcı. Dayanılmaz acıların ortasında, onun için yaptığım her küçük şey için minnettardı. Kusmuğunun bulunduğu kovayı boşalttıgımda, bacağını ovduğumda ya da

terden sırlıslık olmuş tişörtünü değiştirdim. Bunu onun için yapmama şaşırmış görünüyordu.

Bir alışanı dışında hiçbir kadının ona berbat bir yemek pişirmediğini öğrenmek yeterince kötüydü, ama hiç kimsenin onun için bir şey yapıp yapmadığını merak etmeye başlamıştım. Bu kadar cömert, bu kadar nazik bir adamın hiçbir kadının onunla ilgilenmek istememiş olması mantıksız geliyordu. Özellikle de evlendiği ve hâlâ aşık olduğu bu sözde *meleğin*. Mantıklı gelmiyordu ve açıkçası beni öfkelenendiriyordu.

"Konuş...benimle...konuş."

"Tamam, bir bakalım--" Tarafsız bir konu bulmakta zorlandım, uykusuzluktan zihnim tembelleşmişti. "Güvercinlerden çok korkarım. Milano'daki katedral Duomo'nun içini bile göremedim, çünkü güvercin ordusunu asla geçemedim. Başka ne var? Kar yağdığında ortalığın sessizleşmesini seviyorum."

Aşağı baktım ve yüzünün yumuşadığını fark ettim. Kalın kirpikleri yüksek elmacık kemiklerine gölge düşürüyordu. Güvercinler ve kar üzerine yazdığım tez güçlü bir yatıştırıcı olduğunu kanıtladı. Uykuya dalmıştı. Tanrı'ya şükür. Biraz rahatlamaya ihtiyacı vardı. *Tatlı rüyalar aşkım*, diye düşündüm alnındaki saçları okşarken.

Kapı açıldı ve Bayan Arnaud başını içeri uzattı. Yataktan sessizce kalktım ve sessizce koridora ıktım.

"Vera, berbat görünüyorsun. Yemek yemeli ve dinlenmelisin. Bir günü aşkın süredir çalışıyorsun."

O haklıydı. Zihnim yarışıyor olsa da bedenim tükenmişti. "Ben iyiyim, gerçekten. Sonunda uyudu. Son birkaç saat... zor geçti."

"Onunla oturmama izin ver." Başımı salladım ama hayır cevabını kabul etmedi. "Israr ediyorum, şimdi git, yoksa yarın onun için iyi olmayacaksın."

Yorgunluk sonunda beni yakaladı. Bitkin bir halde yemek yedim ve duş aldım. Başımı yastığa koyduğumda komaya girdim ve gece boyunca ölü gibi uyudum. şafak vakti içeri süzülen ışık beni uyandırdı. Yataktan fırlayarak aceleyle giyindim, zavallı Bayan Arnaud'nun bütün gece orada olduğunu ve muhtemelen kendisinin de uyumaya hazır olduğunu düşünerek. Merdivenleri ikişer ikişer çıkarken Isabelle'e çarptım. "Özür dilerim!" diye bağırdım.

Ben yanından hızla geçerken gözlerini kıstı. Soğuk bir önsezi duygusu beni merdivenlerden yukarı kadar takip etti. Kuşkusuz, onunla daha sonra uğraşmak zorunda kalacaktım.

Sebastian'ın yatak odasında, Bayan Arnaud'yu şöminenin yanındaki büyük koltuğa kıvrılmış, bacaklarını kaldırmış, yüksek sesle horlarken buldum. Sebastian hâlâ uyuyordu - huzursuz ve kıpır kıpırdı ama uyuyordu. Elimi Bayan Arnaud'nun koluna koydum ve o da sarsılarak uyandı. "Yatağına git," diye fısıldadım.

Zayıfça başını sallayarak kendini sandalyeden dışarı itti ve gitti. Sıcaklığı, birkaç dakika önce işgal ettiği boş alanda kaldı. İçine daldım ve saatlerce uyumasını izledim. *Kendi uyuyan güzelim*, diye düşündüm, o rahatsız bir şekilde seğirirken. Keşke.

* * *

Uykusundan uyandığında "Duş almam lazım," dedi.

Üçüncü gün. Yüzü hâlâ çizgili görünüyordu, gözlerinin altı koyu halkalarla boyanmıştı. En azından titremeleri ve ateş basmaları azalmıştı. Halsizdi, sıcak bir duşun altında durmak iyi bir fikir değildi. Yastıklarını kabarttım ve yatakta daha rahat oturabilmesi için sırtının arkasına yerleştirdim.

"Şu anda banyon için suyu akıtıyorum. Ama önce biraz et suyu içmeni istiyorum."

"Yapamam." Elimde dumanı tüten sıvı dolu fincanla yaklaştığımda başını çevirmek için zayıf bir girişimde bulundu.

"Sebastian, lütfen, besine ihtiyacın var. Zaten kilo kaybettin ve muhtemelen susuz kaldın... sadece bir fincan." Fincanı dudaklarına götürdüm ve yavaşça yudumladı, tüm bu süre boyunca beni izledi. Yüz ifadesi hayranlık ve ihtiyat karışımıydı, sanki derimi soyup yabancı bir şeyi ortaya çıkarmamı bekliyormuş gibiydi.

İşi bittiğinde gözlerini kapattı ve başı yastıklı yatak başlığına yaslandı. Mücadelesinin ortasında son derece güzeldi. Çok savunmasız ve yine de çok cesurdu. Birinin önünde savunmasız görünmenin onun için ne kadar zor olduğunu biliyordum ve beni burada istemesi onu daha da çok sevmemi sağladı.

"Haklısın. Daha iyi hissediyorum." Önce bir gözünü, sonra diğerini açtı. "Kendin hakkında hiç konuşmuyorsun."

"Konuşacak pek bir şey yok. Ben dünyayı gezen ve süper modellerle çıkan yakışıklı, zengin bir bekar değilim." Çocukça dikkat dağıtma çabam

işe yaramadı. Gözleri onaylamamak yerine sempati ile doldu.

"Milano'ya nasıl geldin?" Ağır bir sessizlik vardı. Sabırla cevap vermeme bekledi. Onu nasıl reddedebilirdim? Kendini bana emanet etmişti, bana o kadar güveniyordu ki en azından küçük bir adım atmaya mecbur hissettim.

"Üniversiteden bir arkadaşım - babası Durres'ten İtalya'nın Bari kenti yakınlarındaki Otranto'ya giden bir feribot işletiyordu. Taşıyabileceğim kadar eşya topladım ve gece yarısı onunla rıhtımda buluştum... o gece hava çok soğuktu." Düşüncelere dalmışken gözümün kenarı kanadı, anılar bir anda yüzüme çarptı. "Teknede on yedi kişiydik. Su dalgalıydı ve tekne eskiydi. Korkmuştum -biliyorsunuz berbat bir yüzücüyüm- ama altı yaşlarında küçük bir çocuk vardı, babasıyla birlikte seyahat ediyordu. Ben de teknenin sallanması eğlenceliymiş gibi davrandım." Ona bakmak için döndüm ve yumuşak gözlerini kırpmadan gördüm. Elimi sıktı - onca zamandır tuttuğunu bile fark etmediğim elimi. "Tekne Otranto'da kayalıklara çarptı. Sudaki benzinin kokusunu hâlâ alabiliyorum... dişlerim çok gürültülü bir şekilde takırdadı. Çocuk ve babası kurtulmayı başardı. Gerçi İtalyanlar bizimle birlikte olan iki kişiyi daha yakaladı. Biz şanslıydık. Bir hafta sonra başka bir feribotun battığını duydum." Konuşma beni çiğ ve açıkta hissettirdi. Rahatsızlığımı gizlemeye çalışarak omuz silktim. "Gerisi kolaydı. Mümkün olduğunda trene bindim ve yolun geri kalanını yürüdüm."

"Bari'den mi yürüdün? Kuzey İtalya'ya kadar mı?" Yüzündeki şaşkınlık beni gülümsetti. Bana hiç de olağanüstü gelmemişi. İçimde derinlerde bir yerde aşılmaz bir çekirdek vardı, teslim olmama, umutsuzluk tarafından yutulmama asla izin vermeyecek bir irade gücü. Bunun her zaman farkındaydım.

"Şimdi çılgınca geliyor ama o zamanlar kolaydı... Sanırım test edilene kadar neler yapabileceğimizi bilmiyoruz." Öne doğru eğildim ve çenesini okşadım, burnunun hafif eğiminde bir parmağımı gezdirdim, üst dudağındaki küçük yara izini öptüm. Dudakları aralandı ve yumuşak bir iç geçirdi. "Banyonuz sizi bekliyor, Majesteleri."

Gözleri tarif edilemez bir duyguyla doluydu. Aramızdan büyük, anlamlı bir şey geçerken ben de ona baktım. *Seni seviyorum*, diye düşündüm. Ve bu sefer başka tarafa bakmadım.

Küvete girdiğinde, başını arkaya yaslayabilmesi için bir ucuna rulo şeklinde bir havlu yerleştirdim. Dört gündür tıraş olmamıştı ve koyu altın rengi saçları tamamen uzamıştı. Bu bir Viktorya dönemi melodramı olsaydı, itibarsız bir tırmığa benzediğini söylerdim - ve itiraf etmeliyim ki, yakın zamanda cehenneme gidip gelmiş bir adam için aşırı derecede seksiydi.

"Seni tıraş etmemi ister misin?"

Kirpikleri tembelce kalktı. "Nerede olduğuna bağlı," diye cevap verdi yavaş bir sırıtışla. "Kendini daha iyi hissediyor olmalısın. Hinzır mizah anlayışının geri geldiğini görüyorum. I

"Oyumu, ense tıraşını bırakmaya veriyorum... Hoşuma gitti."

Kaşları bir parça kalktı, anlamlı gözlerinde gizlenen bir yaramazlık vardı. "Eğer beğenirsen, o zaman kalır."

Sünger banyo jeli ile ıslattıktan sonra küvetin kenarına oturdum ve onu yıkamaya başladım. Başını teslimiyet içinde geriye düşürdü. Kollarını, omuzlarını ve her parmağımın arasını köpürttükten sonra göğsüne ve oluklu karnına geçerken yüzündeki yorgunluk damgası yumuşadı, yüzünde hoşnut bir ifade belirdi. Onu öne doğru eğdim ve sırtını, ensesini, bacaklarını ve ayak parmaklarını yıkadım. Sünger kalçalarının arasından ve cinsel organının üzerinden geçirdiğimde inlediğini duydum. Penis suyun altında dikleştiğinde neredeyse gözlerime inanamayacaktım; adamın hatırı sayılır erkekliğinin kanıtı.

"Böyle bir zamanda nasıl sertleşebilirsin ki?"

Şehvetli bir yaratık olduğu için dudaklarında tembel bir gülümseme vardı. Sünger bıraktım ve ellerime biraz daha jel döktüm. Ereksiyonunu dibinden sıkıca kavrayıp başparmağımı tepenin altındaki çıkıntıya bastırarak okşamaya başladığımda gözlerine yeni bir uyanıklık geldi. Göz kapakları ağırlaştı, nefes alış veriş sertleşti. Küvetin kenarındaki tutuşu sıkılaştı.

Uyarılmışlık içinde kaybolmuştu, tek kelimeyle çarpıcıydı. Onun kontrolünü kaybetmesini izlemek hoşuma gidiyordu. Her zaman tam tersi olurdu. İnleyen ve yalvaran hep bendim, onun merhametine kalmıştım. Diğer elimi suyun altına daldırdım ve kesesini sıktım. Yüksek sesle inleyerek ellerime doğru eğildi ve kalçalarını pompaladı. Doruğa ulaşana kadar onu okşamaya devam ettim ve derin ve karanlık bir yerden gelen ilkel bir çığlık patladı. Sesi yaralı, acı dolu duygularla doluydu.

Ne de olsa o da bir erkekti, çoğu zaman kontrolü elinde tutuyor ve hükmediyordu ama dokunulmaz değildi. Bu güzel hileyle karşı karşıya kaldığında unutmak kolaydı. Ve ben kendi sorunlarıma o kadar dalmıştım ki

Acısının hâlâ ne kadar derin olduğunu düşündü. Çok sevdiği bir kadını kaybetmişti.

Elimi tutarak göğsünün üzerine koydu ve kendi eliyle kapattı. Avucumun altındaki ağır gümbürtü sanki kalbini avucumun içinde tutuyormuşum gibi hissettirdi. Bakışlarım onun vakur gözlerinde gezindi.

"Teşekkür ederim... Ben..." diye mırıldandı, kelimeleri bulmakta zorlanıyordu. "Teşekkür ederim."

Boğazıma takılan sevgi ve sempati yumrusunu yuttum. "Bana teşekkür etmene gerek yok. Bunu senin için yapmak istiyorum." Ve sonra beni tatlı, içten bir öpücük için aşağı çekti.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Mutfak telefonunun tiz sesi hayallerimi böldü. Bayan Arnaud mutfak lavabosunu kapattı ve ıslak ellerini işlemeli önlüğünde kuruladı.

"Allo," diye Fransızca cevap verdi ve hemen ardından İngilizceye geçti.

Tırnaklarım bezelye kabuklarını kırıp açmaktan ve özenle korudukları yüklerinden arındırmaktan dolayı parlak yeşil renkteydi. Tırnaklarımın altında kalmaya kararlı görünen lekeyi inceledim, kuvvetli bir ovma ile azalmamıştı.

"Vera, bu senin için."

Başımı kaldırdım. Endişeyle telefona uzandım. "Vera?"

Emilia'nın sesi titrek ve zayıftı.

"Emilia, sorun ne?!"

"Gelebilir misin? Sana ihtiyacım var."

"Bana adresinizi verin." Duvardaki antika saate bakarak, "Taksiyle sadece bir saat sürer," dedim.

"Tamam... teşekkür ederim," diye cevap verdi her kelimenin arasında kararsız bir iç çekişle.

"Yakında görüşürüz, Em."

Rive Gauche'daki Eaux-Vives'deki adresi, muhtemelen onunla Yuri'nin dairesinde buluşacağımdan şüphelenmeme neden oldu. Tutarsız maaşıyla o mahalledeki kirayı karşılaması mümkün değildi. Bayan Arnaud taksi çağırmak yerine Theo'nun beni götürmesinde ısrar etti. Bu konuyu tartışacak vaktim yoktu ve kabul ettim.

Theo'nun arabası köy yollarında yavaş yavaş ilerliyordu. Pencereden dışarı, geçip giden manzaraya baktım. Alacakaranlık isteksizce çöküyor, karanlığa gömülmeden önce gökyüzünü turuncudan lavantaya uzanan hoş bir renk cümbüşüne boyuyordu.

Emilia'ya gitmek için acele ettiğimden Sebastian'a dışarı çıkacağımdan bahsetmemiştim. Üzerimi değiştirmek için odama koştuğumda ona bir e-posta göndermeye niyetliydim ama bir şey beni durdurdu. Çünkü bu ne anlama gelirdi?

Bizim hakkımızda mı? Birbirimize karşı bir tür yükümlülüğümüz olduğunu mu? Kaygan bir zemindi.

Adrese geldiğimizde saat çoktan geç olmuştu. Beni almak için daha sonra gelmekte ısrar eden Theo ile tartışmam bir on beş dakika daha sürdü. Beni neyin beklediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve sabah beşte işte olması gerekirken gece geç saatlerde araba kullanmasını istemiyordum.

Binası ağaçlarla çevrili güzel bir caddede, şirin mağazalar ve popüler kafeler arasında yer alıyordu. Rehberi taradım ve tanıdık bir ismin yanındaki düğmeyi çaldım. Yuri Skilenski. Beni içeri aldıktan sonra, çelik kapının diğer tarafında ne bulacağım korkusuyla kalbim küt küt atarak ikinci kata çıkan merdivenleri tırmandım. Kapı aniden açıldı.

Kanlı dudağını, dağınık saçlarını, kızarmış yanaklarını değerlendirmesi sadece birkaç saniye sürdü. Yüzünden taze gözyaşları süzülüyordu. Kırık kemik olup olmadığından emin olmadan onu nazikçe kollarımla sardım ve dizleri tutmayarak bana yaslandı. Kapıyı tekmeleyerek kapatırken ince sırtını okşadım. Kesik kesik nefesler arasında küçük hıçkırık sesleri çıkıyordu. Yaralarının daha ayrıntılı bir envanterini çıkaracak kadar uzun bir süre uzaklaştım.

"Emilia, neren yaralı?"

Başını eğdi ve utanç içinde arkasını döndü. Pamuklu gömleğini yavaşça kaldırıncı kaburgalarındaki çürük kümesi ortaya çıktı. Şişmiş, kararmış ize nazikçe dokundum ve yüzünü buruşturduğunda durdum.

"Görünüşe göre kaburgan çatlamış olabilir."

"Bunun için bir şey yapabilir misin?" diye sordu usulca, üzgün ve endişeli gözlerle beni izliyordu.

"Pek sayılmaz. Emin olmak için röntgen çekmelisin. Ama kendi kendine iyileşmesi gerekiyor. Bu zaman alır."

"Peki ya ağrı kesici ilaçlar?"

Bu ses hoşuma gitmedi. Ağrı kesiciler ve perişan insanlar genellikle iyi bir karışım değildir.

"Hastane muhtemelen reçete yazabilir, ancak acıyı hafifleterek kendinizi daha kolay yeniden yaralayabilirsiniz."

Omuzları hayal kırıklığı içinde çöktü, benden uzaklaştı ve başını ellerinin arasına alarak mutfak masasına oturdu.

Onu daireye kadar takip ettim. Modern İtalyan mobilyalarıyla pahalı bir şekilde dekore edilmişti. Çoğunlukla beyaz renkteydi ve içerisi kadar rahattı.

bir buzdolabı. Yanındaki sandalyeye oturarak elini tuttum ve rahatlatmak için sıktım.

"Emilia, o şimdi nerede? Yakında eve dönecek mi?"

"Hayır. Bütün gece kulüpte olacak." Yüzünü buruşturdu, acı yan tarafını çekiştiriyordu.

"Şunun üzerine bir şey koyalım," dedim ona.

Dondurucuda soğuk paket ararken onun yerine bir torba donmuş bezelye buldum.

"Bu ilk sefer mi? Al, bunları kaburgalarına yerleştir." Başını salladı ve soğuk tenine değdiğinde yüzünü buruşturdu. Bundan korkuyordum--boğazımdan derin bir iç çekiş yükseldi. "Ne oldu?"

Endişeli bakışları benimkilerden uzaklaştı. "Kavga ettik... kulüpteki kızlardan biri hakkında. Sanırım onunla yatıyor."

Yine sürpriz olmadı. İtirafı dikkatle ele almam gerekiyordu ve köşeye sıkıştığını hissettiğinde son nefesine kadar tartışmaya eğilimli olduğunu bildiğim için bağırıp çağırma dürtüsüyle savaştım.

"Seni daha önce de incitti--" Çok nazıkçe ifade ettim. "Yine yapacaktır."

"Belki." Kalbim onun için kırıldı. Sesi çok küçük, küçümsenmiş geliyordu. "Ama onu seviyorum," diye ekledi, sanki gerekli olan tek gerekçe buymuş gibi. Buna nasıl cevap verebilirdim? Ben de aşıkтым. Ben de savunulamaz bir durumdaydım. Bir erkeğin bana elini sürmesine asla izin vermezdim.

sempati duyabilirdim. Kendi tarzımda, aşk beni zayıflattı.

"Seni sandığından daha iyi anlıyorum." Son zamanlarda tüm ağır düşüncelerimin yerleştiği kaşlarımin arasındaki boşluğu ovuşturdum. Başını çevirdi ve soluk yeşil gözleri benimkileri aradı. "İşverenime aşığım." Gözlerimi devirdim ve yüzümü ellerimin arasına sakladım. "Ne çirkin bir klişe, değil mi? Hizmetçinin patronuyla ilişkisi var." Ağzı açık kaldı, kelimenin tam anlamıyla açık kaldı. "Seni şok mu ettim? Ben kendimi şok ettim."

"Sadece... sadece... her zaman doğru olanı yapıyorsun. Hiçbir şey dikkatini dağıtmıyor gibi görünüyor," dedi, ses tonu kuşkuluydu.

"Sizi temin ederim, dikkatim dağınık."

"Nasıl oldu bu?!" diye sordu gülümseyerek, üzüntüsü bir an için yerini meraka bırakmıştı.

"Ben insanım, Em. Nasıl olduğundan emin değilim. Başlarda birbirimize karşı çok kötüydük - belki de ikimiz de bunu hissettiğimiz ve bunun bizi nereye götüreceğinden korktuğumuz için." Bu itiraf karşısında omuz silktim, gerçekler geriye dönüp baktığımda çok açıktı.

"Sebastian Horn dünyanın en gözde bekarlarından biri... ve sana aşık!"

"Ben öyle bir şey demedim. Ona aşık olduğumu söyledim." Gülümsemesi bozuldu. "Oh... sence öyle mi?"

"Fark etmez. Hiçbir yere gidemez. Ona geçmişimden asla bahsedemem. Onu bunların hiçbirine dahil edemem."

"Belki o yardım edebilir?" "Hayır. Kesinlikle olmaz."

"Anlıyorum."

"Benimle geri gel, Emi. Eşyalarını toplayıp buradan gidelim. O tanıdığım en cömert insan. Eminim kendine ait bir yer bulana kadar evde kalmana izin verecektir."

Başını iki yana salladı. "Yapamam. Onu seviyorum ve onun bir çöp olduğunu düşündüğünü biliyorum ama onu benim kadar tanımıyorsun."

Klasik hırpalanmış kadın sendromu.

"Peki ya bir dahaki sefere ne olacak? Kolunu ya da yüzünü kırdığında ve çalışmadığında?" Niyet ettiğimden daha sert çıktı, onun için duyduğum endişe meseleyi nazikçe ele alma niyetimi geçersiz kıldı. Ayağa kalktı, yüzü sertleşerek amansız bir maskeye dönüştü.

"Geldiğin için teşekkürler Vera, ama bunu kendi başıma halledebilirim." "Emi, senin için gerçekten endişelendiğimi söylemek istemedim."

"Sorun değil," diye araya girdi. "Yarın bir kliniğe gidip röntgen çektireceğim. Birkaç hafta içinde seni ararım. Belki öğle yemeğinde buluşabiliriz."

Başımı salladım. Tartışmak faydasızdı. Böyle olduğu zaman bir öküz kadar inatçı oluyordu. Kapıda kucaklaşırken, bir doktora görünür görünmez beni arayacağına dair söz verdim.

* * *

Siteye dönmek için bir taksiye bindim. Ön kapıya yanaştığında bir taneydi. Ön merdivenlerde Gideon Hirsch kollarını önünde kavuşturmuş, Tanrı'nın intikamının aracı gibi duruyordu.

"Binadan ayrılacağınız zaman bize haber vermenizi söylediğimi sanıyordum."

Harika. Güvenlik görevlileri tarafından serseri bir çocuk gibi azarlanmak yeni bir alçaklıktı.

"Acelem vardı. Theo beni bıraktığı için bunun önemli olduğunu düşünmedim." "Sebastian endişelendi." Sanki daha fazla açıklamaya gerek yokmuş gibi.

Gerçek şu ki, alt metni çok iyi anlamıştım. "Önemli-- bir daha yapma," diye ekledi gözlerinde soğuk, sert bir bakışla ve uzaklaştı.

Kesinlikle Gideon'un en sevdiği kişi değildim. Bana güvendiğinden emin değilim. Zeki adam.

Mermer merdivenlerden sessizce çıktım ve koridordan Sebastian'ın yatak odasına doğru ilerledim. Tüm azarlamaları aradan çıkarmanın iyi olacağını düşündüm. Kapısı aralıktı, hafif bir ışık sızıyordu. Kapıyı iterek daha geniş açtım ve sessizce içeri girdim. Boş, karanlık şöminenin yanındaki doldurulmuş sandalyesine çökmüş oturuyordu. Başını koltuk minderine yaslamış, gözlerini tavana dikmişti. Lambanın sıcak, loş ışığı mükemmel profilini altın renginde çiziyordu. İri elindeki boş bir şişe kolçağın üzerinden dikkatsizce sarkıyordu. *Oh, kahretsin...*

Kapının kapanma sesini duyunca başını bana doğru çevirdi. İlk başta çok hareketsizdi, ifadesi boştu. Zihninin varlığını kaydetmesini izledim. Fırtınanın gözlerinde toplanması ve beni açık bir öfkeyle şişlemesi sadece bir dakika sürdü. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Onun ateşli bakışları altında kıvrandım.

"Dönmüşsün." Sesi kırılmıştı. Sesi hiç de sarhoş gibi gelmiyordu ama kesinlikle kızgındı.

Seni seviyorum. Sevdim. Onu delice sevdim. Sadece söyleyemedim.

Gücümü topladım ve ona doğru yürüdüm, ateşli gözleri tüm mesafe boyunca beni takip ediyordu. Göğsü derin, tedirgin nefeslerle inip kalkıyordu. Haftalardır içki içmemişti. Onunla böyle ne yapacağı belli olmayan bir halde yalnız kaldığım için korkmam, dehşete kapılmam gerekirdi ama yine de bana kasten zarar verecek bir şey yapmayacağını biliyordum. Daha çok kendine zarar verirdi.

"En azından senden iki kelime alabildim. Bir şeye kafayı taktığında tek heceli konuşmaya başlıyorsun."

"Sana söyleyecek çok sözüm var," diye homurdandı, içinden düşmanlık fişkırıyordu.

Ona doğru yürüdüm ve şişeyi nazikçe elinden aldım.
Macallan 39.

"Bu pahalı bir akşamdan kalma olacak."

Olağanüstü bir hızla hareket ederek beni saniyeler içinde göğsünün katı kütlesi ile soğuk duvar arasına hapsetti. Kalbinin öfkeli atışını kıyafetlerimin arasından hissedebiliyordum. Elleri kafatasımın etrafında kıvrıldı, saçlarımı sıkıca kavradı ve vahşi bir öpücük için beni hareketsiz tuttu. İçgüdüsel olarak, tamamen teslim olmanın ona ulaşmanın, onu mantıklı düşünmeye geri getirmenin tek yolu olduğunu biliyordum. Saldırısına direnmediğimi fark ettiğinde dokunuşu yumuşadı, dudakları yumuşadı. Öfke ve çaresizlik devam etse de.

Uzandım ve yüzünü avuçladım, onu okşadım, vahşiliği yatıştırdım. Yanağını avucuma bastırdı. Bakışları endişe, korku ve özlem karışımıyla doluydu. Sert omuzlarını, göğsünü okşamaya devam ettim, ta ki kaşları çatılana, titreyip bana sarılana, çelik gibi sert gövdesi aramıza girene kadar.

"Neredeydin?"

"Cenevre. Arkadaşım Emilia'yı görmeye gittim. Bana ihtiyacı vardı."

Derin bir nefes verdi. "Neden bana söylemedin? Sana ulaşmamın hiçbir yolu yok--ve sen de Gideon'a söylemedin!"

İşte o zaman neden ona söylemediğimi anladım. Tam olarak nasıl bir tepki alacağımı görmek için bilerek tek kelime etmeden gitmişim. Ne kadar korkakmışım, kendiminkileri itiraf etmek yerine onun duygularıyla oynamışım. Başından beri bana karşı dürüst davranmıştı. Yaralı gözlerine bakarken utanç ve pişmanlık hızla üzerime çöktü.

Beni kollarının arasına aldı, kolaylıkla kaldırdı ve yatağa fırlattı. Gözleri çalkantılı bir duygu karışımını yansıtıyor, bir ruh hali yüzüğü gibi kehribardan yeşile ve tekrar geri dönüyordu. Tek kelime etmeden beni özenle soydu, kendisi de soyundu ve yatakta bana katıldı. Ayaklarımdan başlayarak, ayak bileklerimin iç kısımlarına narin kelebek öpücükleri kondurdu, uyluğuma doğru bir rota çizdi, göbeğimin etrafında gezindi ve saç çizgime ulaşana kadar kuzeye doğru ilerledi. Şehvetten ve vücuduma tapan ağzının tatlı hissinden sarhoş olmuştum. Ona dokunmak, bana verdiği zevki ona geri vermek istiyordum. Ona doğru uzandığımda, bileklerimden tuttu ve başımın üzerine getirdi.

"Onları orada tut," diye emretti. Bir çekmece çarparak kapandı. Gözlerimi açtım ve bir bileğime ipek bir eşarp bağladığını, maun yatağının ince direğine doladığını ve şimdi diğer bileğimi sabitlediğini fark ettim. Annemin eşarby, mutfakta bıraktığım eşarp. Gözlerim ona kaydı. Jilet gibi keskin bakışları beni tartışmaya davet ediyordu. Karşı çıkmadım. Bu benim

ondan özür diledim. Kelimelerle ifade edemedim. Tek yapabildiğim, bedenimi ona kayıtsız şartsız teslim etmektir. *Seni seviyorum. Seni endişelendirdiğim için özür dilerim.*

Düğümü sabitlemeyi bitirdiğinde ayağa kalktı ve yaptığı işi inceledi. Onun yoğun incelemesi altında titredim, solgun tenimi erotik bir kızarıklık boyadı. Burun delikleri alevlendi ve gözlerine karanlık, yırtıcı bir parıltı girdi. İri ellerini iddialı bir şekilde vücudumda aşağı yukarı gezdirerek beni yakıcı bir sıcaklık ve sahiplikle damgaladı.

Tanrım, bu adamı sevmiştim. Onu tüm kalbimle, şiddetle seviyordum. İçimdeki bu duygu kuyusu o kadar derindi ki hâlâ dibine ulaşamamıştım. Aleksander'la her şey çok farklıydı. Ona olan aşkım yumuşak huylu ve ekonomikti. Sebastian'a olan aşkım ise vahşi bir şeydi; güzel, nadir ve tamamen kontrol edilemez.

Beş yıldızlı bir generalin taktiksel maharetiyle duyularıma bir saldırı düzenledi, diliyle, elleriyle ve dişleriyle beni her seferinde biraz daha parçaladı. Daha aşağılara indi, seksimin etrafında daireler çizdi ve asla tam olarak ona ulaşamadı. Tepeden tırnağa gergin bir ter sisi kapladı beni. İpek bağlara karşı kıvrandım ve gerildim. Bacaklarımı açarak onu yaklaştırmaya çalıştım ama o beni görmezden geldi. Dili tatlı noktayı sıyırdı ve cesaretle çığlık attım. Ayak parmaklarım büküldü, bedenim yataktan fırladı ve bu hissin peşinden koştu. İhtiyacım o kadar şiddetliydi ki yalvarmak bana göre değildi.

"Sebastian, lütfen."

"Sessiz ol." Sesi kopuk, soğuk geliyordu - bir şeyler ters gidiyordu. Bana işkence etmeye, okşamaya, içime dalmaya devam etti, inşa ettiğimi fark edince hızla geri çekildi. Protesto için çığlık attım ve dizlerimi birbirine kenetledim.

"Sana ihtiyacım var, lütfen, lütfen, lütfen. Sana şimdi ihtiyacım var," diye nefes nefese kaldım.

Aldatıcı bir sakinlikle cevap verdi: "Senin neye ihtiyacın olduğu beni ilgilendirmiyor. Benim neye ihtiyacım olduğuyla ilgilenmediğin çok açık." Ne dediğini anladığımda başım bir anda yukarı kalktı. Sonra klitorisimi ağzıyla kapattı ve tekrar yastığın üzerine düştü. Beni ağzı ve elleriyle iradesine boyun eğdirdi. Tatmin edilmemiş olmanın gerginliği beni kırdı. Cezalandırılıyordum ve ikimiz de bunu biliyorduk. "Nasıl hissediyorsun, Vera? Hayal kırıklığına uğradın mı? Kızgın mısın? Kendini güçsüz hissediyor musun?" dedi sessizce, sesi acıyla doluydu. Çok yorgundum ve kendi duygularımdan korkuyordum, bu yüzden gözlerimin dolması çok uzun sürmedi.

"Evet!...eğer kendini daha iyi hissedeceksen devam et, beni cezalandır."

Bedenim yenilgiyle gevşedi, şakağımdan bir damla gözyaşı süzüldü. Ayağa kalktı ve

Beni inceledi, ifadesi endişeye dönüşürken gözlerindeki sertlik kayboldu. İpeği çözerken bakışları yüzümden hiç ayrılmadı. Yan döndüm, ondan uzaklaştım ve bir topun içine kıvrıldım. Ona bakamazdım; bakarsam hıçkıra hıçkıra ağlayabilirdim. Arkamda uzanarak vücudunu benimkinin etrafına doladı.

"Özür dilerim," dedi yüzümdeki saçları okşarken. Kısık, hırıltılı sesinde gerçek bir pişmanlık vardı. Dudakları boğazıma indi, tuzlu gözyaşlarını yalayarak uzaklaştırdı. "Bunu telafi edeceğim. Seninle sevişmeme izin ver Vera, lütfen... Sana yalvarıyorum."

Kabul ederek döndüm ve şiş dudaklarımı onunkilere doğru kaldırarak beni tatlı ve şefkatli bir şekilde öpmesine izin verdim. Ciddi bir şekilde vücudumu okşamaya başladı, becerikli parmaklarını koyu renkli buklelerimin arasından geçirdi ve tüm dikkatini benim zevkime odaklayarak içime girdi. Aramızda biriken tüm gerginliğin kalıntılarıyla beslenen arzu patladı. Sabırsızlık telaşıyla prezervatifi elime aldım ve neredeyse yırtıyordu. Kendini kalçalarımın beşiğine yerleştirdiğinde, gözlerimiz kilitlendi ve aramızdan söylenmemiş bir özür geçti, an ikimizin de beklediğinden daha büyük bir sonuca dönüştü.

Bu çok doğru geliyor.

Ona kollarımla, bacaklarımla ve verebileceğim her şeyle -tüm sevgim ve arzumla- sarıldım. Kalçalarını salladı ve sert bedenini içime sokarken, zihnim ve kalbim dudaklarımın söyleyemediği tüm kelimeleri haykırdı.

"Evim," diye fısıldadı, o parlak kehribar gözlerinde merak parlıyordu. Söz verdiği gibi benimle sevişti, her hamlesi acıyı ve öfkeyi ko v u y o r , her

hamlesi beni coşkuya daha da yaklaştırıyordu. Kalçalarımı yukarı kaldırdığında, o kadar derine kayd ki onu rahmimde hissedebiliyordum, sonsuza dek benim bir parçamdı, ruhuma kazınmıştı. Ve sonra bıraktım ve unutulmaya doğru koştum. Kaslarım kasıldı ve titreşti, bana katılması için ısrar etti. O da öyle yaptı, son bir hamleyle şaha kalktı ve güzel yüzü kendinden geçmişçesine bükülürken adımı haykırdı. Artçı sarsıntılar azaldığında, geriye doğru sarktı ve yüzünü boynumun kıvrımına gömdü, t ü m ağırlığıyla beni yatağa bastırdı. Ona sarıldım ve sırtını okşadım. Tırnaklarını hafifçe teninde gezdiriyor, onu hissetmenin tadını çıkarıyordu... bu enfes anın. "Seni seviyorum." Derin bir nefesle çıkmıştı ama ben sanki o söylemiş gibi duymuştum.

avazı çıktığı kadar bağırdı. Kalbim hızlandı. Ellerim yavaşladı. Gözlerimde yaşlar birikti; teslimiyet ve aşk gözyaşları. "Duramıyorum... Seni sevmekten kendimi alıkoyamıyorum."

Sertçe yutkundum. Bunu öyle utanmaz bir içtenlikle söylemişti ki vicdanım sızladı. Kalın kirpikleri havaya kalktı ve gözleri benimkilerle buluştu; su katılmamış sevgi ve umut bana bakıyordu.

"Ben de seni seviyorum." Korkuya kapılmıştım, bu sesin ağzımdan çıktığından bile emin değildim. Tuttuğu nefesi bırakırken yüzü gevşedi.

"Tanrı'ya şükür... Tanrı'ya şükür," diye fısıldadı tekrar tekrar. Ve sonra baraj yıkıldı, kontrol edemeyeceği kadar güçlü bir duygu dalgasını serbest bıraktı. Ağız benimkine çarptı. Her ateşli öpücük, dokunuş ve okşayış arasında '*Seni seviyorum*' diye mırıldandı. Onun bulaşıcı, dizginlenemez heyecanı endişelerimi kıkırdamalara dönüştürdü. Prezervatifi attıktan sonra yatağa geri tırmandı ve bana sarıldı, sanki yeterince yaklaşamıyormuş gibi beni kendisine bastırdı. Birbirimizi yeniden keşfederken ikimiz de sessizdik.

"Yorgun musun?" diye sordu.

Parmağımın dudaklarının hatlarını çizdim ve başımı salladım. "Hareketli bir gün oldu. Canlı görünüyorsun. Bir şişe viski içtikten sonra nasıl yorgun olmazsın?"

Ağzının kenarı yavaşça yukarı kalktı. "Hiç kimse bana yüzüme karşı şımarık diyecek cesareti gösteremedi."

"Ben ortaya çıkana kadar," dedim gülerek.

"Senden önce hiçbir şey yoktu," diye mırıldandı, ifadesi o kadar ciddileşti ki gülümsemem soldu. "Yarım bardağım vardı. Neredeyse hiç kalmamıştı. Charles buradayken bütün bir kasayı bitirmiş olmalı... Bana arkadaşından bahset." *Bu çok uzun sürmedi.* Bu emredici ses tonunu sadece ben sevimli bulabilirdim.

"Emilia bir arkadaştan öte, aileden biri sayılır. Birlikte büyüdük. Ne yazık ki Yuri Skilenski adında bir gece kulübü sahibiyle çıkıyor."

"Adını duymuştum," dedi, derin düşünceler kaşlarını işaretliyordu. "Rus mafyasıyla bağlantısı yok mu?"

"Tam da o. Bu konuda tartıştık ama dinlemiyor. Bu öğleden sonra gözyaşları içinde beni aradı. Onu çok kötü dövmüş, sanırım bir kaburgasını kırmış."

Sırt üstü dönerek derin bir nefes verdi. "Bana... o şerefsizin evine yalnız gittiğini mi söylüyorsun?" Oh...hayır. Bu bakışı biliyordum. "Bunun ne kadar aptalca ve tehlikeli olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Sebastian--"

"Hayır! Tek kelime daha etme," diye araya girdi. "Ya orada olsaydı? Ya..." Bana geniş ve öfkeli bir bakış fırlatarak parmaklarını saçlarının arasına soktu ve bazı parçaların dik durmasını sağladı. Yukarı kalkan saç tutamlarına bakarken sesli bir şekilde iç çektim.

Görünüşe göre tatmin olmamıştı çünkü yorganı tekmeleyerek yataktan fırladı ve cep telefonunu aradı. "Vera'yı bir dakika bile gözünün önünden ayırma. Evet, çok sinsi. Şu andan itibaren her hareketini izleyecek birini istiyorum. Onu tuvalete kadar takip etmen gerekse bile umurumda değil, tamam mı?"

Tıklayın.

Ben de ters ters baktım. "Sence de biraz aşırı tepki vermiyor musun?"

"Beni dikkatle dinlemeni istiyorum," dedi alçak ve kararlı bir sesle. "Seni seviyorum."

Yüzündeki tatlı ve savunmasız ifade kalbimi acıttı. "Ben de seni seviyorum."

"Ama daha önce hiç aşık olmadım." Ses tonu bu itirafın büyüklüğünü kapsamayı başarmıştı. Ayakta olsaydım dizlerimin üzerine çökerdim. Devam ettiğinde zihnim hâlâ nötr durumdaydı ve söylediği şeyi sindirmeye çalışıyordum. "Bir arkadaşına olan yersiz sadakatin yüzünden güvenliğini riske atmana izin vermeyeceğim. Onu kum torbası olarak kullanmaktan hoşlanan lanet olası bir suçluyla ilişkisi var."

Belki de haklıydı. Mantıklı konuşmasından nefret ederdim. Gerçekten endişeli görünüyordu ve ben de bunu ona yapmak istemiyordum. "Yatağa dönebilir misin lütfen?"

Görkemli bir şekilde çıplak duruyordu, 1.80 boyunda, elleri kalçalarında, dik dik bakıyordu. Onu her yerinden öpmek istiyordum. "Bu konuda tartışacak mıyız?"

"Hayır."

Yatağa geri tırmandı ve beni sırtüstü yatırarak büyük, sıcak bedeniyle kafesledi. Gözlerimi aradı ve burnuma yumuşak bir öpücük bıraktı. "Seni seviyorum, lanet olsun. Seni güvende ve gülümserken tutmak için yapmayacağım hiçbir şey yok."

Sözlerini içime çektim, kavrulmuş toprak ve bahar yağmuru gibi ıslattım. Sonra aklıma geldi... "Sana bir şey sormam gerek."

Bakışları keskinleşti. "Herhangi bir şey." Tereddüt ettim, nasıl başlayacağımı bilemedim. Kelimeler dudaklarıma takıldı. "Ne var, sevgilim?" dedi, nazikçe ikna ederek.

"Dairende kaldığımız gece, uykunda konuşuyordun."

Başını eğdi. "Ben mi yaptım?"

"Sanki rüya görüyormuşsun gibi geldi... karın hakkında." Onun hakkında hiç konuşmazdık ve ben böyle olmasını severdim. O kelimeyi söylemek bile benim için zordu.

"Rüyamda Hindistan'ı gördüğümü hatırlamıyorum. Tam olarak ne demiştin?"

"Gitme dedin. Dedin ki," derin bir nefes aldım, "seni seviyorum... beni bırakma."

Kaşları çatıldı. Sonra gözlerine bir hatırlama kıvılcımı girince kızardı. "Vera--o gece benden kaçmıştın. Rüyamda seni görüyordum. Aslında bir kâbustu, sen kaçmaya devam ediyordun ve ben sana ulaşamıyordum."

Keskin bir nefes aldım. Ve bunca zaman düşündüm ki.

"Seni seviyorum," dedim, bu sefer çok daha yüksek sesle. O da hem sözleriyle hem de bedeniyle beni aynı şekilde hissettiğine ikna etmeye devam etti.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

François uzun bisiklet sürüşlerinden birinin ardından akşam yemeğini almaya geldi. Çalışanların geri kalanı çoktan yemeklerini yemişti. Yalnız olduğunu ve konuşacak birine ihtiyaç duyduğunu hissettim, bu yüzden ona uzun bir bardak su doldurdum ve Bayan Arnaud'nun meşhur elmalı tarte tatin'i için yeşil elmaları soyarken onu mutfak taburesine oturmaya davet ettim.

"Antrenman nasıl gidiyor, Lance Armstrong?" Alay ettim.

"*Mon Dieu*, bu ismi bir bisikletçiye söyleme. Onun şampiyonluk unvanlarını elinden almayı düşündüklerini biliyorsun."

"Gerçekten mi?"

"Doping kullanıyordu. Görünüşe göre tüm kariyeri boyunca. Utanç verici-- hiç televizyon izler misin?" diye cevap verdi, değişiklik olsun diye benimle alay ederek.

"Hayır, tıp fakültesi ve genel olarak hayat."

"İyi mazeret." Dost canlısı yüzü geniş bir sırıtişla bölündü. "Antrenmanlar iyi gidiyor. Bir antrenmanda 50 km sürüyorum ve arada üç gün izin yapıyorum."

Sessiz duraklamada başımı kaldırdım ve onu dudaklarıma bakarken buldum. Gözlerini çabucak kaçırdı ama yine de beni utandırmayı başardı, köprücük kemiğime hafif bir kızarıklık battı. François her zaman bir centilmen olmuştu ve ona yanlış bir izlenim vermek, onu herhangi bir şekilde yönlendirmek istemedim. Onun dostluğuna değer veriyordum.

Tabii ki Bay Kusursuz Zamanlama içeri girdi, manzarayı inceledi ve aniden durdu. Bakışları zavallı, masum François'nın üzerine yerleştğinde buz gibi oldu. Ölüm bakışının ne olduğunu anlayan François hızla ayağa kalktı. Sebastian'ın dikkati bana kaydı. "Vera, akşam yemeğimi ofisime getirebilirsin."

"Evet, efendim." Ona bu şekilde hitap etmek beni kızdırsa da görünüşümü korumak zorundaydım. Sebastian mutfağı olması gerektiği gibi hemen terk etmediğinde gariplik on kat arttı. Bunun yerine ellerini kalçalarına dayamış, François'ya dik dik bakıyor ve önce gitmesi için onu zorluyordu. Fazla bir şey gerekmedi. François'nın işe ihtiyacı vardı. Üç yaşında bir çocuğu vardı.

iyi bir baba olarak sidik yarışı uğruna maaşını tehlikeye atmazdı. François yemeğini hazırladığım için bana bol bol teşekkür ettikten sonra mutfak kapısından çıktı. Kapı arkasından kapanır kapanmaz, kaşlarını çatarak Sebastian'a doğru döndüm.

"Ne?" Soruyu takip eden masum ifade kanımı kaynattı.

"Biliyor musun?"

"Kızgın mısın?"

"Herkes içeri girebilecekken bu tartışmayı yapmayacağım. Yirmi dakika içinde ofisinizde olacağım."

Tartışma havamda olmadığım için arkamı döndüm ve aslında onu reddettim. Bir süre orada durdu, oyalandı; ne yapacağının söylenmesine alışık olmadığı belliydi. Ama sonunda isteksizce de olsa oradan ayrıldı. Herhangi bir soruna cevabı kabadayılık yapmak, satın almak ya da ezmekti ve ben bunların hiçbirini bana yapmasına izin vermeyecektim.

İskoç somonunu pişirdikten sonra bahçeden topladığım ızgara sebzeler ve közlenmiş patateslerle birlikte bir tabağa yerleştirdim ve ofisine doğru yola çıktım.

Kapı ardına kadar açıldı.

"...on iki milyon--" Ses bir kadına aitti. "Dahası da var, şuna bakın..." Sesi gür ve sertti; bu kadın her koşulda fısıldayabilirdi. Aksine, herhangi bir şey için özür dilemek yerine gösteriş yapacak bir tipe benziyordu. "Bu mevduatlarda bir usulsüzlük olduğunu biliyordum ama... şey, bunları zaten bildiğinizi ve muhasebeden onay aldığınızı düşündüm," diye devam etti. Görünüşe göre bankanın bir çalışanı.

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyordum. Denetçiler ne zaman geliyor?" Sebastian'ın endişesi aşıkârdı. Konuşulan her neyse, onu bu kadar üzecek kadar önemli olmalıydı.

"On gün içinde. Daha zaman var. Hemen çıldırma, bu benim işim. Soğukkanlı davranması gereken sensin, ben yapamazsam atla gel ve bunu düzelt."

"Bu hiç komik değil, Shay. Kablolar nereden geliyor?"

"İşin şaibeli kısmı da bu... Bir Panama bankası. Sürekli mesaj alıyorlar ve beni geri aramıyorlar. Onlardan hiçbir bilgi alamadım."

"Siktir!!! Kahretsin, bu ne kadar zamandır devam ediyor? Charles'la konuştun mu?"

"Yok artık. Bunu yapmak isteyeceğini düşünmüştüm."

Yemeğinin soğumaya başladığını fark ederek kapıyı çaldım.

"İçeri gel."

Adam yumruklarını masanın üzerine koymuş, bazı kâğıtların üzerinde dururken, kadın da onun omzunun üzerinden bakıyordu. Ben içeri girdiğimde ikisi de başını kaldırdı. Çok uzun boyluydu, kızıl saçları doğal görünüyordu ve deve renginde sofistike bir takım elbise giymişti. Muhtemelen kırk yaşlarında olmasına rağmen porselen teni çizgisizdi. Odadan geçerken zeki, kahverengi gözleri beni takip etti.

Kapı ile masa arasındaki mesafe birden üç katına çıkmış gibiydi. Onun bakışları altında terlemeye başladım. Tepsiyi masanın üzerine koyduğumda iğne atsan yere düşmezdi. Gitmek için döndüğümde Sebastian bileğimi yakaladı. "Kal lütfen." Sesi yumuşaktı... samimiydi. Olduğum yerde donup kaldım. Gözlerim kızıl saçlıya kaydı. Zarif kaşlarını neredeyse fark edilmeyecek şekilde kaldırdı ve ardından yüzünde parlak, beyaz bir gülümseme belirdi.

"Longhorn, yüzünü güldüren kişi bu mu?"

Söylemeye gerek yok, yüzüm alevler içinde kaldı. Sebastian isteksizce gülümsedi. Kolunu belime doladı ve beni kendine çekti. "Evet ve Buckeye, eğer bu konuda bana bok atarsan--"

Yemin eder gibi elini kaldırdı. "Dudaklarım mühürlü." Sonra kolunu Sebastian'ın burnunun dibine soktu ve bana uzattığı elini uzattı. Elini sıktım. Çok sıkı tutuyordu.

"Bu. Bu. Çok güzel. Güzel. Seninle tanışmak. Surat asmalarından ve boktan ruh hallerinden çok sıkılmışım. Sabah kahvesine antidepresan koymaya hazırdım. Sen tam zamanında geldin."

Arsız, kesinlikle arsız.

"Vera, Shay. Shay, Vera," dedi Sebastian sinirli ama yine de onu seviyorum tonunda. "Onunla tanıştığın ilk beş dakika içinde ödünü koparmamaya çalış," dedi Shay'e.

"Onu korkutmuyorum. Kızın cesur olduğunu söyleyebilirim. Seni alt etti, bu onun hakkında yeter de artar bile." Ona anında hayran oldum, özellikle de Sebastian'a zor anlar yaşattığı için. "Ben artık gideyim. Bunu yarın konuşuruz." Çantasını ve evrak çantasını topladı ve masanın etrafından dolaştı. Kollarını bana dolayarak sıcak bir sarılmayla beni içine çekti. "Teşekkür ederim. Hayatımı yeniden katlanılabilir hale getirdiğin için teşekkür ederim Vera. Seni daha yakından tanımak için sabırsızlanıyorum."

Sebastian'a baktım ve gülme dürtüsüne direndim. Gözleri asıktı ama yine de sırtıtmamak için kendini zor tutuyordu. Sonra kalçalarını sallayarak dışarı çıktı ve Givenchy'nin *Amarige'inin* hafif kokusu onu takip etti. Oturdu ve ben akşam yemeğini masanın üzerine yerleştirirken, akıllıca sessiz kalarak onu izledi.

"Hâlâ kızgın mısın?"

"Elbette, hâlâ kızgıyım," diye tersledim. "Bunu ona nasıl yapabildin? Bu arada Shay harika görünüyor."

"Ona mı?! İçeri girdim ve onu gözleriyle seni soyarken buldum."

"Sebastian, o yalnız... Biz de tam konuşuyorduk. O tam bir Tanıştığımız günden beri bir beyefendi. İsmi vermeyeceğim diğer kişilerin aksine o sizin çalışanınız. Kendini savunacak durumda değil. Bu işi kaybedemez. Bakması gereken bir kıızı var." Suratı asık bir Pazar öğretmeni gibi kollarımı kavuşturdum. Pişman görünecek kadar sağduyuluydu.

"Özür dilerim," dedi sessizce, elimi tuttu ve parmaklarımla oynadı.

"Yemeğin soğuyor."

"Ben yemek yerken benimle kal." Bu adamı hiçbir şeyden mahrum etmek benim kapasitemin ötesindeydi. Ama o bunu asla bilemezdi. Bu beni korkutuyordu; üzerimde sahip olduğu güç. Çekilmeme izin vermedi, ben de masanın köşesine yarı oturdum ve somondan bir ısırık almasını izledim. "Böyle yemek yapmayı nereden öğrendin?" diye sordu gülümseyerek.

"Altı yıl boyunca Milano'da bir restoranda çalıştım. Evde de yemek yapmak zorundaydım, yoksa babamın yemeklerini yemek zorunda kalırdım," dedim burnumu kırıştırarak.

"Arnavutluk mutfağı nasıldır?"

"Türk etkisiyle oldukça sıradan bir Akdeniz yemeği. Bol sebze, balık. Oldukça basit."

"François için gerçekten üzgünüm. İçeri girip de onu sana öyle bakarken gördüğümde kendimi kaybettim."

Keten peçetesini boş tabağın üzerine attı. Tabağı almak için hamle yaptığımda bileğimden tuttu ve beni nazıkçe kalçalarının arasına çekti. Dokunuşu beni tamamen etkisiz hale getirmiş, üzüntünün ağızda bıraktığı tadı yok etmişti. Alnındaki saçları ittim ve kısa tırnaklarımı saçlarında gezdirdim. Derin bir nefes vererek kollarını belime doladı ve yanağını kalbimin üzerine yerleştirdi.

"Bir erkek benimle her konuştuğunda mümkün olan en kötü sonuca atlayıp duramazsınız. Ve benim bir tür femme fatale olduğum gibi yanlış bir izlenime kapılmış görünüyorsunuz."

Ben saçlarını okşamaya devam ederken o başını kaldırıp yüzüme baktı. "Endişelendiğim sen değilsin, onlar. Ve sen erkeklerin sana baktıklarında ne gördüklerini anlayamayacak kadar alçakgönüllüsün... Seni seviyorum ve ben... Ben..." Düşüncelerini düzenliyor, kelimelerin dökülmesini engelliyordu.

"Ne oldu, sevgilim?"

"Senin için bir şeyim var." Bir çekmece açtı ve yepyeni bir iPhone çıkarıp bana uzattı.

Elime aldım ve inceledim. "Nedir bu?"

"Buna iPhone deniyor. Şık bir alet. Arama yapabilir, kısa mesaj yazabilir, hatta e-posta gönderebilirsiniz."

Göz kapaklarım sinirli gözlerimin üzerine indi. "Çok komik ama yine de neden bir taneye ihtiyacım olduğunu anlamıyorum."

Yüzündeki yumuşak ifade kayboldu ve gözleri kısıldı. "Çünkü ihtiyacım olduğunda sana ulaşabilmem gerekiyor. Bunu tekrar yaşamayacağım, senin için daha güvenli olduğundan bahsetmiyorum bile." Onu caydırmak için söyleyebileceğim ya da yapabileceğim hiçbir şey yoktu, kararlılık yakışıklı yüzüne yayılmıştı. Yeni iPhone'uma şüpheyle baktım. "Cep telefonum, ofisim ve e-postalarım zaten orada programlı."

"Umarım 'ihtiyacın olduğunda bana ulaş' derken mantıklı davranmayı planlıyorsundur," diye uyardım. Ekranı bakarak kişiler arasında gezindim.

Ekselansları...iPhone

Ekselansları...E-posta

Ekselansları...Ofis

Yüzümde büyüyen gülümsemeye karşı koyamadım. Sonra telefonunu kaldırdı.

Bakışlarım ekranın üzerinde gezindi ve orada, parlak, parlak harflerle--

Majesteleri...iPhone

Majesteleri...E-posta

Beni belimden yakaladı ve kollarıyla sardı. Ben onun şakacılığına gülerken o boğazıma, şakağıma, burnuma alaycı öpücükler serpiştirdi. Mutlu bir şekilde iç çekerek geri çekildim ve hayranlığın yerini huşuya bıraktığı sıcak gözlerine baktım. Duygularının orada açıkça parladığını görmek hâlâ yeniydi. Ellerimi onun değerli yüzüne doladım ve

Başparmaklarım yüz hatlarının üzerinde hafifçe geziniyor, her ince nüansı hafızama kaydediyordum.

"Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyor musun?" İçimden akıp gitti. Sık sık değildi; hâlâ geçmişimin, ona söylemediklerimin ağır yükünü hissediyordum. Sahtekârlıktan nefret ederdim ve bu konuda günah çıkaran bir hırsız kadar suçlu olmam beni rahatsız ediyordu. Yine de bunu özgürce söyledi. Utançtan ya da sırlardan arınmış bir şekilde, kelimeleri bir kez söylediğinde, yeterince söyleyemiyordu.

Beni masasının üzerine itti ve bacaklarımın arasına girdi. Sıcak elleri dizlerimin üzerinde yayıldı ve hınzırca çoraplarımın üzerinden kalçalarımın doğru süzüldü. Ereksiyonunu avuçladığımda kalçaları yukarı kalktı ve elime daha sert bastırdı.

"Seni daha çok seviyorum," diye mırıldandı telaşsız öpücükler arasında.

"Sana ihtiyacım var."

Odadaki ısı yüz derece arttı. Kısa süre içinde beni nefes nefese bırakmış, kıvranıyor ve onun için yalvarıyordum. Geri çekildim, kendi dışıma çıktım ve sahneyi uzaktan izledim. Bacaklarını davetkâr bir şekilde ayırmış, masanın kenarına tutunmuş ve başını arkaya atmış olan kadın... O kadın ben değildim. Onu tanıyamadım. İçeri herhangi biri girmiş olabilirdi. Ne zaman bu kadar umursamaz olmuştum? *Onunla tanıştığın gün*, mantığın o küçük sesi fısıldadı. Artık böyle biri idim. Beni geri dönülmez bir şekilde değiştirmişti. Bu gerçeği kabullenmek zordu çünkü sadece şu soruyu sormama neden oluyordu: Ondan sonra kim olacaktım?

Huzursuz elleri üniformamın eteğini yukarı sıyırdı ve yeni yüksek çoraplarımın dantelli üst kısımlarını keşfetti. Gözlerindeki soru işareti şakacı bir sırıtışa dönüştü.

"Sadece geçen hafta dört çift mükemmel hortumu yok ettin. Eğer beni karanlık köşelerde sıkıştırmaya devam edeceksen, bunların daha çok işe yarayacağını düşündüm."

Gülümsemesi zihin uyuşturan, binlerce wattlık sersemleticilerinden birine dönüştü. "İşyerinde cinsel tacize uğruyor musunuz Sava Hanım?"

Boynuma daha iyi erişebilmesi için başım geriye düştü. Güzel kıcının sert memelerini kavradım ve onu kendime çektim. "Evet, Tanrı'ya şükür."

Beni ustaca baştan çıkarmaya geri dönmeden önce kahkahasının hoş sesi odayı doldurdu.

Otuzuncu Bölüm

"Bu etkinlik gerçekten çok önemli."

Başımı kaldırdım ve kaşlarının arasında yüzünün kusursuzluğunu bozan bir kırıklığın belirdiğini gördüm. Bu sadece onun muhteşem görünüşünü vurgulamayı başarmış, onu hayal gücümün bir ürünü değil, gerçek yapmıştı.

"Saat yedi oldu, ofise gidiyor olman gerekmiyor mu?" diye sordum. Yüzündeki kararlı ifade bir şeylerin yaklaşmakta olduğu konusunda beni uyardı.

Suluk gri gabardin takımlarından birini giymişti; onu inanılmaz derecede uzun ve geniş omuzlu gösteren dar bir takım. Yatak odasının Fransız kapısının önünde, elleri kalçalarında, etrafında parlayan yumuşak sabah ışığı halesiyle, bana ne kadar ölümlü ve kusurlu olduğumu hatırlatmak için göklerden gönderilmiş sinirli bir başmelek gibi görünüyordu.

Ona olan arzum kontrolden çıkmıştı ve her geçen gün daha da güçleniyordu. Bu şehveti dindirip kurtulabileceğimiz teorisi buraya kadarmış. Yatağını yapmaya odaklandım. Bu benim tek savunmamdı.

"Önemli banka müşterilerinin çoğu katılacak. Bu babamın vakfı. Orada olmak zorundayım."

Olası bir tartışmayı önlemeye çalışarak, onun anlayışlı bakışlarından kaçındım ve Pratesi çarşaflarını, kenarlarındaki karmaşık parşömenler yukarı bakacak şekilde arkaya katladım.

"Vakıf ne tür hayır işlerini destekliyor?"

"Afrika'daki bir dizi programa fon sağlıyor." Listeyi sıralarken bakışlarım uzun parmaklarının zarif hareketlerine kilitlendi. "Sürdürülebilir tarım, temiz su, okuryazarlık."

"Ne kadar harika. Çalıştırıyor musun?" Dalgınca sordum, dikkatim hala o yetenekli parmaklara odaklanmıştı, bir gece önce bana tarif edilemeyecek kadar harika şeyler yapan parmaklara.

"Kısmen, benim için çalışan harika insanlar da var." Elleri tekrar kalçalarının üzerine geldi, iki parmağı endişeyle birbirine vuruyordu. "Sana ihtiyacım var

Ben." Başımı kaldırdım ve yüz ifadesinin kararlı ve gergin olduğunu gördüm. Çenesi seğiriyordu. İhtiyaç, övündüğü özdenetimiyle savaşıyordu ve ihtiyaç kazanıyordu. İpek battaniyeyi yatağın altına düzgünce sıkıştırdım.

"Bunun imkânsız olduğunu biliyorsun," dedim başımı eğip açık yatak odasının kapısını tarayarak.

Gözünün üzerine düşen ipeksi saçlarını bıkkın bir hareketle geriye doğru taradı. "Hayır, bu imkânsız değil," diye tersledi. Rolex'ine bakarak ekledi: "Gitmem gerek ama bu tartışma daha bitmedi."

İhtiyatlı davranarak cevap vermedim. Bu duruma karşı sabrı gün geçtikçe tükeniyordu. Bu durum onu yıpratıyordu ve ben de onu suçlamıyordum. Her istediğini sorgusuz sualsiz elde etmeye alışmış bir adam için çok istediği bir şeyin reddedilmesi zor olmalıydı. Ama bir çıkmazdaydık. Sonuna kadar şövalyeydi. Ona geçmişimle ilgili sır veremezdim çünkü bu işe karışmakta ısrar ederdi. Ve ben bunu riske atamazdım. O çok yüksek profilli bir insandı. Bu durum ona emin bile olmadığım milyonlarca farklı şekilde zarar verebilirdi ve onun başına bir an bile bela açmaktansa Tiran'daki akbabalarla tek başıma yüzleşmeyi tercih ederdim. Onun bana karşı olduğu kadar ben de ona karşı şiddetle koruyucuydum.

Ben yastıkların sonuncusunu da kabartırken Isabelle yatak odasına girdi. Bizi uygunsuz bir pozisyonda yakalamak gibi bir görevi olduğu belliydi.

Yüzünde hayal kırıklığına uğramış bir ifade belirlediğinde neredeyse gülecektim. "Bay Horn, Bayan Arnaud akşam yemeği için burada olup olmayacağınızı bilmek istiyor.

Bu akşam mı, yoksa şehirde mi kalacaksınız?"

Ölümcül bakışlarından biriyle onu kıştırdı. Tamam, gerçekten kötü bir ruh halindeydi. "Son birkaç haftadır olduğu gibi bu akşam da burada olacağım. Marianne'e söyle ne isterse pişirsin," dedi ve gitti.

"Onun sorunu ne?" Isabelle onun koridorda kayboluşunu izlerken sordu.

"Yine o ruh hallerinden birinde olmalı," diye sırtarak cevap verdim ve onu yatak odasında tek başına bıraktım.

O gece benimle tutkuyla sevişti, ben yorgunluktan durması için yalvarana kadar kendi boşalmasını engelledi, beni gerçekten acıtacak kadar çok doruğa ulaştı. Saçlarım terden sırılsıklam olmuştu.

Boğazım ve yüzüm. Kollarımı güçlükle kaldırarak saçları kenara itmek için zayıf bir girişimde bulundum.

"Sanırım beni seksle öldürmeye çalışıyorsun," dedim nefes nefese ve hırıltılı bir sesle. Başımı çevirdiğimde kolunu gözlerinin üzerine koyduğunu ve burun deliklerinin açıldığını gördüm, Göğsü hızla inip kalkıyordu. Dudakları kıpırdamadı. Ortamı yumuşatma girişimim onu eğlendirmemişti. Elimi göğsüne, kalbinin üzerine koydum.

"Saat iki oldu. Odama dönmeliyim."

Kolunu indirdi ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Aynı yatakta uyuyamıyor olmamız seni rahatsız etmiyor mu? Kollarımda uyanamamak seni rahatsız etmiyor mu?"

Bu tonu biliyordum. Öfkeliydi ve kavga etmek için can atıyordu. "Tabii ki öyle, seni seviyorum. Yanımda olmadığın her dakika seni özlüyorum." Yüzü yumuşadı. Yan döndü ve başparmağını öpücükten şişmiş dudaklarımın üzerinde gezdirerek yüzümü okşadı. "Ama böyle olmak zorunda," diye ekledim.

Yüzü anında sertleşti. "Başa çıkamayacağımı düşündüğün şeyin ne olduğunu söyle bana. Sakın bana yalan söyleyip Marianne'le ilgili olduğunu söyleme çünkü söylersen bütün evi ayağa kaldırıyorum."

Kanım dondu. Bir irade savaşımda onunla boy ölçüşemezdim.

"Yapamam. Benden bunu isteme, lütfen, sana yalvarıyorum. Haklısın, bu artık Marianne'le ilgili değil, başlangıçta öyleydi, ama o daha önceydi--"

"Neyden önce?" diye sertçe araya girdi.

"Seni ne kadar sevdiğimi fark etmeden önce."

Yüzümü ararken öfkesi azalmadı, gözleri kendinden emin bir şekilde soğukkanlılığını korudu. "Londra'dan döndüğümde, bizi dinleyecek herkese aşık olduğumuzu söyleyeceğim."

"Sevgilim--" Yalvarışım belirsizdi. Onu artık meydan okumaya benzer bir şey yapamayacak kadar iyi tanıyordum.

Benim üzerimden konuşurken sesi daha da yükseldi. "Bu, kendini bu fikre alıştırman için sana üç gün verir. Bana söylemeyeceğin şey her neyse, umurumda bile değil. John F. Kennedy'yi öldüren çimenli tepede olsan da umurumda değil. Ben seni seviyorum. Hayatımı seninle paylaşmak istiyorum ve hiçbir saçmalık bunu yapmama engel olamaz."

Sertçe yutkundum. Bu adam asla tehdit etmez, söz verir ve yerine getirirdi. Söyleyebileceğim ya da yapabileceğim hiçbir şey onu caydıramazdı. Sessiz bir panik içinde odama geri döndüm. Karar vermek için üç günüm vardı. Kalmaya ya da kaçmaya karar vermek için üç gün... Kaçmak mı? Bunu yapamazdım. Bu hapishaneyi kendi ellerimle yaratmıştım. Kapana kısılmıştım, ipeksi kelepçelerle ona bağılıydım.

aşkın. Kaçınılmazlık hissi içimi kapladı ve beni korkuyla doldurdu. Bir plan yapmak için sadece üç günüm vardı. Ve bu iyi bir plan olmalıydı.

* * *

Ertesi sabah şafak vakti Gideon ve Bear ile birlikte ayrıldı ve beni Bay Sıkılmış ve Sarsılmaz Justin Luck'ın şefkatli bakımına bıraktı. Telefonumu her zaman yanımda tutmam konusunda azar işittim. Doğrudan emirlere 'itaatsizlik' etmemem gerektiğini anladığımdan emin olana kadar bunu tekrarlardı ve tekrarlardı. Onu sertçe öptüm ve onu özleyeceğimi söyledim, çünkü gerçek buydu. Onu umutsuzca özleyecektim. Birlikte yatmaya başladığımızdan beri ilk kez ayrı kalacaktık. Aslında hiç yattığımızdan değil. Anlaşmazlık konusu buydu ve o da istediğini elde etmeyi planlıyordu.

Ben Winters kısa bir süre önce kısa bir seyahatten sonra eve dönmüştü. Ben sabah erken saatlerde yaptığı antrenmanlardan birinin ardından içeri girdiğinde ben mutfakta kahvaltı sonrası temizlik yapıyordum. Terden sırlıklam olmuş, gri tişörtü sanki ıslak tişört yarışmasını kazanmış gibi kaslı gövdesine yapışmıştı. Tam bir numuneydi.

"Sana omlet yapayım." Taze yumurtalarla dolu sepete uzandım ve saymaya başladım. "Kaç yumurta?"

"On iki."

Kaşlarım alnımdan yukarı kalktı. Ona baktım ve yüzünün yarısını kaplayan bembeyaz bir gülümsemeyle omuz silkti. Ben mutfak tezgahına oturup suyunu içerken o da yumurtaları kırıp çırpmaya başladı. Konuşmadan önce yalnız olduğumuzdan emin olmak için mutfağı taradı.

"Nasıl oldu da Sebastian'la Londra'ya gitmedin?"

"Gidemezdim."

"Neden olmasın?"

Başımı iki yana salladım. "Karışık bir durum," diye geçiştirdim. Göz göze gelmekten kaçınarak kırık yumurta kabuklarının üzerindeki mavi beneklere baktım.

"Benim durduğum yerden oldukça basit görünüyor. Vera, onu hiç böyle görmemiştim."

Bakışlarım hızla onun kilelere kaydı ve sözlerinin tartışılmaz gerçekliğini gördüm. Aramızda konuşulmayan bir anlayış geçti. Ben Sebastian'ı seviyordu.

en az benim kadar. En iyi arkadaşının incindiğini görmek istemediği için onu suçlamadım.

"Ev nerede?"

Saptırma ve yönlendirme, bu konuda oldukça iyi hale gelmiştim. Omlet için bebek ıspanakları doğramaya devam ettim.

"Colorado, şimdilik."

Bebek heirloom domatesleri küp küp doğradım ve yumurta ve ıspanakla birlikte kaseye attım.

"Beğendin mi? Resimlerini gördüm. Çok güzel görünüyor."

"Benim işim orada."

Kaseye birkaç parça taze mozzarella peyniri serptim, mantarları ekledim ve içindekileri sıcak tavaya dökerek odaya taze bahçe sebzelerinin parfümünü yaydım.

"Bu harika kokuyor." Midesi bir hırıltıyla aynı fikirdeydi.

"İşiniz neden orada?" Altın yelpazeyi porselen bir tabağa ters çevirip önüne koyarken merakla sordum. Bir an için gözlerini kapattı, tabaktan yayılan aromayı içine çekti, sonra da heyecanla omlete yumuldu.

"Yürürlüğe giren yeni marihuana yasalarıyla birlikte işletmeler marihuana satabiliyor ancak elde ettikleri kârı bankaya yatıramıyor, parayı başka bir yerde saklamak zorunda kalıyorlar. Adamlarım parayı bir yerden bir yere transfer edilirken koruyor. Yüz binlerce dolardan bahsediyoruz, bu yüzden silahlı soygun konusunda yetenekli biri için ne kadar cazip olacağını tahmin edebilirsiniz."

"Yani kısaca uyuşturucu satıcısı mısın?" Charlotte'un kırılmış İngiliz sesi mutfığa girdiğinde çınladı. Ben'in vücudundaki kısa süreli sertleşmeyi fark ettim. Charlotte'un kendini beğenmiş ifadesiyle karşılaşmak için başını çevirdiğinde gözleri kısıldı.

"Charlotte, kibar ol," diye uyardım annelik tonuyla.

"Ben bir iş adamıyım, Bayan Beckwith. İhtiyaç duyulan bir hizmeti sunuyorum ve adamlarım da en iyileri."

"Uyuşturucu ticareti için haydutluk yaparken mi?" Sesi yapış yapış tatlıydı, zerre kadar pişmanlık duymuyordu.

"Charlotte!"

Ben'in çekici tavrı kayboldu. Çenesi b a s t ı r ı l m ı ş duygularla titriyordu. "Lezbiyen misin Beckwith?"

"Ben!" Bağırdım.

Charlotte'un gözleri yemek tabakları kadar yuvarlaktı, büzülmüş ağzının köşesinde öfkeli bir seğirme görülüyordu. Ama orada durmadı. "Bütün erkekleri mi itici buluyorsun, yoksa sadece beni mi?"

Neyse ki işler kontrolden çıkmaya başlamıştı ki Bayan Arnaud her zamanki neşeli haliyle mutfığa girdi.

"Günaydın, Ben. Görüyorum ki Vera sana çok iyi bakmış bile."

"Günaydın, hanımefendi. Evet, öyle. Teşekkürler, Vera, bu...inanılmazdı.

İnanılmazsın."

Onun bu övgüsü karşısında boynumda pancar renginde derin bir kızarıklık oluştu. Başımı çevirdiğimde Marianne'in dudaklarında tuhaf bir gülümseme gördüm ve Charlotte... Charlotte kendiliğinden yanmak üzereymiş gibi görünüyordu. Yüzü pembenin tonlarından mora dönüyordu. Kaşlarının arasındaki damar zonkluyordu. O konuşmaya devam ederken uzaktan görebiliyordum.

"Nazik, güzel, yemek yapabilen, bir erkeğe nasıl davranılacağını bilen," dedi alçak, seksi baritonuyla. "Erkeklerden nefret eden, boktan konuşan, kin besleyen bir lezbiyen değil," diye mırıldandı.

Bu ikisi arasında böyle bir düşmanlığa yol açacak ne olmuştu? Tam o sırada Isabelle mutfığa girdi. Bu rahatsız edici anı bozmak için yeterliydi.

Elindeki gazeteyi havada salladı.

"Bilin bakalım bende ne var?" diye şarkı söyler gibiydi, dudaklarında hain bir gülümseme vardı.

Tezgâha doğru yürüdü ve magazin gazetesini ortaya bıraktı. Ön sayfada, herkesin görebileceği şekilde, Sebastian kolunu genç ve çarpıcı bir kadının beline dolamıştı. Kadın kameraya gülümserken Sebastian da onu yanağından öpüyordu. Çarpıcı bir çift olmuşlardı, adamın altın rengi ihtişamı kadının karanlık zarafetini tamamlıyordu. Rahatlamış ve mutlu görünüyordu.

Kalbim sıkıştı.

"Bu Joan Smalls mu?"

Charlotte'un sesi su altında geliyordu, kulaklarımdaki kan hücumuyla sönümlenmişti. Mümkün olduğunca hareketsiz kalmaya çalıştım, hiçbir şeyi ele vermemeye dikkat ettim ama midem çalkalanıyordu.

"Hayır, bu herkesin bahsettiği yeni Etiyopyalı model. Muhteşem bir çift olmamışlar mı?" Bu Isabelle'in sesiydi. Bundan emindim.

"Tam bir srtksn, Isabelle. Birlikte değiller. Muhtemelen sadece reklam içindir," diye karşı ıktı Charlotte.

"ok güzel bir kız," diye araya girdi uzaktan gelen bir ses. Konuşanın ben olduğumu bilmeme rağmen, çenemi kimin çalıştırdığını ve sesi boğazımdan yukarı ittiğini bilmiyorum. Yoğun bir sessizlik. Kimse tek kelime etmedi. "amaşırları kontrol etmem gerekiyor."

Kimse beni durduramadan harekete geçtim ve Bay Luck'ın peşine takılarak maliknenin en ucuna doğru yürüdüm. Omzumun üzerinden baktığımda durdu ve duvara yaslandı, kendi gücüyle ayakta kalamayacak kadar tembeldi.

"Bunu bütün gün yapmayı mı planlıyorsun?" "Evet, hanımefendi."

Ona sinirli bir bakış fırlattım ve ağzının kenarı eğlenerek yukarı doğru kıvrıldı. "Kesin emirler, hanımefendi."

Bıkkın bir i çekişle çamaşır odasına doğru ilerledim. iPhone çaldı. Onu çıkardım ve gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırırken ekrana baktım. Geçmişte ağlama krizlerine yenik düşen biri değildim ama şimdi tetikte gibiydim ve bu beni rahatsız ediyordu. Kendimi aşırı duygusal ve olgunlaşmamış hissetmeme neden oluyordu - nefret ettiğim iki zellik.

"Seni seviyorum. Seni zliyorum. Keşke burada olsaydın" yazıyordu.

Çamaşır odasında aynı havluyu üç kez katladım ve yeniden katladım. Aklım onlarla mantık yürütmeye çalışırken duygularım mümkün olan en kötü sonuca doğru koşuyordu. *Bunun mükemmel bir açıklaması var.* Mantra, bilinaltıma yerleşmesi ve ona inanmaya başlamam umuduyla kafamın içinde tekrar tekrar çaldı.

Göğsümde mantıksız bir kıskançlık lekesi yayıldı. Hayatım boyunca bir kez bile böyle hissettiğimi hatırlamıyordum. Bununla ne yapacağımı bilemedim.

Ruhumun karanlık dehlizlerinde bir yerlerde bunun eninde sonunda gerçekleşeceğini biliyordum. Yarattığımız balonun içinde romantik düşüncelere kapılmak çok kolaydı ama hayat sadece bu duvarlar arasında var olamazdı. Dışarısı sonunda bizi yakalamış, fakir bir gmenle zengin bir playboyun bu acımasız dünyaya ait olmadıklarını hatırlamıştı.

O gece yatağımda uzanıp tavanı düşünürken telefonum yaklaşık otuz kez çaldı. Nefes almakta zorlanıyordum, gözyaşlarım sürekli kırılgan duygularımın kıyısında geziniyordu. Dönüp baktım, sonunda ayağa kalktım ve kapattım.

Bölüm Otuz Bir

Ertesi sabah uyuyakalmışım. Fazladan bir saatlik uyku tam tersi bir etki yaratmış gibi görünüyordu. Alışılmadık derecede sinirli ve huysuzdum. Hatta maaşının iki katına çıkarılmasıyla bir ilgim olup olmadığını soran François'yı tersledim.

"Benim bununla nasıl bir ilgim olabilir ki?"

Verdiğim dikenli yanıt onu şaşırtmıştı. "Bilmiyorum... Düşündüm de, belki--"

"Ne düşündün?" Sözünü kestim.

Yüzünde uygun bir şekilde özür dileyen bir ifade vardı. "Yok bir şey," dedi hafif mahcup bir gülümsemeye. "Beni affedin."

Öfkeyle çalıştım, beynim işlevini yitirene kadar kendimi tüketmeye kararlıydım. Fazla sürmedi. Öğleden sonra geç saatlerde kendimi halsiz hissettim ve her zamankinden daha erken yatağa girdim. Okumak söz konusu bile olamazdı; konsantre olamıyordum. Uyumayı denedim ama saatlerce dönüp durduktan sonra sonunda pes ettim ve ayın tavana düşürdüğü gölgelere, sanki tüm sorunlarıma cevap veriyorlarmış gibi baktım. Saat on birde bir karar vermiş ve bu konuda bir şeyler yapmak için yeterli cesareti toplamıştım.

Onu hâlâ uyanık bulmayı umarak Bayan Arnaud'nun yatak odasına gittim ve sessizce kapıyı çaldım. Diğer taraftan ayak seslerinin geldiğini duymak beni rahatlatmadı. Gergin bir enerjiyle titreyerek terli elimi farkında olmadan geceliğime sildim ve göğsümde mavi bir iz bıraktım; avucuma yazdığım konuşmanın ana hatları. Sonra kapı açıldı ve Bay Bentifourt pijamalarıyla dışarı çıktı. Artık geri dönüş yoktu.

"Ben... özür dilerim. Yanlış odaya gelmiş olmalıyım," diye özür diledim, etrafıma garip bir şekilde bakarak. Sanki bu resmin tuhaf parçası benmişim gibi beni inceledi.

Dudakları büzüldü. "Hayır, yok."

"Kapıda kim var, Olivier?"

Kıl gibi beyaz başını neşeli sese doğru çevirdi. "Ben Vera." Adımı söyleme şekli, bir şeyi bölmüş olabileceğimin şiddetle farkına varmamı sağladı.

Kapıyı daha geniş açarken, "Bırak girsin, chérie," dedi. Onu yolundan iterek beni sıcak bir gülümsemeyle karşıladı. Bilinçsizce bir ayağımdan diğerine geçtim.

"Bayan Arnaud, özel olarak konuşabilir miyiz?"

"Elbette, hadi mutfığa gidelim." Dikkatini odadaki adama çevirdi. "Olivier, sen şovunu izleyebilirsin. Vera'yla konuşmam gerek."

Fransızca "Acele et" diye fısıldadığını duyduğumda gülümsemeye karşı koyarak dudağımı ısırdım.

Bir anne şefkatiyle kolunu ince omuzlarıma doladı ve birlikte mutfığa doğru yol aldık. İkimiz de sessiz kalmayı tercih ettik. Oraya vardığımızda doğrudan ocağın başına geçti.

"Çay yapacağım," diye duyurdu.

Meşe masaya oturdum ve başlamak için cesaret mücadelesi verdim, en çok ihtiyacım olduğu anda kelimeler beni terk etti. Utanç içinde geceliğimle oynadım, bir yırtılma sesi duyana kadar kumaşı büktüm. Önüme bir fincan koydu ve çaydanlıktan sıcak su doldurdu. Dirseğimin dibine otururken yumuşak gözleri yüzümü taradı.

"Bu papatya, hepsini iç," diye nazikçe emretti. Bir yudum aldım ve onun sabırlı gözlerine baktım.

"Size söylemek istediğim ve çok utandığım bir şey var... Nereden başlayacağımı bilemiyorum."

Elimi avuçlarının arasına aldı ve ovuşturdu. "Onu seviyor musun?" Sesi tatlı ve rahatlatıcıydı. İşte bu oldu - baraj yıkıldı. Gözlerimden yaşlar fışkırdı. Duygularımın içimde patlamasına karşı koymanın zorluğuyla çenem titredi.

"Biliyor musun?"

"Chérie, benim çatımın altında benim bilmediğim hiçbir şey olmaz." "Peki ya diğerleri?"

Başını iki yana salladı. "Sadece Olivier."

İçimden çığ gibi kelimeler döküldü. "Çok özür dilerim. Çok üzgünüm. Bana karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmadınız ve ben size ihanet ettim. Asla yalan söylemek istemedim ama durum çok karmaşık ve beklenmedik... ve..."

"Vera... Vera, dur. Beni dinle, üzülmene gerektirecek bir şey yok. Sebastian tekrar kendisi olduğu için üzgün değilim. Hiç olmadığım kadar mutlu.

onu hiç görmedim. O lanet hapları almayı bıraktığı için ya da sarhoş olmayı bıraktığı için üzgün değilim... O engerekle yatmayı bıraktığı için kesinlikle üzgün değilim." Gözlerim daha da büyüdü. Paisley'i biliyordu tabii ki. "Ve sonunda onu gerçekten önemseyen birine sahip olduğu için de kesinlikle üzgün değilim. Para ya da sosyal statü için değil." Ağrılı hıçkırıklar boğazımdan yukarı doğru zorbalıkla ilerledi. "Resim için endişelenme. O seni seviyor. Bundan eminim," diye devam etti.

"Bana karşı çok iyisin ve ben..." "Ona aşık mısın?"

"Evet, ama... geçmişim. Keşke açıklayabilsem... Bu konuda onu incitmek istemiyorum."

"Ona zarar vermenin tek yolu onu terk etmektir. Bunu söylemekten çekiniyorum ama-- karısının öldüğü zamankinden daha kötü olabilir." İfadesinde en ufak bir abartma belirtisi yoktu. Buna inanıyordu.

"Halka açılmamızı istiyor ve ben bunun ona, bankaya neler yapabileceğinden korkuyorum."

"Ona her şeyi anlat. Düzeltecektir."

Başımı sertçe salladım. "Yapamam."

"Yapamaz mısın, yapmaz mısın? Vera, beni dinle, Sebastian'da eksik olan tek erdem affetmektir. Eğer onu herhangi bir şekilde aldatırsan, seni asla affetmeyebilir. Annesi bundan emin oldu. Ona kadınların yalancı manipülatörler olduğuna dair çok acı dersler verdi."

Sözlerindeki inanç beni duraksattı. Düşünmek için yiyecek. Düşünecek o kadar çok şey vardı ki kafam patlayacakmış gibi hissettim.

"İyiliğinizin karşılığını nasıl ödeyebilirim bilmiyorum. Yardımlarınız olmasaydı nerede olurdu bilmiyorum." Beni yumuşak kollarıyla sarmadan önce şefkatle gülümsedi, tesellisi ve cesaretlendirmesi iliklerime kadar işledi.

"Onu mutlu et. Kendini mutlu et. Bana borcunu bu şekilde ödeyebilirsin."

---

* * *

Bir şey burnumu gıdıkladı. Gözlerimi araladım ve yoğun bir siyah duvarla karşılaştım. Yorgunluğun etkisiyle tekrar kapandılar. I

Bir elin saçımı okşadığını hissettim ve alarm zilleri çaldı.

Sarsılarak uyandım. "Sakin ol, benim."

O seksi, hışırtılı sesi duyunca rahatlayarak iç çektim ve doğruldum. Etrafımı yokladığımda, elim göğsünün hareketsiz kütlesiyle çarpıştı. Yatağımın kenarında oturuyordu, dudaklarımı ararken nefesini şakağında ve yanağında hissedebileceğim kadar yakındı. Eli uzandı ve yüzümü kavradı.

"Burada ne yapıyorsun?" Uykulu bir sesle fısıldadım.

"Erken döndüm." Beni öpmedi, sadece nefeslerimiz birbirine karışırken dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirdi.

"Saat kaç?" Ellerim kendi özgür iradeleriyle göğsünün kabarıklıklarında, omuzlarında ve boynunda hareket etti. İri gövdesini bir ürperti sarstı.

"Dört buçuk."

"Bu saatte kim uçar?"

"Jeti olan biri."

"Oh." Kalbim biraz burkuldu. Çoğu zaman onun ne kadar zengin olduğunu unutmayı başarıyordum.

"Telefonunuz neden kapalı?" Yüz hatlarını zar zor seçebilmeme rağmen, sesindeki yumuşak tona aldanmayacak kadar iyi tanıyordum onu. Sinirlenmişti.

"Çünkü sana kızgındım, işte bu yüzden."

"Kızgın mıydın?" Kıkırdadı. "Neye?"

"Isabelle dün herkese gazeteleri gösterdi. Etiyopyalı modelle çekilmiş çok güzel bir fotoğrafınız var. Herkes çok çarpıcı bir çift olduğunuzu düşünmüş." Sesim kendime bile huysuz geliyordu.

"Bunun kesinlikle reklam olduğunu biliyorsun. Daha on sekiz yaşında amına koyayım."

"Yani?"

"Bir meslektaşımın vadeli işlem piyasalarını tartışıyordum ve bana kullandığım medyumun adını sordu," diye açıkladı.

Bir kahkaha baloncuğunu bastırmaya çalışırken dudağımı ısırdım. "O daha genç." "Evet, öyle."

"Muhtemelen bir eğitim almalı," diye ekledim.

"Muhtemelen."

"Seni seviyorum."

"Seni özledim," diye mırıldandı şefkatle, sözcükler öpücüğüyle boğuldu.

Elleri üzerimdeydi, sanki aniden iki elden fazlasına sahip olmuş gibiydi. Ben kemerini, fermuarını kurcalarken, o yorganı yırtıp beni yatağa itti. Hiçbir şey görememek, yolumuzu hissetmek zorunda olmak inanılmaz derecede erotikti. Görme yetimin yokluğunda diğer tüm duyularım HD kalitesine yükselmişti. Ondan akan feromonların kokusunu tam anlamıyla alabiliyordum. Tenim o kadar aşırı hassastı ki nefesini tenimde hissetmek doğrudan kadınlık organlarıma keskin elektriksel uyarılar gönderiyordu. Pantolonunu tekmeledi, gömleğini kafasının üzerine çekti ve aceleyle bir şey yırttı. İri bedenini beceriksizce benim küçük ikiz yatağımın üzerine koymaya çalışırken kıkırdadım. Dizlerimiz çarpıştı. Küfür etti. Ben güldüm. Sonunda ikimiz de çıplak, birbirimize dönük, birbirimize yapışmış haldeyken durakladı.

"Seni çok seviyorum," dedi ham tutkuyla dolu bir sesle. "Ben... Ben senden asla ayrı kalmak istemiyorum. Eve dönene kadar dakikaları sayıyordum."

Bu sözleri böylesine inanarak söylediğini duymak bana ona her şeyi anlatma cesareti verdi. Beni öptü, vücuduma taptı ve gizlice benimle sevişti. Tüm bu süre boyunca ağladım, neden bilmiyorum. Sanırım farklı hissediyordum, sanki bilinmeyene doğru dev bir adım atmak üzereydik. Derin, güçlü itişlerle boşaldıktan sonra yüzümdeki sessiz gözyaşlarını sildi.

"Sorun ne bebeğim? Neden ağlıyorsun?"

Bebek mi? Beni yine ağlatacaktı. Tatlı adam.

"Özür dilerim. Son zamanlarda histerik oldum. Nedenini bilmiyorum, belki de strestendir. Hiç bu kadar duygusal olmamıştım." Tatlı, güçlendirici öpücükler ağzıma doldu. "Sana bir şey söylemem gerekiyor ve sanırım bunu şimdi yapmalıyım. Belki karanlıkta, sen bana bakmadan daha kolay olur," dedim sessizce.

"Söyleyeceğin hiçbir şey senin hakkında hissettiklerimi değiştiremez." Sesinin derin gürültüsü beni yatıştırdı - onunla ilgili her şey beni yatıştırdı.

"Bu fermanı hikâyeyi dinledikten sonraya saklayalım." Derin bir nefes aldım ve başladım. "Babam altı buçuk yıl önce kendini öldürdü. Onu bulan bendim. Kendini Tiran Üniversitesi'ndeki ofisinde bir lamba uzatma kablosuyla astı."

"Jeeezuz, üzgünüm bebeğim." Yüzümü güven verici bir şekilde okşayarak devam etmem için beni cesaretlendirdi.

"Babam uzun yıllar üniversitenin dekanlığını yaptı. Çoğu zaman çok saygı duyulan biriydi... ta ki skandala kadar."

Babamın görüntüsü zihnimden geçti; ofisindeki basit, çelik masanın arkasındaki zayıf formu, burnundan aşağı kayan gözlükleri, şakağındaki gri çizgiler yüksek elmacık kemiklerini vurguluyordu. Tanrım, onu çok özlemiştim.

Sebastian kıpırdamadı, ben de devam ettim. "Birisi Maliye Bakanı'na üniversiteye verilen fonların yeniden yönlendirildiğini ihbar etti."

"Zimmetine mi geçirdi?"

"Evet. Bunu yapabilecek tek kişi babamdı. Paraya erişimi vardı ve fonların çeşitli departmanlara dağıtılmasından sorumluydu. Bir duruşma tarihi belirlendi ancak duruşma başlamadan kısa bir süre önce intihar etti."

Konuşmadan önce ağır bir sessizlik anı yaşandı. "Baban için gerçekten üzgünüm ama--"

"Dahası da var... Para benim adıma bir offshore hesabına havale edilmiş." Sessizlik, nefes alma bile yok. Hikayenin geri kalanını aceleyle anlattım, kabuğu bir an önce koparmak istiyordum. "Onlar beni soruşturamadan kaçtım. İtalya'dan öğrenci vizesi almak için çoktan başvurmuştum. Uzun zamandır orada tıp diplomamı almayı planlıyordum. Ama olaylar hızla tırmanıyordu ve yargılanma riskini göze alamazdım, bu yüzden kaçtım... gecenin bir yarısı... bir hırsız gibi." Kalbim şiddetle çarpıyordu. Bunu duymuş olmalıydı çünkü büyük, sıcak elini göğsüme koydu ve hafifçe ovuşturdu. "Senin bu pisliğe bulaşmanı göze alamam. Sen çok yüksek profillisin, banka için çok önemlisin. Bu yüzden birlikte olduğumuzu kimsenin bilmesine izin veremeyiz. Bu sana milyonlarca farklı şekilde zarar verebilir."

"Ne kadar para?"

"Neredeyse üç milyon ABD doları." Nefesimi tuttum ve kararını bekledim.

"Bana söylediğin için teşekkür ederim," diye mırıldandı saçlarımı okşayarak. "Tüm söyleyeceğin bu mu? Az önce sana söylediğim onca şeyden sonra."

"Zaten biliyordum. Ama bunu senden duymak istedim." O kadar hızlı sıçradım ki yatak zıpladı.

"Ne?!"

Beni tekrar aşağı çekti ve kollarının arasına aldı. "Evi uyandıracaksın."

"Ne... Ben... ne zamandır tanıyorsun?" Birdenbire sordum.

"Tüm detayları öğrenmem biraz zaman aldı... seni yerde sürünürken bulduktan yaklaşık üç gün sonra."

"Üç gün mü?" Yine bir aptal gibi her şeyi tekrarlıyordum. Eğer aşağılanma, şok ve rahatlama olmadan oluşan bir su birikintisi içinde eriyebilseydim, erirdim.

GörünüŖe göre sır saklama yeteneğimi fena halde abartmıŖım. Önce Bayan Arnaud. Ŗimdi de bu. Belli ki suç dolu bir hayat için biçilmiş kaftan değildim. "Bunca zamandır biliyor muydun?"

"Evet. İliŖkide olduğum herkesin geçmiŖini araŖtırırım. Bankayı korumak zorundayım."

İliŖkiniz var mı? Benimle tanıştıktan üç gün sonra mı?

"Bana paranın nerede olduğunu bilip bilmediğimi sormayacak mısınız? İŖin içinde olup olmadığımı?"

"Gerek yok. Senin bununla bir ilgin olmadığını biliyorum." "Neden bu kadar eminsin?"

"Çünkü seni tanıyorum."

"Ben yapmadım. Bunun için teŖekkür ederim." Derin bir nefes aldım ve içime ılık ve huzurlu bir Ŗey yayıldı. "Sana söylediğim için Ŗimdi daha iyi hissediyorum. Ancak bu, toplum içinde görünemeyeceğimiz gerçeğini deđiŖtirmiyor. Saçının bir telini bile incitmekten sorumlu olmayacağım," dedim esneyerek. "Çok yorgunum..." Gözlerim kapandı. Parmaklarının yanağıma değdiğini hissettim.

"Uyu bebeğim. Bunu birlikte çözeceğiz," diye mırıldandığını duydum, rüyasız bir boşluğa kaymadan önce.

Otuz İkinci Bölüm

Ertesi gün, dünyanın yükü omuzlarımdan kalkmış gibi etrafta süzülüyordum. Üzerimden atana kadar ne kadar kaygı taşıdığımı fark etmemiştim bile. Ölü gibi uyudum, yatak odasına dönmek için ayrıldığında kıpırdamadım bile.

Bugün izin günümdü ve öğlene kadar doktor randevum için Cenevre'de olmam gerekiyordu. Hava Temmuz ayı için alışılmadık derecede nemliydi. Sade beyaz ipek bir kaban, lacivert keten bir kalem etek ve İtalya'da indirimde bulduğum harika bir çift gümüş tanga sandalet giydim. Sebastian bizi Bear'ın götürmesi konusunda ısrar etti. O ofise bırakılacaktı ve ben de randevuma gidecektim. Tartışacak enerjim yoktu. Fazla enerjim yoktu, nokta. Sanki bir hastalığa yakalanıyormuşum gibi hissediyordum. Doktor ziyareti için iyi bir zamandı.

François Mercedes GL'yi ön tarafa çektiğinde garip bir an yaşandı. Ben içeri girip Sebastian'ın yanına otururken arabanın kapısını açık tuttu. Tabii ki kızardım. Sebastian elini sıkı dizlerimin arasından uyluğumun içine soktu ve orada bıraktı. Sonra daha da yaklaşp boynuma bir öpücük kondurdu ve bir hurdalık köpeği gibi bölgesini işaretledi. Bana sorarsanız biraz fazla böbürleniyordu ama bu konuda şirretlik yapmayacaktım.

Isabelle, annesinin ona ulaşmaya çalıştığını söylemek için koşarak dışarı çıktı - görünüşe göre telefonlarına cevap vermiyordu - ve sahneye tanık oldu. Elmer Fudd ile Tazmanya canavarı arası bir ifade takınarak bana ters ters baktı. Aramıza saygıdeğer bir mesafe koymaya çalıştığımda Sebastian beni daha da yakınına çekti. Ona bir kaşımı kaldırdığımda bile yüz hatlarında kendini beğenmişliğin gölgesi vardı. O yenilmezlik havası son zamanlarda on kat artmıştı. Bakımsız, kararmış bir gümüş gibi, ışıltısını geri kazanmak için tek ihtiyacı olan biraz şefkatli ve sevgi dolu bakımdı.

Bakışlarım pencereden dışarı kaydı, manzara rastgele renk çizgileri halinde gözlerimin önünden geçti. Her ne kadar bu harika manzaranın

Bir gecede aramızda gelişen duygulara rağmen, içimdeki pragmatist hala şüphe ve endişeye tutunuyordu. Benim geçmişim, onun geçmişi, bugünümüz, geleceğimiz... hepsi hala çok belirsizdi. Her şeyi aşırı analiz edip küle çevirmemek için elimden geleni yaptım. Geleceğin ne getireceğini kim bilebilirdi ki... Ama bildiğim bir şey varsa o da bunun beni bugünün tadını çıkarmaktan alıkoymasına izin vermeyeceğimdi.

Telefonu çaldı. Ekranı kaşlarını çatarak baktı ve hemen hızlı bir ticaret konuşmasına başladı. "Merhaba... Ne kadar büyük bir pozisyonumuz var? Tam rakam... ve ne kadar daha istiyor? ...Bu bizi bir milyanın üzerine çıkarır-- soyadının Soros olmadığını hatırlat ona. Evet, tam olarak bu kelimelerle..."

Teminat çağrılarında, vadeli işlemlerden, QE'den, Fed'in yaptıklarından bahsederken onu izlemeyi çok severdim. İçten içe yanıyordu, zeki gözlerinde yırtıcı bir parıltı parlıyordu. İnanılmaz derecede seksi bir tezattı; yayvan parmakları kalçamı kavrarken ve başparmağı şefkatle dizimi okşarken sesi otorite ve güç doluydu.

"Eğer her hesabı ince eleyip sık dokumak istiyorlarsa biz de onlara izin vereceğiz. Anlaşıldı mı? Sırf bir noktaya değinmek için Adalet Bakanlığı ile sidik yarışına girmeyeceğim... Müşteriler bu konuda iyi olacak. Kimsenin bu boku kum torbasına çevirmesini istemiyorum. Dinle, ben buradayım-- aşağıdayım." Dalgın ifademi yakaladı ve platin gülümsemelerinden biriyle beni onurlandırdı.

"Senin için ona merhaba diyeceğim. Evet, yakında yemeğe çıkacağız. Ama onu hikayelerle korkutmayacağına söz verersen... Tamam, Tim'e söyle ben onunla konuşana kadar hiçbir şey yapmasın." Bear kamyoneti zarif mermer binanın önüne çekip park ederken telefonu ceketinin cebine attı ve bana döndü.

"Buraya gelirken kötü bir arkadaş olduğum için özür dilerim." Eğildi ve beni öptü, geri çekildi, bana baktı ve sonra tekrar öptü.

"Sorun değil. İş hakkında konuştuğunda seni dinlemeyi seviyorum." "Öyle mi?"

"Evet," diye itiraf ettim kahkaha baloncukları ve öpücükleri arasında.

Ağır göz kapakları için için yanan kehribar rengi gözlerinin üzerine inmiş, sesi baştan çıkarıcı bir mırıltıya dönüşmüştü. "O zaman seni daha sonra VIX ve çift dipli resesyonlardan bahsederek baştan çıkaracağım."

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Bear'ın her şeyi duyabildiğinin farkında olarak fısıldadım.

"Ne istersen." Saçımdan bir tutamı parmağına doladı. "Bunu biliyorsun."

"Sen ve Shay..."

"Hayır--asla," dedi kesin bir ifadeyle. Tepkimi inceleyen gözlerinde şaşkınlık ve belirsizlik titreşti. "Bana inanmıyor musun?"

"Sadece... senin ofisinde..." sesim alçaldı, "sana uzun boynuz dedi."

Yüz ifadesi tamamen karardı, okunamaz hale geldi. İki kez göz kırptı. Sonra öyle bir kahkaha patladı ki hem Bear hem de ben yerimizden sıçradık.

"Sebastian?"

Bir süre daha devam etmesine izin verdim ama kahkahaları azalacak gibi görünmüyordu. Bir elini salladı, omuzları hâlâ titriyordu. Sonra yüzümü tuttu ve beni sert ve hızlı bir şekilde öptü.

"Texas Longhorn. Bir öküz," diye açıklamaya çalıştı derin, kesik kesik nefesler arasında. Şaşkınlık içinde bakakaldım. Ona öküz mü demişti? "Bir tür inek. Aynı zamanda Teksas Üniversitesi'nin maskotu. Lisans eğitimimi aldığım yer... Ben ona Buckeye diyorum. Ohio Eyalet Üniversitesi'ne gitti."

Bir şafak vakti. "Bu konuda kimseye tek kelime etmeyeceksin, anlaşıldı mı?"

"İzci şereftir," diye söz verdi kıkırdayarak. "Keşke bugün girmek zorunda olmasaydım ama şu anda piyasalarda çok fazla dalgalanma var."

"Git," diye emrettim gülümseyerek ve omuzlarını ittim.

"Seni seviyorum. Doktorun muayenehanesinden çıkar çıkmaz beni ara." Cipten inmeden önce gözlerinde müstehcen bir parıltıyla beni süzdü.

"Seni seviyorum." Fısıldadım, hâlâ onun gibi açık ve gururlu olamayacak kadar utangaçtım. Her şeye küçük derecelerle alışmak zorundaydım. Öte yandan o, hemen konuya girdi.

Ağır bir şekilde süslenmiş cam ve pirinç kapılardan binaya girmeden önce omzunun üzerinden bir gülümseme attı. Geniş omuzlarının gözden kayboluşunu izlerken, ensemde hissettiğim bir karıncalanma gözlerimi sokağın köşesine doğru çekti. Ve işte oradaydı, plastik yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Paisley. Yüzündeki şok ve şaşkınlık, yakıcı bir öfkeye dönüşmüştü. Açık pencereden geri çekildim ve koyu renkli camı tekrar yukarı kaydırdım, kalbim hızla çarpıyordu. Yüzündeki o uğursuz ifade

Benim için iyiye işaret değildi ve Sebastian'ı daha sonra bu konuda uyarmak için aklıma bir not aldım.

* * *

Kliniğe gitmeden önce bankama uğradık. Maaşımı yatırmam ve birkaç yeni kıyafet alıp alamayacağımı kontrol etmem gerekiyordu - böylece Ekselansları 'Tanrı'nın cezası' gardırobumdan şikayet etmeyi bırakabilirdi. Veznedara çekimi uzattım ve o da alt kısmında bakiyemin yazılı olduğu makbuzu geri verdi.

"Bir yanlışlık olmuş hanımefendi," dedim Fransızca. "Bu benim terazim değil."

Sert yüzlü genç kadın fişi benden aldı ve bilgisayar ekranından kontrol etti.

"Hiçbir hata yok. Hesap numaranızı iki kez kontrol ettim," diye cevap verdi - kaba bir şekilde, ekleyebilirim.

"Burada yüz beş bin avro yazıyor," diye fısıldadım, etrafıma kaçamak bakışlar atarak. "Bu sahip olmam gerekenden yüz bin avro daha fazla. Lütfen tekrar kontrol eder misiniz?"

Sesimin tedirgin çıkmasına engel olamadım. Zimmete para geçirmekten soruşturulduktan sonra duymak isteyeceğim son şey, banka hesabımda bilmediğim muazzam bir para yığını olduğuydu. Sinirli gözlerini bilgisayar ekranına dikti. Arkamdaki adam sabırsız sesler çıkarmaya başladı ve ne olduğunu anlamak için boynunu büktü.

"İşte burada, iki hafta önce Horn & Cie'den UniCredit'e, hesabınıza yüz bin avro tutarında bir havale yapılmış."

Dizlerim sıvılaştı, gücüm tükenmeye başladı. "Parayı özellikle kimin gönderdiği yazıyor mu?"

Kadın bilgisayarına bir şeyler yazdı. "Kişisel bir hesaptan geldi... Sebastian Horn." Gözleri irileşti, sonra bakışları yeni keşfedilmiş bir uyanıklıkla bana döndü. Birdenbire gülümsedi. "Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı Bayan Sava?" diye sordu tatlı tatlı.

Vay canına, bu kaba bir uyanıştı. Bir ismi okuması için geçen süre içinde can sıkıcı bir baş belasından Bayan Sava'ya dönüştüm. Bana

nakit talep etmiştim. "Hayır, teşekkür ederim," diye cevap verdim, dalgınca.

Otomatik pilotta Mercedes'e geri döndüm, hâlâ bilgiyi işliyordum. Yüz bin avro. İmkânsız adam. Ve iç çektim. Sırada ne olduğunu biliyordum, başka bir tartışma. Onu yeterince iyi tanıdığım için, iade etmeme izin vermektense yakmayı tercih ederdi. Mercedes'e bindim ve ona mesaj attım.

"Konuşmak için vaktin var mı?" Bling.

"Her zaman, senin için." Mücevher.

Numarasını çevirirken kalbim hızla çarpıyordu. "Sevgilim."

"Bu kulağa hoş geliyor."

"Bunu duymak hoşuna gitmeyecek. Az önce bankama gittim."

Sessizlik. *İşte başlıyoruz*, diye düşündüm.

"Bu konuda tartışma olmayacak. Alışverişe gitmeni istiyorum. Yetmezse kredi kartımla arayacağımı söyle," dedi en 'majesteleri' sesiyle.

Yetmez mi? "Sebastian, ben..."

"Şenlik ateşinde yaksan da umurumda değil. O senin. Beni zorlama.

Randevunuzdan sonra sizinle konuşacağım." CLICK. Hatta telefonu sinirli bir şekilde kapattı.

Tam da beklediğim gibi. Bear dikiz aynasına baktı ve sırtıttı. Onun her şeyi duyabildiğini unutmuştum. Ne kadar utanç verici.

"Telefonu düşürdüm," diye yalan söyledim, yanaklarım bir İngiliz gülü kadar pembeydi şüphesiz.

Kısa bir baş sallama hareketiyle karşılık verdi ve gülümsedi.

* * *

Bekleme odasında oturmuş, burnumu kütüphaneden ödünç aldığım *'Aşk ve Gurur'un* İtalyanca çevirisine gömmüştüm. Farklı dillerde okumayı severdim. Dil becerilerimi keskin tutuyor ve farklı kültürlerin klasiklerdeki ince nüansları nasıl tercüme ettiğini eğlenceli buluyordum.

Odayı hızlıca gözden geçirdiğimde Dr. Maria Rossetti hakkında çok şey öğrendim. Meşe zemin eskiydi ama fırçalanarak temizlenmişti, duvarlar yeni boyanmıştı ama süslenmemişti ve resepsiyon alanı mütevazıydı. Yaşlı ve genç hastalar fakirdi. Bu kadının aldığı övgü ve ödülleri listesi

Rue du Rhone'da gösterişli ve pahalı bir ofis açabilirdi. Bunun yerine, hatırı sayılır yeteneklerini en muhtaçlara yardım etmek için kullanmayı seçti.

Bir bebeğin histerik çığlıkları dikkatimi bekleme odasının en ucuna çekti. Çocuk iki yaşlarında görünüyordu. Yüzü kızarmış, gözyaşları içindeydi ve bıkkın annesinin kucağında zıplarken ağlayan ağzında tek bir diş görünüyordu. Annesi gençti, on sekiz yaşından büyük değildi, çok gençti. Bebeğe karşı sabrı tükeniyordu, kendisi de ağlamaya yakın görünüyordu. Annenin anlayamadığım bir dilde çocuğa yalvardığını duydum. Sanırım Portekizceydi. Yanlarına gidip yardım teklif etmek üzereydim ki kapıda bir hemşire belirdi ve adımı seslendi. Onu bir muayene odasına kadar takip ettim ve önlüğümü giymem için beni orada bıraktı.

Dr. Rossetti içeri girmeden önce kapıyı çaldı. Kalın dudakları, dalgalı maun saçları ve uçları yukarı kıvrık ela gözleriyle yakışıklı bir kadındı ve yaşını zarafetle taşıyordu. Tahminimce ellili yaşların başındaydı.

"Bayan Sava, sizinle tanışmak bir zevk, ben Maria Rossetti." Dosyayı incelerken hoş bir şekilde gülümsedi. "Sei Albanese?" diye İtalyanca sordu.

"Evet, ben Arnavut'um," diye cevap verdim aynı dilde.

"İtalyancanız kusursuz. Gerçek bir Milanolu gibi konuşuyorsun."

"Orada altı yıl yaşadım. Milano Üniversitesi'nde tıp okudum."

Biçimli, kara kaşları kalktı. "Mezun oldunuz mu?"

"Şerefle."

"Tebrikler." Bir çift ameliyat eldiveni giyerken sıcak bir şekilde gülümsedi. "Bugün tam bir fiziksel muayene yapacak mıyız?"

"Evet. Doğum kontrolü yaptırmak istiyorum ama son zamanlarda kendimi yorgun ve halsiz hissediyorum."

"Önce seni tartalım."

Altı kilo aldığımı öğrenince şaşırdım. Çiğ kemikli görüntümün gittiğini biliyordum. Ancak benim için altı kilo, normal bir insanın bunun iki katını alması gibi bir şeydi. Kan almadan önce ateşimi ölçtü, tansiyonumu ölçtü ve başka tanısal testler yaptı. Tekrar muayene odasına girdiğinde giyiniyor, eteğimin fermuarını çekiyordum.

"İşte hap için bir reçete," dedi ve bana uzattı. "Ben seni laboratuvar sonuçlarıyla birlikte arayana kadar kullanmaya başlama, ne olur ne olmaz. Bir günden fazla sürmez."

"Elbette, peki ya uyuşukluk?"

"Bakteriyel gibi görünmüyor ama test sonuçlarını aldıktan sonra daha iyi bir fikir edineceğim. Bir dereceye kadar anemi olabilir." Başımı salladım. Bunu ben de düşünmüştüm. "İhtisasınızı nerede yapıyorsunuz?"

"Bu kış şehirdeki bir hastaneyle görüşmem var."

"Neden dosyanızı bana e-posta ile göndermiyorsunuz? Kocam muhtemelen size Zürih'teki Üniversite Hastanesi'nde bir görüşme ayarlayabilir."

Gözlerim parladı. "Bu... çok teşekkür ederim, Dr. Rossetti." "Bana henüz teşekkür etmeyin. Ne yapabileceğime bakacağım," dedi güven verici bir ifadeyle.

Gülümse.

Ofisinden yeni bir reçete ve yüzümde kocaman bir gülümsemeyle ayrıldım. Şansımın bu kadar yaver gittiğine inanamıyordum. Ve Dr. Rossetti'nin saçma sapan bir tip olduğu izlenimini edindim. Bana bir görüşme ayarlama şansı olmasaydı teklifte bulunmazdı.

Zürih. Sebastian bundan hoşlanmazdı. Muhtemelen bir görüşme ayarlayana kadar bundan bahsetmemek iyi bir fikirdi, onunla varsayımlar üzerinden tartışmanın bir anlamı yoktu.

Mercedes'e geri adım attım ve Bear'ın gözleri dikiz aynasında benimkilerle birleşti. Şehirde beni bekleyen bir şoförle seyahat etmenin gerçekten alışabileceğim bir lüks olduğunu kabul etmek zorundaydım.

"Nereye hanımefendi?"

"Eve dönmeden önce sadece bir durak daha, Bay Mahoney," diye cevap verdim sinsi bir sırıtışla.

Geç bir saatti, gece yarısı civarıydı. Sebastian'ın yatak odasına girdiğini duyduğumda banyoda yüzümü yıkıyordum. Ofiste beklenenden daha geç kalmıştı, denizaşırı pazarlarla ve tahmin edilenden daha kötü çıkan kazanç raporlarıyla ilgili bir şeydi.

"Tatlım, ben geldim," diye neşeyle duyurdu.

Yüzümü kuruladığım yumuşak havluya gülümsedim. Kravatını çekiştirerek banyoya girdi, takım elbise ceketini çoktan çıkarmıştı. Beni görünce eli durdu. Banyodaki aynadan, gözlerinin içimde şehvetli bir vaatle dolaşmasını izledim. Yüzümü ona dönerek tezgâha yaslandım ve önümde duran erkeksi mükemmellik standardını açıkça takdir ettim.

"Alışverişe mi gittin?"

Gülümseyerek başımı salladım. Sonra üzerimdeki çıplak renkli ipek bornozun kuşağını yavaşça çözdüm. İçimde ne olduğunu görünce yüz ifadesi komikleşti.

"Lanet olsun."

Kaşlarım alnımdan yukarı kalktı. "Ağzını sabunla yıkamalısın."

"Bunu giyerek yaptığın sürece bana ne yaptığın umurumda değil." Hızla hareket ederek beni sertçe banyo tezgahına yapıştırdı ve ağzımı yalayıp yuttu.

Doktor randevumdan sonra Rue du Rhone'daki La Perla mağazasına gittim ve biraz para harcadım. Tamamen Chantilly dantelinden yapılmış siyah bir babydoll gecelik ve ona uygun bir tanga giyiyordum. Gerçekten bir başyapıttı, zevkli ve aynı zamanda seksiydi. Ürünlerin parasını ödemeye gittiğimde midemin bulanmamasının tek nedeni, bunu Sebastian'a bir hediye olarak düşünmemdi - onun da takdir ettiği bir hediye. Öpücük yağmuruna tutuldum. Elleri her santimimde geziniyor, göğüslerimi, kalçalarımı sıkıyor, kalçalarımı onun gergin ereksiyonuna doğru bastırıyordu.

"Yemek yediğine sevindim. Daha sıkacak çok şeyin var," diye mırıldandı öpücükler arasında.

"Sanırım... hoşuna gitti," dedim, sözlerim kahkaha baloncuklarıyla kesildi.

Geri çekilip kaygısız bir sırtıyla aşağı baktı. Yüzündeki memnun ifade harcadığım her franka ve daha fazlasına değerdi. "Başka ne aldığını görmek için sabırsızlanıyorum."

"Ona bakıyorsun, sevgilim. Bunun için harcadığım rakam karşısında neredeyse bayılacaktım."

Gülümsemesi kaşlarını çatmasına dönüştü, sonra dudakları sessiz bir neşeyle kıpırdadı. "Görüyorum ki meseleye el atmak zorunda kalacağım. Yarın öğleden sonra alışverişe gidiyoruz."

Kravatını çıkardım ve gömleğinin düğmelerini açtım -artık bir alışkanlık haline gelmişti- ve başımı kaldırıp baktığımda gözlerinde parlayan açık bir sevgi ve merakla beni izlediğini gördüm. Onun için en ufak bir şey yaptığımda hâlâ gözle görülür bir şekilde şaşıyor, minnet duyuyor gibiydi. Bu kalbimi kırdı. Kendine ya da başkasına, özellikle de kendisine bir faydası olmadan, sadece sevgisinden dolayı onun için bir şey yapan biri var mıdır diye düşünmeden edemiyordum.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Başımı kaldırıp bakmama neden olan şey sesindeki ağırlıktı. Yüz ifadesi ciddileşmişti, gözlerini kırpmadan bakıyordu, sanki bir şekilde ortadan kaybolmamı bekliyormuş gibiydi.

İşaret parmağımı burnunun hafif eğiminde gezdirdim, yontulmuş dudaklarının izini sürdüm, çenesindeki yumuşak çukuru buldum ve parmağımın olduğu yere öpücükler kondurmaya başladım.

"Seni daha çok seviyorum," diye fısıldadım.

Birbirimizin ihtiyaçlarına her zaman o kadar uyumluyduk ki yorgun olduğumu anlayabiliyordu. Beni şefkatle soyar ve benimle özveriyle sevişirdi.

"Bütün gece sana sarılabileceğime inanamıyorum. Artık gizlice dolaşmak yok." Kollarını bana dolayarak yüzünü boynumun kıvrımına yasladı.

"Her zaman istediğini elde ediyorsun, değil mi?"

"Her zaman değil--" dedi çarpık bir sırıtişla. "Ama umarım seninle yaparım."

Omzunun üzerinden, şifonyerin üzerinde asılı duran Gerhardt Richter'in anne ve çocuk tablosu bana bakıyordu.

"Bu tabloya bayıldım. Neden aldın onu?"

Sivri bakışları benimkilerle kısa bir süre buluşmadan önce ona baktı.

"İyi bir yatırım." Duyduğum en iyi omuz silkmeydi. Buna bir an bile inanmadım. "Doktor ziyareti nasıldı?"

Evet, o numarayı ben de biliyordum.

"Güzel. Hap için reçetem var. Yine de bir süre daha acı çekmeniz gerekecek. Kan testinin sonuçlarını almadan başlayamam."

"Hallelujah, ya yorgunluk?"

"Büyük ihtimalle anemi. Sonuçları görene kadar emin olamaz."

Sihirli parmakları saçlarımın arasında gezinirken, uyanık kalma savaşını kaybediyordum. Paisley'nin yüzünün bulanık bir anısı içeri süzüldü. "Sana bir şey daha söylemeliyim..." Bedenimi göğsüne bastırıp derin bir iç çekerken sesim kesildi.

"Yarın," diye mırıldandı. Tam uykuya dalmak üzereyken son bir kelime daha mırıldandığını duydum: "Sonunda" ve ardından hafif bir horlama.

Bölüm Otuz Üç

Yaratılıştan bu yana gördüğüm en erotik rüyanın ortasıındaydım... İnlediğimi duydum. Altın rengi gözlerden oluşan bir serap bana bakıyordu, ağır göz kapakları, somurtkan.

Bir kaplanla. Büyük, kocaman bir kaplanla sevişiyordum.

Tyger, tyger parlak yanıyor... Bunu kim yazdı?... Blake... Dunn... Blake.

Kimin umurunda--vücudum acı verici bir şekilde uyarılmıştı, tüm dışı parçalarım ihtiyaçla zonkluyordu. Meme uçlarım dikleşmiş ve aşırı duyarlıydı. Islak ve sert bir şeyin sıyrığı. Bir dil. Oh Tanrım... evet. Vücudum aç ve istekli hale geldi. Sonra beni yataktan düşüren bir ısırık ve dudaklarımdan dökülen saçmalıklar.

Tırmanıyordum. Ama kaplan benimle alay etti, beni acımasızca diken üstünde tuttu.

"Henüz değil," diye emretti.

Yavaşça hareket eden orman kedisi üzerimde yükseldi. Sert şaftının başının kalçalarımın üstündeki yumuşak tümseğe dayandığını hissettim, nefessiz ve muhtaç kalana ve yalvaran sözcükler kusana kadar beni sabit bir ritimle dürttü. Kalçalarım kendiliğinden yukarı doğru kalktı ve içime girene kadar onu okşamaya devam etti.

Yavaş, ağır bir kayma.

Parmaklarımı sırtındaki kaslara geçirdim ve onu daha derine çekmeye çalıştım ama o tamamen geri çekildi. Kontrol kaplandaydı ve bunu bildiğimden emindi. Hayal kırıklığıyla gözyaşı dökmenin eşiğindeyken, bana doğru tekrar, kuvvetle ve kesinlikle sallandı. Ağzı göğsüme yapıştı, meme uçlarımı emdi ve ısırıldı. Acı, sıcak bir zevke dönüştü.

İticiliği amansız, derin ve hızlı bir hal aldı. Ve sonra öyle güçlü bir şekilde boşaldım ki kalçalarım yataktan kalktı, vücudunu yumruk gibi sıkı ve ikimizi de aşağıya doğru bir sarmala soktu.

Kaplanın tekrar konuştuğunu duyduğumda gözlerim hâlâ kapalıydı.

"O da neydi öyle?" diye sordu nefes nefese. Gözlerimi ovuşturdum, birini açtım, sonra diğerini.

Kaplan şaşkınlık ve eğlence içinde bakakaldı.

Hangi uzak derinliklerde ya da gökyüzünde. Gözlerinin ateşi yandı mı?

"İnanılmaz bir rüya görüyordum," diye mırıldandım. Vücudumun tatmin olmuş hali nihayet fark edilmeye başlandı. Yere baktım ve kendimi çıplak, göğüslerimde ve kalçalarımda sıyrıklarla buldum - her şey zevkle karıncalanıyordu.

"Bu bir rüya değildi bebeğim," dedi kıkırdayarak. "O kadar sert boşaldın ki beni yataktan kaldırdın."

Ani bir kavrayışla göz kırptım, tekrar göz kırptım ve ona doğru döndüm. İri ellerini başımın etrafında kavuşturdu, parmaklarını saçlarıma gömdü ve ağzımı yumuşak öpücüklerle doldurdu.

"Sabah seksinin böyle olacağını bilseydim, seni gördüğüm anda yatağıma bağlardım."

Terden sıırılsıklam olmuş saçlarını alnından iterek dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu ve bacaklarını şiltenin üzerine atarak yalpalaya yalpalaya yataktan çıktı. "Tanrım--" Omzunun üzerinden sıırttı. "Bugün yürüyemeyeceğim," diye mırıldandığını duydum banyoya girerken, benim de yüzümde bir gülümsemeye neden oldu.

Kısa bir süre sonra birlikte duş aldık, sırayla süngeri birbirimizin vücudunda gezdirdik. Ben verimli ve çalışkandım. O yavaş ve şehvetliydi.

"Bu hızla devam edersen asla bitiremeyeceğiz," diye azarladım ve ardından kıkırdayarak etkiyi mahvettim. Eli popomda bir iğneyle birleştğinde ciyakladım, ses kavernöz duşunun mermer duvarlarında yankılandı.

Alçak ve seksi bir sesle, "Orada durup bunu kabul etmen gerekecek," dedi. "Bunu yapabilmek için çok uzun süre bekledim ve şimdi beni acele ettirmene izin verirsem lanetleneyeğim."

Bu ifadedeki zaferin belirgin tonu gülümsememin solmasına neden oldu. Onun sahiplenici yüz ifadesine baktım ve önemli bir şey söylenmek üzere olduğunu anladım.

"Artık burada çalışmanı istemiyorum. Sadece benimle ol... ihtisasına başlayana kadar."

Bekleyen gözlerine baktım ve bunun benim için çok hızlı ilerlediğini anlamasını sağlayacak kelimeler aradım. Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı,

duygularımı sıralamak için... maliyetleri ölçmek için. Amansız bir şekilde beni nasıl yol alacağımı bilmediğim sulara çekiyordu. Ben de doğru olduğunu bildiğim tek şeyi yaptım. Güzel yüzünü ellerimin arasına alarak ona nasıl hissettiğimi söyledim.

"Seni
seviyorum--"
"Hangi
kısmı?"

Sesi o kadar sessizdi ki ne sorduğunu anlamam biraz zaman aldı. Gözlerinde yumuşak ve kırılgan bir şey parladı. Sabırla cevap vermemi bekledi, yüz ifadesinden ne kadar değerli olduğu anlaşılıyordu.

"Nazik, kibar ve özverili olan yanımı seviyorum. Soğukkanlı, hükmedici ve yetenekli olan kısmını. Zeka ile yanan yanını. Düşünceli ve komik olan yanımı. Bazen aceleci, küstah ve kaba olan yanını da seviyorum. Senin her parçanı seviyorum... milyonlarca farklı şekilde."

Yüksek elmacık kemikleri boyunca koyu bir kızarıklık uzanıyordu.

"Çok şey çok çabuk değişti," diye ekledim, ilerlemeye devam ederek. "Alışmak için biraz zamana ihtiyacım var. Lütfen, Sebastian."

Tava şeklindeki duş başlığından kovalar halinde inen su buhar gibi sıcak olmasına rağmen tüm vücudum kontrolsüzce titriyordu. Kollarımı kendime doladığımı görünce derin düşüncelerden sıyrıldı. Suyu kapattı ve beni duştan çıkardı. Bana çok büyük gelen yumuşak, beyaz bir bornozla üzerimi örterken sevgi dolu gözleri bir saniye bile benimkilerden ayrılmadı.

"Tamam--" diye cevap verdi artık bağımlılık haline gelen o hırıltılı ses tonuyla.

Rahat bir nefes aldım. Bu bir ilerlemeydi. Nadiren hiçbir şeyi kabul etmezdi. Sırtımı, kollarımı ovdu, önümde dururken sıırıksıklamdı ve saçma bir şekilde seksi görünüyordu.

"Bunu kabullenmen için sana bir hafta veriyorum."

Bebek adımları. Geçen sefer aldığımdan dört gün daha fazlaydı.

* * *

Personelin geri kalanı bana farklı davranmaya başlamıştı ve bu durum canımı sıkıyordu - Bayan Arnaud, Charlotte ve Bentifourt hariç herkes, ki onlar özellikle ağır dozda küçümseme ve züppelik yapma fırsatını asla kaçırmazlardı. Her şey hızla değişiyordu ve görünüşe göre

Rahat edebileceğim bir hıza düşürmek için yapabileceğim her şeyi yaptım. Hâlâ çözülmemiş çok şey vardı, tehlikede olan çok şey.

Sebastian'ın duştaki görüntüsü aklımdan geçtiğinde, ceviz zemindeki özellikle inatçı bir sürtünme izini fırçalamanın ortasıydım. Son zamanlarda yüzüme kolayca yayılan sırtışıma kontrol altına aldım. Gözlerimdeki yıldızlarla birlikte, ya bir beyin sarsıntısı ya da kötü bir aptallık vakası geçiriyor gibi görünüyordum.

Sebastian'ın ifadesindeki sahiplenme duygusu egoyla ilgili değildi. Korkudan doğmuştu. Beni kendi kalbini koruduğu gibi koruyordu. Onu suçlayamazdım; aşk beni de savunmasız hissettiriyordu. Onun güvensizliğinin, tek çocuğunu ihmal etmekten daha kötüsünü yapan bir kadın tarafından büyütülmesinin bir sonucu olduğu bir sır değildi. Kadın ona aşkın acı verici olduğunu ve kadınlara güvenmenin iyi bir şey olmadığını öğretecek kadar uzun süre yanında kalmıştı.

Ancak, ölmüş karısıyla olan ilişkisini hâlâ çözememiştim. Daha önce hiç aşık olmadığına dair itirafı beni şok etmişti. Hala bununla boğuşuyordum. Peki neden onunla evlenmişti? Sebastian doğası gereği sosyal bir yaratık değildi. Tıpkı benzediği kaplan gibi, yalnız ve kendi halinde biriydi. Bu konuda bir şeyler beni rahatsız ediyordu ama ona bunu soramayacak kadar da korkaktım. Keşfedebileceğim şeylerden korkuyordum.

Öğleden sonra mesaj atarak beni alışverişe götürmesi için Gideon'u ayarladığını, itiraz ederek vaktini boşa harcamamamı, yoksa daha sonra bunun için dayak yiyeceğimi bildirdi. Gideon'a bir telefon geldiğinde Mercedes'in içinde, binasının dışında oturuyordum. "Benim için neyin var?" diye Fransızca sordu, kırpılmış sesi önemli olduğunu gösteriyordu. "Anlaşmaya istekli mi? ...Yarın ilk iş Lyon'a bir adam gönderebilirim."

Sebastian kapıyı açtı ve kısa bir an için yüzünde şüpheyi benzeyen bir şey belirdi, kendi gözleriyle tanık olduğu şeye karşı tuhaf bir güvensizlik. *Seni umutsuzca seviyorum... seni tatlı, güzel adam.* Yanıma kaydı ve bedenim onun çok daha iri olan bedeninin çekim gücüne yenik düştü. Bir an sonra anlamsızca öpülüyordum. Gideon'un varlığından duyduğum utanç kolayca unutuldu.

"Az önce bağlantımdan haber aldım." Gideon'un kendine has aksanı etrafımızı saran şehvet dolu balonu delip geçti. Sebastian'ın gözleri dikiz aynasında Gideon'unkilerle birleşince daraldı. "Bir ipucumuz var," diye devam etti Gideon.

"Ne zaman?"

"Yakında."

"Vurulma olayıyla mı ilgili?" Sesim endişe dolu bir şekilde sordum.

"Evet." Sebastian'ın uzaklara dalıp giden bakışları dalgınca manzaraya yöneldi. Sonra aniden, sıcak ve şefkatli bir şekilde bana döndü. "Şimdi bunu düşünme. Biraz eğlenmeye hazır mısın?"

"Pek sayılmaz."

Gülümseyerek bana yan yan baktı. "Bunu duymamış gibi yapacağım."

Akris'e girdiğimizde mağazanın boş olduğunu görünce şaşırdım.

Erkeğime bayılmaya hazır görünen mükemmel bakımlı iki tezgâhtar kız ve hiçbir koşulda bayılmayacağından emin olduğum yaşlı bir kadın, müdür vardı. Ölümcül bir yaralanma bile olsa.

"Boş," diye fısıldadım.

"Çünkü mağaza kapalı," diye açıkladı muzip bir göz kırpışla. Kendime olan güvenim sarsılınca adımlarım yavaşladı. İlgi odağı olmak bana göre değildi, hiçbir zaman da olmadı. Sebastian artık yanında yürümediğimi fark edince omzunun üzerinden baktı, gözlerinde bir sorgulama vardı. Ben de boş bir ifadeyle ona baktım, rahatsızlığımı dile getiremeyecek kadar gururluydum. Ancak o beni mükemmel bir şekilde okudu. Çenemi yukarı kaldırarak dudaklarını dudaklarıma değdirdi ve sıcak ellerini kollarımın yanlarında aşağı yukarı gezdirerek beni yatıştırdı.

"Hadi sevgilim," diye yumuşak bir sesle beni dükkânın içine doğru çekti, tezgâhtar kızlar artık üzerimde kurşun delikleri açmışlardı.

Giysiler düzgün raflarda asılı, renkleri uyumlu ve mükemmel aralıklarla yerleştirilmişti. İtiraf etmeliyim ki, onlar için ölmek gerekiyordu. Kumaşların zenginliği. Tasarımın çarpıcı sadeliği. Bir şeye dokunmaya korkuyordum. Birdenbire giydiğim şey beni utandırdı. Sebastian'a döndüm ve onun bir telefon görüşmesiyle meşgul olduğunu fark ettim. Yüzümdeki kaybolmuş ifadeyi fark etmiş olmalı ki müdüre işaret etti ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Başını salladı, ona gülümsedi.

Biri daha düşüyor. Onun bayılmamasını boş ver. Kendime not: Bu adamın cazibesini asla hafife alma.

Dönüp bana hitap ederken yüz hatlarındaki sıcaklık devam ediyordu. "Matmazel, size hoşunuza gidebilecek bazı parçalar göstermeme izin verin," dedi ve bir anne şefkatiyle kolunu omuzlarıma attı.

Sebastian deri bir koltuğa oturmuş, beni soyunma odasına girip çıkarken izliyor, tezgâhtar kızlar da onu memnun etmek için birbirlerini eziyorlardı. Kanıma yavaş yavaş bir sahiplenme duygusu sızmaya başladı. Kibardı.

ama onlara bir bakış bile atmadı. Yaptıkları her öneriyi başlarını sallayarak geçiştiriyorlardı. Tanrım, onu seviyordum.

İki parça seçtim. Önden çapraz bir pamuklu gömlek ve bir çift hafif yün, dar, bilek boyunda pantolon. Son derece şık ve tamamen pratik. İhtiyacım olanın bu kadar olduğunu söylediğimde kaşlarını çatan ve müdüre başını sallayan Ekselanslarını bu tatmin etmedi. Sonra da çok daha fazlasını seçmeyi kendine görev edindi.

Siyah bir kalem etek ve krem rengi
bir etek. Kısa, pilili bir lacivert etek.

Ayçiçeği sarısı, dolman kollu ipek bir gömlek (itiraf etmeliyim ki rengimle harika görünüyordu).

Zümrüt rengi, kap kollu krep ipek elbise.

Geniş, konyak krokodil kemerli beyaz pamuklu bir gömlek... ve devam ediyor. Başka bir deyişle, koca bir gardırop. Ve son on yılda sahip olduğum toplam kıyafetten daha fazlaydı. Seçtiği kıyafetlere bakarken, onun erdemlerinin uzun listesine '*kusursuz zevki*' de ekledim.

"Ne kadar doyumsuz bir aşık olduğunu ilk elden bilmesem, eşcinsel olduğunu düşünürdüm. Kadın modası konusunda çok yeteneklisin. Seçtiğin her şeye bayıldım." Dar giyinme odasından içeri adım attı. "Ne yapıyorsun?"

"Ne kadar doyumsuz bir aşık olduğumu kanıtlamak üzereyim," diye cevap verdi ve elimi tutup inanılmaz sertlikteki ereksiyonuna bastırdı.

"Sebastian--" Kıkırdadım, kolları etrafımda dolanırken onu itmeye çalıştım. "Hemen kes şunu. Senin basit ihtiyaçlarını karşılamak için çok fazla enerji harcadım." Ben boşu boşuna giyinmeye çalışırken o bana sarıldı, kendini bana sürttü ve yeni eteğimin fermuarıyla oynadı. "Hayır... bekle... bu... bizi duyabilirler. Ne kadar utanç verici!" Sonunda kahkaha patlamaları arasında kelimeleri çıkarabildim.

Başını soyunma odasının perdesinden dışarı eğdi ve şaka değil, "Biraz mahremiyet hanımlar," dedi tezgâhtar kızlara. Yüzlerindeki ifadeyi hayal edebiliyordum ve gerçekten de içimde küçük bir zafer kıpırtısı hissettim. *Bu doğru hanımlar, o benim.*

Beni döndürerek ellerimi soyunma odasının duvarına dayadı ve sırtımı aşağı doğru itti, böylece arka tarafım yukarı kalkarak onu aradı. Hayır, düşünmesi mümkün değildi... "Düşündüğüm şeyi yapmıyorsun," dedim nefes nefese. Kısa eteğimi yukarı kaldırdı ve dantel tangamı parmaklarıyla tutturarak kadınsı kıvrımlarımı

serin klima. Yavaşça, klitorisimin etrafında alaycı bir ritimle kayarak beni daha fazlası için geri itti. Vücudumdaki her sinir ucu tamamen uyanıkken zihnim sessizleşti. Gözlerim kapanırken ani bir farkındalık yaşadım.

Bu adam bana sahipti. Onun için her şeyi yapardım, her şey olurum.

"Bizi aynada izlemeni istiyorum," diye mırıldandı. Sonra pantolonunun yumuşak yününi hazır vücuduma sürterek beni çıldırtmaya devam etti. Aynada, dönüştüğüm kadın bana bakıyordu. Gözleri ağırlaşmış, elmacık kemikleri pembeleşmiş, saçları solgun omuzlarının etrafında koyu ipekten bir perde. Tamamen ahlaksız. Başparmağını ağzımın içine sokup geri çektiğinde ve klitorisimi bulduğunda dudaklarım aralandı. Bir iniltiyi bastırmak için alt dudağımı ısırdım. Ona doğru geri ittiğimde keskin bir nefes alış verişini duydum; o da benim kadar etkilenmişti.

"Lanet olsun, çok güzelsin," diye mırıldandı. "Seni sertçe becereceğim, bebeğim."

Evet! Evet! Sessizce yalvardım, kendimi bir kez daha şok ettim. Onu soyunma odasında bacaklarını ayırmış, üzerime eğilmiş halde görmenin ne kadar erotik olduğuna inanamıyordum - tüm o testosteron o küçük kadınsı alana dolmuştu.

Pantolonunun fermuarını açtı ve cinsel organı serbest kaldı, karnına doğru kışkırtıcı bir şekilde çıkıntı yaptı. Prezervatifi takarken gözlerimiz aynada kilitletti. Saf aşk bana bakıyordu, aramızdaki bağ o kadar derindi ki gözyaşlarımın eşğine gelmiştim. O an onu asla terk edemeyeceğimi anladım - bu bana her şeye mal olsa bile.

İçime yavaşça girdi. Sonuna kadar iterken uzun kirpikleri dalgalanıyordu. Onu izlemeye bayılıyordum, içime tamamen girdiğinde yüzünde beliren o inanılmaz rahatlama ifadesini görmeye bayılıyordum. Başını eğdi, alnı kürek kemiklerimin arasında duruyordu. "Beni ne kadar istiyorsun?" Sesi çığ ve muhtaçtı, belirgin bir törpü vardı.

"Her şeyden çok... her zamankinden çok," diye dürüstçe cevap verdim, düşüncelerimi koruma yeteneğimi çoktan aşmışım.

Parmaklarını yeni keşfettiği yumuşaklığa bastırarak beni sıkıca kavradı ve kalçalarını pompalamaya başladı. Momentum hızla yükseldi, çökmeden önce keskin bir şekilde dalgalandı. Meme ucumu çimdikledi ve gür bir orgazm beni vurdu. Kulağıma fısıldanan övgü ve cesaretlendirme sözcüklerinden sadece birini yakalayabildim. Bunu birkaç boşuk küfür izledi ve sonra boyun eğen bedenimde patladı.

Giyinmeyi ve küçük soyunma odasından tökezlemeden çıkmayı nasıl başardığımızı bile bilmiyorum. Ama her zaman olduğu gibi, kendine benden çok daha hakim görünüyordu. Doğal olarak, her şeyden çok utanmışım. Bu utancıma bir de Sebastian'ın yüzünde uygunsuz bir sırıtış eklenmişti. Ve bir ara ısıklık çaldığını duyduğuma yemin edebilirdim. Sebastian ona siyah Amex'ini uzattığında müdür bana bakmadı.

Mağazanın dışında, o kucak dolusu giysi torbasını arabaya taşırken ben kollarımı kavuşturmuş öylece duruyordum. "Biraz incelik seni öldürmez," dedim gözlerimi kısarak.

Dudaklarında kısa bir bükülme oldu. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"O kibirli yüzündeki gülünç derecede kendini beğenmiş ifade."

Gideon çantaları ondan aldı ve bagaja yükledi. Yüzünü bana döndüğünde Sebastian'ın ifadesindeki muzipliğin yerini daha yumuşak bir ifadeye bıraktığını fark ettim.

"Mutluyum--" dedi sessizce, "tadını çıkarmama izin ver, lütfen... tadını çıkarmama izin ver," ve şişmiş dudaklarına tatlı bir öpücük bıraktı.

Öfke nöbetim anında yatıştı. Beni birkaç kelimeyle doğradı ve bunu yaptığının farkında bile değildi.

Seni seviyorum, lütfen mutlu ol. Mutlu olmanı istiyorum. Dudaklarım sessiz kalırken kalbim şarkı söylüyordu. Başımı salladım ve onu öptüm.

Eve gitmeden önce Chanel ve Lavin'e uğradık. Akris'te yaptığım antrenmandan sonra, eşyaları işaret etmeye ve onay ya da ret için bana bakmaya başladığında tartışamayacak kadar bitkin düşmüştüm. Evet, Chanel'deki siyah minik kapitone el çantasına ve daha büyük boyutta nude bir çantaya. Lanvin'den farklı renklerde birkaç çift babete evet. Alışverişin bu kadar yorucu olabileceğini kim bilebilirdi ki? Sonunda ona durması için yalvardım. İnanılmaz ama gerçek.

Tek kelime etmeden eve döndük. Kucağına tırmandım ve yüzümü boynunun kıvrımına yasladım, o sırtımı okşarken ben de onun rahatlatıcı kokusunu içime çektim. Pencereden dışarı bakarken dudaklarında küçük, memnun bir gülümseme belirdi. Bakışlarımın ağırlığı dikkatini çekti.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım. "Seni daha çok seviyorum."

Birbirimizin kollarına sarıldık ve o gece çabucak uykuya daldık. Dünyada ilk kez her şey yolundaydı. Sebep, pişmanlık ya da

Daha da kötüsü, gerçek. Ama bu uzun sürmeyecekti. Gri, pembe ve turuncudan oluşan bir şerit ufku işaret ediyordu. Bir fırtına yaklaşıyordu ve ikimiz de fark etmemiştik, aşktan gözlerimiz kör olmuştu.

* * *

Ertesi gün Charlotte ve ben gümüş çatal bıçak takımlarını parlatmaya giriştik. Küçük bir iş değildi. Mutfak tezgâhının başına oturduk ve elimizde binlerce kilo gümüş varmış gibi görünüyordu.

"Peki ne yapacaksın? Çalışmadığın zaman. Bunu hiç düşündün mü?" Charlotte'un yüzünde merak ve endişenin tuhaf bir karışımı vardı. Bay Bentifourt için açık kapı aralığını izlemeye devam etti.

"Bilmiyorum," diye cevap verdim, yüzümden belirsizlik okunuyordu.

"Burada onunla mı yaşayacaksın?"

"Bilmiyorum."

"Annesi biliyor mu?"

"Bilmiyorum," diye tekrarlardım kaşlarımı çatarak. *Annesi...saçmalık.* Onu düşünmekten özenle kaçınmıştım.

"Peki ne biliyorsun?" diye sordu, iki kesme işareti alnındaki karışıklığı gösteriyordu.

"Hiçbir şey bilmiyorum Charlotte... onu sevdiğim ve ona zarar verecek ya da onu utandıracak hiçbir şey istemediğim dışında. Ama Sebastian bir katır kadar inatçı ve söz dinlemiyor."

Charlotte'un kaşları eriyerek hüznü bir gülümsemeye dönüştü. "Birbirinizi seviyorsunuz, önemli olan da bu."

"Sebastian kadar pratik olmayan bir romantik gibi konuşuyorsun."

"O adamın romantik olduğu kimin aklına gelirdi ki?" Başını salladı ve "Milyon yıl geçse de aklıma gelmezdi" diye mırıldandı.

"Ona bunu sordum," dedim, yüzümde patlamak üzere olan bir gülümsemeyle. "Ne hakkında?"

"Sana karşı neden bu kadar soğuk davrandığı hakkında." "Ve?"

"Ve dedi ki... aynen şöyle dedi, 'çünkü beni her gördüğünde en sevdiği ayakkabılarına sığınmışım gibi bakıyor'."

Charlotte'un şok olmuş yüz ifadesine bir kez baktım ve kahkahayı patlattım.

"Bu doğru değil!" Ayağa kalktı ve yumruğuyla tezgâha vurdu, çatal bıçak takımı şangırdadı. Zihni bir süre bunu düşünürken ben sessiz kaldım. "Belki biraz doğrudur. Sadece küçük bir miktar." Hiçbir şey söylemedim. "Tamam, belki de haklıdır," diye itiraf etti sonunda ve yerine oturdu.

"İkinizin de birbirinizi daha iyi tanımak için çaba göstermenizi öneririm, çünkü muhtemelen birbirinizle daha sık birlikte olacaksınız."

Bakışları benimkileri yakaladı. "O zaman hâlâ arkadaş olabilir miyiz?" diye sordu, sesinde tatlı, utangaç bir belirsizlik vardı.

"Saçmalama, tabii ki hâlâ arkadaşız. Aramızda hiçbir şey değişmedi Charlotte. Değişen tek şey uyuduğum oda," diye açıkladım ve güven vermek için elini sıktım. "Değişiklikten bahsetmişken, Ben bu hafta sonu dönecek."

Anında sertleşti.

"Birbirinizin gözünü oymadan neden aynı odada bulunamadığınızı açıklar mısınız lütfen? Ne haltlar dönüyor burada?"

Charlotte'un dudakları büzüldü. "Sadece ondan hoşlanmıyorum." "Bu bahaneye sadık mı kalıyorsun?"

"Evet."

"Tamam, konuşmaya hazır olduğunuzda bana haber verin."

Yüzünü eğerek gümüş bir çatalı sanki dünyanın uzun zamandır kayıp sekizinci harikasıymış gibi inceledi.

Otuz Dördüncü Bölüm

Gece yarısına doğru ciddi şekilde endişelenmiştim. Saat altıda eve geç geleceğini bildiren mesajından beri ondan haber alamamıştım. Mesaj çok kısaydı, bu onun yapacağı bir şey değildi. İçgüdüsel olarak bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım, yatağında uzanıp tavana bakarken zihnimde milyonlarca korkunç senaryo canlanıyordu. Kısa bir an için aklımdan aptalca, intikamcı bir oyun oynadığı geçti. Belki de merak içinde bırakılmanın ne kadar sinir bozucu olduğu konusunda bana bir ders vermeye çalışıyordu. Ama oyun oynamanın ötesinde olduğumuzu biliyordum. Beni en çok endişelendiren de buydu.

İpek bornozumu giydim ve daha fazlasını öğrenmeye kararlı bir şekilde aşağı indim. Ben'in bir şeyler bileceğini düşündüm. Ve eğer bilmiyorsa, onu yataktan atacak ve kayıp sevgilimi almaya gönderecektim.

Ayağım mermer merdivenin son basamağına değdiğinde kütüphanenin kapısının altından loş bir ışığın sızdığını fark ettim. İçeri girdiğimde kapıyı arkamdan sessizce kapattım ve pencerelere doğru yürüdüm. Kitaplıkların sonuncusunu geçerken midemde tuhaf bir kıpırtı oldu... ve sonra onu buldum.

Bir şeyler çok yanlıştı.

Gömleği buruşmuş, kolları kıvrılmış ve kravatı gevşemişti. Başını ellerinin arasına almış, saçlarını köklerinden sıkıca tutarak öne doğru eğilmişti. Tüylerim diken diken oldu. Ortalık o kadar yoğun bir duygu seli ile dolmuştu ki nefes almakta zorlanıyordum. Aniden başını kaldırdı, altın rengi gözleri benimkilere kilitlendi ve kalbim dondu.

Yüzü acıdan harap olmuş, gözleri perişan haldeydi. Aylar önce tanıştığım o yaralı yaratık yine karşımdaydı. Bakışlarım ayaklarının dibindeki içki bardağına kaydı... Aman *Tanrım*.

Ona doğru yürümek için bacaklarımı çalıştırdım. Onu ürkütmekten korkarak yavaşça hareket ettim, oturdum ve kulağının yanındaki saçları geriye doğru taramak için uzandım. Gözlerini sıkıca kapattı, iri vücudu acı çekiyormuş gibi titriyordu.

"Sorun ne sevgilim? Konuş benimle," diye fısıldadım. Sonra da bana dayanılmaz derecede uzun gelen bir süre boyunca bekledim.

kırık, kaba saba bir ses.

"Interpol bugün beni ofiste görmeye geldi." Elleri sıkı yumruklar halinde kenetlenmişti. Kendini hayali bir savaşa hazırlıyormuş gibi görünüyordu. Kalbim acımasızca çarpıyordu. Kalbimin gücü göğsümü yaracak sandım.

"Paris'te başarısız bir soygun girişimi nedeniyle bir adamı tutukladılar. Daha az ceza karşılığında onlara... bir arabayı yoldan çıkarmak için kiralandığını söyledi. Bir cinayet sahnelemek ve kaza gibi göstermek için... benim cinayetim."

"Karın--"

Kelimeler ben onları durduramadan dudaklarımdan döküldü.

"Bilmediğin çok şey var, Vera. Kimsenin bilmediği." Yutkundu, duyguları boğazında düğümlenirken boğazı titriyordu.

"Beni içeri alın," diye yalvardım.

Başını tekrar ellerinin arasına aldı, bana bakmadı. Saçlarını okşamaya devam ettim. Ona dokunma, bağ kurma ihtiyacı diğer her şeyin önüne geçmişti.

Başlarken sesi zar zor duyuluyordu. "India ve ben bir yıldır çıkıyorduk... ciddi bir şey değildi. Onunla U2'nun vakfım için verdiği yardım konserinde tanıştım. İş için çok seyahat ediyordu. Ben de meşguldüm. Bankanın yönetimini sadece bir yıl önce üstlenmişim, bu yüzden işe yaradı." Durakladı ve bana baktı. Bakışlarını tuttum ve sessizce devam etmesi için onu cesaretlendirdim. Onu zorlayamazdım ve zorlamayacaktım da. Bana kendi isteğiyle anlatmak zorundaydı.

"Bir süre aramız iyiydi. Daha fazlasını aramıyordum... sonra o hamile kaldı." Gözlerim büyüdü. Kalbim durdu--en azından öyle hissettim. *Bir bebek. Sebastian'ın bebeği.* Bakışları yere döndü. Ben orada oturmuş itirafının etkisindeyken o devam etti. "Evlendik... Hamile olduğunu kimse bilmiyordu, sadece biz. O kadar ilerlememişti."

Birdenbire düşüyordum, paraşütsüz bir uçaktan düşüyordum.

"Yine de onu seviyor muydun?" Gerçek, katıksız kıskançlık içimi yaktı. Ve yüzeysel, anlamsız türden değil, çirkin, vahşi türden. Onun çocuğuna hamile olan ölü bir kadını.

Başını kaldırdı ve perişan gözleri yumuşak ve sıcak bir ifadeye büründü. "Evet, onu sevdim. Ama ona aşık değildim. Sen tek..." Başını sallayarak tekrar umutsuzluğa daldı. "Eğer hamilelik olmasaydı biz... biz ayrılırdık."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"India iyi bir insandı ama... çok muhtaçtı. Sürekli bir şeyleri düzeltmek ya da bir şekilde onunla ilgilenmek için eve koşuyordum. Çok yorucuydu. Kazadan önce daha da kötüleşti. Çok daha kötüydü," diye kederle itiraf etti. "Sanırım kendimi geri çekiyordum. O bunu hissedebiliyordu." Bunu hatırlamak bile onu endişeye boğmuştu. Burun delikleri alevlendi, nefes alış veriş düzeni bozuldu. "Herkesin içinde olay çıkarmak, beni utandırmak." Yüzünü ovuşturdu, parmaklarını alnına bastırdı. "O gün kötü bir kavganın ortasındaydık." Sesi kırıldı. Cesaret vermek için sırtını okşadım, kendi gözyaşlarıyla savaştım ve acısının derinliği karşısında güçsüz hissettim.

"Lucinda, apartmanımda yaşayan kadın, bana... ben iş için dışarıdayken apartmandan çıkan bir adam gördüğünü söyledi." Kelimeleri zorla söylerken göğsü hızla inip kalktı. "İnkâr etmeyince kendimi kaybettim. Bağırmağa başladım... Ben... Bir an için gözlerimi yoldan ayırdım--"

Artık kendimi tutamıyordum. Kucağına süründüm ve ona sarıldım, başını, sırtını okşadım. Başa çıkamayacağı kadar zorlanmıştı, sanki bedenimi içine çekebilecekmiş gibi bana sarıldı. Yüzünü boynumun kıvrımına gömdü ve kaburgalarını kırabilecek bir güçle beni kavradı.

"Özür dilerim, sevgilim. Çok çok üzgünüm," diye fısıldadım. Boğazını öperken ve kulağına sevgi ve teselli sözcükleri mırıldanırken tenimdeki ıslaklığı, kaslarının yumuşak titreyişini hissedebiliyordum.

"Bu yüzden mi kendine alkol ve haplarla işkence ediyorsun? Suçluluk duygusunu uyuşturmak için mi? Kendine işkence etmek onu ya da bebeği geri getirmeyecek. Onun yerinde kolayca sen olabilirdin. Buna sen sebep olmadın. Senin hatan değildi."

"Onları güvende tutmak benim işimdi," diye mırıldandı. Arkama yaslandım ve yüzünü inceledim. Gözleri endişeden çılgına dönmüştü, gözyaşları kalın kirpiklerinde parlıyordu. "Biri beni öldürmeye çalışıyor ve... ben... seni riske atamam. Sana bir şey olursa ölürüm. Hayatta kalamam. Kurtulamayacağımı biliyorum."

Dikkatini düşüncelerinin yöneldiği yerden başka bir yere çekmem gerekiyordu. Sevgili yüzünü kucaklayarak, o da beni öpene kadar onu usulca öptüm. Hüznünün tadı damağımda kaldı. Acı dolu bakışlarını tutarak konuştum: "Bana hiçbir şey olmayacak. Güvenlik bunun için var. Sana hayatım pahasına güveniyorum ve bunu söylemem için ne gerektiğini biliyorsun. Sen tanıdığım en yetenekli adamsın. Hiç bu kadar sevildiğimi ya da korunduğumu hissetmemiştim. Bize bir şey olmasına izin vermeyeceksin."

Kelimelerin içine işlemesini, kök salmasını izledim. Gözlerindeki kaybolmuş bakış yavaşça dağıldı ve yerini gördüğümde rahatladığım çelik gibi bir kararlılığa bıraktı.

"Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim," diye söz verdi, yönünü bulmaya çalışıyordu.

"Yapmayacağını biliyorum. Şimdi benimle yukarı gel ki seninle sevişebileyim."

Elini tutup onu yatak odamıza götürürken başka bir şey konuşulmadı. Onu yavaşça soydum. Aşk, belirsizlik ve milyonlarca başka duygu o muhteşem sıvı ateş havuzlarında sırayla yanıp sönerken gözleri tüm zaman boyunca bana sabitlendi.

Benim yönetmeme izin vermekten, alıp vermemekten rahatsız görünüyordu. Sevgili, tatlı adam, alma konusunda o kadar deneyimsizdi ki bu bir suçtu. Ama bana dokunmasına izin veremezdim. Eğer izin verseydim, hemen yenik düşerdim. Bu benim ona en çok ihtiyaç duyduğu anda, güvenceye ihtiyaç duyduğu anda ne kadar sevildiğini ve değer verildiğini gösterme yolumdu.

Vücudundaki çıplak, altın rengi etin her santimetrekaresini öptüm, yaralı bacağındaki her çıkıntının ve kabarık yaranın üzerinde daha uzun süre oyalandım. Boğuk iniltileri beni cesaretlendirdi. Onu dibinden sıkıca kavradım ve ağzıma aldım, iç çekip inleyene ve çarşafı yırtacak kadar sert kavrayana kadar tepesini kuvvetlice emdim. Vücudu yatağın dışına doğru eğildi, her kası gergindi. Gözlerini sıkıca kapattı, kesesinin altındaki tatlı noktaya bastırduğымda ağzımda daha da şişti. Çok yakındı, teni gerginlikten kayganlaşmıştı. Yüzünün mükemmel simetrisi, zevk hala yüzeyde olan acıyı kırarken büküldü. Kasları taşa dönüştü. Ağzımı kaldırdığımda gözleri kocaman açıldı ve döllerı çıplak göğüslerime fişkırdı; oda onun serbest kalışının ilkel, gırtlaktan gelen çığlığıyla yankılandı.

Sert bir şekilde nefes alarak, son titremeleri de geçerken kolunu gözlerinin üzerine sardı. Açık avucuna iffetli bir öpücük kondurdum ve üzerimi temizlemek için banyoya gittim. Döndüğümde yine o kırık, çelişkili bakışlarla bana bakıyordu. Yanına sokularak yorgani üzerimize çektim ve sadece onun ve benim var olduğumuz bir koza yarattım.

"Sana o kadar çok ihtiyacım var ki bu beni korkutuyor," diye itiraf etti. Sesini bu kadar kısık duymak, bu güçlü adamı bu kadar çökmüş görmek beni öldürdü.

"Ben de aynı şekilde hissediyorum... korkacak bir şey yok."

Gözleri dalgalandı, açık kalmak için mücadele etti, nefesi derinleşti ve kolaylaştı. "Senin için bir şey yapmama izin ver," diye mırıldandı.

"Bu gece olmaz, sevgilim. Git uyu."

Sonrasında uzun bir süre uyanık kaldım ve tüm bu açıklamalar arasında neyin kaybolduğunu düşündüm. Birisi onu öldürmeye çalışıyordu. Sevdığım adamı. Kalbimin yakınına yerleşen endişe saatli bir bomba gibiydi. Beni boğmakla tehdit eden ıstırapla savaşıarak, onun hafif horlamasının rahatlatıcı sesine odaklandım ve güç için dua ettim.

* * *

Tüm bu olanlardan sonra, ertesi günün büyük bir kısmında başım dönüyordu. Sebastian işe gitmek için giyinirken sessizdi, bana dokunmak ya da sarılmak için birkaç dakikada bir işini yarıda kesiyordu. Bir iş toplantısına geç kaldığını bilmeme rağmen ona izin verdim. Onun ihtiyacı olduğu kadar benim de ona dokunmaya ihtiyacım vardı.

Saat dört civarında telefonuma baktım ve on yeni mesaj olduğunu fark ettim. Numarayı tanıdığımda midem bulandı.

Dr. Rossetti'nin ofisi. Kötü bir haber olmadığı sürece hiçbir doktorun ofisi bu kadar çok mesaj bırakmaz.

Mahremiyet için mutfaktan çıkıp sebze bahçesine yürüdüm ve onun numarasını çevirdim, ellerim o kadar titriyordu ki ekranı iki kez temizlemek zorunda kaldım. Resepsiyon görevlisi beklememi söyledi. Doktorun yirmi dört saattir bana ulaşmaya çalıştığını ve kesinlikle benimle konuşması gerektiğini söyledi. Dr. Rossetti'nin sesini duyduğumda zaten tam anlamıyla panik içindeydim.

"Vera?"

"Evet, üzgünüm Dr. Rossetti, dün telefonumu kontrol edemedim." Sesim hissettiğimden daha kararlı çıkmıştı.

"Boş ver. O reçeteyi doldurmadın, değil mi?" Kalbimin boğazımda attığını hissedebiliyordum. "Hayır, neden?"

"Çünkü hamilesin."

Hamilesin. Hamilesin. Hamilesin... sanki uzaklardan gelen bir yankı gibiydi, ardından kulaklarımda yüksek perdeden bir çınlama duydum.

"Hamile mi?" Bu kelime dudaklarıma yabancı geliyordu. "Doğru."

"Hayır, değilim."

"Evet, kesinlikle öylesin."

"Bu imkânsız," dedim sertçe.

"Seks mi yapıyorsunuz?"

"Evet."

"Peki o zaman, sizi temin ederim ki bu mümkün."

Nefes alamıyordum, hiperventilasyonun eşiğindeydim.

"Ama ben hiç adet görmüyorum! Annem yıllarca hamile kalmaya çalıştı ama başaramadı. Ve doğum sırasında öldü!"

Arkamda bir hışırtı oldu. Omzumun üzerinden baktım ve hiçbir şey bulamadım.

"Belli ki annenize çekmemişsiniz çünkü oldukça hamilesiniz. Ultrasona gelene kadar ne kadar olduğunu bilemeyeceğim. Yakında gelmenizi tavsiye ederim. Yoksa gayet sağlıklısınız. Kansızlık yok, hamilelik sizi yoruyor... Anladığım kadarıyla bu beklenmedik bir durum. Geldiğinizde konuşalım." Ne diyeceğimi bilemez halde başımı salladım. "Vera?"

"Evet, doktor, elbette. Yarın öğleden sonra gelebilir miyim?"

"Mükemmel, o zaman görüşürüz."

Sen hamilesin... Ben mi hamileyim? Evet, hamilesin. Ama hamile olamam. Seni temin ederim ki öylesin.

Mantık ve delilik sırayla kafamın içinde birbirlerine bağıyorlardı. Bu tam bir kabustu. *Bir bebek.* Sebastian'ın bebeği. Aman Tanrım. Sebastian çıldıracaktı. Hamile bıraktığı son kadından sonra bile toparlanamamıştı ve şimdi benimle uğraşmak zorundaydı.

Karnıma baktım, üniformamın önlüğünün altında davetsiz misafirin saklandığı yeri hissettim. Her zamanki gibi dümdüzdü. Ellerim göğüslerimi kavradı. Kesinlikle daha büyük, daha dolgundu. Ve sonra yapboz yavaşça bir araya geldi, mantıksız huysuzluk, kilo alma, sürekli ağlama. Yapacağım bir doktor-- kendi vücuduma neler olduğunu bile anlayamıyordum.

Bir ses duyduğumu sandım, tekrar arkama baktım ve domates bitkilerinin etrafına sarılmış ağın üzerine tünemiş küçük bir kuş keşfettim. Birden kendimi bitkin, her şeyden yorgun hissettim. Tüm bedenim sarkmış, dertlerimin ağırlığı altında çökmüştü. Ayak parmaklarımı sürüyerek mutfağa doğru yürüdüm.

Bayan Arnaud bana bir kez baktı ve kaygısız gülümsemesi kaşlarının çatılmasına neden oldu. "Chérie, yorgun görünüyorsun. Gidip uzanmak ister misin?"

"Evet, madam," dedim kederle, "sadece kısa bir süre için."

Kendimi mutfaktan eski odama doğru sürüklerken onun dikkatle incelediğini hissedebiliyordum. Yatağında uzanmış, ellerimi komplikasyonun üzerine koyarak güneş ışığında dans eden toz zerreciklerine bakıyordum. Orada yaşamın büyüdüğünü hayal etmek çok zordu. İçimde oluşmaya başlayan korumacı bir çizgi dışında kendimi o kadar da farklı hissetmiyordum. Bunun otomatik olarak gerçekleşmesi çok garip.

Hiç çocuk düşünmedim. Bir bebek aklımın ucundan bile geçmedi. Çok fazla planım, başarmak istediğim çok fazla şey vardı. Hiçbir zaman hayattaki tek amacı bir aile kurmak olan diğer kadınlar gibi olmadım. Tanrı'ya şükür onlar da vardı ama ben onlardan biri değildim. Bir bebek benim için her zaman uzak, soyut bir kavramdı.

Kehribar rengi gözleri olan siyah saçlı küçük bir çocuğun görüntüsü zihnimde belirdi. *Olamaz. İşte böyle başlıyor, insan bir ömür boyu çalışmayı... aşk için... bir kenara atıyor.* Gözyaşlarım kabardı, sinir bozucu ve son derece normaldi. Sebastian'a nasıl söyleyecektim? Ne zaman aşılma bir saçmalığın üstesinden gelsek, karşımıza daha büyük bir saçmalık çıkıyordu.

Kapının hafifçe çalınmasıyla doğruldum. Ben cevap vermeden içeri girdi, sabahkinden daha sakin görünüyordu. Rahatlamıştım. Bu halimle ona pek yardımcı olamayacaktım. Takım elbisesinin ceketini sandalyenin üzerine attı ve yatağın kenarına oturdu. Akşam güneşinin ilk ışıkları gözlerini aydınlatıyor, altın ve yeşil benekleri belirginleştiriyordu.

"Neden odamızda değilsin?" diye sordu yüzümü acıyan bir nezaketle okşarken. Yüzümü avucunun içine çevirdim ve elinin sıcaklığının sınırlarımı yatıştırmasına izin verdim. Dokunuşunun altında eridim, kanıma pompalanan tüm hormonların etkisiyle duyularım arttı. Gözlerimi kapatarak oraya bir öpücük kondurdum.

"Neyin var bebeğim? Marianne kendini iyi hissetmediğini söyledi."

Bebeğim... bu sevgi sözcüğü her zamankinden daha

uygun. "Interpol'den başka bilgi aldın mı?"

"Gideon hallediyor. Bu konuda endişelenmeni istemiyorum. Ateşin var mı?"

Büyük avucunu alnıma koydu.

"Hayır, sadece yorgunum. Dr. Rossetti'nin ofisinden aradılar. Yarın öğleden sonra daha fazla test için tekrar gitmem gerekiyormuş. Kan testleri sonuçsuz çıktı."

Kaşlarını çatarak, gözlerine yeni bir odaklanma hissi girdi.

"Endişelenmemiz gereken bir şey var mı?"

"Hayır, sevgilim. Endişelenecek bir şey yok."

Gözlerini şüpheli bir şekilde kıstı. "Bu hiç hoşuma gitmedi. Belki de doktorumu görmelisin." Enerji eksikliği beni sinirli yapıyordu. Onunla tartışacak durumda değildim.

"Sebastian, sana yalvarıyorum, lütfen, tartışmayalım. Saat kaç?" "Altı buçuk."

"Akşam yemeği yemek, banyo yapmak ve erken yatmak istiyorum."

"Ne istersen," dedi parmaklarını saçlarımda gezdirirken. "Sadece bana bir söz ver."

"Ne?" İhtiyatlı bir şekilde sordum.

"Her şeyin buradan gitmesini ve yatak odamıza taşınmasını istiyorum. Ve yarın seninle gelmek ve çok değer verdiğin şu doktorla tanışmak istiyorum."

Endişe geri geldi. Ona nasıl söyleyeceğimi hâlâ çözememiştim.

"Odaya evet. Doktor randevusuna hayır." Bacaklarımı yataktan aşağı salladım ve aramıza biraz mesafe koymaya çalıştım ama kaçamadan beni kollarıyla yakaladı.

"Neden olmasın?"

"Çünkü ben yetişkin bir kadını ve kendime nasıl bakacağımı bildiğime güvenmeye başlamalısın. Sınırlara ihtiyacımız var," dedim sertçe. Yüzündeki yaralı ifade bir an için kendimden nefret etmeme neden oldu. "Özür dilerim. Böyle bir sürük gibi konuşmak istememiştim, lütfen tartışma. Eğer ciddi bir şey olursa, ilk öğrenen sen olacaksın."

Gözleri şüpheli bir ifadeye büründü, konuşurken sesi sertleşti: "Artık bir terslik olduğunu biliyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Daha önce küfrettiğini hiç duymamıştım."

Umutsuzca dikkatini dağıtmaya çalışarak göğsünü okşadım ve kışkırtıcı bir sesle, "Sana ne kadar üzgün olduğumu göstereceğim," dedim.

Yüz ifadesi yumuşadı. Gülümseyerek burnuma yumuşak bir öpücük kondurdu ve elimi tutarak beni odadan dışarı çıkardı.

İşte oradaydı, küçük bir monitörde, siyah beyaz yanıp sönüyordu. Hayat. Bir bebek. Benim bebeğim. Artık resmileşmişti. Kendimi gerçekten hamile hissediyordum. Ne halt edecektim ki? Elbette ağlamaya başladım, son iki haftada milyonuncu kez, tek bir damla gözyaşı dökmediğim son altı yılı telafi etmeye çalışıyordum. Dr. Rossetti gözlerini kısarak monitöre baktı.

"Düşündüğünden daha ilerideymişsin... yaklaşık altı haftalık." Altı hafta. Sebastian vurulduğunda. Çayır. Rus ruletini yeterince sık oynarsınız ve sonunda mutlaka biri yaralanır... ya da hamile kalır. "Hamileliği sonlandırmayı düşündünüz mü?" Sesi çok nazikti.

Ona sertçe baktım ve refleks olarak göbeğimi kapattım. "Ben Katolik'im." Dr. Rossetti bakışlarını monitörden çekip benimkilerle buluşturdu ve sonra başını salladı. "Ama olmasaydım bile bunu yapamazdım." Gözlerim ekrandaki bulanık görüntüye döndü. "Bunu gördükten sonra olmaz," diye açıkladım, küçük bir gülümseme büyümele tehdit ediyordu.

Çıplak gözle zar zor görülebilen küçük bir kıpırtı, yine de inkar edilemez bir şekilde oradaydı. İnsan vücudunun temel işlevlerine karşı benim kadar nasırlaşmış biri için -insan kadavralarını kesip açmak bunu yapmaya meyillidir- yine de şaşkınlıkla bakmaktan kendimi alamadım.

"Baba da işin içinde mi? İyi bir destek sisteminiz var mı?"

"Henüz bilmiyor. Haberi nasıl karşılayacağından emin değilim. Son zamanlarda oldukça stresli."

Gözlerimiz söylenmemiş bir anlayışla birleşti. Bir çocuk büyük bir sorumluluktu. Bekâr bir annenin tek başına doğuracağı bir çocuk, doktor olma heveslerimin sonu anlamına geliyordu. Başparmağımı ve işaret parmağımı alnıma bastırdım, orada büyüyen donuk ağrıyı engellemeye çalıştım.

Karnımdaki çubuğu çıkardı ve ultrasonun çıktısını aldı. Kâğıt önlüğü aşağı ittim. Birden klimanın vızıltılı sesi daha yüksek gibi geldi, kulağımda rahatsız edici bir dikkat dağınıklığı yarattı. Vücudumun her yerinde tüylerim diken diken olurken kaslarımı kilitledim. Muayene odalarının neden sıfırın altındaki sıcaklıklarda tutulması gerektiğini hiç anlamamıştım. Kendimi üşümüş, açıkta kalmış ve şu anda çok yalnız hissediyordum.

"Giyin ve ofisimde konuşalım."

Başımı salladım ve o da odadan çıktı. Yavaşça giyinerek Akris'ten aldığımız beyaz, pamuklu bluzu ve pileli lacivert eteği giydim, çıplak Lanvin ayakkabılarımı ayağıma geçirdim ve Chanel çantamı alıp zincirini vücuduma geçirdim. *Dolandırıcılık* kelimesi kafamın içinde uzaktan gelen bir top sesi gibi **y a n k ı l a n m a y a** devam ediyordu. Gevşekçe asılı duran sonograma baktım.

parmaklarımın arasında. Bebekler hakkında ne biliyordum ki... biyolojileri dışında kesinlikle hiçbir şey.

Kendimi Dr. Rossetti'nin ofisine sürükledim, kapıyı çaldım ve içeri girdim. Arkasında kitaplarla dolu bir duvar ve solunda bir resim penceresi olan çağdaş, soluk ahşap bir masanın arkasında oturuyordu. Tel çerçeveli okuma gözlüklerini çıkardı ve karşısındaki koltuğa oturmamı işaret etti.

"Yüzünüzdeki ifadeye bakılırsa, olayların bu şekilde gelişmesinden pek de heyecan duymadığınızı varsayabilirim."

"Hâlâ şoktayım. Kendime gelirim sana haber veririm. Adet döngüm her zaman düzensizdi, en iyi ihtimalle düzensizdi. Hiç adet görmediğim yıllar oldu. Ve aile geçmişime bakarak, sadece..."

"Hekimlik yapmaya başladığınızda bunu çabucak öğreneceksiniz. Asla varsayımlarda bulunma." Başımı kaldırdım ve onun sempatik bakışlarıyla karşılaştım.

"Doktorluk mu? Görünüşe göre hayat boyu süren hırsım basit bir kan testiyle dağıldı." Sonogramı elime aldım.

"Şart değil, ama biz sadece şu anla ilgilenebiliriz. Ve şu anda, doğum öncesi vitaminlerinizi almaya başlamanızı öneririm. Ayrıca mükemmel bir kadın doğum uzmanı önerebilirim. Kendisi benim sınıf arkadaşım. Onu seveceksiniz."

Bana diyet, vitaminler ve anne adaylarının ihtiyaç duyacağı diğer bilgilerle ilgili bazı evraklar verdi. Anne *adayları*... Birden midemin bulandığını hissettim. Tavsiye ettiği kadın doğum uzmanının adını aldıktan sonra ofisinden ayrıldım. Dışarı çıkarken karnıma bakmaktan kendimi alamadım - zihnim noktaları birleştirmekte zorlanıyordu çünkü hala aldatıcı bir şekilde düzdü.

Sokağa çıktığımda başımı kaldırıp etrafıma bakındım, kafam karışmıştı. Yaşadığım şoktan olsa gerek, kendimi yerinden çıkmış, kendimin dışında, dürbünle bakar gibi hayatın hızla akıp gidişini izliyormuş gibi hissediyordum. Her şey nasıl bu hale gelmişti? Mutlu, sevinçli olmam gerektiğini biliyordum... ama değildim. Kaybolmuştum.

"Vera." Beni çağıran ses damarlarımdaki kanı buza çevirdi. Omzumun üzerinden baktığımda Paisley'nin bana baktığını gördüm, gözlerinden zehirli oklar fırlıyordu. Kollarını iri göğüslerinin altında kavuşturmuş, ayağındaki platform espadril Louboutin'lerle bir metre boyundaymış gibi duruyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" Drone gibi bir sesle sordum.

Gözleri beni kurnazca değerlendirdi, sonra küçümsemeyle fokurdamaya başladı. "Görüyorum ki seni alışverişe götürmüş."

"Ne istiyorsun Paisley?"

Ensemdeki minik tüyler diken diken oldu. Döndüm ve Bear'ı boynunu bükmüş, Mercedes'ten bizi ilgiyle izlerken yakaladım. Arkamı döndüğümde, Paisley agresif bir şekilde öne doğru adım atarak beni onun sert bakışlarıyla karşılaşmak için yukarı bakmaya zorladı.

"Olacak olan şu, seni altın avcısı fahişe. Cenevre'yi terk edeceksin. Uzaklara gideceksin ve uzak duracaksın. Sebastian'a bunların hiçbiri hakkında tek kelime etmeyeceksin. Ve bunu Pazar gününe kadar yapacaksın."

Zalim bir gülümseme ağzının kenarlarını yukarı kaldırdı. Kan boynumdan yukarı yükseldi ve yüzüme yayıldı. Binlerce duygu sırayla yüzeye çıktı. Sözlerimi ölçecek gücü nasıl bulduğumu bilmiyorum.

"Peki ya yapmazsam?"

"Ben de bunu söylemenizi umuyordum. Bu durumda, gazetelere gideceğim. Onlara bilerek hamile bırakılan ve Sebastian'ın kalbini manipüle eden kirli, yasadışı göçmenden bahsedeceğim. Bankayı riske atan kötü kararlar almasına neden oluyor. Yatırımcılar gemiyi terk edecek ve İsviçre'nin en prestijli özel bankalarından birinin iflas etmesinden tamamen sen sorumlu olacaksın... İşim bittiğinde geriye hiçbir şey kalmayacağından emin olacağım."

Bağırsağa indirilmiş bir yumruktu bu. Bir ağır siklet şampiyonunun hassaslığıyla, tam solar pleksusa vurmuştu. Ve ben de tam içine girmiştım. Onu korumak için her şeyi yapacağımı biliyordu.

"Nasıl öğrendin?" Nedense bilmem gerekiyordu.

"Onun için çalışan şu aptal kızıl saçlı, Ingrid, Irene... Doktorunla telefonda konuşurken seni duymuş ve annesine söylemek için sabırsızlanmış."

Bu, çeneme yediğim etli bir sol kroşeydi ve beni kanlar içinde bıraktı. "Annesi mi?"

"Diana'nın senin gibi pis bir köylünün onun değerli oğluyla birlikte olmasını onayladığı izlenimine mi kapıldın?"

...ve nakavt yumruğu.

"Pazar gününe kadar gitmiş olacağım," dedim yenik bir sesle.

"İyi seçim." Sırıttı ve koyu renkli Tom Ford güneş gözlüklerini tekrar taktı. "İyi yolculuklar," dedi gülerek uzaklaşırken.

Mercedes'in arka koltuğunda oturmuş, kollarımı kavuşturmuş ve Bear dikiz aynasından beni incelerken alt dudağımı çiğniyordum. Beni boğazımdan kavrayan endişeyi uzun, ince bir sesle maskeleyerek berbat bir iş çıkarıyordum.

Parmaklarını. Paisley'e tesadüfen rastladığıma dair açıklamama inanmadı, gözlerindeki şüphe dikkat çekiciydi.

Dönüş yolunda, kırsal alan bir bulanıklık içinde hızla geçip gitti, zaman ve nesneler şekillerini ve anlamlarını yitirdi. İçinde bulunduğum çıkmazın labirentimsi sokaklarında dolaşırken, çılgınca en az zarara yol açacak bir çıkış yolu aradım ama nereye dönsem çıkmaz sokaklara girdim. Çünkü tek bir gerçek vardı: Paisley blöf yapmıyordu. Ona sahip olamazsa onu yok edecekti.

Isabelle'i tamamen suçlayamazdım, hata eşit ölçüde benimdi. Başından beri daha dikkatli olmalıydım. Yapmalıydım... hayır, o kaltağın beni onu sevdiğime pişman etmesine izin veremezdim. Hiçbir şey beni pişman edemezdi. O başıma gelen en güzel şeydi. Ama Sebastian'ın üzerinde duramazdım, yoksa delirme noktasına gelecek kadar histerik olurum.

Bundan kurtulamayacağım. Yapmayacağım... Sözleri yankılanmaya devam etti. Ve gözlerindeki ifadeye bakılırsa bunu kastetmiş, buna tüm kalbiyle inanmıştı. Milano'ya ulaştıktan sonra ona yazdım, e-posta gönderdim, olanları anlattım - onu korumak için ayrılmak zorunda olduğumu söyledim. Ona herhangi bir şekilde ihanet edeceğime inanmasına izin veremezdim. Buna inanmasına izin vermektense ölmeyi tercih ederdim.

İki gece. Elimde kalan tek şey buydu. Sevdiğim adama, bir daha bu şekilde sevebileceğim tek adama sonsuza dek veda etmek için iki gece. Çocuğumun babasına. En iyi arkadaşıma. Dudağımı kan çekecek kadar sert ısırdım, gözlerimde parlayan yaşları geri itmeye çalıştım. Bear'ın çoktan fark ettiğinden şüphelendiğim gözyaşları.

Bölüm Otuz Beş

"Piyasa Temmuz sonunda yavaşlıyor. Bizim için uzun bir tatil planlıyorum."

"Sebastian--" Yatağı küçük bir adaya dönüşmüştü. mahsur kaldım. Keşke doğru olsaydı. İkimiz de yüzüstü yatıyorduk, birbirimize bakıyorduk. Parmakları kürek kemiğimde geziniyor ve omurgamın basamaklarında kayarak beni ürpertiyor ve gülümsetiyordu.

"Beni dinleyin. Cap Ferrat'tan Sardunya'ya yelken açabiliriz."

"Sardunya nasıl bir yer?"

"Vahşi ve güzel... senin gibi," diye mırıldandı.

"Ben vahşi değilim," diye sııttım.

İfadesi şakacıdan düşünceliye dönüştü, gözleri iki dipsiz sevgi havuzuydu. "Benimle sevişirken öylesin."

Gülümsemem kayboldu.

"Bazen rüya gördüğümü düşünüyorum," diye mırıldandı, o kadar sessiz konuşuyordu ki dudaklarını okumak zorunda kaldım. "Sadece senin uyumanı izlemek için uyanıyorum... bazen uyanacağımı ve hâlâ yoğun bakımda olduğumu düşünüyorum."

Çenem acıyla sıkıldı. Bu içten itiraf beni öldürdü. Onu rahatlatamadım bile çünkü çok yakında ortadan kaybolacağımı biliyordum. Onun tüm acısını dindirmek istiyordum - bir şeyi hiç bu kadar çok istememiştim. "Sen kendime asla izin vermediğim bir rüyasın." Bunu yüksek sesle söylediğimi fark etmemiştim, ta ki gözleri parlayıp bu sözleri sonsuza dek hapsedecek şekilde kapanana kadar. Bu muazzam beyanımın ne anlama geldiğini biliyordu. Duygularımı nadiren sözlü olarak ifade ederdim. Ben öyle bir yapıya sahip değilim.

"Bunu hak edecek ne yaptım bilmiyorum ama seni bana verdiği için Tanrı'ya her gün şükrediyorum," dedi usulca. "Artık her şey mantıklı geliyor." Titreyen dudağımı ısırdım, bakışlarını tuttum ve içimden patlamak isteyen sözcükleri yuttum. *Beni affet, özür dilerim* gibi kelimeler. *Seni sonsuza dek seveceğim, benim en iyi arkadaşım.* "Sardunya'yı seveceksin. Güneş orada daha altın gibi parlıyor. Sular zümrüt yeşilinden toz mavisine kadar akar. Kıyı şeridi--" parmağıyla sırtımdan aşağı bir harita çizdi, "pürüzlü.

Oraya son gittiğimde bu küçük, gizli plajı buldum." Öpücüğü omzumda bir gülümsemeye dönüştü. "Güneş sırtımdayken ve siyah saçların beyaz kumlara yayılmışken seninle sevişmek istiyorum."

Bunu zihnimin gözlerinde canlandırabiliyordum. "Kulağa harika geliyor," diye cevap verdim, sevgi ve umut dolu kehribar rengi bakışlarında kaybolmuş bir halde. "Tabii kıcıma kum kaçması kısmı hariç--ve ülkeyi terk etmeye kalkışırsam, başımı döndürecek kadar hızlı bir şekilde Arnavutluk'a geri gönderileceğimi hatırlatmak isterim."

"Bunun üzerinde çalışıyorum."

Ne? Tenim farkındalıkla karıncalandı. Başımı yastıktan kaldırdım. "Bu ne anlama geliyor?"

"Sana güzel bir akşam yemeğinde, iyi bir şişe şampanya eşliğinde anlatmak isterdim ama görünen o ki malları öksürene kadar başımın etini yiyecekler." dediğinde gözlerinde bir gülümseme vardı. Kıkırdayarak sırt üstü döndü ve ben de heyecanıma engel olamayarak göğsüne atladım.

"Oomph-- Sanırım bir kaburganı kırdın."

"Bırak onu. Ne demek istiyorsun?" Çığlık attım.

Ben ondan bilgi almaya çalışırken o beni sabit tuttu ve popomun yanaklarını avuçladı. "Avukatlarım Arnavutluk Adalet Bakanlığı ile görüşmelerini sürdürüyorlar."

Kafama bir piyano da düşürebilirdi. "Beni şaşırtmaktan hiç vazgeçmeyecek misin? Ne zamandan beri?"

"Umarım olmaz," diye mırıldandı, yüzünde utangaç bir gülümseme belirdi. "Birkaç hafta. Durumu mümkün olduğunca çabuk uzlaştırma çabalarımızı anlayışla karşıladılar."

"Başka bir deyişle?"

"Başka bir deyişle, sizi herhangi bir yanıştan akladıkları anda onlara bir çek yazmaya hazırım."

Çenem gevşedi, konuşmaya başladığımda kendi dudaklarımı hissedemiyordum. "Delirdin mi sen? Onlara çek mi yazayım? Ne kadarlık?"

"Tam miktar," diye cevap verdi rahatça.

"Üç milyon dolar mı?!!! Ama... ama benim bununla hiçbir ilgim yok! Bu... bu çok saçma!" Beni sırtüstü çevirip yatağa yapıştırdı ve dişleriyle hafifçe çekiştirmeden önce meme ucumu yaladı. Sırtım kamburlaştı, gözlerim kapandı. Şeytanın bedenimle benden daha iyi bir ilişkisi vardı. "Ciddi bir konuşma yaparken bunu yapamazsın. Bu adil değil," diye inledim.

"Sevgilim, ben asla adil dövüşmem. Bu benim katı bir kuralımdır," dedi tembel ve baştan çıkarıcı bir sesle.

"Şimdi gerçekten hile yapıyorsun." İki kişi bu oyunu oynayabilir. Kalçalarını kalkıp ereksiyonuna bastırıldığında nefesi kesildi. "Bunu yapmana asla izin vermem. Benim için o kadar para harcamana izin vermeden geri döneceğim."

Bir anda ciddileşerek yüzümü tuttu ve burun buruna gelecek şekilde eğdi. "Beni dinle bebeğim," dedi gözleri gözlerime dalarak, "bu benim için cep harçlığı. Gittiğini bile anlamayacağım. Seni korumak için her şeyimi veririm."

Sebastian'ın özelliği de buydu; asla böbürlenmez ya da abartmazdı. Ne demek istiyorsa onu söylerdi. Her zaman. Titremesini engellemek için alt dudağımı ısırardım. "Seni çok seviyorum. Bazen kendini korumanın zerresine bile sahip olmaman beni korkutuyor. Eğer ortaya çıkarsa bunun sana neler yapabileceğini biliyor musun? O değerli saçının tek bir teline zarar gelmesinden ben sorumlu olmayacağım."

Gözleri yumuşadı, sevgi ve hayranlık bana açık bir şekilde parlıyordu. "Sensiz hiçbir şeyin önemi yok," diye mırıldandı ve burnuma kısa bir öpücük kondurdu. "Bankayı koruyacak, tam bir anonimlik sağlayacak bir avukat ekibim var. Bu olayın kapanmasını istiyorum. Seninle paylaşmak istediğim o kadar çok şey var ki. Ayrıca, bugün bulunduğum yere dikkatsiz davranarak gelmedim."

"Bunu ima etmek istememiştim. Utanıyorum... ve senin için endişeleniyorum... ve bu çok para."

"Endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok. Harcayacağım en iyi para olacağını söylediğimde bana güvenin."

Beni boğan suçluluk duygusunu yutarken şakağımdan bir damla gözyaşı süzüldü. Bu harika adamı incitecektim, belki de geri dönülmez bir şekilde. Kendimle nasıl yaşayacaktım? O anda onu her zamankinden daha iyi anladım, onu bunca yıldır o karanlık kendini yok etme yoluna neyin sürüklediğini anladım. Onu öptüm, kalbimdeki tüm sevgiyi o şefkatli dokunuşa döktüm ve en çok acı çektiği anda bu anı hatırlayacağı umuduyla tekrar tekrar '*seni seviyorum*' diye fısıldadım.

Eski giysilerimden bazılarını katladım ve plastik bir torbaya koydum. Gideon beni bir hapishane müdürü gibi dikkatle izlerken evden valizimle çıkamazdım. Sebastian'a o sabah Pazar ayinine gideceğimi söyledim, beni şafakta uyandırıp durması için yalvarana kadar seviştikten sonra, zevkten sıırsıklam olmuş, hayal gücünün ötesinde doyuma ulaşmıştım. Sırıttı ve bana katılacağını ama kilisenin alev almasını istemediğini, onun yerine yüzmeye gideceğini söyledi.

Sevişmelerinde yeni bir vazgeçiş seviyesi vardı. Bunu gözlerinde gördüm, bana dokunuşunda hissettim. Koruyucu duvarının son tuğlasını da yıkmıştı. Kalbini bana emanet etmişti... ve ben onu kıracaktım.

Bütün sabah büyük bir endişe içindeydim. Bağırsaklarımı kusarken banyodaki tüm muslukları açtım ve bir şeyden şüphelenmemesi için dua ettim. Kahvaltı için aşağıya indiğinde, izin günümde rutin bir sabahmış gibi davranmak için elimden geleni yaptım ve kilise için ince, kırılmış pantolon ve beyaz pamuklu gömlek giydim. Saçlarımı tararken arkamdan yaklaştı ve kollarını belime doladı. Uzun, kaslı vücudunu benimkinin etrafında kıvrarak kalçalarını arkama bastırdı ve saç çizgimden ayak parmaklarıma kadar sıcak bir parıltı yayıldı. Gözlerimi kapattım ve ona doğru sallandım.

"Ne zaman döneceksin?" diye sordu, boğazıma bir dizi öpücük kondurarak. Başımı yana eğerek ona sınırsız erişim izni verdim ve zihnim beni ezmekle tehdit eden acıyı susturarak aynaya baktım.

"Öğlen civarı."

"Tekneyle göle açılmak istiyorum. Marianne bizim için öğle yemeği hazırlıyor."

Cevap vermediğimde, sıcak ve sorgulayan gözleri aynada benimkilerle buluştu. "Kendini iyi hissediyor musun?"

"Bu hoşuma giderdi," diye cevap verdim, zayıfça gülümseyerek. Kucağında döndüm ve kollarımı boynuna dolayarak başını eğmesi için onu cesaretlendirdim.

"Seni her şeyden çok seviyorum. Bunu her zaman hatırla... bana asla unutmayacağına söz ver." Ağzı dikleşti ve gözlerinde bir eğlence belirdi. "Söz ver bana," diye tekrarlardım, bu sefer daha sert bir şekilde.

"Tamam, söz veriyorum." Dudaklarımı yüksek sesle şapırdattı ve kıcımı tokatladı. "Eğer gitmezsem soğuk bir duş almak zorunda kalacağım," diye mırıldandı.

Uzaklaşırken çıplak omzunun üzerinden seksi gülümsemelerinden birini attı. Hayatımı kurtarmak için tezgâhın kenarına tutundum, peşinden koşup her şeyi itiraf etme dürtüsüyle savaşıırken iradem baskı altında parçalanıyordu.

Onun yerine "Seni seviyorum," diye seslendim.

"Sana dönüyorum, sevgilim," diye bağırdı, sesi soluklaşıyordu. Ve aynen böyle... gitmişti.

Ben mutfağa girdiğimde Gideon tezgâhta oturmuş kahvesini içiyordu. Gözleri hemen elimdeki plastik poşete takıldı.

"Yoksullar için kiliseye kıyafet götüreceğini bilseydim, diğerlerine bağışlamak istedikleri bir şey olup olmadığını sorardım. Bir dahaki sefere bana haber ver," dedi Marianne ve bana uzun bir kupa içinde yeni yapılmış bir kapuçino uzattı. Bu Gideon'un şüphelerini yatıştırmışa benziyordu. Yüzü gözle görülür biçimde gevşedi.

Teşekkürler, Marianne.

"Çok lezzetli kokuyor. Teşekkür ederim, madam."

Tezgâhın etrafında yürüdüm ve ona sarıldım. Sevgi gösterime şaşırmış olacak ki, hamur gibi kolları sırtıma dayanmadan önce çırpındı.

Bir ihanet daha. Onu çok özleyeceğim.

"Rica ederim, tatlım," dedi şefkatle gülümseyerek.

Arabadaki sessizlik boğucuydu, gerginlik hissediliyordu. Gideon'un bana güvenmediği hissine kapılmıştım. Sadece kaçacak kadar uzun süre dikkatini dağıtabileceğimi umuyordum.

"Ayın ne zaman bitiyor?" diye sordu soğuk, işveli bir ses tonuyla. "Bir saat içinde." Bakışlarımız dikiz aynasında birleşti.

"Tanrı'ya inanıyor musunuz, Bay Hirsch?"

Hemen cevap vermedi, aynada beni değerlendirmek için zaman ayırdı. "Ben İsrailiyim. Yahudi olarak yetiştirildim... ama ibadet etmiyorum."

"Soruma cevap vermedin." Bir uzun duraklama daha.

"Ben insan doğasına inanırım, Bayan Sava. Gördüğüm kadarıyla da iğrenç ve bencil. Ve dedikleri gibi, biz onun suretinde yaratıldık."

"Ayrıca bize etrafta dolaşmamız ve kendi başımıza çözmemiz için özgür irade verdi."

Bana uzun ve sert bir bakış fırlattı. "O zaman bu onu en iyi ihtimalle bir gecekondlu ağası, en kötü ihtimalle de ihmalkâr bir baba yapar ve yine de tüm tapınmalara layık değildir."

Sesindeki asit tonu bir arabanın boyasını bile eritebilirdi. Sonunda gözlerindeki gölgeleri tanıdım. Onları daha önce de görmüştüm, ülkemdeki insanların gözlerinde, onlarca yıl yoksunluktan ya da savaştan kurtulmuş olanların gözlerinde. Gideon Hirsch'in başına korkunç bir şey gelmişti.

"Burada beklersem bunu bana karşı kullanmazsınız," dedi alaycı bir gülümsemeyle.

Mercedes SUV'u caddenin karşısındaki şirin küçük kilisenin önüne park etti. Yetmiş yaşlarında beyaz saçlı bir rahip tarafından kapıda karşılanan insanların içeri girişini izledim. Sıcak bir şekilde gülümsedi ve tekerlekli sandalyedeki genç bir bayanla tokalaştı, ardından son cemaat üyelerini içeri aldı ve kapıyı arkasından kapattı.

Arabadan indim ve dalgın dalgın etrafıma bakındım. Kiliseye girmek üzereydim ki gözlerim *müfettiş* Tribolet'ye takıldı. Bir blok ötede durmuş, doğrudan bana bakıyordu. Elleri havada asılı, ağzı dolu bir kruvasan tutuyordu.

Sinsi bir tedirginlik omurgamdan yukarı tırmandı. Yolcu tarafındaki cama vurdum ve Gideon camı kaydırarak açtı.

"Gideon, çok fazla soru soran şu dedektif. Onunla sen ilgilen."

Gideon Mercedes'ten atladı ve Tribolet'in yolunu kesmek için koşmaya başladı. Otobüs saatlerini ezberlemiş olduğumdan, çok az zamanım kaldığını biliyordum ve bu planlarımı altüst edebilecek bir komplikasyondur. Kilisenin kapısını kapatmadan önce Gideon'un durumu kontrol altına aldığından emin olmak için etrafı izlerken nabzım gergin bir şekilde atıyordu.

İçeri girdiğimde, Kutsal Bakire Meryem heykelinin önünde bir mum yaktım ve işlediğim ve işlemek üzere olduğum günahlar için beni affetmesi için ona yalvardım. Daha çok Sebastian için dua ettim, onun yaralı kalbini iyileştirmesi ve onu koruması için dua ettim. Sonra kutuya bir bağış attım ve doğrudan rahibe yöneldim. Ayin başlamak üzereydi.

"Peder, sizinle biraz konuşabilir miyim?" Fransızca sordum. Nazik, mavi gözleri yüzümü aradı. Sunaktan indi ve benimle oyma taş sütunlardan birinin arkasında buluştu. Bakışları alçaldı ve güven vermek için boynumdaki küçük altın haçı ovuşturarak elime düştü. "Yardıma ihtiyacım var baba. Dışarıda bir Mercedes'in yanında duran iki siyah saçlı adam var. Bütün gün beni takip ettiler. Çok korkuyorum. Kocam bir diplomat ve ben de biraz geziyordum..." Sesim kesildi, ne demek istediğimi anlayacağımı umuyordum.

ima etti. Başını salladı, endişeli kaşları nazik yüz hatlarını sertleştiriyordu. Endişeyi uydurmak zorunda değildim, her tarafımdaydı, çamur kadar yoğun ve karanlıktı.

"Ne yapabilirim çocuğum?"

"Onlar takip etmeden Cenevre'ye gitmem gerek. Buradan çıkabileceğim bir arka kapı var mı?"

"Evet, otobüs durağı da bir blok ötede. On beş dakika içinde kalkacak bir otobüs olmalı," diyerek saatine baktı. Acele etmelisin."

Beni çabucak kilise ofisine açılan ve arka sokağa açılan küçük bir kapıya yönlendirdi. Arnavut kaldırımlı sokağa adımımı attığımda ona bolca teşekkür ettim.

"Polisle irtibata geçeceğim. İyi şanslar, madam." Cesaret vermek için el salladı.

Az önce bir rahibe yalan söyledim... *Tanrı beni affetsin.*

Dar sokağın aşağısında otobüs durdu. Elimde plastik torbayla, kapılar kapanmadan önce zamanında yetişmek için koştum.

"Geldiniz," dedi gülümseyen otobüs şoförü Fransızca olarak. Paraları makineye attım, arkaya doğru yürüdüm ve kendimi boş bir sıraya attım. Koltuğumda kamburlaşarak gözlerimi kapattım ve elimin tersiyle alnımdaki gergin teri sildim.

Pencereden dışarı bakıp nefesimi kontrol etmeye çalışırken, derin bir kayıp duygusu iliklerime kadar işlemeye başlamıştı bile. Yine de, hayatımda yaptığım önemli seçimlerin çoğu gibi, uzaklaşmak da beklediğimden daha kolay olmuştu.

Otuz Altıncı Bölüm

"Haftada beş yüz frank. Şimdi ödeyin - nakit," dedi, Rus aksanı kalın ve ağırdı. Bayan Orloff tombul, küçük elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı. Diğer elini de dolgulu kalçasına dayamıştı. Kızgın ve inanmaz bir ifadeyle ona baktım. Aşağıya baktım çünkü boyu bir cüceden daha uzun değildi.

"Bana kiranın iki aydan biraz fazla bir sürede nasıl haftada yüz frank arttığını açıklar mısınız? Boya yaptın mı? Bozuk buzdolabını değiştirdiniz mi? Çünkü yontulmuş tavan eski püskü şıklık olarak sınıflandırılmaz."

Sanırım kaşlarını çattı. Sarkık çenesi onu sürekli üzgün bir av köpeği gibi gösteriyordu. Sonra kurnaz, siyah gözleri Chanel çantamı ve pahalı kıyafetlerimi inceledi.

"Bekleme listemiz var. Daire istemiyor musunuz? Brezilyalı bir kızım var, onu alacak."

Tartışacak durumda değildim. Bundan sonra ne yapacağıma karar vermeden önce yeniden toparlanmak için bir yere ihtiyacım vardı. Çantamdan parayı çıkardım ve isteksizce eline tutuşturdum. "Sana söylemişim--" diye kıkırdadı. Onu görmezden gelerek, yetersiz eşyalarımın bulunduğu plastik torbayı omzuma attım ve merdivenlerden yukarı çıktım. "Amerikalıların dediği gibi... şeker bebek olarak iyi para kazanıyorsun. Rusya'da biz onlara fahişe deriz. Şeker babanı kaybetmek için ne yaptın bilmiyorum ama artık zayıf değilsin, yeni bir tane buluruz."

Başımı çevirdim ve kaşlarımı çatarak onu kıştırdım. "Ben... Ben temizlikçi olarak çalışıyordum!"

Çarpık gülümsemesi ağız dolusu altın dolguyu ortaya çıkardı. "Yeni baban için hazır olduğunda bana haber ver." Onu ikna etmeye çalışamayacak kadar bitkin düşmüştüm. Mücadele etme isteğimi kaybetmiş bir halde, benden tek bir itiraz sözcüğü duymadan paytak paytak dairesine gidişini izledim.

Odama girdiğimde eşyalarımı yere bıraktım ve küçük ikiz yatağa oturup somurttum. Pek bir şey değişmemişti. Hâlâ pis bir yerdi. Hâlâ iç karartıcıydı. Sadece bıraktığım zamanki kadar temiz kokmuyordu. I

çarşafı ve evdeki her yüzeyi çamaşır suyuyla yıkamayı aklıma not ettim. Kalktım ve buzdolabını kontrol ettim. İçinden gelen yüksek sesli vızıltı garip bir şekilde rahatlatıcıydı - en azından çalışıyordu.

Otobüse bindiğimden beri giderek artan dipsiz hüznün, ayak bileklerime bağlanmış ölü bir ağırlık gibi hissediyordum. Bunun için ağlayacak enerjim bile yoktu. Ama ne kadar yorgun olursam olayım, markete gitmem gerekiyordu. Artık sadece kendi sağlığımdan sorumlu değildim.

Soyundum ve pahalı giysilerimi dolaba geri astım. Yeniden yerel halkın arasına karışmaya başlamam gerekiyordu. Aklımdan acınası bir anı geçti. Sebastian'la bana hiçbir şey almaması konusunda yaptığım tartışma -çünkü gururumu kurtarmak ve ilişkiden eşit ölçüde vermiş ve almış olarak ayrılmak istiyordum. Zevk için zevk. Bir çocuğun güvenle saklandığı düz karnıma baktım ve kendi kendime gülümsedim. Kesinlikle pazarlık ettiğimden daha fazlasını elde etmişim.

Çantadan üç çift kot pantolon, bir kazak, birkaç gömlek ve spor ayakkabı çıkardım. Elimde sadece bunlar kalmıştı.

Tıp kitaplarım, bilgisayarım, iç çamaşırlarım gitti. Yüz bin avro hâlâ vadesiz hesabımda duruyordu. O paraya bebek için ihtiyacım vardı. Gururumun ona bakmamın önüne geçmesine izin veremezdim.

Eski kot pantolonumu, tişörtümü ve spor ayakkabılarımı giydim. Garip bir şekilde, eski kıyafetler artık doğru gelmiyordu. En kötüsü de eski gerçekliğime dönüyormuşum gibi hissetmememdi. Daha çok iki farklı gerçeklik arasında asılı kalmış gibi hissediyordum. Sebastian dışında hiçbir yere ait değildim.

Cüzdanımı çıkarmak için Chanel çantama uzandığımda soğuk, sert bir cisim hissettim. Farkında olmadan iPhone'u yanıma almıştım. Yatağa geri oturup açmadan önce uzun süre ona baktım. Açılır açılmaz uzun bir mesaj ve mesaj listesi sinyal vermeye başladı.

Tam olarak yirmi beş sesli mesaj ve otuz kısa mesaj.

Kısa sorular olarak başladılar, giderek endişeyle daha çılgınca bir hal aldılar. Her birini okuduğumda, endişem onun yazılı kelimelerindeki artan ıstıraba paraleldi, suçluluk duygusu dayanılmazdı. Gözyaşlarım gözlerimi yaktı ve yanaklarımdan aşağı süzüldü. Ve hayatımda ilk kez, inancımın beni ayakta tutacak kadar güçlü olup olmadığından emin değildim.

Bana geri dön. Lütfen. Dönmezsen bana ne olacağını bilmiyorum.

Bu son mesajdı. Mesajları dinleyemiyordum; yeterince güçlü değildim. Kendime onun gitmesine izin vermenin bir sevgi, bir merhamet eylemi olduğunu söyledim ama buna inanmakta zorlanıyordum. Ve alternatif düşünülemezdi. Kalırsam onu daha çok incitecektim. Paisley tehdidini yerine getirmekte tereddüt etmezdi. Hun Attila'sı gibi yakıp yıkan bir görünüşü vardı. Ve onun geçim kaynağını, itibarını ve aile adını yok etmekten doğrudan ben sorumlu olurdum. Eninde sonunda bana kızacaktı. Böyle bir şey olursa kendimle yaşayamazdım.

Telefonu mutfak masasının üzerine bıraktım ve cüzdanımı aldım. Chanel çantayı herkes yirmi adımdan fark edebilirdi ve bu mahallede çantayı cazip bir hedef haline getirecek kadar çok yankesici vardı. Dairenin kapısını kilitledikten sonra koridorda oynayan çocukların yanından geçip merdivenlerden aşağı indim.

Simetri benim için kaybolmamıştı. Görüntüler, kokular, her şey aynıydı... Ben hariç.

Kirli bir futbol topu ayaklarımın önünde yuvarlanıyordu. Topu aldım ve yedi yaşındaki iki çocuğa doğru uzattım. "*Falemenderit*," diye bağırdılar Arnavutça, oyunlarına geri dönerken.

"Rica ederim," diye cevap verdim ve yürümeye devam ettim. Uzaklaştım ama burayı asla arkamda bırakmadım.

* * *

Markete girdiğimde tuhaf bir deja-vu hissine kapıldım. Son birkaç ay bir rüya mıydı? Umutsuzca bir oyalanmaya ihtiyaç duyarak bir kavun aldım ve başparmağımı dibindeki yumuşak göbeğe bastırdım. Olgunlaşmış meyvenin tatlı parfümü yukarı süzüldü. Küçük bir çocuğun kahkahası dikkatimi çekti ve başımı kaldırıp bakmama neden oldu.

Genç annesi minik, yapış yapış parmaklarını ıslak mendille silerken, bir alışveriş arabasında oturmuş bir dilim mandalinayı kemiriyordu. Küçük bir çocuk: siyah saçlı, açık kahverengi gözlü, uzun, kalın kirpikli. Hastalıklı bir hayranlıkla baktım. Çocuğun babası köşeden göründü ve küçük çocuk onu görünce sevinç çığlıkları attı. Çocuğun kıkırdamalarının melodisi havada asılı kaldıkça midem acı içinde kıvrandı. Hızla arkamı döndüm ve

Onlardan mümkün olduğunca uzaklaşmak için mağazanın diğer ucuna doğru yürüdü.

Yemek için para biriktirmek artık bir seçenek değildi. Beslenmeye ihtiyacım vardı. Kızartmak için birkaç gün yetecek güzel bir tavuk, taze meyve ve sebzeler ve taze pişmiş bir Fransız bageti seçtim. İki şişe sudan fazlasını içemiyordum.

Uyuşukluk bir intikamla geri dönmüştü. Çivi yatağında bir ölü gibi uyumakta hiç zorlanmazdım. Gerekirse ayakta bile uyuyabilirdim. Bu tehlikeli bir yeni alışkanlıktı.

Küçük çocuk ve ailesi market alışverişi için ödeme sırasına girdiğimde iki sıra önümdeydi. Küçük çocuğun iri, kehribar rengi gözleri beni buldu. Sanki düşüncelerimi çalıyormuş gibi bakıyordu. Gülümsedim ve yine gözyaşlarımın eşiğinde dikkatimi başka yöne çevirdim. Bir şeylerin ters gittiği, kötü bir şeyler olacağı hissinden kurtulamıyordum ve bunun sadece kanımda dolaşan hormonların fazlalığıyla karışık stresin bir sonucu olması için Tanrı'ya dua ettim.

Daireme geri dönmek için acele etmedim, koşullara rağmen manzaralara ve seslere daldım. Birbirleriyle çılgınca cıvıldaşan minik kuşlar, kaldırımdaki birkaç ekmek kırıntısı için yarışlıyordu. Bisikletli adamlar renk cümbüşü içinde yanımdan hızla geçiyordu. Genç aşıklar parmaklarını birbirine geçirmiş karşıdan karşıya geçiyordu. Rutubetli tenime vuran ılık güneş ışığı, endişenin ağızda kalan tadını yok etti.

Bir an için gözlerimi kapattım ve yaklaşan siren seslerini duydum. Gözlerimi açtığımda polis arabaları hızla yanımdan geçiyordu, ışıkları yanıp sönüyor, sirenleri çalıyordu. Sokağımdan aşağı döndüler. Köşeme ulaştığımda, tüm blok koyu renkli SUV'ler ve düzenli olarak işaretlenmiş polis araçlarıyla doluydu. Önemli bir siyasi figürün konvoyuna benziyordu.

On iki yaşından büyük olmayan iki küçük çocuk yanımda durmuş olanları izliyordu.

"Bu bir baskın mı?" Onlara Arnavutça sordum.

Temkinli bir ifadeyle bana baktılar. Uzun boylu olan, "Hayır, birini arıyorlar," diye cevap verdi.

"Uyuşturucu satıcısı mı?" Bu mahalledeki çocuklar yaşlarının ötesinde bilgediler ve genellikle toplumun gözü kulağıydılar. Ne yazık ki, biliyorlardı ki

olan biten her şeyi.

"Hayır. O adamlar Amerikalı."

Başımı çocuğun işaret ettiği yöne çevirdim. İşte o zaman onu binamdan çıkarken gördüm, Ben ve Gideon da arkasından geliyordu. Bir elinde az sayıdaki eşyam vardı. Diğer eli saç diplerini kavrarken vahşi gözleri kaldırımda toplanan kalabalığı tarıyordu.

Kalbimin durduğuna yemin edebilirdim.

Yaşadığım sürece yüzündeki çaresizliği, ıstırabı asla unutmayacaktım. Onun acısını vücudumun her hücresinde yoğun bir şekilde hissedebiliyordum ve bu sistemimi şok etti. Kan başımdan çekildi ve ayaklarımın dibinde birikti. Titreyen dizlerim artık beni ayakta tutamıyordu. Hemen diz çöktüm, market poşetleri beton kaldırıma düştü ve bayılmamak için kendimi zor tuttum. Kavun yuvarlanarak uzaklaştı. Çocuklardan biri onu benim için aldı ve geri verdi.

"Bu yiyecekleri annenize götürün," dedim çocuklara. Birbirlerine kuşkuyla baktılar. "Alın bunları," diye tekrarladım nazikçe.

Çantaları aldılar ve koşarak uzaklaştılar. Nasıl oldu bilmiyorum ama bir şekilde ayağa kalkacak, arkamı dönecek ve bir kez daha yürüyecek gücü kendimde buldum.

* * *

Cüzdanım hâlâ yanımdaydı, sanırım bu iyi bir şeydi. Ama hepsi bu kadardı. Pasaportum yoktu. Sırtımdakiler dışında kıyafetim de yoktu. Yuri'nin gece kulübüne varana kadar saatlerce yürüdüm, umutsuzca Emilia'yı bulmayı umuyordum.

Kulübün kilitli kapısının önünde durduğumda karanlık çökmüştü. Pazar gecesi olduğunu fark ettiğimde gözyaşlarına boğuldum. Bitkin ve açlıktan ölmek üzereyken yakınlarda bir kahve dükkânı buldum, bir köşeye saklandım ve Pâquis'ye geri dönüp bir pansiyona yerleşmeden önce üç bayat çörek yedim.

Resepsiyondaki adam bana bir çarşaf seti uzattı ve beni dört yataklı bir odaya yönlendirdi. Kimlik sorduğunda gergin bir an oldu. Neyse ki trende soyulduğuma dair anlattığım hikâyeye inandı. Yataklardan birinde yalnız seyahat eden genç bir Kanadalı kadın yatıyordu,

Üç kişiye yetecek kadar gürültü yapmasına rağmen, diğerleri boştu.

Yüzümü yıkadıktan ve dişlerimi parmağımla fırçaladıktan sonra giyinik bir şekilde yatağıma girdim ve yatağımın çarptığı boş mavi duvara baktım. Sebastian'ın perişan yüzünü hala zihnimde görebiliyordum, orada sonsuza kadar damgalanmıştı. Sonra dua ettim, Tanrı'nın onun acısını dindirmesi ve onu güvende tutması için dua ettim. Sessiz gözyaşları yastığımı ıslattı ama sonunda rüyasız bir uyku ıstırabımı alıp götürdü.

Kanadalı kız eşyalarını toplamaya başladığında hava hâlâ karanlıktı. Gözlerim odadaki 4:30'u gösteren dijital saate takıldı. Kederli bedenimi sürükleyerek banyoya gittim. Neyse ki temiz ve boştu ama yine de yaratılıştan bu yana aldığım en hızlı duşu aldım; bir türlü kurtulamadığım paranoyanın bir sonucuydu bu. Kahvaltı odanın mütevazı fiyatına dahildi, bu yüzden aşağı indim ve payıma düşenden fazlasını yedim. Artık sürekli acıkıyordum. Sabah gelip giden mide bulantısı beklediğim kadar kötü değildi.

Lobideki ankesörlü telefonda Emilia'nın numarasını çevirdim. Üçüncü çalıştan sonra cevap verdi. Sesini duymak gözlerimi yaşarttı.

"Em, benim," diye boğuldum.

"Vera! Vay anasını! O buradaydı." Bu birkaç basit kelime kanımı dondurdu. "Ona benden ve Yuri'den bahsetmişsin," diye devam etti, sesinde biraz kınama vardı.

Elim alnıma gitti. Ona söylediğimi unutmuştum. "O nasıldı?"

"Aklını kaçırmıştı! Lanet bir manyak! Bağırıyor, bizi tehdit ediyordu. Yanında bir polis ordusu vardı. Yuri'nin ödünü kopardı ve Yuri'yi annesi dışında hiçbir şey korkutamaz."

Titreyen alt dudağımı ısırdım, ağzımın kenarındaki tuzlu gözyaşını yaladım. "Evimi nasıl bulduğunu bilmiyorum."

"iPhone'unu izlediler."

"Bunu yapabildiklerini bilmiyordum."

"Bir kayanın altında mı yaşıyorsun? Bunu herkes bilir."

Benim suç işleme içgüdüm yok!!! Rutin olarak yasadışı faaliyetlere maruz kalan bazı insanların aksine... Kelimeler dilimin ucundaydı ama kendimi tuttum.

"Yuri kulübün izlendiğini söyledi. Eminim apartman da öyledir. Buraya gelemezsiniz."

"Ülkeden çıkmam gerek, Milano'ya dönmeliyim. İtalyan pasaportum onda."

"Kahretsin," diye mırıldandı ve sonra derin bir iç çekti. "Yuri'yle konuşayım, bu hafta sonu oraya gidecek bir paketi olabilir."

Bir paket mi? Uyuşturucu ya da daha da kötü bir şey.

"Güvenli mi, Em?"

"Öyle olmasını sağlayacağım. Üç gün içinde beni ara."

"Bekle, başka bir şey daha var - ama bu aramızda kalmalı." "Neymiş o?"

"Hamileyim."

"Kahretsin... Kahretsin... Kahretsin. O biliyor mu?"

"Hayır."

"Dün bilgi almak için bize işkence etmeye hazır görünüyordu. Sadece polis yanında olduğu için kendimi güvende hissettim. Bilseydi ne olurdu düşünemiyorum. Neden kaçırıyorsun?"

"Mecburum... onu korumak için. Şimdi açıklayamam. Güvende olduğundan emin ol." "Ben halledeceğim."

"Teşekkürler, Em... Ben..." Sesim çatallaştı, korku ve umutsuzluk boğazımı tıkadı.

"Beni üç gün içinde ara," diye tekrarladı ve telefonu kapattı.

* * *

Hayatımın en uzun üç günüydü. Pansiyona yakın bir yerde kaldım. Sebastian'ın beni bulmak için ne kadar ileri gidebileceğinden, ne tür bir güce sahip olabileceğinden emin değildim. Bu yüzden gözden uzak durdum, kendimi küçülttüm, arka planda kayboldum.

Üçüncü gün, bir internet kafenin önünden geçtim ve içeri adım atma cesaretini bulmadan önce uzun süre camdan baktım. Bir fincan çay aldım ve bilgisayarlarında on beş dakika zaman geçirdim. Ellerim şiddetle titreyerek e-posta hesabımın şifresini girdim. Ondan gelen iki yüz on bir e-posta.

Mideme saplanan keskin bir his yüzümü buruşturmama ve kamburlaşmama neden oldu. Birden midemin bulandığını hissettim, ancak ölümden başka hiçbir şey beni sonuncuyu açıp okumaktan alıkoyamazdı.

'Beni terk etmen için ne yaptıysam özür dilerim. Çok özür dilerim. Lütfen bunu düzeltmem için bana bir şans ver. Sana yalvarıyorum. Seni geri almak için her şeyi yaparım. Her şeyi yaparım. Seni seviyorum. Sensiz ben bir hiçim.'

Yüzümdeki gözyaşlarını sildim ama işe yaramadı, bunların geldiği yerde daha çok vardı. Yanımda dizüstü bilgisayarında çalışan çocuk karışık bir ifadeyle bana bakıp duruyordu. Bir şey söylemek istediği belliydi ve kendimi garip hissediyordum. Yazarken parmaklarım uyuşmuştu. *'Seni sonsuza dek seveceğim. Asla unutma. Söz vermiştin.* Gönder düğmesine bastım. Bu tehlikeli bir hareketti ama yanlış bir şey yaptığını düşünmesine tahammül edemezdim. Buna izin veremezdim.

* * *

"Yalvarmak zorunda kaldım ama seni Milano'ya götürdüm."

Onun sözleriyle derin bir oh çektim. Gözlerim lobide dolaştı. Bir grup İrlandalı öğrenci sıraya girmiş, kayıt yaptırmak için bekliyordu. Bir şeylere gülüyorlardı. Kaygısız ifadeleri içimde kendimden utanmama neden olan bir kızgınlık tomurcuğu uyandırdı.

"Bu akşam saat 22:00'de, Place des Volontaires'deki L'Usine'in önünde onlarla buluşun. Gümüş renkli 3 serisi bir BMW içinde olacaklar."

"Kim onlar?"

"Sergio ve Etienne. Yuri için çalışıyorlar. Sergio'yu kaçıramazsınız, pembe bir mohawk'ı var."

"Güvenli mi, Em?"

"Olabildiğince güvenli. Milano'ya vardığında beni ara. Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

Saat tam onda gümüş renkli BMW'nin gelişini izledim. Sweatshirt'ümün kapüşonunu başıma çektim, ellerimi ceplerime soktum ve arabaya doğru yürüdüm. Mükemmel bir zamanlama yapmıştım. Yapmak istediğim son şey gecenin bir yarısı bir sokak köşesinde beklemektir. Bu kadar geç saatte ayrıldığım için gergindim ama talepte bulunacak durumda değildim.

Yolcu tarafındaki cam açıldı ve yüksek sesle çalan tekno müzik bir sıcak hava patlaması gibi yüzüme çarptı. On sekiz yaşından büyük olmayan ve pembe bir mohawk sporu yapan bir çocuk başını müzikle salladı. Camı indirdi ve bana kapsamlı bir inceleme yaptı.

"Sen Sergio olmalısın," dedim.

"*Che figa*," diye duyurdu Sergio, 'güzel' anlamına gelen kaba bir İtalyan argo sözcüğü.

Şoför daha iyi görebilmek için Sergio'nun üzerine eğildi ve kan çanağına dönmüş gözleriyle beni tepeden tırnağa süzdü. "Ben Etienne, bin arabaya."

Etienne daha yaşlıydı, otuzlu yaşlarının başındaydı. Son derece zayıf, çarpık burunlu ve soluk sarı saçlıydı. Kapıyı kapatır kapatmaz, ayağını gaz pedalından çekmeden hızla sürdü ve bir köşeyi döndü, tork bedenimi kapıya çarptı. Sonra kabaca vites değiştirerek dişlerimi gevşetti. Emniyet kemerimi bağladım, sıkıca bağlı olup olmadığını iki kez kontrol ettim ve pencereden dışarı baktım. Hızla uzaklaşırken restoranların ve sokak lambalarının ışıkları bir lekeye dönüştü.

"Eğer sınır polisi sorarsa, sen benim kız kardeşimsin, anlaşıldı mı?" Etienne sert bir tonda konuştu. Dikiz aynasından bakışlarına karşılık verdim ve bir kez başımı salladım. "Fransızca biliyor musun?"

"*Parfaitement*," diye cevap verdim. "Bu işleri kolaylaştıracaktır."

"Belki de hız yapmasan ve dikkatleri üzerimize çekmesen daha kolay olurdu." Elimde değildi. Açtım, sinirliydim ve hamileydim.

Ağır göz kapakları koyu renk gözlerinin üzerine indi. "Bu yolculuğu haftalık olarak yapıyorum. Araba kullanmayı bana bırakırsan çok memnun olurum. Aslına bakarsan, her şeyi bana bırak ve çeneni kapalı tut," diye uyardı, sesi hırıltıya dönüşmüştü.

"Vera."

"Ne?"

"Benim adım Vera," diye tekrarladım.

"Bu İtalyanca'da gerçek demek. Vera, Milano'ya varana kadar gerçekleri kendine sakla."

Gözlerimi geçen manzaraya çevirdim. Geçtiğimiz her ışıpta, arkamızdaki her binada Cenevre benden uzaklaşıyordu. Bir zamanlar tepenin üzerinde parlayan bir şehirken, şimdi kırık hayallerin bir hatırlatıcısıydı.

"Müziğin sesini açabilir misin?" Sergio'ya sordum. İsteğimi kabul etti ve punk rock'ın uyumsuz sesiyle başını sallamaya başladı. Müzik başımı ağrıtıyordu ama her şey düşüncelerimin sesinden daha iyiydi.

Otuz Yedinci Bölüm

"Siktir, siktir, siktir! Orospu çocukları. *Pezzi di merda, cazzo. Putain!!*"

Etienne elinin topuğuyla direksiyona vururken bağırdı.

Yüzümü buruşturdum. "Hepsini dahil etmeyi başarmışsın... Sorani dışında akla gelebilecek her dilde."

"Ne?!"

"Küfür ediyorsun. Soranice Kürtçenin bir lehçesidir." Kaypak gözleri dikiz aynasından benimkilerle birleşti. Hiçbir şey yoktu, sadece boş bir ifade. "Boş ver," diye ekledim ve camdan dışarı bakmak için döndüm.

Arka lambalardan oluşan bir Noel ağacı, Mars'ın siyah gecesinde yılan gibi kıvrılıyordu. İsviçre sınır devriyesi tarafından denetlenmeyi bekleyen arabaların oluşturduğu kuyruk kilometrelerce uzanıyordu. Sergio'nun gergin bir şekilde arabanın tabanına vuran bacağının ağır gümbürtüsü, hoparlörlerden gelen sese ayak uyduruyordu; buna müzik demeye dilim varmıyor.

Zaten iki saattir yoldaydık ve üç saattir de trafikte bekliyorduk. Göbeğimin altında yavaş yavaş donuk bir ağrı oluşmaya başlamıştı. Ovalamak işe yaramadı. Yemeğe ve tuvalete fena halde ihtiyacım vardı. "Etienne, belki de bir benzin istasyonu bulup yiyecek bir şeyler almalıyız. Bu kuyruk bir saattir hareket etmedi," diye önerdim.

Sergio'ya bakmak için döndü ve onu tuvalet ihtiyacını gidermek için çırpınan beş yaşında bir çocuk gibi mahrem yerlerini avuçlarken buldu. Gözlerimi devirdim. Kızgınlığımı Sergio'ya yönelterek, "Sana üç kutu Red Bull içmemeni söylemiştim. Kafein ve B-12 diüretiktir."

Eleştirel bakışlarım bir başka boş ifadeyle karşılaştı.

"Ne?" Sergio sordu.

Karnımdaki sıkıcı ağrı arttıkça sabrım sonunda tükendi. "Bu seni iştetiyor!!"

"O haklı, Etienne. Hem yiyip hem de işeyebilirim," diye onayladı Sergio, sanki insanların onunla bu şekilde konuşması olağan bir şeymiş gibi öfkemi omuz silkerek.

Etienne dudaklarını büzdü ve kısa bir süre sonra, etrafımızdaki arabaların yarısının korna çalmasına neden olan sarsıcı, üç noktalı bir dönüş yapmaya başladı. Otoyolun çimenli banketine doğru ilerlerken, trafiğin geri kalanından hızla geçtik ve kuzeye giden şeride geri dönmek için inanılmaz derecede yasadışı bir manevra yaptık. Yolun çok aşağısında bir Agip istasyonu bulduk ve otoparka girdik.

Yemek alanı trafiğin azalmasını bekleyen yolcularla doluydu. Sıraya girdik ve sipariş verdik. Vitrinden vakumlanmış bir jambonlu sandviç aldım; normal şartlar altında yemeye kıyamayacağım bir şeydi ama en azından kimse tarafından el sürülmediğini biliyordum.

Yemeğe oturduğumuzda Etienne hafifçe sertleşti, kaşları kısılmış gözlerinin üzerine düştü. Bakışlarım onun bakışlarının yönünü takip etti ve üç İsviçreli polis memurunun bir Alman Shepard'ıyla birlikte içeri girdiğini fark ettim.

"Ne oldu?" Etienne'e sordum. Beni tamamen görmezden geldi ve onun yerine masanın karşısındaki Sergio'ya doğru eğildi.

"Bagajı kilitlediğine emin misin?"

Sergio yanmış hamburgerini çiğnemeyi bıraktı. Gözleri kararsızlıkla parlıyordu. "Sanırım," diye cevap verdi, ağzının kenarından yemek dökülüyordu.

"Neden? Bagajda ne var?" diye sordum, endişe sesimi keskin ve yüksek yapıyordu. Emilia bana Milano'ya teslimat için değil, teslim almak için gittiklerini söylemiş olsa da böyle bir şey olabileceğinden korkuyordum.

Etienne'in zaten ince olan dudakları yüzünden kayboldu, gözleri gergin bir şekilde seğirdi. Konuşurken sesi ürkütücü derecede kısıktı, "Öyle mi düşünüyorsun, orospu çocuğu?"

Sergio'nun bakışları genişledi. Masanın altında bacağı hızla tıkırdamaya başladı. "Eminim öyledir," diye cevap verdi.

Üç çift göz, memurların yiyecek torbalarını aldıkları yerden dışarı adım attıkları ana kadar yaptıkları her hareketi takip ederken sessizliğe gömüldük. Artık yemek yiyemiyordum, birden midem bulandı. Acı, karnıma bastıran bir yumruk gibiydi. Nefesimin kesilmesine ve yüzümün buruşmasına neden oldu.

"Tuvalete gidiyorum." İkisi de beni duyduysa bile, kabul etmediler.

Banyo boş ve temizdi. Ellerimi yıkadım ve aynadaki yansıma baktım. Babam bu halimi görseydi ne derdi acaba?

banaya ne olmuştuydu? Pascal'la olanlardan sonra, işlerin daha da kötüye gidebileceğine inanmazdım. Ama öyle oldu. O sandığın içinde ne olduğunu bilmek istemiyordum. Ve bundan sonra ne olacağını öğrenmek beni daha da dehşete düşürüyordu. Soğuk floresan ışıkları beni solgun ve hasta gösteriyordu. Hasta hissetmek için olabilecek en kötü zamandı.

Bir başka sıcak bıçak darbesi daha içime saplandı, bu sefer daha güçlüydü. İki büküm oldum ve kendimi lavaboya dayadım, bacaklarım beni desteklemek için savaşıyordu. *Acı içinde nefes al... Acı içinde nefes al, diye* tekrarlardım kendi kendime. Kırılmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordum, irade gücüm yavaş yavaş tükeniyordu.

Altmış yaşlarında, iri yapılı bir kadın içeri girdi. Sırtıma nazik bir el koydu ve "*Scusi signorina, hai bisogno d'aiuto?*" diye sordu. Kendimi dik durmaya zorladım ve ona aynı dilde, İtalyanca cevap verdim; ilgisine minnettar olduğumu ama yardıma ihtiyacım olmadığını söyledim. İhtiyacım olan şey mümkün olduğunca çabuk arabaya dönmek ve uzanmaktı. Etienne ve Sergio'yu girişte beni beklerken buldum, cam kapılardan bakıyorlardı.

Etienne memurlara doğru başıyla işaret etti. "İşte oradalar. Sakin olun."
Havalı ol???? Ben havalı olmaktan başka her şeydim!

Dışarıya adım attığımızda bizi güçlü bir kokunun eşlik ettiği ılık bir hava karşıladı. Hanımelinin tatlı kokusu, benzin ve sigara dumanının keskin kokusuyla karışmıştı. Koku alma sistemim hamilelik nedeniyle daha da güçlenmişti ve koku beni etkiledikçe mide bulantım da artıyordu.

Polis memurları derin bir sohbele dalmış, bir şeylere gülüyorlardı. Bitmek üzere olan sigaralarının küllerini yere savuruyorlardı, içlerinden biri biz yanlarından geçerken dikkatle Sergio'nun saçlarına bakıyordu. Elinde köpek olan sigarasını botunun altında söndürdü ve bizim gittiğimiz yöne, arabaya doğru döndü. BMW'nin yanından geçerken köpek agresif bir şekilde havlamaya başladı. Üçümüz de donup kaldık.

Memur bir kez havlayan köpeği uzaklaştırmaya çalıştı, ancak köpek ısrar edince arabanın etrafında dönmeye başladı. Etienne'e Fransızca olarak "Hey sen, bu senin araban mı?" diye sordu.

Etienne bir saniye fazla tereddüt etti. Polis memuru gözlerini bize dikti. Sıcak bir acı daha hissettim ve dizlerim aniden beni taşıyamaz hale geldi. Tepeden tırnağa soğuk bir ter kapladı her yanıma. Arasında

Endişe ve acıdan nefesim daraldı, nefesim kesildi ve kalbim bir vurmali çalgı gibi hızlı atmaya başladı.

"Üzgünüm memur bey, kız kardeşim kendini iyi hissetmiyor... evet, bu bizim arabamız." Etienne endişeli görünmeye çalıştı ve beni kaldırıma doğru götürdü. Oturdum ve dizlerime sarıldım, acımın dinmesini umuyor ve dua ediyordum.

Elindeki sigarayla gergin bir şekilde kıpırdanırken Sergio'nun mohawkının uçları dans ediyordu. Gergin bir horoza benziyordu ve benim eğitimsiz gözüme bile bir şeylerden dolayı suçlu gibi görünüyordu. Köpeğin havlamasıyla uyarılan diğer memurlar arabaya doğru yürüdüler. Etienne, Sergio'nun yanında durmak için beni kaldırımda bıraktı.

Kalabalık bir grup kaldırımda etrafımda toplanmaya başladı, bir başkasının sefaletini ya da talihsizliğini bulmak hiç şüphesiz büyüleyiciydi. Polis köpeğinin gürültülü havlaması diğer tüm sesleri bastırıyordu. Etienne ile polis arasında geçen konuşmayı duyamıyordum ama pek iyi gitmiyor gibiydi.

Sergio'nun gergin bakışları önce bana, sonra memurlara, sonra da bagaja kaydı. Durum giderek tırmanıyordu. Polislerin vücut dilinden arabayı aramaya hazırlandıklarını anlayabiliyordum.

Gözlerimin önünde yavaş yavaş bir felaket yaşanıyordu. Sandığı açarlarsa hepimizin tutuklanacağını ve kendimi hırsızlıktan yargılanmak üzere Arnavutluk'a geri gönderilmiş bulacağımı biliyordum.

Hesaplanmış bir kararla, bacaklarımı hareket ettirdim. Yavaşça geri çekilerek kalabalığın arasına karıştım ve olay yerinden uzaklaşırken polislerin tüm arabaların kapılarını açmalarını, önce Etienne'i sonra da Sergio'yu kelepelemelerini izledim. Gözden kaybolduğumda, benzin istasyonunun sık bir ormanla sınırlandığı arka tarafına doğru koştum.

...ve sonra koştum. Sanki şeytan peşimdeymiş gibi koştum. Ta ki ciğerlerimdeki ve karnımdaki ağrı keskin bir bıçak gibi beni şişleyene kadar. Ama bu sefer saklanacak, gidip yaralarımı saracak bir yerim yoktu. Güvende olabileceğim hiçbir yer yoktu.

Önümü zar zor görebiliyordum, o kadar kırsal bir alandaydım ki herhangi bir elektrik izine rastlayamadım. Nereye ya da hangi yöne gittiğime dair hiçbir fikrim yoktu. Adrenalin tüm enerjimi bacaklarımı çalıştırmaya odaklamıştı. Ağaç dallarına ve yer örtücü kalın sarmaşıklara takılarak tökezledim. Dizim bir ağaç gövdesine çarptı, bir ağaç dalı yüzüme çarptığında yanağım yandı. Yine de acıya göğüs gererek ilerlemeye devam ettim. Bir gün

Uzaktan gelen bağıрма sesleri ve bir köpeğin havlaması nihayet duyuldu. Polisler kaybolduğumu fark etmiş ve peşime düşmüşlerdi.

Sesler yaklaşırken ayağım bir kayaya çarptı ve yere yığıldım. Ayağa kalkmaya çalıştım ama dayanılmaz bir yanma hissi içimi öyle bir kesti ki tekrar yere yığıldım.

Elim kazara kot pantolonuma değdi. Nemli hissettim. Zifiri karanlık parmaklarımın dış hatları dışında bir şey görmemi imkânsız kılıyordu. Sonra bulutlar dağıldı ve ay ışığı bir spot ışığı gibi üzerine düştü. Solgun tenim siyah bir şeyin kalın tabakasıyla lekelenmişti. Parmaklarım titriyordu. Bağırışlar giderek yaklaşıyordu, neredeyse üzerime geliyorlardı. Adrenalin beni ayağa kalkmaya zorladı.

Koşmaya başladım ve acelemden ayağımın dibindeki devrilmiş ağacı fark etmedim. Ayağım ağacın altında kaldı ve bir kez daha tökezleyerek yere düştüm. Bu sefer düşüşümü engellemeyi başaramadım. Başımda saf bir acı patladı. Devam edemeyerek orada uzandım ve babamı, Sebastian'ı ve bebeği düşündüm. Hepsini hayal kırıklığına uğratmıştım. Ve sonra her şey karardı.

* * *

Her yerim ağrıyor. Kaslarım kıyma makinesinden geçirilmiş gibi hissediyordu. Başım zonkluyordu. Sağ elim uyuşmuş, dikenli bir mengene tarafından sıkıştırılmıştı. Serçe parmağımı oynatmaya çalıştım ama işe yaradığını sanmıyorum. Hayatım boyunca hangi cehennemde olduğumu anlayamadım.

Görünüşe göre göz kapaklarımın üzerinde bir fil oturuyordu çünkü onları açmak için tüm gücümü harcadım. Küçük adımlarla, ışık gözlerimin dar yarıklarına doldu, görüşümü doldurdu, her şeyi bulanık ve rüya gibi yaptı. Ama bu bir rüya değildi, daha çok bir kâbusa benziyordu.

O kadar halsizdim ki gözlerimi birazcık açmak için harcadığım çabadan dolayı biraz kestirmem gerekiyordu. İşitme duyum iyi çalışıyor gibiydi çünkü derin, sabit bir nefes verme sesi duydum. Bu bende merak uyandırdı. Göz kapaklarımı biraz daha kaldırmayı denedim ve her şey yavaşça ve yumuşak bir şekilde odağa geldi.

Yataktaydım. Kumlu bir kafa elimin üzerinde duruyordu. Parmaklarımı tekrar oynatmaya çalıştım.

Kafa hareket etti... *Sebastian.*

Her şey bir düşünce ve duygu dalgası halinde aklıma geldi. Birden başım patlayacakmış gibi hissetmeye başladım. Gözyaşlarım kabardı, onlarla birlikte başımda ağlamayı imkansız kılan şiddetli bir ağrı oluştu. Boğazımda düğümlenmiş gibiydiler, daha ileri gidemiyorlardı.

Kıpırdanıp başını kaldırdı ve gözlerimiz buluştuğunda kalbim duracak gibi oldu. Yüzü acıdan harap olmuş, yanakları çukurlaşmış, elmacık kemikleri ise aksine daha keskinleşmişti. Kilo vermişti, hem de çok fazla. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve yakışıklı yüzünde yaklaşık bir haftalık sakal uzaması vardı. Gözlerini sıkarak kapattı ve kirpiklerinin kalın yelpazesi tekrar kalktığında derin bir oh çekti.

Uyuşmuş parmaklarımı kıpırdatmak için yarım ağızla bir deneme daha yaptım. Ne yapmaya çalıştığımı fark edince, elimi kendi ellerinin arasında ovuşturmaya başladı ve yeniden hissetmemi sağlamaya çalıştı. Ovalama arasında her parmağımı öptü. İşaret parmağımla keskin elmacık kemiklerine dokundum ve çenesi gerginlikten titreyerek büküldü. Ona dokunmak zorundaydım - bunun kurduğum hastalıklı bir fantezi olup olmadığından emin değildim. Ama bu bir rüya olsaydı bu kadar acı çekmezdim.

Boğazımdan garip bir vıraklama sesi yükseldi. Kuru dudaklarımı yaladım ve tekrar konuşmaya çalıştım ama aynı sonucu elde ettim. Kaşları çatıldı, endişesi hissediliyordu. Elimi sıktı.

"Hemşireyi çağırayım." Derin, kaba saba sesi duygularını bastırma çabasıyla çatallaştı.

Parmaklarını sıktım ve ağzımdan 'su' sözcüğünü çıkardım -bundan başka bir şey yapmak çok acı veriyordu. O kadar hızlı kalktı ki oturduğu sandalye geriye doğru devrildi. Yüksek ses kafamın içinde acıyla patladı. Ses koridorda yankılanırken, şişman bir hemşire aceleyle içeri girdi.

"Uyanmışsınız, Bayan Sava. Güzel, Dr. Rossetti'yi çağırayım."

"Derhal suya ihtiyacı var," dedi, ses tonu aşırı sertti.

O zaman gülümseyebilseydim, gülümserdim. Benim şefkatli, despot sevgilim. Hemşire onun bu küstahlığı karşısında ince kaşlarını kaldırdı. Sebastian'ı buz gibi bir bakışla süzdü ama dikkati bana döndüğünde ifadesi anında çözüldü. "Biraz buzlu su ve doktorla birlikte hemen döneceğim," dedi çıkmadan önce.

Parmaklarını tekrar sıktım ve endişeyle dolu bakışları benimkilerle buluştu. "Nasıl?" Mırıldandım; gerçek sesin çıkması küçük bir mucizeydi. Boğazıma milyonlarca "nasıl" takılmıştı. *Ne zamandır buradaydım? Beni nasıl buldun? Bebeğimiz nasıl?*

"Önce sana biraz su getireyim," dedi sessizce. "Henüz konuşmaya çalışma." Yanımdan ayrılmadan önce ellerimi tekrar öptü ve hemşire elinde bir bardak ve pipetle içeri dalınca durdu. Sebastian hiç de kibar olmayan bir tavırla ondan bardağı aldı. Kontrol düğmesiyle oynayarak yatağımlı kaldırdı, ensemlı hafıfçe kavradı ve pipeti ağızıma tuttu. Hemşire dudaklarını inceltti ve Fransızca olarak hak sahibi olma duygusundan ve kulağına belli belirsiz '*Amerikalı pislik*' gibi gelen bir şeyden homurdandı.

İnanılmaz bir uyuşukluk ve acının ortasında, ikisinin pozisyon kapma yarışını izlerken, içimden kahkahalarla gülmek geldi. Bunu özlemiştim, onu özlemiştim... umutsuzca. Gözyaşlarım yüzümden aşağı süzölürken her şey bulanıklaştı. Kaşlarını çattı, yüzünde acı dolu bir ifade vardı, gözleri ise ışııl ışııl yanıyor, benimle ilgili her ayrıntıyı içine çekiyordu.

"Her şey yolunda bebeğim. Seni tuttum... güvendesin," diye mırıldandı.

Sahip olduğumdan daha fazla güç gerektiren sudan küçük yudumlar aldım. O, yanaklarımdaki nemi parmaklarının tersiyle silerken gözlerim dalgın dalgın kapandı. Şakağıma, göz kapaklarıma, dudaklarıma kondurduğu yumuşak öpücüklerin hırpalanmış ruhumu yatıştırdığını hissettim. Daha fazla dayanamadım. Bilincim kaybolmadan hemen önce kanı hatırladım. Gözlerimi açıp ona sormak istedim ama boşluğına doğru daha da sürüklendim. Mutlak siyah dışında hiçbir şeyin olmadığı bir yere.

Devam edecek...

Çok Yakında

Bir **Milyon Farklı Yol'u** beğendiyseniz lütfen yorum bırakın.
Sadece birkaç kelime gerçekten takdir edilecektir!

[İNCELEME](#)

Seni Kaybetmenin Milyonlarca Farklı Yolu

Boynuz Düetinin İkinci Kitabı

şimdi ön sipariş için hazır!

[AMAZON'DAN SİPARİŞ VERMEK İÇİN TIKLAYINIZ](#)

Yazar Hakkında

P. Dangelico her biçim, şekil ve boyutta romantizmi, sevimli yaratıkları (dört ayaklı ve iki ayaklı), tuğla fırın pizzayı, NY Jets'i (bu sezondan sonra bunu yeniden düşünebilir) ve günü ahırda geçirmeyi seviyor.

Kendisinden üçüncü şahıs olarak bahsetmekten ve sosyal medyadan pek hoşlanmıyor. Ancak medeni dünyanın geri kalanına ayak uydurmak için artık ona şu adresten ulaşabilirsiniz...

www.pdangelico.com

[Facebook](#)

[Pinterest](#)

[Goodreads](#)

[Posta](#) Listesi- sadece yeni sürümler ve promosyonlar için kullanılır. [Instagram](#)

